

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Hatırlamayı istediklerimiz ve unutmayı seçtiklerimiz üzerine
son derece etkileyici bir roman.” *OPRAH*

Liane Moriarty

*Yeniden Başlamak İçin
Güzel Bir Gün*

**Bro
Sis**

neo
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kitapları 16 ülkede yayınlanan Liane Moriarty, ününün bütün dünyaya yayılmasını sağlayan romanı *Yeniden Başlamak İçin Güzel Bir Gün* ile ilk kez Türkçede.

Yeniden Başlamak İçin Güzel Bir Gün Liane Moriarty

Yeni evli, kocasına sıırsıklam aşık, ilk bebeğine hamile, hayattan zevk almayı bilen, dertsiz tasasız bir genç kadın olan Alice, spor salonunda düşüp kafasını vurduktan sonra kendini üç çocuk annesi, kocasıyla boşanma arifesinde, hayatın koşturmacası içinde kaybolmuş, orta yaşlı, mutsuz bir kadın olarak bulur. Sahip olduğu en değerli hazineyi göz açıp kapayıncaya kadar yitiren Alice hayatının en güzel anılarını geri almak için affetmeyi, affetmek için unutmayı, unutmak içinse her şeye yeniden başlamayı öğrenmek zorundadır.

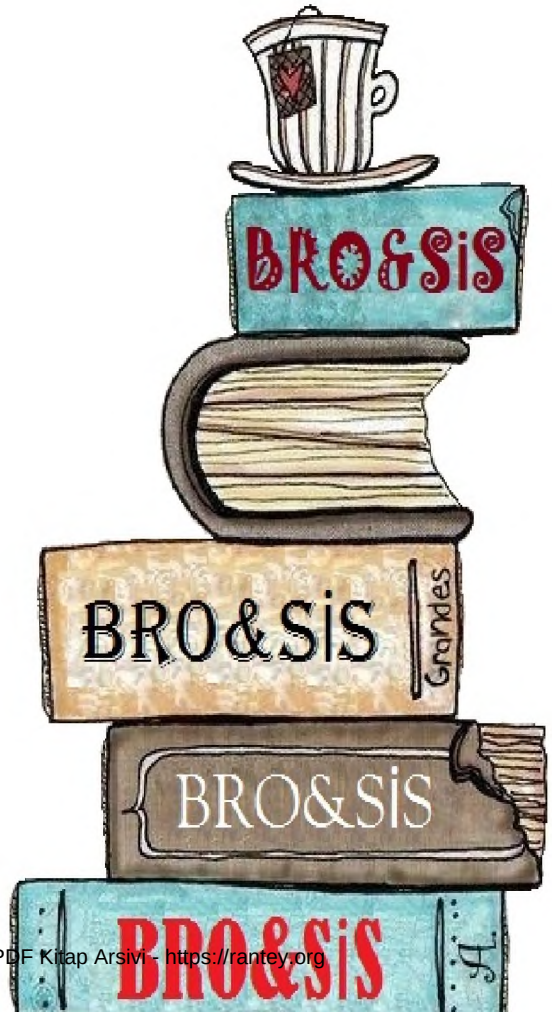
“Kendi sırlarını çözmeye çalışan bir kadının kimi zaman eğlenceli, kimi zaman yürek burkan, ama başından sonuna özel ve derinlikli hikâyesini arkadaşlarınızdan ve Hollywood’dan önce ilk keşfeden siz olun.”

BOOKLIST

₺19

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YENİDEN BAŞLAMAK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

LIANE MORIARTY

EKİM 2013

ISBN: 978-605-63979-0-5

YAYINEVİ SERTİFİKANO:27861

Copyright ©Liane Moriarty

ORİJİNAL ADI: WHAT ALICE FORGOT
ÇEVİREN: CUMHUR MISIRLIOĞLU
REDAKSİYON: ESRA GÜRTUNCA
DİZGİ: HALUK SONKAR
KAPAK: METE GİRİŞGEN

BASKI:

EZGİ MATBAA

SERTİFİKA NO: 14214

Çobançeşme Sanayi Cd. Altay Sk. No:14

Yenibosna Bahçelievler İSTANBUL

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Neo Basın ve Yayıncılık Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NEO KİTAP

Cevizlik Mh. Ebuzziya Cd. No:7/106

Bakırköy İSTANBUL

Tel: 0 212 572 82 33

info@neokitap.com

Bütün ağırlığını suya vermiş, kollarını açmış süzülüyor, yaza özgü tuz ve hindistancevizi karışımı kokuları içine çekiyordu. Ağzında kahvaltıdan kalma jambon ve kahve tadı vardı; belki biraz da kruvasan. Başını yukarı kaldırdığında sabah güneşi yüzünde öyle bir patladı ki, suyun altında ayaklarını görebilmek için gözlerini iyice kısmak zorunda kaldı. Ayak tırnaklarının her biri farklı bir renge boyanmıştı. Kırmızı. Altın sarısı. Mor. Komik duruyordu. Ojeler doğru düzgün sürülmemişti bile. Renkler dalga dalga olmuş sağa sola taşmıştı. Hemen yanında, suyun üstünde süzülen biri daha vardı. Çok sevdiği, onu her zaman güldüren, onun gibi tırnakları renk renk boyanmış biri. Bu biri ona yanaşıp ayaklarını çırpmaya başlayınca uyku mahmuru, keyifli bir gülümseme geldi yüzüne. Biraz ötede bir erkek sesi, “Marco?” dedi; çocuklardan oluşan bir koro, “Polo!” diye karşılık verdi. Adam, “Marco, Marco, Marco?” diye seslenince, çocuklar da hep bir ağızdan, “Polo, Polo, Polo!” diye bağıldılar. Çocuklardan biri güldü; sesi suyun içinde sabun köpükleri gibi fokurdayarak geldi kulağına. Yumuşak bir ses, “Alice?” diye fısıldadığında kafasını geriye yatırdı, yüzü soğuk suya gömüldü.

Gözlerinin önünde ışıklar dans ediyordu.

Bu bir rüya mıydı, yoksa hatırlıyor muydu bütün bunları?
“Ben bilmiyorum!” dedi korku dolu bir ses. “Nasıl oldu, görmedim!”

Ortalığı velveleye vermeye gerek yok.

Bu rüya, hatıra ya da her neyse, suyun üstündeki bir yansıma gibi dağılıp yok olduktan sonra yerini küçük, belli belirsiz düşünce kırıntılarına bıraktı. Bir pazar sabahı, uzun ve derin bir uykudan yeni uyanmış gibi şaşkın ve karmakarışıkı şimdi.

Krem peynir yumuşak peynirden sayılır mı?

Sert peynir olmadığı kesin.

Ayrıca...

... hiç sert olmaz ki.

O halde, mantıken insanın aklına...

... bir şeyler gelir

Mantıklı bir şeyler:

Lavanta hoştur.

Mantıken hoştur:

Lavantaları budamak gerekir!

Kokusu burnuma kadar geldi.

Hayır, gelemmez ki.

Evet, gelir.

Başının içindeki ağrıyı ilk kez o zaman hissetti. Özellikle bir yanı, sanki sağlam bir çekiç darbesi yemiş gibi fena halde ağrıyordu.

Düşünceleri berraklaşmaya başlamıştı. Peki ama başındaki bu ağrı da neyin nesiydi? Kimse ona baş ağrısından söz etmemişti. Kendini hazırladığı başka bir sürü şey vardı: mide yanması, ağzında alüminyum folyo tadı, baş dönmesi, aşırı bitkinlik... ama başının bir yanında zonklayan bir ağrı olur denmemişti. Böyle feci bir ağrıyı nasıl olur da unutulardı ki? Bu belki de sıradan bir ağ-

rıydı da ona böyle şiddetli geliyordu.

Lavanta kokusu tatlı bir meltem gibi, bir gelip bir gidiyordu.

Kendini yine akışa bıraktı.

En iyisi yeniden uykuya dalıp, suyun içindeki o rüyaya, ayak tırnakları rengârenk boyanmış o tatlı rüyaya geri dönmekti.

Aslında, sanki birileri baş ağrısından söz etmişti. Tabii ya, kesin söylemişlerdi de o unutmuştu. Hem de *çok* kötü olur demişlerdi. *Meşhurdur* demişlerdi.

Hatırlanması gereken ne çok şey vardı. Örneğin krem peynir, tütsülenmiş somon ya da suşi yasaktı. Neden? Adını bile duymadığı bir hastalık tehlikesi yüzünden. Bir bakteri hastalığıymış. Bebeğe zarar verirmiş. Kalan yemekleri de yememeliymiş. Bir tavuk budundan arta kalanları yiyecek olursa bebek ölebilirmiş. Anne olmanın ağır sorumlulukları bunlar.

Ama şimdi uykuya geri dönecekti. Şu an onun için en iyisi buydu.

Moroje.

Morsalkım.

Yandaki morsalkımlar açarsa harika görünecek.

Moroje, morsalkım.

Hıh. Ne alaka şimdi?

Gülümsedi ama başı gerçekten çok ağrıyordu. Metanetli olmaya çalıştı.

“Alice? Beni duyabiliyor musun?”

Lavanta kokusu yine gelmişti. Hafiften bayık bir koku.

Krem peynir ekmeğe sürülebilen tarzda bir peynirdir Ne çok yumuşak ne de çok sert olur; tam kıvamında. Tıpkı yavru ayının yatağı gibi.

“Gözleri oynuyor. Rüya görüyor sanki.”

Ne mümkün?! Kendini sonsuza dek uyuyacak kadar yorgun

hissetse de bir türlü dönemiyordu rüyasına. Bütün hamile kadınlar böyle baş ağrısıyla mı dolaşıyorlardı? Doğum sancılarına hazırlıklı olsunlar diye olabilir miydi acaba? Uyandığında hamilelik kitaplarına bakmak lazımdı.

İnsanın bir yeri ağrıdığında duygularının bile incindiğini her seferinde unutuyordu. Bitsin artık şu ağrı diyordu insan; yalvarırım hemen bitsin. Şu doğum sancıları için verilen epiduralden olsaydı ya şimdi. Başımın ağrısı için de bir epidural alayım lütfen. Ah, teşekkürler.

“Alice, gözlerini açmaya çalış.”

Krem peynir sahiden peynirden sayılıyor muydu? Ordövr tabaklarına krem peynir koyulmazdı mesela. Belki de krem peynir açısından bakıldığında bildiğimiz peynir bile peynirler kategorisine girmiyordu. Bunu doktora soracak olsa kesin, “*Ah Alice*, yine mi Alice?” gibisinden alaycı bir cevapla karşılaşırđı.

Bir türlü rahat edememişti. Soğuk betonun üzerinde yatıyordu sanki. Biraz kenara kaysa Nick’i ayağıyla dürtüp, uykusunda ona dönmesini, sonra da kolunu omzuna atıp kendine doğru çekmesini sağlayabilirdi. Ne de olsa onun sıcak su torbasıydı Nick.

Sahi, o neredeydi? Kalkmış mıydı yoksa? Belki de ona çay getirmeye gitmişti.

“Sakın hareket etme Alice. Hiç kalkmadan gözlerini aç tatlım.”

Şu krem peynir meselesini çözse çözse Elisabeth çözerdi. Her zamanki abla pozlarıyla homurdanıp doğru cevabı yapıştırıverirdi kesin. Ama annelerinden hayır gelmezdi. Önce bir kalıverir, sonra, “Ah canım, hiç sanmam. Size hamileyken krem peynir yediğime eminim. O zamanlar bilmezdik ki böyle şeyleri,” gibi bir şeyler geveler, ardından konuşur da konuşur; Alice de kazara bir kuralı daha yıktı diye hayıflanmaya başlardı. Anneleri için varsa yoksa

kurallardı. Aslında Alice için de öyleydi. Ama bak Frannie olsa, cevabını bilmediği bu soru karşısında hemen yeni bilgisayarında araştırma yapmaya girer, eskiden Alice ve Elisabeth'in okul ödevlerine ansiklopedileri karıştırarak yardım ettiği gibi bunda da gerekli bilgileri gururla önüne sererdi herhalde.

Başı gerçekten ağrıyordu.

Muhtemelen doğum sancılarının yanında bu, devde kulak kalırdı. *İyiymiş öyleyse.*

Neyse ki krem peynir yememişti. Yemiş miydi yoksa?

"Alice? Alice!"

Krem peyniri hiç sevmezdi ki zaten.

"Ambulans çağırın oldu mu?"

Yine o lavanta kokusu.

Bir keresinde, tam emniyet kemerini çözerken, Nick arabadan dışarı çıkmadan hemen önce, (muhtemelen her zaman oynadıkları iltifat oyunlarından birinde) "Saçmalama, şaşkın ördek, tabii ki aşkın başımı döndürüyor," demişti.

Sonrasında o da arabanın kapısını açmış, bacaklarına vuran güneşin sıcaklığını hissetmiş, ön bahçeye ektiği lavantaların kokusu içine dolmuştu.

Aşkın başımı döndürüyor.

Mutfak alışverişi dönüşü, lavanta kokulu mutluluk anlarından biriydi bu da.

"Ben aradım, geliyorlar. Hayatımda ilk defa ambulansı arıyorum bu arada. Az daha Amerikalılar gibi 911'i çevirecektim. Hatta önce 9'a bastım bile. Çok televizyon seyrediyorum galiba."

"Umarım ciddi bir şeyi yoktur. Yani, bunun için beni mahkemeye vermezler değil mi? Hareketler o kadar zor muydu ki?"

"O sonuncu tek ayaküstünde dönme hareketi biraz zordu aslında. Ondan bir önceki havaya tekme hareketi insanın başını döndürüyor."

“İyi de, ileri seviye kursu bu! Çok basit tutunca da şikayet oluyor. Ben herkese farklı seçenekler sunuyorum. Off ya, ne yap-sam kimseye beğendiremiyorum.”

Telsiz sesleri mi geliyordu? Telsizle konuşanlar hep gergin olurdu ve sesleri genizden gelirdi. Sanki bir şeyler onları dehşete düşürmüş gibi. Alice bir keresinde hiçbir şeyin onu dehşete düşür-medigini fark etmiş, Elisabeth de asıl bunun dehşet verici oldu-ğunu söylemişti.

Gözlerini aralamadan, yüksek sesle, “Radyo mu açık Nick? Biraz başım ağrıyor da!” dedi. Huysuzlanıyormuş gibi çıkan sesini kendine hiç yakıştıramadı; ama ne de olsa *hamileydi*, başı ağrı-yordu, üşüyordu ve hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Bu belki de sabah bulantılarından biriydi.

Sabah mıydı ki?

Ah Alice.

“Alice beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyor musun Alice?”

Sultani, beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyor musun Sultani?

Nick her gece, uyumadan önce, boş bir tuvalet kâğıdı rulo-sunu Alice’in karnına bastırıp bebeğe seslenirdi böyle. Bunu rad-yoda dinlemişti. Bebeğin böylece annenin olduğu kadar babanın sesini de öğrenebileceğini söylemişlerdi.

“Hey!” diye seslenirdi Nick. “Beni duyabiliyor musun Sul-tani? Baban konuşuyor!” Kitaplarda bebeğin o aşamada bir Sultani özümünü kadar olduğunu okumuşlardı da o yüzden böyle sesleni-yorlardı ona. Tabii sadece baş başa kaldıklarında. Başkalarının ya-nında gereksiz duygusallık yapmazdı onlar.

Sultani ise; iyiyim sağ ol Baba, bazen burada canım sıkılıyor ama onun dışında her şey yolunda, diyordu cevaben. Ayrıca anne-

sinin o tatsız tuzsuz şeyleri bırakıp ara sıra pizza falan söylemesini istiyordu. “Yeşillik yemekten gına geldi!” diye yakınıyordu bir de.

Sultani galiba erkekti. Öyle erkeksi bir kişiliği vardı. *Küçük haydut*. Nick de Alice de bu konuda hemfikirdi.

O anlarda Alice arkasına yaslanıp Nick’in kafasına bakardı. Tepesinde beyaz saçlar belirmeye başlamıştı. Ama onun da farkında olup olmadığını bilmediği için bir şey söylemezdi. Otuz iki yaşındaydı Nick. Beyazları görünce Alice’in gözleri doluyordu. Hep o hamilelik hormonları yüzünden.

Alice bebekle hiç yüksek sesle konuşmuyordu. Daha çok içinden, o da çekine çekine, banyoda yalnız başınayken konuşurdu. (Bu arada yıkanırken suyun çok sıcak olması da yasaktı; kurallar da kurallar.) *Orada mısın Bebek*, diye içinden seslenir, sonra da bu mucize karşısında coşkuya kapılıp çocuklar gibi suyla oynamaya başlardı. Yakında otuzuna basacaktı, bir kocası ve epeyce ağır ev taksitleri vardı, üstüne üstlük bebek de yoldaydı, ama her şeye rağmen kendini hâlâ on beş yaşındaymış gibi hissediyordu.

Tabii on beş yaşındayken mutfak alışverişi dönüşü mutluluk anları olmamıştı. O zamanlar henüz Nick’le tanışmamıştı bile. O ortaya çıkıp, kalan parçaları *Aşkın başımı döndürüyor*, gibi sözlerle yeniden bir araya toplayana kadar kalbinin birkaç kez daha kırılması gerekiyordu.

“Alice? İyi misin, Alice? Lütfen aç gözlerini.”

Bir kadın sesiydi bu. Son derece yüksek ve tiz bir kadın sesi. Onu bir türlü rahat bırakmıyor, her seferinde böyle kendine gelmesine neden oluyordu.

Alice’i, ayaklarını çok sıkın bir çorabın kaşıntısı gibi gıcık eden bir sesi vardı.

Bu kadının yatak odalarında ne işi vardı ki?

Kafasını yana döndürdü. “Ay!”

Gözlerini açtı.

İlk gördüğü, renklerden ve şekillerden oluşan bulanık bir görüntü oldu. Ama ne başucundaki komodini ne de üzerindeki gözlükleri görebiliyordu. Doktora gitmenin zamanı gelmişti galiba.

Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra görüntü yavaş yavaş netleşti. Tam karşısında birinin dizleri duruyordu. Ne komik.

Beyaz, yumru yumru dizler.

Çenesini hafifçe kaldırdı.

“Hele şükür!”

İş yerinden Jane Turner’dı başında diz çökmüş duran. Kadının yanakları al al olmuştu ve saçları terden alnına yapışmıştı. Gözleri yorgun görünüyordu. Boynunun bu kadar gevşek ve tom-bik olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Üstünde terden sırlı-sıklam olmuş bir tişört ve şort vardı. Koyu renk çillerle kaplı beyaz kolları incecikti. Alice, Jane’in vücudunu hiç bu kadar yakından incelememişti ve şimdi gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Zavallı Jane’cik.

“Moroje, morsalkım,” dedi Alice komiklik olsun diye.

“Sayıklıyorsun,” dedi Jane. “Kalkma sakın.”

“İhh,” diye karşılık verdi Alice. “Kalkmak isteyen kim.” Ya-tağında değil de soğuk, fayans bir zeminin üstünde yatıyordu san-ki. Sarhoş muydu yoksa? Hamile olduğunu unutup içki mi içmişti?

Kadın doğum uzmanı sürekli papyon takan, yuvarlak suratlı Alice’in eski sevgililerinden birine fena halde benzeyen, şehirli, kibar bir adamdı. Bir keresinde, “Önden bir aperatif, ardından akşam yemeğiyle birlikte bir kadeh şaraptan bir şey olmaz,” demişti ona. O da aperatifi bir içki markası sanmıştı. (“Ah Alice, ah!” demişti bunu duyan Elisabeth.) Nick de yemek öncesi alınan içkiye aperatif dendiğini açıklamıştı. Nick aperatif içen bir aileden geliyordu. Alice ise toz bağlamış bir Baileys şişesinin mutfaktaki

makarna kavanozlarının arkasında çaresizce sırasını beklediği bir aileden geliyordu. Doktorun söylediklerine rağmen, hamilelik testi pozitif çıktığından beri sadece bir kez, o da yarım kadeh şampanya içmiş; hatta bunun için bile pişmanlık hissetmişti.

“Neredeyim ben?” diye sordu Alice, alacağı cevaptan korksa da. Ucuz bir gece kulübünde falan mıydı yoksa? Hamile olduğunu unuttuğunu Nick’e nasıl söylerdi?

“Spor salonundasm,” dedi Jane. “Düşüp bayıldın. Korkudan az daha kalp krizi geçiriyordum. Ama bu sayede ara verdik, iyi oldu.”

Spor salonu mu? Alice spor salonuna gitmezdi ki. *Bir spor salonunda mı sarhoş olmuştu yoksa?*

“Dengeni kaybettin,” dedi cırtlak, neşeli bir ses. “Ne düşüştü ama! Hepimizi korkuttun, şapşal şey seni! Ama merak etme, ambulans çağırdık. Profesyonel yardım yolda!”

Jane’in yanında zayıf, bronz tenli, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, göbeğini açıkta bırakan kırmızı tişörtünün üzerinde *STEP HAYATTIR* yazan bir kız duruyordu. Alice kızı görür görmez ondan hoşlanmadığını hissetti. Kimse ona şapşal şey diyemezdi. Gururu incinmişti. Ablası Elisabeth’e kalırsa Alice’in kusurlarından biri de kendini fazlasıyla ciddiye almasıydı.

“Bayıldım mı ben?” diye sordu Alice bir hevesle. Hamile kadınlar bayılabiliyordu. Dördüncü sınıftayken, kilisede bayılıp beden eğitimi öğretmeni Bay Gillespie’nin kaslı kollarında dışarı taşman şanslı kızlara çok özenirdi ama hayatı boyunca hiç bayılmamıştı.

“Ben sadece *hamileyim*,” dedi. Şimdi de şapşal şey diyebilecek misin bakalım?

Bunu duyar duymaz Jane’in ağzı açık kalmıştı. “Hayır Alice, hamile falan değilsin sen!”

Step Hayattır Kızı, Alice'i yaramazlık yaparken yakalamış gibi büzdü dudaklarını. "Ah canım benim, kursa başlamadan önce hamile olan var mı diye sormuştum ya ben. Bunda utanacak bir şey yok ki. Keşke baştan söyleseydin, senin programını ona göre ayarlardık."

Alice'in başı zonkluyordu. Söylenenleri anlayamıyordu.

"Hamileymiş," dedi Jane. "Hem de böyle bir zamanda. Felaket."

"Felaket falan değil." Alice, Sultani söylenenleri duyup gücenmesin diye hemen eliyle karnını örttü. Ekonomik durumları Jane'i ilgilendirmezdi. Hamile olduğunu söylediğinde insanların sevinmesi gerekiyordu.

"Demek istediğim, *şimdi* ne yapacaksın?" diye sordu Jane.

Tanrı aşkına yeter! "Ne mi yapacağım? Ne demek ne yapacağım? Bir bebeğim olacak işte." Burnunu çekti. "Lavanta kokuyorsun sen. Demek sende geliyormuş." Hamile kaldıktan sonra burnu da her zamankinden hassas olmuştu.

"Deodorantımın kokusu bu." Jane, bildiği Jane'e hiç benzemiyordu. Gözlerinde bir şey vardı. Bariz görülüyordu bu. Göz kremi kullansa iyi olurdu.

"Sen iyi misin Jane?"

Jane dudak büktü. "Ben iyiyim. Sen kendine bak be kadın. Hem hamile olan hem de düşüp bayılan sensin."

Bebek! Bencilce başım da başım derken zavallı, küçük Sultani'yi unutmuştu. Şimdiden böyle yaparsa ileride nasıl anne olacaktı?

"Umarım bebeğe bir şey olmamıştır," dedi.

"Ah, bebeklerin yeri sağlamdır. Ben olsam dert etmezdim bunu."

Başka bir kadındı konuşan. Alice ilk kez başını kaldırıp bak-

tığında etrafına kırmızı suratlı, orta yaşlı kadınlardan bir kalabalığın doluşmuş olduğunu fark etti. Bazıları öne doğru eğilmiş, bir trafik kazasını seyreder gibi merakla ona bakıyor, bazıları da elleri bellerinde, sanki bir partideymiş gibi aralarında sohbet ediyordu. Floresanla aydınlatılmış, uzunca bir odadaydılar. Uzaklardan bir yerden müzik sesi, metal tangırtıları, erkek sesleri ve kahkahalar geliyordu.

“Hamile halinle böyle ağır spor yapman doğru değil,” dedi başka bir kadın.

“Ama ben *hiç* egzersiz yapmam ki,” dedi Alice. “Hatta biraz yapsam ne iyi olur diye düşünüp dururdum.”

“Kızım, daha ne kadar egzersiz yapacaksın?” dedi Jane.

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.” Etrafını çevreleyen tuhaf yüzlere baktı. Bütün bunlar o kadar... aptalcaydı ki! “Nerede olduğumu bile bilmiyorum.”

“Beyin sarsıntısı geçiriyor herhalde,” dedi biri endişeyle. “Ondan böyle saçmıyor.”

“Bak sen, aramızda doktor varmış!”

“Okulda ilk yardım dersi almıştık. Oradan hatırlıyorum. Beyin kanamasına karşı dikkatli olmak lazım. İşte o çok tehlikeli.”

Step Hayattır Kızı’nın gözleri korkuyla büyüdü. Alice’in kolunu tutup, “Ah canım benim, BİRAZ BEYİN SARSINTISI GEÇİRİYOR OLABİLİRSİN!” dedi.

Jane, “Sağır değil ya, niye bağıırıyorsun?” diye çıkıştıktan sonra sesini alçaltıp Alice’e doğru eğildi. “Her şey yolunda. Spor salonundasın, step dersindeydik. Hani her cuma gidelim de gidelim deyip başımın etini yediğin dersi söylüyorum, hatırladın mı? Bunun neresi güzel, anlamış değilim ya neyse. Acayip bir şekilde düşüp başını vurdun, hepsi bu. Ama iyi olacaksın. Daha da önemlisi, neden hamile olduğunu bana söylemedin bakayım?”

“Step dersi ne ki?” diye sordu Alice.

“Ah, bak bu olmadı işte,” dedi Jane irkilerek.

“Ambulans geldi!” diye bağırdı biri.

Step Hayattır Kızı rahatlayıp bir iç geçirdikten sonra ayağa fırlayıp çevresindeki kadınları kışladı. “Pekâlâ hanımlar, biraz yer açalım, olur mu?”

Jane, Alice’in başından kalkmadan omzunu tuttu. Sonra elini birden çekip, “Haksızlık bu. Neden eğlence hep senin oluyor?” dedi.

Alice kafasını çevirince mavi önlüklü iki yakışıklı adamın, ellerinde ilkyardım çantalarıyla ona doğru hızla gelmekte olduklarını gördü. Bir an utanıp oturduğu yerde doğrulmaya çalıştı.

“Hiç kıpırdama tatlım,” dedi uzun boylu olan.

“Adam George Clooney’ye benziyor,” diye fısıldadı Jane. Gerçekten de benziyordu. Alice ister istemez keyiflendi. Demek ki *Acil Servis* dizisinde rol kapmıştı.

“Selam.” George Clooney kocaman ellerini dizlerinin arasına alıp, yanlarına çömeldi. “Adın ne?”

“Jane,” dedi Jane. “Ay pardon, onun adı Alice.”

“Soyadın ne Alice?” George, Alice’in bileğini nazikçe tutup parmaklarını nabzına bastırdı.

“Alice Mary Love.”

“Sert bir düşüş olmuş galiba Alice.”

“Öyle galiba. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum.” Alice ne zaman bir sağlık uzmanıyla konuşsa gözleri dolar, kendini özel hissedirdi. Bunun için, çocukken ne zaman hasta olsa ortalığı ayağa kaldıran annesini suçluyordu. O da, Elisabeth de fena halde hastalık hastasıydılar.

“Peki nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu George.

“Pek sayılmaz,” dedi Alice. “Ama galiba bir *spor salonunda-yım.*”

“Step dersindeyken düştü.” Jane tişörtünün üzerinden sutye-ninin askısını düzeltti. “Gözümün önünde oldu. Tek ayağının üzerinde dönerken düşüp kafasını yere çarptı. Sonra on dakika kadar baygın yattı.”

Step Hayattır Kızı yeniden ortaya çıkıp, atkuyruğunu savura savura yanlarına geldi. Alice’in gözleri kızın uzun ve düzgün bacaklarına, tahta gibi karnına takıldı. “Bir an ilgisi dağıldı galiba,” dedi kız, iki profesyonel aralarında konuşuyorlarmış gibi kendine güvenen bir ses tonuyla. “Aslında hamile kadınlar için bu tarz çalışmalarını tavsiye etmem. Hatta kursun başında hamile olan var mı diye sordum da.”

“Kaç hafta oldu Alice?” diye sordu George.

Alice tam cevap verecekti ki, o kısmın biraz karanlık olduğunu fark etti.

“On üç,” dedi biraz düşündükten sonra. “Yok, on dört. Evet, on dört hafta.” On ikinci hafta ultrasonunu yaptıralı en az iki hafta olmuştu. Üstelik ultrason sırasında Sultani, sanki birisi onu arkadan dürtmüş gibi, tuhaf bir disko dans hareketi yapmış; sonrasında Nick’le Alice bu figürü herkese anlatmak için epey uğraşmışlardı.

Alice elini bir kez daha karnına götürdüğünde, ayağında beyaz çorap ve koşu ayakkabıları olduğunu ilk kez fark etti. Ayrıca siyah bir şortu ve üstünde altın rengi bir baskı olan kolsuz, sarı bir tişörtü vardı. Tişörtün üstünde bir dinazor, ağzından çıkan konuşma balonuna bakılırsa *HAYDİ BASTIR* diyordu. *Haydi bastır* mı?

Alice, “Bu giysiler de nereden çıktı?” diye sordu Jane’e, terslenerek. “Benim değil bunlar.”

Jane tek kaşını manidar bir şekilde kaldırıp George’a baktı.

“Tişörtümün üstüne bir dinazor yapışmış,” dedi Alice şaşkınlık içinde.

“Haftanın hangi günündeyiz Alice?” diye sordu George.

“Cuma,” diye cevap verdi Alice. Jane’den duymuştu cuma sınıfında olduklarını.

“Kahvaltıda ne yediğini hatırlıyor musun?” George konuşurken bir yandan da, çok belli etmeden Alice’in kafasının yan tarafını inceliyordu. Diğer mavi üniformalı ise koluna tansiyon aletini takıp hava basmaya başladı.

“Fıstık ezmeli tost muydu acaba?”

Genelde kahvaltıda başka bir şey yemediği için garanti bir cevap olmuştu.

“Adam senin ne yediğini nereden bilsin?” dedi Jane. “Kahvaltıda ne yediğini *hatırlıyor musun* diye soruyor.”

Tansiyon aleti Alice’in kolunu iyice sıkmaya başlamıştı.

George kalçasının üstüne oturup, “Sana şakacıktan bir şey sorayım bari. Dünyaca meşhur başbakanımızın adı ne?”

“John Howard,” diye karşılık verdi Alice hiç tereddüt etmeden. Sonra da, keşke siyasetten soru gelmeseydi, diye düşündü. Hiç anlamazdı ki o işlerden.

Jane’den alaycı, muzip bir ses çıktı.

“Eyvah! Başbakan hâlâ o değil mi ki?” Alice yerin dibine geçtiğini hissetti. İnsanların dilinden kurtulamazdı artık. *Ah Alice*, başbakanın kim olduğunu da mı bilmiyorsun? Seçimleri kaçırmış mıydı acaba? “Başbakanın hâlâ o olduğuna eminim ama.”

“Peki hangi yıldayız?” George o kadar da endişeli görünmüyordu.

“1998 tabii ki,” diye karşılık verdi Alice çabucak. En azından buna emindi. Bebek gelecek sene, 1999’da doğacaktı.

Jane elini ağzına götürdü. Tam George bir şeyler söyleyecekti ki, Jane ona engel oldu. Sonra elini Alice’in omzuna koyup dikkatle onu inceledi. Gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Rimeli kirpiklerinin ucunda küçük topaklar oluşturmuştu. Lavanta deo-

dorantıyla sarımsak kokan nefesi bir araya geldiğinde ortaya bayıltıcı bir karışım çıkmıştı.

“Kaç yaşındasın Alice?”

“Yirmi dokuz yaşındayım ya *Jane*.” Alice, Jane’in dramatik ses tonundan rahatsız olmuştu. Ne demek kaç yaşındasın? “Seninle aynı yaştayım.”

Jane dizlerini yerden kaldırıp muzaffer bir edayla George Clooney’ye bakarak, “Yakında kırkına girecek,” dedi.

Alice Mary Love’in spor salonunda düşüp hayatının on yılını kaybettiği gün böyle başlamıştı işte.

2

Jane onunla hastaneye elbette gelmek istediğini ama saat ikide bir mahkemesi olduğunu söyledi.

“Ne mahkemesiymiş bu?” diye sordu Alice, Jane’in hastaneye gelmeyecek olmasından memnun bir halde. Bugünlük bu kadar Jane yeterdi. Yakında *kırkına girecekmiş* demek! Nasıl yani?

Jane garip bir şekilde gülümseyip Alice’in mahkemeye ilgili sorusunu duymazdan geldi. “Hastanede senin yanında duracak birilerini ayarlayacağım.”

“Birileri değil,” dedi Alice, sağlık görevlilerinin sedye hazırlıklarını seyrederken, “Nick gelsin.”

“Evet, *tabii canım*, Nick’i de ararım,” diye karşılık verdi Jane, bir çocukla konuşuyormuş gibi.

“Aslında kendim de yürüyebilirim,” dedi Alice, George Clooney’ye. Birilerinin kucağında taşınmaktan, hatta epey güçlü bir adam olan Nick tarafından bile taşınmaktan hoşlanmazdı. Ya sağlık görevlileri sedyeyi taşıırken, mobilyacılar gibi homurdanıp burunlarından solurlarsa? “Ben iyiyim. Sadece başım ağrıyor.”

“Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişsin,” dedi George. “Kafa travmalarıyla şaka olmaz.”

“Yapma ama, bizi sedyemizde çekici kadınlar taşıma zevkinden mahrum bırakamazsın,” dedi diğer görevli.

“Evet ya, onları bu zevkten mahrum bırakma Alice,” dedi Jane. “Bak, beynin hasar görmüş zaten. Kendini yirmi dokuz yaşında sanıyorsun.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Alice arkasına yaslanıp adamların onu sedyeye yatırmalarına izin verdi. Başı bir yana dönünce ağrıdan midesi bulandı.

“Ah, çantasını da alın.” Jane salonun bir köşesinden bir sırt çantası kapıp sedyenin yanına iliştirdi.

“Bu benim değil ki,” dedi Alice.

“Senin, senin.”

Alice kırmızı, kumaş çantaya bakakalmıştı. Üzerinde üç sıra, parlak dinozor çıkartmaları vardı. Bir an kusacak gibi oldu.

Bu sırada sağlık görevlileri sedyeyi havaya kaldırmıştı bile. Ama taşırken hiç de zorlanıyor gibi değillerdi. Alice, her türlü insanı taşımaya alışkınlar herhalde, diye düşündü.

“İşyerim!” diye atıldı Alice birden, panik halinde. “İşyerimi aramanız gerekiyor. Biz cuma günü niye işte değiliz bu arada?”

“Şey, ben de bilmiyorum. Niye işte değiliz?” diye tekrar etti Jane, aynı ses tonuyla. “Ama sen bunları dert etme, ben önce *Nick*’i, sonra da *işyerini* ararım. Sahi, işyeri derken ABR Bricks’i kast ediyorsun, değil mi?”

“Evet, Jane, aynen orayı kast ediyorum,” dedi Alice sakince. Üç yıldır aynı yerde, yani ABR’da çalışıyorlardı. Kızcağız kafayı mı yemişti?

“Sue’ya bugün gelemeyeceğimi söylersin,” dedi Alice.

“Sue’ya,” diye tekrar etti Jane yavaşça. “Tabii Sue derken de Sue Mason’ı kast ediyorsundur herhalde.”

“Evet Jane. Sue Mason’ı diyorum.” (Kesin kafayı üşütmüş!)

Sue Mason patronlarıydı. Kadın dakiklik, tıbbi eğitim ve işyerindeki giyim tarzları gibi konularda çok titizdi. Alice bir an önce doğum iznine çıkıp oradan kurtulmaya can atıyordu.

Alice sağlık görevlileriyle birlikte uzaklaşırken Jane de durmuş, onları izliyordu. Alt dudağını başparmağıyla işaret parmağı

arasında sıkıştırmış, yüzüne komik bir ifade gelmişti.

“Geçmiş olsun!” diye seslendi Step Hayattır Kızı, salonun önündeki sahneden. Sesi yanağına iliştirdiği bir mikrofondan geliyordu. Sedyeye ön kapıya vardığında müziğin sesi de iyice açılmıştı. Alice kafasını çevirip, plastik bir platformun üstüne bir çıkıp bir inen Step Hayattır Kızı’na baktı. Az önce Alice’in etrafında toplanmış olan kadınlar da kendi basamaklarının başına dönmüşlerdi. “Haydi bakalım HANIMLAR! Dizleri kaldırıyoruz, daha yukarı, şimdi de *RODEO* hareketi!” Kadınlar basamağın üstüne çıkıp ellerindeki hayali kementleri başlarının üstünde döndürmeye başladılar.

Vay canına. Bu acayip günün her anını Nick’e anlatmalıydı. Özellikle de şu Rodeo hareketini. Bunu o da komik bulurdu kesin. Gerçekten çok matrak bir gün oluyordu.

(Tabii bir yandan da korkutucuydu bütün bu olanlar. Mesela bir spor salonunda, kafayı yemiş bir Jane Turner’la ne işi vardı?)

Bir cam kapıdan çıkıp süpermarket büyüklüğünde bir salona geldiler. Hiç tanımadığı yerlerdi buralar.

Sıra sıra, karmaşık görünümlü aletlerin başında bir grup erkek ve kadın, kendilerine epey ağır gelen bir şeyleri kaldırmaya, çekmeye ya da itmeye çalışıyorlardı. Ortalıkta kütüphanelere özgü çalışkan ve sakin bir hava hakimdi. Sedyeye geçip giderken kimse çalışmaya ara vermemiş; sadece boş, ruhsuz bir ifadeyle, televizyondaki bir habere bakar gibi gözleriyle takip etmişlerdi onları.

“Alice!”

Adamlardan biri koşu bandından indi, kulaklıklarını çıkarıp omzuna attı ve ona doğru geldi. “Ne oldu sana?”

Boncuk boncuk terlemiş, kırmızı yüzü Alice’e hiçbir şey ifade etmiyordu. Kafasını kaldırıp ona baktığında söyleyecek nazik bir söz bulmaya çalıştı. Sedyede sırtüstü uzanmış yataken bir

yabancıyla sohbet etmeye çalışmak gerçeküstü bir durumdu. Bir açılış partisine pijamalarla gitmek gibi bir şeydi bu.

“Kafasını çarpmış,” diye karşılık verdi George Clooney onun yerine.

“Tüh!” Adam boynundaki havluyla alnını sildi. “Tam da büyük güne az kalmışken!”

Alice bu az kalan büyük güne uygun, ciddi bir surat ifadesi takınmaya çalıştı. Adam belki de Nick’in iş arkadaşlarından biriydi ve büyük gün derken, Alice’in bilmediği bir iş meselesinden söz ediyordu.

“Neyse, böylece bu kadar spor manyağı olmamayı öğrenirsin belki, ha Alice?”

“Nass...” dedi Alice. Ne söylemeye çalıştığını kendi de anlamamış, ağzından sadece bu söz çıkmıştı: Nass.

Ambulansçılar yollarına devam ederken adam da koşu bandına çıkıp arkalarından seslendi: “Kendine iyi bak Alice! Maggie’ye söylerim, seni arar!” Ardından da başparmağıyla küçük parmağını kulağına götürüp telefon işareti yaptı.

Alice gözlerini kapadı. Midesi bulanıyordu.

“Orada her şey yolunda mı bakalım?” diye sordu George Clooney.

Alice gözlerini açtı. “Biraz midem bulandı,” dedi.

“Tamam. Olur böyle şeyler.”

Bir asansörün önünde durdular.

“Nerede olduğumu hâlâ bilmiyorum,” dedi George’a. Neden-se bunu hatırlatma ihtiyacı hissetmişti.

“Sen şimdi bunu hiç dert etme,” dedi George.

Asansörün kapısı tıslayarak açıldı ve dışarı, saçları muntazam bir şekilde yapılmış bir kadın çıkıverdi. “Alice! İyi misin? Ne oldu sana?” Garip bir aksanı vardı. “Ne tesadüf! Ben de tam seni düşü-

nüyordum! Şu şey için arayacaktım seni, şey için... ee, okuldaki şu küçük olay için. Chloe'den duydum ben de. Ne şanssız bir kadınsın sen! Bir bu eksikti! Tam da büyük güne az kalmışken!”

O konuşmaya devam ederken sağlık görevlileri sedyeyi asansöre sokup zemin katın düğmesine basmıştı bile. Kapı kapanırken, koşu bandındaki adam gibi, kadın da parmaklarını kulağına götürüp telefon işareti yaptı. Tam o anda arkadan bir yerlerden, “Sedyede gördüğüm *Alice Love* değil miydi?” diye bir ses geldi.

“Ne çok insan tanıyorsun,” dedi George.

“Yoo,” dedi Alice. “Hiçbirini tanımıyorum.”

Aklına Jane’in sözleri geldi yine: “Yakında kırkına girecek.”

Sonra, kafasını çevirmesiyle birlikte George Clooney’nin pırıl pırıl parlayan, siyah ayakkabılarının üzerine çıkarması bir oldu.

Elisabeth’in ev ödevi

Telefon geldiğinde öğlen molası bitmek üzereydi. Beş dakika içinde yemekten kalkmam, hatta tuvalete gidip dışımda bir şeyler kalmış mı diye kontrol etmem gerekiyordu. “Elisabeth? A merhaba, ben Jane. Bir sorunumuz var,” dedi telefondaki ses, sanki dünya üzerinde ondan başka Jane yokmuş gibi. Oysaki ismin Jane’se mutlaka soyadını da söylemen gerekir. *Jane, Jane, sorunu olan bir Jane* diye düşünürken birden aklıma geldi Jane Turner olduğu. Alice’in Jane’iydi.

Alice’in step dersinde nasıl düşüp bayıldığını anlattı bana.

O esnada içeride, yüz kırk üç kişi masalarında yerlerini almış, önlerindeki bardaklara buzlu sularını dolduruyor, nanelerini çiğniyor, kalemleri hazır bir halde merakla kürsüye bakıp bekliyorlardı. Benim konuşmamı dinlemek için her biri iki bin beş yüzer dolar ödemiş olan yüz kırk üç kişi. Tabii bu, asıl ücretin erken re-

zervasyon indirimi yapılmış hali. Evet, insanlar başarılı bir doğru-
dan pazarlama kampanyasının sırlarını öğrenmek için bana bu pa-
rayı ödüyorlar. Biliyorum, biliyorum. Bu dışarıdaki iğrenç reklam
dünyası size çok yabancı, değil mi Dr. Hodges? İşimin mahiyetini
anlatmaya çalışırken başınızı nasıl kibarca salladığınızı fark etme-
dim sanmayın. Postayla gelen o mektupların ve broşürlerin gerçek
insanlar tarafından yazıldığını hiç düşünmemişsinizdir herhalde.
Kesin, posta kutunuzun üstünde REKLAM BROŞÜRÜ ATMAYI-
NIZ gibi bir şey bile yazıyordur. Ama merak etmeyin, bunu aleyhi-
nizde kullanmayacağım.

Neyse, kız kardeşim *spor salonunda* kaza geçirdi diye has-
taneye koşacak zamanım yoktu. (Ne de olsa bazılarımızın işi var;
bazılarımızın gün ortasında spor salonuna gitmek gibi bir lüksü
yok.) Özellikle de, muzlu kek meselesi yüzünden aramız açılmış-
ken. Kız kardeşimin yaptıklarını daha akılcı bir perspektifle ele
almam gerektiğini uzun uzadıya tartışmıştık, biliyorum, ama yine
de onunla konuşmuyorum. (Onunla konuşmadığının henüz far-
kında değil elbette, ama çocukça bir şey olsa da bu zevkten mah-
rum etmeyin beni.)

Biraz kızgınlıkla ve bencilce Jane’e, “Durumu ciddi mi?”
diye sordum. Nedense o anda fazla ciddi bir şey olamayacağım
düşünmüştüm.

Jane de bana, “1998 yılında ve yirmi dokuz yaşında olduğumu
ve hâlâ birlikte ABR Bricks’te çalıştığınızı sanıyor. Yani ortada
cidden garip bir durum olduğu kesin.”

Sonra da, “Şey, bu arada hamile olduğumu biliyorsundur her-
halde,” diye ekledi.

O an verdiğim tepkiyi düşündükçe hâlâ utanıyorum. Ama şu
kadarını söyleyeyim Dr. Hodges, yaptığım şey aynen bir saman
nezlesi hapsirığı gibi istemsiz ve karşı konulamazdı.

İçimde patlayan ani bir öfke, midemden kafama kadar bir çırpıda sıçrayıp elimin ayağımın boşanmasına neden olunca, “Affedersin Jane, şimdi gitmem gerekiyor,” deyip telefonu kadının yüzüne kapattım.

George Clooney ayakkabılarını hiç dert etmemişti. Dehşete kapılan Alice ise sedyeden inip ortalığı temizlemeye kalkışmıştı. Tabii önce bir yerlerden bir mendil, bir bez bulması gerekiyordu. Yanındaki o tuhaf kumaş çantada var mıydı acaba? Adamlar ona kızıp kırırdamamasını söyleyince çaresiz boyun eğdi Alice.

Ambulansın arkasına girdiklerinde midesi daha iyice olmuştu. İçerideki her yeri kaplayan beyaz, temiz plastik görüntüsü güven vericiydi.

Hastaneye kadar, taksiyle gider gibi, gayet sakin bir yolculuk olacaktı galiba. Alice’in anladığı kadarıyla ışıkları yakıp, sireni de çalıştırıp trafikte slalom yaparak gitmeye niyetleri yoktu.

“Demek ki o kadar da ciddi bir durum yok,” dedi George’a. Diğer görevli direksiyonun başına geçmiş, George Clooney arkada onunla kalmıştı. Adamın ne kadar da gür kaşları vardı. Nick’in kaşları da böyleydi. Alice bir keresinde, gecenin bir yarısı kaşlarını yolmaya kalkmış; Nick acıyla öyle bir bağırmaya başlamıştı ki, yan kapıdan Bayan Bergen komşuluk görevini yerine getirip polis çağırarak diye korkarak vazgeçmişti.

“Yakında spor salonuna dönersin,” dedi George.

“Ben spor salonuna gitmem ki,” dedi Alice. “Spor salonlarına inanmıyorum.”

“Al benden de o kadar,” diye karşılık verdi George gülümseyerek.

Sonra Alice bir süre ambulansın camından, geçip giden rek-

lam panolarını, ofis binalarını, bir görünüp bir kaybolan gökyüzünü seyretti.

Bütün bu olanlar çok saçmaydı. Kafasına aldığı o darbe olmasaydı hiçbir şey bu kadar tuhaf görünmezdi. Bu, tatil günleri uyanıp bir an nerede olduğunu bilemediğin o komik, mahmur ruh halinin biraz uzatılmış ve yoğun bir versiyonundan başka bir şey değildi aslında. Panik yapmaya gerek yoktu. Her şey çok *ilginç* olacaktı! Bunun için dikkatini toplaması yeterliydi.

“Saat kaç oldu?” diye sordu George’a, kararlı bir şekilde.

“Öğlene geliyor,” dedi adam, saatine bakıp.

Tabii, tabii. Öğlene geliyor demek. Hem de günlerden cuma.

“Salondayken kahvaltıda ne yediğimi neden sordun?”

“Kafa travması geçiren insanlara sorduğumuz standart sorulardan biridir. Zihninin ne durumda olduğunu kontrol etmek için sorarız.”

Demek ki kahvaltıda ne yediğini hatırlayabilirse hiç sorun kalmayacaktı.

Kahvaltı. Bu sabah. Hadi ama. Hatırlaması gerekiyordu.

Hafta içi kahvaltı deyince aklına tek bir resim geliyordu. Kırtma makinesinden yeni fırlamış iki dilim ekmek, arkada fokurdayan çaydanlık, mutfak penceresinden süzülen sabah güneşi ve muşamba zeminin üzerinde, bir çırpıda silinebilecekmiş gibi gözüksede hiçbir yere gitmeye niyeti olmayan o büyük, kahverengi leke. Duvar da Nick’in annesinin güle güle oturun hediyesi; hep ileridir diye umut ettiği ama her zaman geri kalan o kocaman, tren istasyonu saati. Arkada ABC sabah radyosunun cızırtıları; dünya meselelerinden konuşan endişeli, gergin insan sesleri. Nick’in ara sıra radyoya kulak verip, “Yok artık,” tarzında yorumları ve Alice’in bir süre sonra sesleri duymayıp ayakta uyuma denemeleri.

İkisi de sabah insanı değildi. Daha önceki ilişkilerinde hep

tahammül edilemeyecek kadar neşeli, sabah insanlarına denk geldikleri için, şimdi birbirlerini bulduklarına seviniyorlardı. Genelde kısa ve net konuşurlar, bazen bu sabah nemrutluklarını abartarak bir oyuna dönüştürürler, bazen buna bile yeltenmezlerdi; ama sorun değildi, çünkü akşam işten döndüklerinde yeniden gerçek kişiliklerine bürüneceklerini bilirdi ikisi de.

Hatırladığı *özel* bir kahvaltı anısı var mıydı?

Mutfağı boyama işini yarılادıkları o soğuk sabah vardı mesela. Dışarıda bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu ve boya kokusu Alice'in burnunu gıdıklıyordu. Bütün eşyaların üzerini naylonla örttükleri için yerde oturmuş, üstüne fıstık ezmesi sürülmüş kızarmış ekmeklerini yiyorlardı. Alice geceliğini çıkarmadan üzerine yün bir hırka almış, ayaklarına da Nick'in eski futbolcu çoraplarını geçirmişti. Nick ise tıraş olup giyinmiş, bir tek kravatını takmamıştı. Önceki gece Alice'e; Dazlak Kafalı Angus'un, Anasının Gözü Megatron'un ve Ulu Şef'in huzurunda sunacağı önemli proje toplantısından söz etmiş, toplum önünde konuşmaktan ödü kopan Alice ise onu midesinde bir kasılmayla dinlemişti. O sabah Nick çayından bir yudum almış, tam ağzını açmış saldırıya hazırlanırken tostı en sevdiği, mavi çizgili gömleğinin üstüne döküvermişti. O anda ikisi de şok halinde birbirlerine bakmışlardı. Ardından, Nick tostı yavaşça çekip alınca gömleğin üstünde kare şeklinde, yağlı bir fıstık ezmesi lekesi kalmıştı. Beyninden vurulmuşa dönen Nick, "Başka temiz gömleğim yok," deyip öfkeyle tostı kendi alına çarpıvermişti.

Alice ise, "Hayır, var. Dün akşam sen squash'tayken ben çamaşıra gittim," demişti. Henüz makineleri olmadığı için sokağın aşağısındaki çamaşırhaneye gidiyorlardı hâlâ. Sonra Nick tostı yüzünden sıyrıp Alice'e bakarak, "Atıyorsun," demiş; Alice, "Hayır, atmıyorum," demiş; bunun üzerine Nick boya kutularının ara-

sından emekleyerek geçip Alice'in yüzünü avuçlarının arasına alarak ona uzun, şefkat ve fıstık ezmesi dolu bir öpücük vermişti.

Ama bu, aylar önce ya da haftalar önce falan olmuştu, bu sabah değil. O zamanlar hamile de değildi. Hâlâ kahve içiyordu.

Bir ara, sağlıklı beslenmeyi kafaya taktıkları bir dönemde, sadece meyveli yoğurt yemişlerdi. O ne zamandı peki? Başlangıçta o kadar heves etmelerine rağmen bu sağlık modası da çabuk bitmişti galiba.

Nick'in, iş gezisinde olduğu için katılamadığı kahvaltılar da vardı hatırasında. O günlerde Alice tostunu yatakta yer, denizci ya da asker kocasını bekleyen bir kadın gibi hasret çekerti. Ama bu, akşamki ziyafeti düşünüp o anki açlığın keyfini çıkarmak gibi güzel bir şey olurdu.

Bir de kavga ettikleri o kahvaltı vardı. Çirkin yüzler, alev saçan gözler, çarpılan kapılar. Neden? Süt bitti diye. Kesinlikle güzel bir sabah değildi. Ama o da bu sabah olamazdı, çünkü aynı akşam, Nick'in kız kardeşinin de küçük bir rolü olduğu o saçma sapan, sıkıcı mı sıkıcı postmodern tiyatroyu seyredelerken barıştııklarını hatırlıyordu. Nick eğilip kulağına, "Bu arada, seni affettim," diye fısıldamış; Alice fısıldayarak, "Kusura bakma ama asıl ben seni affettim," diye karşılık vermiş; ön sırada oturan bir kadın dönüp, gürültücü öğrencilerine kızan bir öğretmen gibi, "Şşş, susun bakayım!" diye tıslamış; bunun üzerine, ikisinin de sinirleri bozulup, arkası gelmeyen bir kahkaha nöbetine kapılınca, sonradan Nick'in kız kardeşinden azar işiteceklerini bile bile, tiyatrodan çıkmak zorunda kalmışlardı.

Bir keresinde de, Alice'in kitaptan bebek isimleri okuduğu, Nick'inse homurdanarak olur ya da olmaz dediği bir kahvaltıları olmuştu. Ama bu homurdanmaları bir oyundu ve ikisi de biliyordu bunu. Nick'in, "Bir insana isim koymamıza izin verdiklerine hâlâ

inanamıyorum,” dediğini hatırlıyordu. “Bunu ancak krallar yapabilir herhalde.” Alice, “Ya da kraliçeler,” diye eklemiş; Nick ise, “Yok artık, bir kadının bir insana isim koymasına hayatta izin vermezler,” diye itiraz etmişti.

Peki bu sabah mı olmuştu bu? Hayır. Epey bir olmuştu.

Bu sabah kahvaltıda ne yediğini kesinlikle hatırlamıyordu.

“Sabah fıstık ezmeli tost yediğimi söyledim ama bu her zamanki kahvaltım olduğu için öyle dedim. Gerçekte ne yediğimi hatırlayamıyorum,” dedi Alice, George Clooney’ye.

“Sorun değil Alice,” diye karşılık verdi George. “Kahvaltıda ne yediğimi ben de hatırlamıyorum zaten.”

Kafa travmasıyla ilgili standart sorular faslı da böylece kapanmış oluyordu.

“Belki sen de beyin sarsıntısı geçirmişsindir,” dedi Alice. George nezaketen güldü. Ondan sıkılmaya başlamıştı galiba. Belki de sonraki hastası daha ilginç bir tip olsun diye dua ediyordu şimdi. Ya da birilerine elektroşok vermek daha eğlenceli oluyordu herhalde.

Bir pazar günü, sahilde dolaşmaya gitmek isteyen Alice, fena halde akşamdan kalma olan Nick’i yattığı kanepeden sıyırmak için uğraşırken aklına bir fikir gelmiş, bir anda, “Ah hayır, hastayı kaybediyoruz!” diye bağırarak, ardından koşup mutfaktan kapattığı iki spatulayı birbirine sürüttükten sonra, “Hazır!” diyerek Nick’in göğsüne bastırmıştı. Nick de oyuna hemen uyup, gerçekten şok yemiş gibi sertçe sıçramıştı. Ama ardından hareketsiz yatmaya devam edince Alice, “Hasta nefes almıyor! Solunum tüpü takıyoruz, çabuk!” diye bağırarak spatulanın ucunu Nick’in ağzına sokmaya çalışmıştı.

Ambulans bir trafik ışığında durduğunda Alice yattığı yerde hafifçe kıpırdandı. Vücudundan hiç de iyi sinyaller almıyordu. Bir

yandan kemiklerine kadar işlemiş bir yorgunluk, bir yandan da hemen ayağa fırlayıp bir şeyler yapması gerektiğini söyleyen huzursuz bir enerji hissediyordu içinde. Hamilelikten olmalıydı. Dediklerine göre, vücudun artık senin değilmiş gibi oluyordu hamilelikte.

Çenesini içeri çekip üstündeki tuhaf, terli giysilere baktı. Onun seçeceği tarzda şeyler değillerdi. O hiçbir zaman böyle sarı, kolsuz bluzlar giymezdi ki. Önceki panik hissi yeniden coşunca kafasını çevirip gözlerini ambulansın tavanına dikti.

Bir mesele daha vardı aslında. Önceki akşam ne yediğini de hatırlamıyordu.

Tam bir boşluk. Dilinin ucuna bile gelmiyordu.

Her zamanki gibi fasulyeli ton balığı olabilir miydi? Ya da Nick'in sevdiği körili kuzu eti? Hiçbir fikri yoktu.

Ama hafta içi bütün günler birbirine benzemez miydi? Uğraşırsa geçen hafta sonu ne yaptığını hatırlayabilirdi belki.

Başka başka hafta sonlarından kalma bir yığın hatıra, ters çevrilmiş bir çamaşır sepetinden boca edilmiş gibi yağmaya başladı zihnine. Parkta çimenlerin üstünde oturup gazete okumalar. Piknikler. Çiçek bahçelerinde dolaşp bitkiler hakkında kafa yor-malar. Evin bitmek tükenmek bilmeyen tadilat işleri. Sinemalar. Akşam yemekleri. Elisabeth'le kahveler. Pazar sabahı seks, ardından uyku, ardından sokağın aşağısındaki Vietnam fırınından kruvasan almalar. Eşin dostun doğum günleri. Ara sıra bir düğün. Kaçamak tatiller. Nick'in ailesiyle geçirilen vakitler.

Ama hiçbirinin geçen hafta sonuna ait olmadığını farkındaydı. Ne zaman yaşandıklarını tam olarak kestiremiyordu. Kısa bir süre önce de olabilirdi, üzerlerinden çok geçmiş de olabilirdi. Sadece hepsinin yaşanmış şeyler olduğuna emindi, o kadar.

Asıl sorun, onun için “bugün”, “dün”, hatta “geçen hafta”nm

bile bir şey ifade etmiyor olmasıydı. Zamanın ve takvimlerin üstünde, bir çocuğun elinden kaçırdığı bir balon gibi çaresizce süzülüyordu.

O anda gözünün önüne, beyaz kurdelelerle çiçek buketleri gibi bağlanmış pembe balonların kara bulutlarla örtülü gökyüzünde uçuştğu bir görüntü geldi. Balon buketleri öfkeli bir rüzgârın önünde bir o yana bir bu yana savrulurken Alice'in yüreği hüznle sıkışyordu.

Ama gelip geçen bulantılar gibi bu his de kayboluverdi birden.

Neler oluyordu böyle?

Nick'i özlemişti. O olsa her şeyi hallederdi. Hem dün gece ne yediklerini hem de hafta sonu ne yaptıklarını bir bir anlatırdı herkese.

Hastaneye gittiğinde onunla karşılaşmayı umuyordu. Belki ona çiçek bile almıştı. Büyük ihtimalle almıştı. Almasa keşke diye düşündü Alice. Yazık onca paraya.

Ama tabii almasını ummuyor da değildi. Resmen sedyeye yatırmışlar, *ambulansa* bile bindirmişlerdi onu. Bir bakıma hak ediyordu o çiçekleri.

Gözünün önüne başka bir görüntü daha geldi. Bu kez, Nick'in kuzeninin evlilik hediyesi olarak getirdiği kristal vazonun içinde, uzun saplı kırmızı güllerden ve karanfillerden oluşan kocaman bir buket görüyordu. Nereden geliyordu bunlar aklına? Nick ona gül almazdı ki. Güllerin koparılmasına kıyamadığını bilirdi. Hem çiçekçiden alınan güller kokmazdı bile. Alice onları ne zaman görse aklına seri katiller gelirdi.

Ambulans durunca George ayağa fırladı, son anda başını eğip çarpmaktan kurtuldu.

"İşte geldik Alice. Şimdi nasılsın? Epey derin düşüncelere dalmış gibisin."

Ambulansın arka kapısını açınca içeri dolan ışık Alice'in gözlerini kamaştırdı.

"İsmini hiç sormadım," dedi sonra.

"Kevin," diye karşılık verdi George mahcupça, sanki onda hayal kırıklığı yaratacağını biliyormuş gibi.

Elisabeth'in ev ödevi

Her ne kadar itiraf etmeye utansam da, yaptığım iş bazen bende aşırı bir coşku yaratıyor Dr. Hodges. Tamam, o kadar da aşırı değil belki ama yine de bir adrenalın patlaması yaşadığım kesin. Işıklar kararıyor, seyirciler susuyor, Layla sanki aya füze gönderiyormuşuz gibi kasıntı bir ifadeyle tamam işareti yapıyor ve o an sahnede bir tek ben oluyorum. Spotlar yüzümde güneş ışığı gibi doğunca, etrafta bardak şingirtıları ve birkaç çekingen öksürükten başka bir şey duyulmaz oluyor. Otel salonlarının o temiz, ciddi kokusunu ve havalandırmadan yayılan soğukluğu seviyorum. Bütün bunlar zihnimi de temizliyor. Ve mikrofona konuşmaya başladığımda sesime inanılmaz bir otorite geliyor.

Ama bazen de, sahneye çıktığımda, omzumda ağır bir yük varmış da boynumu büküyor, sırtımı kamburlaştırıyormuş gibi aciz hissediyorum kendimi. İşte o zaman mikrofona yaklaşıp, "Bütün bunların anlamı ne baylar bayanlar? Siz iyi insanlara benziyorsunuz, işimi zorlaştırmayın da söyleyin, nedir bütün bunların anlamı?" diyesim geliyor.

Bu sorunun cevabını biliyorum aslında.

Bütün bunların anlamı, ev taksitlerinin yatıyor olması. O gün orada toplanan herkes mutfak alışverişlerimizi, elektrik-su faturalarımızı, kredi kartı borçlarımızı ödüyor aslında. Bütün o iğnelerin, bir şeye benzemeyen o hastane önlüklerinin masrafı onlardan çıkıyor. İyi niyetli, uysal gözlerle bana bakıp elimi tutan ve "Şimdi

biraz uyuyacaksın tatlım,” diyen anestezi uzmanının parası da onlardan geliyor. Neyse, konudan uzaklaşmayayım. Yoksa uzaklaşayım mı? Aklıma ne gelirse yazmamı siz istemiştiniz, değil mi? Beni sıkıcı bulup bulmadığınızı merak ediyorum. Gerçi her zaman ilgili görünüyorsunuz ama belki bazı günler, hayatımın acınası ayrıntılarını anlatmak için yanıp tutuşur halde muayenehanenize girdiğimde sizin de, dirseklerinizi masaya dayayıp yüzünüzü avuçlarınızın arasına alarak, “Bütün bunların anlamı ne Elisabeth?” demek istediğiniz oluyordu. Ama sonra muhtemelen, kredi kartlarının, ipotegin, mutfak harcamalarının bu sayede ödendiğini hatırlıyorsunuzdur siz de. Sonuçta dünya böyle dönüyor, öyle değil mi?

Geçen gün her şeyi anlamsız bulmanın depresyon belirtisi olduğunu söylemiştiniz ya; bu durumda bende depresyon olamaz, çünkü ben her şeyin anlamım görebiliyorum. Her şeyin anlamı paradan ibaret.

Neyse, telefonu Jane’in yüzüne kapar kapamaz bir kez daha çaldı (büyük ihtimalle hat gitmiştir diye o arıyordu) ama ben bu kez telefonu tamamen kapattım. Oradan geçmekte olan bir adam, “İnsan bazen, bunlar yokken ne iyiydik diye düşünüyor,” deyince ben de, “Sormayın!” diye karşılık verdim. (Bu arada ömrüm boyunca hiç “Sormaym!” dememiştim. Öylesine, birdenbire geliverdi. Ama hoşuma gitti. Bir dahaki seansta da söyleyeyim, bakalım siz nasıl tepki vereceksiniz.) Neyse, adam bu kez, “Tebrik ederim. Bu tarz seminerlere hep katılırım; sizin gibi mantıklı konuşanına hiç rastlamadım,” dedi.

Düpedüz kur yapıyordu bana. Oluyor böyle şeyler. Mikrofon, spot ışıkları falan böyle yapıyor galiba. Ama bu bana komik geliyor. İçimde cinsellik namına ne varsa tükenip bittiğini göremiyor olmalarına şaşıyorum. Ben kendimi kurutulmuş meyveler gibi

hissediyorum. Evet, aynen böyle. BEN BİR KAYISI KURUSUYUM, Dr. Hodges. O yumuşak, sulu olanlarından bile değil; sert, büzüşmüş, tatsız, çiğnerken çeneyi yoran bir kayısı kurusuyum.

Neyse, klimanın soğuk havasından birkaç derin nefes çektikten sonra mikrofonu yakama taktım yeniden. Sahneye bir an önce çıkma telaşından, resmen tir tir titriyordum. Bugün öğleden sonra, geçici bir süreliğine kafayı oynatmış olabilirim Dr. Hodges. Sonraki seansta bunu da konuşalım.

Düşündüm de, geçici delilik, affedilemez davranışlar için uydurulmuş bir bahane olabilir. Belki de biri arayıp tek kardeşimin kaza geçirdiğini söylerken benim telefonu nasıl yüzüne kapattığımı anlatmaktan utanıyorumdur. Kendimi paketleyip size sunuyorum. Hem kendimi hasarlı biri gibi gösterip, benden bir şeyler çıkacağını düşünmenizi istiyorum; hem de bir yandan özünde iyi bir insan olduğuma inanmanızı. Hasarlı, iyi bir insan.

Sahneye bir rock yıldızı gibi fırlayıp “potansiyel müşteriyi görselleştirme” üzerine konuşmaya başlayınca yine aşka geldim. Seyirciler gülmeye başlamıştı. Cevap vermek için birbiriyle yarışıyorlardı. Ama herkes o potansiyel müşteriyi görselleştirmeye çalışırken ben aslında kız kardeşimi görselleştirmekle meşguldüm.

Beyin sarsıntılarının ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünüyordum.

Nick’in burada olmadığını ve bu işin Jane’e kalmaması gerektiğini düşünüyordum.

Son olarak şunu da düşündüm: Alice, Madison’a hamileyken yıllardan 1998’di.

3

Nick hastanede elinde çiçeklerle Alice'i beklemiyordu. Hatta başka kimse de yoktu onu bekleyen. Bu Alice'e, kendini biraz olsun bir kahraman gibi hissettirdi.

Ambulansla gelen sağlık görevlileri ortadan kaybolmuştu. Bir güle güle bile demeden gittikleri için Alice'in teşekkür etme fırsatı da olmamıştı.

Hastanenin harala gürelesinin arasından geçirilip küçük, kutu gibi bir odaya bırakıldıktan sonra bir süre sedyenin üstünde yatıp tavanı seyretti.

Çok geçmeden odaya giren bir doktor önce küçük, kalem kalınlığında bir feneri Alice'in gözüne tutup inceledi, sonra parmağını ileri doğru hareket ettirerek takip etmesini söyledi. Üstündeki hastane üniformasıyla uyumlu, müthiş yeşil gözleri olan bir hemşireyse sedyenin ayakucunda durup sağlık sigortası, alerji geçmişi ve akrabalarıyla ilgili bilgileri not etti. Alice yeşil gözlerine iltifat edince hemşire renkli lens olduklarını söyledi; Alice kendini enayi gibi hissetti.

Yeşil gözlü hemşire "devekuşu yumurtası" dediği bir keseye buz koyup Alice'in başının altına yerleştirdi, sonra da ağrıları için küçük, plastik bir bardağın içinde iki tane beyaz hap verdi. Alice ise ağrıların o kadar da ciddi olmadığını, hamile olduğu için o hapları almak istemediğini belirtti.

Herkes ona bir şeyler sorup durdu. Sanki uyuyormuş gibi ba-

ğıra bağıra hem de. Uyumuyordu ki; gözleri fal taşı gibi açık, onlara bakıyordu. Düşüğünü hatırlıyor muydu? Ambulans yolculuğunu hatırlıyor muydu? Hangi günde olduklarını biliyor muydu? Hangi tarihte olduklarını biliyor muydu?

“1998 mi?” Epey bitkin görünen bir doktor, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasından dikkatle ona baktı. “Bundan emin misiniz?”

“Evet,” dedi Alice. “1998 olduğunu gayet iyi biliyorum, çünkü bebeğim 8 Ağustos 1999’da doğacak. Sekizinci ayın sekizinde, 1999’da. İnsan böyle şeyleri unutmuyor.”

“Şundan sordum, çünkü 2008 yılındayız,” dedi doktor.

“Bu mümkün değil,” diye karşı çıktı Alice, elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak. Belki bu doktor da zeki ama tarihlerle arası iyi olmayan tiplerden biriydi.

“Neden mümkün değil peki?”

“Çünkü yeni binyıla daha girmedik,” dedi Alice bilgiç bilgiç. “Bilgisayarlarda bir hata falan varmış galiba. Elektrikler bile kesiyecekmiş.”

Bütün bunları bildiği için kendiyle gurur duydu. Gündemi takip etmek diye buna denirdi işte.

“Biraz kafanız karışmış olabilir. Yeni binyıla girdiğimizi hatırlamıyor musunuz? Harbour Köprüsü’nde müthiş bir havai fişek gösterisi yapmışlardı hani.”

“Yoo,” dedi Alice, “havai fişek gösterisi falan hatırlamıyorum ben.” Bir an, kesin artık şunu diyesi geldi. Şakanın tadı kaçtı. Hem başım da fena halde ağrıyor. Kahramanlık edip ağrıyorum dedim size.

Nick’in bir keresinde şöyle dediğini hatırlıyordu: “Yeni binyıla girerken bebeğimizin dört aylık olacağını biliyor muydun?” O sırada iki eliyle bir balyozu kavramış, duvarı yıkmaya hazırla-

nıyordu. Alice de fotoğraf makinesini ayarlamış, duvarın yıkılış anını ölümsüzleştirmeyi bekliyordu. “Doğru söylüyorsun,” dedi Nick’in sözlerini düşününce. Dört aylık bir bebek; onlar tarafından yaratılmış, onlara ait ama aslında onlardan ayrı, gerçek, minyatür bir insan.

“O küçük haylaz için bir bakıcı tutmamız gerekecek,” dedi Nick, önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi. Sonra balyozu neşeyle savurdu; üzerlerine pembe alçı parçacıkları yağmaya başladığı anda Alice deklanşöre bastı.

“Bebeğimin iyi olup olmadığını kontrol etmek için ultrason çektirmem gerekiyor, değil mi?” dedi Alice doktora. Bir an Elisabeth gibi davrandığını hissetti. Otoriter olması gereken durumlarda, *Şimdi Elisabeth olsa ne yapardı?* diye düşünürken yakalardı kendini.

“Kaç haftalık hamilesiniz?” diye sordu doktor.

“On dört,” diye cevap verdi Alice. Ama kafasının içindeki büyükçe bir boşluk yüzünden hâlâ tam olarak emin olamıyordu.

“İsterseniz kalp atışlarından teyit edebilirsiniz,” dedi Alice, en sağlam Elisabeth sesiyle.

“Hımm.” Doktor gözlüğünü düzeltti.

Alice’in kafasında Amerikan aksanlı, yumuşak bir kadın sesi canlanıvermişti birden.

“Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum.”

Apaçık hatırlıyordu her şeyi. “Üzgünüm”ü takip eden o kısacık sessizliği bile.

“Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum.”

Kimdi o? Kimden duymuştu bunu? Gerçekten olmuş muydu? Yine gözleri doldu; gri gökyüzünde rüzgârla savrulan pembe balon buketlerini düşündü bir kez daha. O balonlar, çok eskilerden kalma bir film sahnesi miydi yoksa? Aşırı derecede acıklı bir filmden

miydi? Yüreğinin yeniden kabarmaya başladığını hissetti. Ambulanstaki gibi olmuştu. Keder ve öfke dolu bir histi bu. Bir an kendini, öfkeden tırnaklarını avuçlarının içine saplamış, ağlayıp dövünürken hayal etti. Hayatı boyunca böyle bir şey yapmamıştı ki. Tam bu duyguların onu ezip geçeceğini düşünmeye başlamıştı ki, geldikleri gibi yok olup gittiler. Tuhaf şeyler oluyordu.

“Kaç çocuğunuz var?” diye sordu doktor. Şimdi de Alice’in tişörtünü kaldırmış, elleriyle karnını muayene etmeye girişmişti.

Alice yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırıştırdı. “Hiç yok ki. Bu ilk hamileliğim.”

Doktor durup ona baktı. “Bu gördüğüm, sezaryen izine çok benziyor.”

Alice kafasını kaldırıp gözlerini kısarak doktorun biçimli tırnağıyla işaret ettiği yeri görmeye çalıştı. Kasık tüylerinin hemen üstünde soluk mor renkli bir çizgi vardı.

“Benim ondan haberim yok,” dedi Alice utanarak. Annelerinin Elisabeth’le ona, yüzünde ciddi bir ifadeyle söylediği sözler geldi aklına: “Mahrem yerlerinizi kimseye göstermeyin.” Nick bunu ilk kez duyduğunda gülmekten iki büklüm olmuştu. O tuhaf yara izini daha önce niye fark etmemişti o zaman? Oysaki Alice’in mahrem yerlerini uzun uzadıya incelemişti de.

“Rahminiz on dört haftalık kadar büyümemiş,” dedi doktor.

Alice karnına dikkatle baktığında gerçekten de fazlasıyla düz olduğunu görüp şaşırdı. Hem de sıksa insanların karnı gibi dümdüzdü. Aslında bu iyi bir şeydi, ama bebek bekliyordu. Nick son zamanlarda, Alice’in gittikçe büyüyen karnı, giydiği dar şeylerle ortaya çıktıkça muzip muzip gülmeye başlamıştı.

“On dört hafta olduğuna emin misiniz?” diye sordu doktor.

Alice düz, neredeyse dümdüz karnına bakakalmıştı. Kafası karmakarışık olmuş, yüreği dayanması güç bir korku ve utançla

dolmuştu. Sonra göğüslerini fark etti. Son zamanlarda iyice büyü-
yüp hassaslaşan memeleri eski, dikkat çekmeyen, mütevazı halle-
rine geri dönmüşlerdi. Ayrıca kendini hamile gibi hissetmiyordu
da. Tamam, şu anda kendini nasıl hissettiğini bilmiyordu belki,
ama hamile hissetmediği kesindi.

(O iz de neyin nesiydi? İnsanların bayıltılıp iç organlarının
çalındığına dair hikâyeler geldi aklına. Yoksa spor salonuna gitmiş,
zilzurna sarhoş olmuş, sonra da birileri organlarını mı almıştı?)

“On dört hafta değildir belki de,” dedi doktora. “Yanılıyor
olabilirim. Kafamı hâlâ toparlayamadım zaten. Kocam birazdan
burada olur. O size her şeyin doğrusunu anlatacaktır.”

“Siz şimdi arkanıza yaslanıp istirahat edin ve bütün bunları
dert etmeyin.” Doktor Alice’in giysilerini yavaşça düzeltti. “Önce
bir tomografinizi çekip bakalım, ciddi bir hasar var mı. Yakında
normale dönersiniz. Doğum uzmanınızın adını hatırlıyor musu-
nuz? Gerekirse ne kadardır hamile olduğunuzu ondan da öğrene-
biliriz. Şimdi kalp atışlarını duyamazsak sizin de canınız sıkılır ve
ben buna henüz hazır olduğunuzu sanmıyorum.”

“Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum.”

Basbayağı bir hatıraydı bu. Gerçeklik hissi çok kuvvetliydi.

“Adı Dr. Sam Chapple. Muayenehanesi Chatswood’da,” dedi
Alice.

“Tamam o zaman. Siz hiç endişelenmeyin, ciddi kafa trav-
malarında olur böyle şeyler.”

Doktor sevecen bir şekilde gülümseyip odadan çıktı. Alice
gözleriyle, onu dışarı çıkana kadar takip ettikten sonra tişörtünü
kaldırıp bir kez daha karnına baktı. Sandığından daha düz olması
bir yana, sağda solda çatlaklar da vardı. Şaşkına dönen Alice çat-
lakların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bu gerçekten *kendi* karnı
mıydı?

Sezaryen izi demişti doktor. (Tabii yanlış görmediyse. Belki sezaryen izi değildi de başka türlü, sıradan, normal bir izdi. Herhangi bir izdi.)

Yok şayet doğru gördüyse, bu, doktorun birinin (belki de Dr. Chapple'ın) neşterle derisini kesip karnından kanlar içinde, ciyak ciyak bağırarak bebeği dışarı çıkardığı anlamına geliyordu ve o bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Kafasına aldığı bir darbe böyle önemli bir olayı bile unutmasına yol açabilir miydi gerçekten? Bu kadarı da fazla değil miydi?

Nick'le birlikte film izledikleri, başı onun kucağında, yarı-sında uyuyup kaldığı zamanları hatırladı. Dili damağı kurumuş halde uyanıp, az önce birbirlerinden ölesiye nefret eden kahramanları şimdi Eiffel Kulesi'nin dibinde öpüşürken görmeyi hiç sevmeydi.

“Bebeğini doğurmuşsun,” dedi kendi kendine. “Unuttun mu?”

Bütün bunlar çok ama çok saçmaydı. Biraz sonra elini alnına vurup, “Bebek tabii ya! Herhalde doğurdum! Nasıl da çıkıp gitmiş aklımdan!” diyecek miydi acaba?

İçinde büyüyen, tekmeleyip debelenen bebeğini nasıl unutmuş olabilirdi? Bebeği gerçekten doğurduysa, demek ki Nick'le birlikte o doğum öncesi kurslarına da katılmışlardı. Demek ki ilk hamile kıyafetlerini de almıştı. Demek ki çocuk odasını boyamayı bitirmişlerdi. Demek ki karyola, bebek arabası, bez, yürüteç gibi bilumum şeyin alışverişini de tamamlamışlardı.

Demek ki bir bebek olmuştu karnında.

Oturduğu yerde doğrulup ellerini karnına bastırdı.

Şimdi neredeydi peki? Ona kim bakıyordu? Kim doyuruyordu karnını?

Bu seferki, “*Ah Alice*” durumlarından epey bir ciddiydi. Faz-

lasıyla ciddi idi. Ürkütücüydü hatta.

Tanrı aşkına, Nick nerede kalmıştı? Bahanesi ne kadar sağlam olursa olsun geldiğinde biraz çıkışacaktı ona.

Yeşil gözlü hemşire bir kez daha gelip, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiym sağ ol,” diye karşılık verdi Alice hiç düşünmeden.

“Buraya neden geldiğini ve başından neler geçtiğini hatırlıyor musun?”

Aynı soruların tekrar tekrar sorulmasının nedeni yine o zihinsel durum kontrolüydü herhalde. Alice bir an, “ASLINDA KAFAYI YEMEK ÜZEREYİM!” diye bağırmaı düşünödü, ama sonra hemşirenin başını ağrıtmamak için vazgeçti. Delice davranışlarla etrafındakileri huzursuz etmenin âlemi yoktu.

“Hangi yılda olduğumuzu söyleyebilir misin?” diye sordu onun yerine. Gözlüklü doktor gelip de arkasından aynı muhabbetleri yaptığını görmesin diye hızlı konuşuyordu.

“2008.”

“Kesin 2008 mi yani?”

“Kesin 2008, 2 Mayıs. Hafta sonu Anneler Günü hatta.”

Anneler Günü mü? Bu, Alice’in ilk Anneler Günü olacaktı.

Ama gerçekten 2008’de lerse ilk Anneler Günü olmayacaktı tabii.

Gerçekten 2008’de lerse Sultani de dokuz yaşında olacaktı. Bir de artık sultani gibi olmayacaktı tabii. Sultaniden kuru üzümö, oradan şeftaliye, sonra tenis topuna, ardından basket topuna kadar büyümüş, sonunda bebek boyutuna gelmiş olmalıydı.

Alice nereden geldiğini anlamadığı bir kahkaha dalgasını zor bastırdı.

Bebeğı dokuz yaşındaydı.

Elisabeth'in ev ödevi

Layla'nın dehşet dolu bakışlarına aldırmadan, "Potansiyel Müşteriyi Görselleştirmek" kısmını yarıda bırakıp "Fikir Olimpiyatları" kısmına geçtim. Burasını duymak sizin de hoşunuza gidecektir Dr. Hodges. Bu bölümde katılımcılardan masanın altına bakıp, o "Gizemli Ürün"ü bulmalarını istiyorum. Herkes acayip bir heyecanla kafasını masanın altına sokuyor. Bunca zamandır eğitim veriyorum, ama hâlâ aynı şakalarla karşılaşıyorum. Ve bu da, yıllar geçip gitse de hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyor. "Bindik bir alamete" lafı vardır ya, işte ben onun en iyi örneğiyim.

Eyvah, en sevdiğim dizi başlamak üzere. Bu günlük tutma işi, geceleri televizyon seyretme çılgınlığıma engel olacaksa kalsın. Kocam Ben ne derse desin; televizyonun narkotik etkisi olmasaydı şimdiye çoktan kafayı oynatmıştım.

Öğrencilerim önlerindeki kasap kâğıtlarına, Gizemli Ürünle ilgili pazarlama fikirlerini yazarken ben de Jane'e geri dönmeye çalıştım. Ama tabii Jane telefonunu çoktan kapatmıştı. O anda öyle bir küfür savurdum ki Layla dönüp gergin bir tebesümle bana baktı. Programda değişiklik yaparak kadıncağızın canını yeterince sıkıştırdım zaten. Size önemsiz bir şeymiş gibi gelebilir ama program Layla'nın hayatıdır.

Kardeşimin kaza geçirdiğini, hangi hastaneye kaldırıldığını bilmediğimi ve birilerinin çocukları okuldan alması gerektiğini ona da anlattım. O da bana, "Anladım ama Görselleştirme kısmının geri kalanını ne zaman tamamlayacaksın?" diye sordu. (İşine bağlılık, bir elemanda göz dolduran bir meziyettir ama bu kadarı da fazla değil mi Dr. Hodges? Bu konudaki uzman görüşünüzü merak ediyorum.)

Neyse, sonra annemi aradım ama bu sefer de telesekreter

çıktı karşıma. Annem kendine yeniden bir hayat kurduktan sonra çok değişti. Eskiden olsa böyle bir durumda önce Frannie'yi arardım. O, sükûnetini hiçbir zaman kaybetmez. Ama o da emekliler köyüne geçti geçeli araba sürmeyi bıraktı. (Bu da can sıkıcı bir durum. Aslında çok iyi bir sürücüydü.) Bu kez okulu aradım ama orada da beklemeye alıp aile değerleriyle ilgili kayıtlı bir mesajı dinlettiler. Sonra, belki hangi hastaneye kaldırıldığını bilirler diye Alice'in spor salonunu aradım ama orada da beklemeye alınıp sağlıklı beslenmeyle ilgili önerilerini dinledim.

En son Ben'i aradım.

Daha ilk çalışta telefonu açtı, beni sonuna kadar dinledi ve, "Ben hallederim," deyip kapattı.

4

Alice, tomografi sonuçları “temiz” çıkınca bu kadar sıradan olduğu için kendinden utandı. Nedense aklına, “Sessiz bir öğrenci. Daha çok katılım göstermeli,” şeklinde yorumlarla dolu karneleri gelmişti. Lafı hiç uzatmayıp karnenin üzerine direkt, “O kadar silik bir tip ki, kim olduğunu bilen yok,” yazsalar daha iyiydi. Oysaki Elisabeth’in karnelerinde bazı derslerin karşısında “Olağanüstü”, bazı derslerin karşısında “Ortalamanın Altında” yazar, hal ve gi-dişat kısmındaysa “İsyankâr davranışlar gösterebiliyor,” gibi yorumlar yer alırdı. Alice de böyle isyankâr davranışlar göstermek istemiş, ama nereden başlanacağını bir türlü bulamamıştı.

“Hafıza kaybınız endişe verici bir noktada olduğu için bu gece burada müşahade altında kalacaksınız,” dedi kırmızı gözlüklü doktor.

“Ah tamam, oldu o zaman, teşekkür ederim.” Alice bir an, ellerinde dosyalarla bir sürü doktor ve hemşireyi, yatağının başına dizilmiş, onun uyuyuşunu seyrederken hayal etti. (Ara sıra horluyordu.)

Doktor elindeki dosyayı göğsüne bastırıp, bir şeyler söylemek istemiş gibi dikkatle baktı ona.

Eyvah. Alice bir süre, konuşmak için ilginç bir konu bulmaya çalıştıktan sonra, “Ee, doktorumu aradınız mı bari? Dr. Chapple’ı yani. Ah tabii, bir türlü fırsat bulamamışsınızdır, değil mi?” Doktorun, yapacak daha önemli işleri olduğunu söyleyerek tersleme-

mesi için eklemişti bu son cümleyi.

Ama doktor biraz düşünceli gibiydi. “Aslında aradım. Ama anlaşılan, Sam Chapple üç yıl önce emekli olmuş. Sekreterin dediğine göre adam uzaklarda bir yerde, ada falan satın almış galiba.”

“Ada falan mı satın almış?” diye tekrar etti Alice. Doktordan böyle “falan”lı sözler duymak rahatsız etmişti onu. Demek ki çok toy ve şaşkıncı hâlâ. Bir doktora böyle bir tavır yakıştıramamıştı. Ambulansçı George Clooney farklı mıydı sanki? Bu sağlık görevlileri başta çok saygın görünüyorlar, ama aslında sıradan, normal insanlar olduklarını ele verdiklerinde karşılarındakini hayal kırıklığına uğratanlardı. Zaten söyledikleri de pek akıllı, mantıklı bir şey değildi. İnsanlar emekli olunca öyle *ada falan* almazlardı ki.

“O adada sizin de hakkınız vardır bence,” dedi doktor muzipçe.

Alice, Dr. Chapple’ın kocaman, deri koltuğunda oturup, kibarca sorduğu sorularına aldığı cevapları o zarif el yazısıyla, beyaz not kâğıtlarına yazmaktan vazgeçtiğine inanamıyordu. İşi gücü bırakmış, hamakta yatıp kâğıt şemsiyeli kadehlerden kokteyller içiyordu demek ki. Papyonu da hâlâ boynunda mıydı acaba? Bir an adamı üstünde sadece bir şort ve papyonla görür gibi oldu. Strip-tizci Dr. Chapple. Nick’e anlatılacaklar listesine bu görüntüyü de ekledi. (Sahi, nerede kalmıştı bu çocuk?)

E tabii, gerçekten 2008’deyse aradan on yıl geçmiş, Dr. Chapple’ın hayatında de pek çok değişiklik olmuş demekti. Daha da önemlisi, Alice’in hayatında pek çok değişiklik olmuş demekti. BEBEĞİNİ DOĞURALI yıllar geçmiş olması dışında elbette.

On yılda kim bilir neler olmuştu, neler?

Milyonlarca şey. Milyarlarca şey. Hatta trilyonlarca şey.

Aslında bu harika bile olabilirdi. Tabii aralarında korkunç şeyler yoksa. Bunu... yani bu *meseleyi* bir an önce halledip, içinde

bulunduğu durumdan kurtulması gerekiyordu. Hemen! Ya da Frannie'nin dediği gibi: Şipşak! Bu 2008 yılında Frannie hâlâ hayatta mıydı? Ne de olsa büyükanneydi ve büyükanneler ölürdü. Bu beklenen bir şeydi. Hatta bu yüzden doğru düzgün ağlayıp dövünmenize bile izin vermezlerdi. Lütfen Frannie ölmüş olmasın. Kimse ölmüş olmasın. "Ailemizde başka ölüm olmayacak," diye söz vermişti Elisabeth, ikisi de küçükken. "Çünkü böylesi haksızlık olur." Alice, Elisabeth'in söylediği her şeye inanırdı.

Belki Elisabeth de ölmüştü? Ya da Nick? Ya da anneleri? Belki de bebek? *"Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum."*

Alice, küçük yaşta babalarını kaybettiklerinden beri, yıllardır ilk kez, sevdiği bir insanın daha ölmek üzere olduğunu hissediyordu. O zamanlar sevdiği herkesi yatağının altına saklamak isterdi; en gözde oyuncularının hemen yanına. Bazen bu korkusu nefes almayı unutturacak kadar büyür, Elisabeth mutfaktan kesekâğıdı torba getirmek zorunda kalırdı.

"Bana bir kâğıt torba lazım olabilir," dedi Alice doktora.

"Kâğıt torba mı?"

Ne saçma. İnsanların öldüğünü düşündükçe nefessiz kalan bir çocuk değildi ki artık.

"Torba mı dedim ben?" dedi doktora. "Çanta demek istedim. Üzerinde kırmızı çıkartmalar olan bir sırt çantam olacaktı. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Bir an kendisine emir veriliyormuş gibi hisseden doktor önce kaşlarını çatı, ama sonra toparlanıp, "A evet. Burada. İstiyor musunuz?" diye sordu. Alice odanın bir köşesindeki bir rafta duran tuhaf sırt çantasına korku dolu gözlerle baktı.

"Hayır. Evet. Yani lütfen."

Doktor çantayı uzatırken, "Siz biraz daha istirahat edin. Biraz sonra birileri gelip sizi başka bir servise alacak. Bu kadar beklet-

tiğimiz için özür dilerim ama biliyorsunuz, hastane işleri böyle oluyor.” Sonra Alice’in omzunu sevecen bir şekilde sıvazlayıp, onu bekleyen bir hastasını unutmuş gibi aceleyle çıktı odadan.

Alice parmaklarını, sırt çantasının önündeki parlak dinazor çıkartmalarının üzerinde gezdirdi. Her birinin ağzından çıkan konuşma balonlarında *DİNOZORLAR BİR NUMARA* gibi şeyler yazıyordu. Tişörtünün üzerindeki çıkartmayı söküp dikkatle baktı; çantadakilerle aynıydı o da. Sonra çıkartmayı tişörte yeniden yapıştırdı (nedense kendini buna mecbur hissetmişti).

Bunlar Sultani’nin işi miydi? Zihni, ürkek hayvanlar gibi sıçradı bu fikir karşısında. Bunu bilmek istemiyordu. Hazır büyümüş bir bebeği olsun istemiyordu. Sadece kendi bebeğini gelecekte geri istiyordu.

Bütün bunlar gerçek olamazdı. *Ama öyle Alice, aklını başına topla.* Çantayı açarken tırnakları çekti dikkatini. Sonra da öne doğru uzatıp bir kez daha baktı. Tırnakları uzundu, bakımlıydı ve üzerlerine uçuk bej rengi bir oje sürülmüştü. Normalde sürekli bahçede uğraşmaktan, hiç bitmeyen boya ve tadilat işlerinden dolayı kırık dökük, pütür pütür olurlardı ve içlerine kir dolup dururdu. Bir tek düğün günü böyle güzeldiler; o da mecburen manikür yaptırdığı için. Hatta balayı boyunca sık sık Nick’e doğru parmaklarını uzatıp, “Bak, *hanımefendi* oldum ben,” diyerek dalgasını bile geçmişti.

Ama tırnakların haricinde elleri kendi elleriydi. Üstelik biraz daha güzeldiler sanki. Parmaklarında hiçbir takı yoktu, ama zaten sadece özel bir yere gideceği zaman takardı yüzüklerini. Onun dışında, özellikle de evde çalışırken bir yere sürtünüp çizildikleri için tercih etmiyordu mücevher takmayı. Sol elini uzatıp baktığında, alyansın bıraktığı ince, beyaz izi gördü. Daha önce niye fark etmemişti? Karnındaki çatlakları gördüğü zamanki gibi kopuk bir

hisse kapıldı. Zihni her şeyin hâlâ aynı olduğunu, bedeni ise zamanın onsuz alıp başını gittiğini söylüyordu.

Zaman. Ellerin yüzüne götürdü. Dedikleri gibi kırkinci yaş günü için davetiyeler gönderiyorsa, gerçekten *otuz dokuz* yaşındaysa... içinde bir şeyler boğulur gibi olmaya başlamıştı... yüzü de değişmiş olmalıydı o zaman. Daha yaşlı. Odanın bir köşesindeki lavabonun üstünde bir ayna vardı. Aynada ayaklarının, kısa, beyaz çoraplarının yansımaları görebiliyordu. Hemşire spor ayakkabılarını (o sevimsiz lastik şeyleri) çıkarıp yatağın yanına bırakmıştı demek. Hemen şimdi fırlayıp yataktan kalksa, aynada kendine baksa?

Peki ama, ya şimdi böyle yataktan kalkmak katı hastane yönetmeliklerine aykırı bir şeyse? Ne de olsa bir kafa travması geçirmişti. Yine bayılıp düşebilir, kafasını bir yerlere vurabilirdi. Tamam, kimse ona yataktan kalkma dememişti ama belki de bu çok basit bir kural olduğu için bahsetme gereği görmemişlerdi.

Aynaya baksa iyi olurdu. Ama hiçbir şey görmek istemiyordu. Hiçbir şey bilmek istemiyordu. Bütün bunların gerçek olmasını istemiyordu. Neyse, şimdi işi başından aşkındı zaten. Bir kere çantanın içine bakması gerekiyordu. Çantanın tokalarını çabucak açıp, içinden tavşan çıkaracakmış gibi daldırdı elini. İlk eline gelen, bir havlu olmuştu.

Basit, alelade, temiz, mavi bir banyo havlusu. Alice ona baktığında utançtan başka bir şey hissetmedi. Resmen birilerinin özel eşyalarını karıştırıyordu. Belli ki Jane Turner salondan başka birinin çantasını almış, doğru düzgün bakmadan eline tutuşturmuştu. Tam Jane'lik bir durumdu. Her zaman buyurgan ve sabırsız.

Her neyse.

Alice manikürlü tırnaklarını bir kez daha inceledi. Sonra da elini çantaya daldırıp katlanmış halde bir plastik torba çıkardı. Co-

untry Road mağazasının torbasıydı. Uu, pahalı bir yerdi orası. Çantayı karıştırmaya devam etti.

Kadın giysileri. İç çamaşırı. Kırmızı bir elbise. Önünde tek bir düğmesi olan krem rengi bir hırka. Diz boyu bej çizmeler. Küçük bir mücevher kutusu.

İç çamaşırı yine krem rengi, dantelli satendi. Oysaki Alice'in iç çamaşırları eski püskü, zıpır şeyler olurdu: külotun üstünde neşeli denizatları, önden kopçalı mor, pamuklu sutyenler falan.

Elbiseyi kaldırıp önüne tuttuğunda güzel bir model olduğunu gördü. Üstünde küçük küçük çiçekler olan, ipeksi bir kumaştan sade bir tasarımdı. Hırkanın rengiyle elbisenin üstündeki çiçeklerin rengi birebir aynıydı.

Elbisenin etiketine baktı. Otuz sekiz bedendi. Onun için çok küçüktü. Hayatta onun olamazdı.

Giysileri katlayıp bir kenara koyduktan sonra bu kez mücevher kutusunu açtı. İçinden kocaman topaz taşlı, ince, altın bir kolye çıktı. Kolyenin, onun sevmediği tarzda büyük bir taşı vardı ama elbisenin üstüne tuttuğunda birbirlerine çok yakıştıklarını kabul etmek zorunda kaldı. *Her kimsen, tebrikler.*

Kutunun içindeki diğer mücevherse Alice'in altın uğur bileziği idi.

“Seninle burada karşılaşmak ne güzel,” deyip bileziği taktı koluna. O anda sanki Nick nihayet gelmiş gibi bir huzur doğdu içine.

Bu bileziği, Sultani'ye hamile olduğunu öğrendikleri zaman Nick almıştı. Aslında bu kadar para harcaması doğru olmamıştı. O sıralar, evle ilgili yaptıkları her şey planladıklarından daha pahalıya mal olduğu için Nick'in “Ağır Mali Kriz” dediği bir dönemden geçiyorlardı, ama yakında bir bebekleri olacağını öğrenmeleri olağanüstü bir durum olduğundan dolayı, bilançoda bunu

(ne demekse artık) “Olağanüstü Harcamalar” başlığı altına yazabileceklerini söylemişti.

Sultani’yi, böyle muazzam bir olaya yakışmayacak kadar sıradan bir çarşamba akşamı, tutku ya da romantizmden epey uzak bir sevişme sırasında yapmışlardı. O gün televizyonda doğru düzgün bir şey yoktu. Nick esneyip, “Hadi holü boyayalım,” demiş; Alice “Yok yok, sevişelim,” diye itiraz etmiş; Nick de yeniden esneyip, “Hımm, iyi bari,” diye karşılık vermişti. Sonra yatağın başındaki komodinde prezervatif kalmadığını fark etmişler, ama ikisi de kalkıp banyodan bir tane getirmeye üşendiği için ve de artık çok geç olduğu için ve de günlerden *çarşamba* olduğu için ve de *bir kereden* bir şey çıkmayacağı için ve de nasıl olsa evli oldukları için her şeyi oluruna bırakmışlardı. Artık hamile kalmasmda sakınca yoktu; olmazdı da zaten. Alice ertesi gün çekmecenin dibinde bir prezervatif olduğunu, elini biraz daha uzatsa bulabileceğini fark etmişti ama artık çok geçti. Sultani gerçek bir insan olma yolunda ilk adımlarını atmaya başlamıştı bile.

Yaptıkları sekiz hamilelik testi de pozitif çıkınca (ki ilk yedisi yanlış olabilirdi!) Nick ertesi gün iş dönüşü üstünde *Çocuğumun annesine* yazılı bir hediye paketiyle gelmiş ve içinden o bilezik çıkmıştı.

İşin doğrusu, Alice bileziği nişan yüzüğünden bile daha çok sevmişti.

İşin *daha da* doğrusu, nişan yüzüğünü hiçbir zaman sevmemişti ki zaten. Hatta nefret ettiği bile söylenebilirdi.

Ama dünya üzerinde bunu bilen başka kimse yoktu. Bu onun tek gerçek sırrıydı. Matah bir şey olsaydı bari. Yüzük Nick’in büyükannesine ait, Edward döneminden kalma antika bir parçaydı. Alice, Büyükanne Love’la hiç tanışmamıştı ama anlatılanlara bakılırsa çevresindekilerde hem korku hem de hayranlık uyandıran

bir kadındı. Nick'in, ara sıra dengesiz davranışlar gösterdikleri için "Yanardönerler" dediği dört kız kardeşi o yüzüğe hasta oldukları için, Büyükanne Love vasiyetinde onu Nick'e bırakınca epey bir tantana çıkarmışlardı. Yanardönerler zırt pırt Alice'in sol elini tutup, "Böyle yüzükler yapmıyorlar artık!" gibi sözlerle mızızlanırdı.

Alice ise yüzüğü çirkin buluyordu. Bir sürü elmas taşın ortasına kocaman, zümrüt bir parça konup çiçeğe benzetilmeye çalışılmıştı. Alice nedense onu japongülüne benzetiyordu ve japon güllerini oldum olası sevmezdi; ama mademki onun dışındaki bütün kadınlar yüzüğü *uhrevi* buluyordu, mademki *küçük bir servet* ediyordu, fazla ses etmemekte fayda vardı.

Al sana bir mesele daha. Yüzük, Alice'in şimdiye kadar sahip olduğu en pahalı mücevherdi ve Alice bir şeylerini kaybedip dururdu. Hem de sürekli. Hep en son nereye gittiğini düşünür, çöp kovalarını karıştırır; çantasını, güneş gözlüklerini ya da şemsiyesini bulmak için tren istasyonlarını, restoranları, marketleri falan aramak zorunda kalırdı.

"Eyvahlar olsun," demişti Elisabeth, yüzüğün paha biçilmez bir aile yadigârı olduğunu öğrendiğinde. "Şimdi onu ameliyatla parmağına yapıştırtman gerekecek."

Çoğu zaman, özel günlerin dışında ya da Yanardönerlerle buluşmayacaksa takmazdı Alice o yüzüğü. Ya gösterişsiz, altın alyansını tercih eder ya da hiçbir şey takmazdı. Mücevherlere meraklı biri olmamıştı hiçbir zaman.

Ama altın uğur bileziğini seviyordu. Yüzüğün aksine o bilezik, Alice için son birkaç yıl içinde başına gelen harika şeyleri – Nick'i, bebeği, evi – temsil ediyordu.

Şimdi de bileziği bileğine geçirmiş, başını beyaz hastane yastığına koymuş, sırt çantasını da karnına bastırmış yatıyordu. Bir

an piyasada bunun aynısı bir milyon bilezik olduğunu ve kolaylıkla bir başkasının da olabileceğini düşündü. Çantadaki diğer hiçbir şeyi tanımamıştı ama içinden bir ses bunun ona ait olduğunu söylüyordu.

Kendine kızmaya başlamıştı artık. *Hadi ama!* diyordu içinden. *Hatırla! Neden hep böyle aptalsın? Neden böyle şeyler hep SENİN başına geliyor?*

Öfkeyle elini çantaya tekrar daldırdı ve bu kez bir cüzdan çıkardı. Siyah deriden, uzunca, dikdörtgen şeklinde bir cüzdandı ve pahalı bir şeye benziyordu. Bir süre elinde evirip çevirdi. Bir tarafında küçük harflerle *Gucci* yazıyordu. Vay canına. Cüzdanı açar açmaz ilk gördüğü, ehliyetin üstünden ona bakan kendi yüzü oldu.

Kendi yüzü. Kendi ismi. Kendi adresi.

İşte, çantanın ona ait olduğunun kanıtı.

Fotoğraf çok net değildi ama üstünde beyaz bir gömlek, saçlarında da uzun, siyah boncuklar olduğunu görebiliyordu. Boncuk mu? Saçma boncuk takan biri mi olmuştu? Saçlarına baktı; tam omuz hizasında kesilmiş ve epey sarı bir renge boyanmıştı. Saçlarını *kestirmişti!* Nick bir keresinde saçlarını kestirmemesi için yemin ettirmemiş miydi ona? Alice, Nick'in tavrını acayip romantik bulsa da, Elisabeth bunu duyduğunda öğürür gibi bir ses çıkarmış ve, "Kırkına geldiğinde hâlâ on dörtlük gibi görüneceğim diye söz verilmez," demişti.

Kırkına geldiğinde.

Ah!

Alice elini kafasının arkasına götürdü. Saçlarının arkadan toplanmış olduğunu hissedebiliyordu ama atkuyruğu değil de örgü yapılmış olduğunu fark edememişti. Tokayı çıkarıp elini saçlarında gezdirdi. Ehliyetteki fotoğrafından daha bile kısaydı. Bunu Nick'in beğenip beğenmediğini merak etti. Bir an önce kalkıp aynayla yüzleşmesi gerekiyordu.

Ama önce yapması gereken bir sürü işi vardı. Aceleye gerek yoktu.

Ehliyeti geri koyup cüzdanı karıştırmaya başladı. Üstüne kabartma halinde ismi yazılı bir sürü kredi kartı, bankamatik kartı çıktı içinden. Gold American Express kartı bile vardı. Amex kartı BMW'ye falan binen insanlar için bir çeşit statü sembolü sayılıyor muydu? Kütüphane kartı. Trafik sigortası. Sağlık sigortası kartı.

Üstünde *Michael Boyle, Diplomalı Fizyoterapist* yazan sade, beyaz bir kartvizit. Adres Melbourne adresiydi. Arkasını çevirince elle yazılmış bir mesajla karşılaştı.

Alice,

Biz buraya iyice yerleştik, her şey yolunda. Seni ve o mutlu günlerimizi hiç unutamıyorum. Beni ara.

M. xxx

Kartvizit elinden kayıp kucağına düştü. Bu Michael Boyle “mutlu günlerimiz” derken neyi kast ediyordu acaba? Melbourne’-dan bir fizyoterapistle mutlu günler geçirmiş olmak istemiyordu. Ne acayip sözlerdi bunlar. Tepesi açık, göbeği kocaman, elleri yumuşak, dudakları ıslak bir adam görüntüsü geldi gözünün önüne.

Bu Nick de ne cehennemde kalmıştı?

Belki de Jane onu aramayı unutmuştu. Spor salonunda da çok tuhaf davranıyordu zaten. Nick’i kendi arayıp bunun önemli bir durum olduğunu ve acilen işten çıkıp buraya gelmesini söylemesi gerekirdi. Bunu neden daha önce akıl etmemişti ki? Bir an önce bir telefon bulup Nick’in o tanıdık, tatlı sesini duyma ihtiyacı duydu. Bir an, sanki onunla çok uzun zamandır konuşmamışlar gibi garip bir hisse kapılmıştı.

Küçük odada merakla etrafına bakındı ama telefon yoktu tabii ki. Lavabo, ayna ve ellerin nasıl doğru bir şekilde yıkanacağını gösteren bir tabeladan başka bir şey yoktu içeride.

Cep telefonu! Ona bir cep telefonu lazımdı. Artık bir telefonu vardı neyse ki. Nick'in babasının eski telefonuydu ama olsun, dağılmasın diye lastik geçirince gayet güzel iş görüyordu. Büyük ihtimalle şimdi daha pahalı bir telefonum vardır diye düşünerek çantayı karıştırmaya girişmişti ki haklı olduğunu gördü. Çantanın içindeki fermuarlı bir bölmeden, gayet zarif, pırl pırl, gümüş rengi bir telefon çıkmıştı. Sanki eliyle koymuş gibi bulmuştu. (Gerçekten öyle mi olmuştu? Tam olarak bilemiyordu.)

Çantadan bir de deri kaplı ajanda çıktı. Alice ajandayı açar açmaz ilk olarak tarihe baktı. Hem tarihin 2008 oluşu hem de içeride kendi el yazısını görmesi ister istemez dikkatini çekmişti. Her sayfanın tepesinde, kendinden epey emin, siyah harflerle *2008* yazıyordu. *2008, 2008, bir daha 2008*. Sayfaları karıştırmayı bırakıp parlak telefona baktı. Göğsüne ağır bir darbe almış gibi kısa ve sık nefesler almaya başlamıştı.

Bu tuhaf telefonu çözebilecek miydi bakalım? Elektronik aletlerle arası hiç iyi olmamıştı ama gariptir, o zarif, manikürlü parmakları ne yapacaklarını biliyormuş gibi iki yanındaki gümüş rengi düğmelere basıp bir çırpıda açıverdiler telefonu. Sonra da Nick'in dahili numarasını çevirip telefonu kulağına götürdü. *Ne olur cevap ver, ne olursun!* Şimdi Nick'in sesini duyacak olursa mutluluk gözyaşlarına boğulacağını hissetti.

"Satış Departmanı, buyurun!"

İyi niyetli, neşeli bir genç kız sesiydi bu. Ayrıca arkada bir yerlerden kahkaha sesleri geliyordu.

"Nick orada mı acaba? Nick Love yani?" diye sordu Alice.

Kız kısa bir sessizliğin ardından yeniden konuştuğunda sesi

az önce fena halde azar işitmiş biri gibi çıkmıştı. Arkadaki kahkaha da aniden kesilmişti. “Kusura bakmayın ama dahili numarayı yanlış çevirmişsiniz. Dilerseniz ben sizi Bay Love’ın özel asistanına aktarayım.”

Nick’in bir “özel asistanı” olmasına şaşırان Alice bir an duraksadı. Vay be!

Kız, Alice’ten karşılık beklemeden konuşmaya devam etti: “Aslında Bay Love bu hafta Portekiz’de olacaklar ama siz yine de asistanıyla konuşun.”

Portekiz demek! “Portekiz’de ne işi var ki?” diye sordu Alice.

“Uluslararası bir konferansa katılacaklardı sanırım,” diye cevap verdi kız. “Ben sizi asistanına...”

Portekiz gezileri, özel asistanlar... Terfi etmiş olmalıydı. Bunu şampanyayla kutlamak gerekmiyor muydu?

Alice (kurnazlık edip), “Şey, Bay Love’ın şirketteki pozisyonu neydi? Unutmuşum da,” dedi.

“Kendisi genel müdürümüz olur,” dedi kız, dünya üzerinde bunu bilmeyen birileri olduğuna şaşırmış bir ses tonuyla.

Vay canına!

Nick, Anasının Gözü Megatron’un işini kapmıştı demek ki.

Bunun için epey bir terfi gerekiyor olmalıydı. Şirket basamaklarında dev bir süper kahraman adımı. Nick’i şirkette, elleri arkasında dolaşıp sağa sola emirler yağdırırken hayal edince bir an gülesi geldi Alice’in.

“Şimdi sizi asistanına aktarıyorum,” dedi kız ciddiyetle.

Bir süre bekleme müziği çaldıktan sonra başka bir kadın açtı telefonu. “Bay Love’ın ofisi, buyurun ben Annabelle, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ee, ben Nick’in karısı, pardon Bay Love’ın karısıyım,” diye karşılık verdi Alice. “Ona ulaşmaya çalışıyorum ama bir türlü...”

Kadının sesi birdenbire bıçak gibi keskinleşmişti. “Merhaba Alice. Nasılsın?”

“Şey, aslında ben...”

“Senin de bildiğin gibi Nick pazar sabahına kadar dönmeyecek. Yok, o zamana kadar beklemez, ille de konuşacağım diyorsan mesajını iletebilirim ama işin doğrusu, onu rahatsız etmeyi hiç istemem. Programı çok yoğun çünkü.”

Bu kadın neden böyle aksi davranıyordu ki şimdi? Alice’i tanıyor gibiydi. Ondan bu kadar nefret etmesi için ne yapmış olabilirdi?

“Ee, hadi ama, bekler mi beklemez mi Alice?”

Alice bu kadarını tahmin etmiyordu; kadının sesinden apaçık nefret akıyordu. Başındaki ağrı birden şiddetlendi. Kadına, “Hanımefendi pardon ama ben şu an hastanedeyim. Hem de *ambulansta* geldim buraya!” demek istedi.

“Keşke insanlara böyle kendini ezdirmesen,” derdi Elisabeth sürekli. Hatta bir keresinde, Alice’in bile artık unuttuğu bir olayla ilgili olarak, “Dün bütün gece gözüme uyku girmedi; eczanedeki kadının sana söylediklerini düşünüp durdum. Öyle bir lafın altında nasıl kalırsın aklım almıyor. Sende hiç yürek yok mu?” demişti de, Alice ellerini kalbine götürüp, vurulmuş gibi yere yığılarak dalga geçmişti onunla. Elisabeth ise her zamanki gibi, “Yapma Allah aşkına,” diye karşılık vermişti.

Aslında birilerinin Alice’e, otoritesini koyması gerektiği zamanları hatırlatması gerekiyordu. Hiç beklemediği anlarda oluyordu böyle şeyler. Karşısındaki insan gerçekten terbiyesizce mi davranıyordu, yoksa o mu alınganlık gösteriyordu? Ya o insan sabah ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrendiyse? O zaman huy-suzluk etmekte haklı sayılmaz mıydı?

Tam Nick’in asistanına ezilip büzülüp bir şeyler söylemek

üzereydi ki, ona kulak asmayan vücudu alışık olmadığı bir dizi harekete girişti. Önce sırtı diklendi. Çenesi havaya kalktı. Midesi kasıldı. Konuşmaya başladığında kendi sesini tanıyamadı. Daha önce hiç duymadığı sinirli, aksi ve şirret bir sesle, “Hayır, beklemez,” diye karşılık verdi. “Çok acil. Bir *kaza* geçirdim ben. Nick’e beni hemen aramasını söyler misin lütfen?”

Alice geriye doğru üç perende atsa bu kadar şaşırmazdı kendine.

Kadın iç geçirip, “İyi, tamam, aramaya çalışırım,” dedi.
“İyi olur.”

Alice telefonu kapattıktan sonra, “Dana. Kaltak. *Orospu*,” dedi. Sözcükler ağzından adeta zehir saçarak çıkmıştı.

Bir an yutkundu. Bu daha da şaşırtıcı değil miydi? Saç saça, baş başa bir kavgaya girişmeye hazır, dövmeleli bir kız gibi konuşuyordu.

Hâlâ elinde olan cep telefonu çalınca yerinden sıçradı.

Nick olmalı, diye düşündü rahatlayarak. Ne yaptığını bilen parmakları bu kez de yeşil renkli telefon tuşuna bastı. “Nick?”

Karşıdan bir çocuk sesi, “Anne?” dedi.

5

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Bugün biraz öfkeliyim. Ara sıra, gençlerin dediği gibi “triplere” girersem beni mazur görün. (Aslında bu trip lafinı da hiç sevmiyorum ama dil böyle bulaşıcı bir şey işte.)

Çoğunuzun bildiği gibi, Huzur Korusu’nun Sosyal Komite Başkanlığını ben yürütüyorum. Birkaç aydır bir Yetenek Gecesi düzenlemeye çalışıyoruz. Hatta önümüzdeki çarşamba gösterimiz var. Aile fertlerimizle, çocuklarla, torun torbayla birlikte bir sürü şey hazırladık. Eğlenceli bir gece olacak! Evet, bazı gösteriler anamızı ağlatacak ama olsun, en azından bir süre kireçlenmeydi, romatizmaydı, unuturuz bütün dertleri.

Bugün Sosyal Komite toplantısına yeni bir arkadaş geldi. Bilirsiniz, ben yeni fikirlere her zaman açık olduğum için bu “Bay X”in aramıza katılmasına çok sevindim. (Bu arada, Huzur Korusu sakinlerinin bu blogu okuduklarını sanmıyorum – oradaki ihtiyarlar internetin i’sinden anlamaz ne de olsa – ama yine de isim vermemeye dikkat edeceğim.)

Neyse, bu Bay X bir sürü öneriyle geldi.

Biz Yetenek Gecesi’nde çay, kahve, sandviç, kurabiye ikram etmeyi düşünürken Bay X bir de *kokteyl barı* olsun demez mi? Meğerse Karayiplerde bir yıl barmenlik yapmışmış, öyle bir kokteyl yaparmış ki aklımızı başımız-

dan almış. şaka yapmıyorum. Bunlar onun sözleri.

Sonra dedi ki, tanıdđı bir kız varmış, ama aileden biri değilmiş, o da gelip bir gösteri yapabilir miymiş? Ben tabii ki dedim. O da bir sevindi, gecede bir de striptiz gösterisi olacak, ne güzel dedi. Komitedeki bütün erkekler ellerini dizlerine vura vura gülmeye başladılar. Bunun neresi komik millet? Bariz cinsiyet ayrımcılığı yapılıyor. Kadınların arasından bile gülenler oldu. Rita mesela. Kadın deliler gibi güldü. Tamam, onda bunama var belki ama hayır, bu kadar da olmaz.

Gerçekten çok garip bir durumla karşı karşıyaydım. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak odadan dışarı çıkma ihtiyacı duydum. Yüksekokuldan yeni mezun olduğum, öğretmenliğe ilk adım attığım zamanlar geldi aklıma. (**Hakkımda** kısmını okumayanlar için söyleyeyim, yirmi yıl matematik öğretmenliği yaptım. On yıl müdür yardımcılığı. Bir on yıl da müdürlük. Hayatımı eğitim sistemine adadım ben.) Sınıfımda Frank Neary adında bir çocuk vardı. O sinsi suratını hâlâ hatırlarım. Zeki çocuktı ama zapt edebilene aşk olsun. şakalar yapıp durur, diğer oğlanları da güldürürdü. Bense onların yanında kasıntı kalırdım haliyle. Hatta kendimi kız kurusu bir teyze gibi hissederdim.

Meğerse her sınıfta bir Frank Neary olurmuş; onların gözlerini korkutmayı yavaş yavaş öğrendim. Ama henüz genç ve toy olduğum o ilk yıl Frank, kendimi mizahtan anlamayan biri gibi hissetmeme yol açmıştı. İşte bugün de öyle hissettim kendimi.

Halbuki mizah anlayışım çok kuvvetlidir arkadaşlar! İyi bir espriyi her zaman takdir ederim. Gerçekten! Ama striptiz dansı mı? Hadi oradan! Bunu siz de komik bulmuyorsunuz, öyle değil mi?

Neyse, komitenin gündemindeki ikinci madde, son

yazımda da değindiğim o **tartışmalı gezi** konusuydu. (Hepinizin yorumlarını okudum. Aranızda epey bir dalgalanma olmuş.) Bay X'in bu meselede beni desteklemeyeceğini düşünüyordum ki,

FLAŞ FLAŞ FLAŞ!

Telefonum çaldı. Arayan, "kızım" **Barb**'dı. Haberler kötüydü. "Torunum" **Alice** salonda spor yaparken düşmüş, hastaneye kaldırılmış. Alice'in bugünlerde ne kadar **zor zamanlar** geçirdiğini biliyorum. Bir bu eksikti. Dediklerine göre Alice kafa travmasına bağlı hafıza kaybı yaşıyormuş ve 1998 yılında olduğunu sanıyormuş. Eyvahlar olsun! Eminim hafızası yakında geri gelir ama yine de bu çok endişe verici bir durum. Yazımı burada bitiriyorum ama yeni bir gelişme olur olmaz sizi haberdar edeceğim.

YORUMLAR

Beryl diyor ki...

Arkadayım Frannie! O iğrenç X'e, Sosyal Komite'de istenmediğini söyle. Ve de bütün sevgimiz, dualarımız Alice'le.

Brisbane'li diyor ki...

Benden başka bu bloga yorum yapan erkek olmasa da, siz kadınların tepkisini alacağımı bilsem de şu soruyu sormadan edemeyeceğim: Bir aile toplantısında kokteyl barı olmasının ne sakıncası var? Bana çok tatlı bir fikirmiş gibi geldi. Ben X'ten yanayım!

(Ayrıca kusura bakma Frannie ama ben bunu komik buluyorum. Adamı rahat bırak. Ortamı neşelendirmeye çalıştığı çok belli.)

DallaslıDoris diyor ki...

Bay X'i bir içkiye falan davet edip konuşsanız ya? Biraz cilve yap işte! Bak, önceki yazılarından birinde bahsettiğin şu peynirli soğanlı kişten pişirebilirsin. Not: Niye "kızım" "torunum" derken tırnak içinde yazıyorsun anlamadım.

Modern Büyükanne diyor ki...

Hem sana hem de Alice'e üzıldüm. Her şey böyle üst üste gelir zaten. Bizi mutlaka gelişmelerden haberdar et.

Bayan Jane diyor ki...

Alice'e söyle, aynı şey benim başımdan da geçti. Bir keresinde marketin dondurulmuş gıda reyonunda düşüp bayıldım. Kendime geldiğimde adımları soyadımı falan sormuşlardı da kızlık soyadımı söylemiştim. Oysaki 43 yıldır evliyim! İnsan akıllı böyle komik şeyler de yapıyor.

Frank Neary diyor ki...

Merhaba Bayan Jeffrey. Bugün Google'da kendi ismini taratırken sizin yazınızla karşılaştım. Okul zamanı haylazlık edip durduğum için kusura bakmayın ama inanın, matematik dersiyle ilgili aklımda hep güzel anılar kalmış. Hatta biliyor musunuz, size biraz aşık olmuş bile olabilirim. Mezun olunca mühendislik okudum ve başarılı kariyerimin sizin sıkı çalışmanızın eseri olduğuna inanıyorum.

DeliMabel diyor ki...

Blogunu yeni yeni okumaya başladım. Tebrikler! Çok eğlenceli şeyler yazıyorsun! Sayende, dünyanın bir ucundan bir büyükanne olarak (Indiana, ABD) kendime nasıl

blog açarım diye düşünmeye başladım ben de. Bir sorum var: Ailen, onlarla ilgili yazılarına ne diyor? Benimkiler zıvanadan çıkardı herhalde.

AB44 diyor ki...

Şu yukarıdaki yorum gerçekten de eski öğrencin Frank Neary'den mi yav? İşe bak sen. İnternetin gücü adına!

“Anne?” Alice, telefonun diğer ucundaki çocuğun sesinden erkek mi yoksa kız mı olduğunu çıkaramamıştı. Sıradan bir çocuk sesi idi işte. Nefes nefese kalmış, heyecanlı, biraz genizden gelen bir çocuk sesi. Ara sıra Nick'in yeğenleriyle doğum günleri dolayısıyla şakalaştığı oluyordu ama onun dışında çocuklarla pek konuşmazdı. Yine de seslerindeki o tatlılık her zaman büyülerdi onu.

Elleri terlemişti. Telefonu sıkıca tuttu, diliyle dudaklarını ıslattı ve kabaca, “Alo?” dedi.

“Anne! Benim!” Çocuğun sesi, doğruca kulağına bağırıyormuş gibi dalgalandı. “Babam mı sandın beni? Yoksa Portekiz'den arıyor mu seni? Ah! Bir daha konuştuğunuzda istediğim Xbox oyununun adının *Lost Planet, Extreme Condition* olduğunu söyle tamam mı? Anladın mı? Galiba ona yanlış bir isim verdim ben. Anne bak sana söylüyorum, bu çok ciddi bir durum, bir yere yazsan iyi olur. Tane tane söyleyeyim mi? *Lost. Planet. Extreme. Condition*. Sen neredesin bu arada? Bugün yüzmeye gidiyoruz, biliyorsun. Geç gidince o aptal sörf tahtalarından başka bir şey kalmıyor. A, Ben Amca geldi! Bizi yüzmeye o mu götürecektir? Neyse, sorun değil. Bize niye söylemedin ki? MERHABA BEN AMCA! Hadi ben kapatıyorum, görüşürüz Anne.”

Önce bir gıcırtı, ardından bir patırtı, sonra da uzaktan çocuk

sesleri geldi. Bir erkek, “Ağır ol bakalım,” dedi ve telefon kapandı.

Alice telefonu kucağına bırakıp, hastane koridoruna açılan kapıya dikti gözlerini. Hızlı hızlı yürüyen, yeşil bereli biri, “Yol açın!” diyerek geçip gitti. Uzaklardan bir yerden yeni doğmuş bir bebeğin cıgıllıkları geldi.

Demin konuştuğu Sultani miydi yoksa?

Bebeğin adını bile bilmiyordu. Hâlâ karar verememişlerdi. Nick, çocuğun adı Tom olsun istiyordu; “tam bir erkeğe yakışır, sağlam, namuslu bir isim” olurmuş. Alice ise Ethan olsun diye ısrar ediyordu; “seksi ve başarılı bir isim”. Şayet Sultani bir sürpriz yapıp kız olursa Alice Madeline, Nick ise Addison adını tercih ediyordu. Kızların sağlam, namuslu bir isme ihtiyacı yoktu demek ki.

Bir çocuğa annelik yapamadım, ismini bile bilmiyorum. Bu mümkün değil. Mümkünlüğün çok çok ötesinde.

Belki de yanlış numaraydı! Çocuk Ben Amca diye birinden söz etmemiş miydi? Alice’lerin ailesinde Ben diye biri yoktu ki. Aile bir tarafa, Alice’in tanıdığı tek bir Ben bile yoktu. Bir Ben’le tanışmış mıydı, emin olamadı bir an. Biraz düşündükten sonra, Nick’in ablası Dora’nın (belki de Yanardönerlerin en yanardöneri olan Dora’nın) Psikik Sanatlar dükkânına neon reklam tabelası takmak için gelen iri yarı sakallı bir adamdan başka kimse gelmedi aklına. Ama onun adı da Ben değil, Bill veya Brad gibi bir şeydi galiba.

Asıl sorun şuydu: Telefonu Nick diye açtığında çocuk, “Babam mı sandın beni?” diye sormuştu. Ayrıca Nick’in Portekiz’de olduğunu da biliyordu.

Tamam bütün bunlar mümkünlüğün çok çok ötesindeydi belki, ama bir yandan da garip bir kesinlik vardı işin içinde.

Gözlerini kısa bir an kapatıp açtı, on yaşlarında bir oğlu gözünde canlandırmaya çalıştı. Boyu ne kadar uzardı acaba? Gözleri ne renk olurdu? Ya saçları?

Bir parçası içinde bulunduğu bu durum karşısında korkuyla çılgılık atmak, diğer bir parçası da bu komediye kahkahalarla gülmek istiyordu. Uçuk bir şaka gibiydi her şey. Sonrasında yıllarca anlatıp duracağı neşeli bir hikâye. “Sonra Nick’i aradım, kadının teki çıkıp Portekiz’e gitti demesin mi?! Ben tam Portekiz nereden çıktı diye düşünürken...”

Telefonu, patlamaya hazır bir bombaymış gibi dikkatle eline aldı; başka birini aramayı düşündü. Elisabeth olabilir miydi? Anneleri? Ya da Frannie.

Hayır. Tanımadığı bir sesin, sevdiği insanlar hakkında hiçbir şey bilmediğini yüzüne vurmasına bir daha katlanamazdı.

Bir güçsüzlük ve ağırlık hissetti üzerinde. Hiçbir şey yapmayacaktı. Hem de hiçbir şey. Öyle ya da böyle bir şeyler olacaktı nasıl olsa. Birileri gelecekti. Doktorların tedavisinden sonra her şey yoluna girecekti. Ortalığa saçtığı şeyleri sırt çantasına geri koymaya başladı. Tam deri kaplı ajandayı eline almıştı ki içinden bir fotoğraf düştü.

Üç çocuğun, üstlerinde okul formalarıyla çektiirdiğı bir fotoğraftı bu. Çocuklar tek sıra halinde oturmuş; dirseklerini dizlerine, çenelerini de avuçlarına dayayarak poz vermişlerdi. İki kız, bir de oğlan vardı resimde.

Oğlan ortalarında duruyordu. Açık sarı, dağınık saçları, hafif kepçe kulakları ve kalkık bir burnu vardı. Başını bir yana yatırmış, yüzünü eşkitip dişlerini birbirine bastırarak sırtır gibi bakmıştı kameraya. Alice bu pozı tanıyordu, çünkü ablasının böyle sırtıttığı yüzlerce fotoğraf vardı aile albümlerinde. Elisabeth bu fotoğraflara her bakışında, “Neden böyle yapmışım ki?” derdi üzgün üzgün.

Oğlanın sağ tarafındaki kız ondan büyük duruyordu. Düz, kahverengi saçlarını kuyruk yapıp bir omzuna atmış, uzun suratlı, sakın görünömlü bir kızdı. Hafifçe öne eğilişine bakılırsa, “Bu şe-

kilde oturup poz vermek istemiyorum,” der gibiydi. Dudaklarım sımsıkı bir çizgi halinde birleştirmiş, kızgın kızgın kameranın sağındaki bir yere doğru bakıyordu. Ayrıca dizinde sevimsiz bir sıyrık vardı ve ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü. Alice onda tanıdık hiçbir şey bulamadı.

Oğlanın solundaki küçük kızın sarı, bukle bukle saçları iki yandan örülmüştü. Kendinden geçmiş gibi gülümserken tombik yanaklarında gamzeleri çıkıvermişti. Formasının yakasına yapıştırılmış bir şeyler vardı. Alice fotoğrafı yaklaştırıp baktığında bunların, sırt çantasındakilerin aynısı, parlak dinazor çıkartmaları olduğunu gördü.

Fotoğrafı çevirip arkasına baktı. Daktiloyle yazılmış, yapışkan bir etiketin üzerinde şunlar yazıyordu:

*Çocuklar (soldan sağa): Olivia Love (K2), Tom Love (Yr4B),
Madison Love (Yr5M)*

Veli: Alice Love

Kopya sayısı: 4

Alice fotoğrafı çevirip çocuklara baktı bir kez daha.

Sizi daha önce görmedim.

Birden kulakları uğuldamaya başladı. Sanki yüksek irtifaya çıkmış gibi kısa ve sık nefes alıp verdiğini, göğsünün hızla inip kalktığını fark etti. “Aman ne komik! Şimdi elimde üç çocuğun olduğu bir fotoğraf var ve bunlar benim çocuklarım, öyle mi? *Ve ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum! Çok eğlenceliymiş!”*

Alice’in daha önce görmediği bir başka hemşire odaya girip Alice’e şöyle bir baktıktan sonra yatağın ucundaki dosyayı alıp incelemeye koyuldu. “Sizi beklettiğimiz için üzgünüm,” dedi neden sonra. “Size birkaç dakika içinde bir yatak ayarlanacağını söylediler. Nasıl oldunuz?”

Alice titremelerine engel olamadığı parmaklarını başına götürdü. “Sadece hayatımın son on yılını hatırlayamıyorum, o kadar.” Parmakları gibi sesi de titriyordu.

“Size şöyle güzel bir fincan çay ve sandviç ayarlayalım.” Hemşire Alice’in kucagında duran fotoğrafa bakıp, “Çocuklarınız mı?” diye sordu.

“Galiba,” dedi Alice. Hemen ardından gelen küçük kahkahası hıçkırıklara dönüştü ve yanaklarından ağzına süzülen gözyaşlarının tadı bir an çok tanıdık geldi. İçinden, derinlerden kopup gelen, *Kes şunu! Ağlamaktan bıktım usandım artık*, diyen sese kendi de şaşırdı. Çocukluğundan beri böyle ağlamamıştı ki. Yine de, ne kadar istese de durduramıyordu artık gözyaşlarını.

6

Elisabeth'in Ev Ödevi

Öğleden sonra çay molasında Ben'i cepten aradım. Telefonda gelen sese bakılırsa yanında üç değil yirmi çocuk var gibiydi. Çocukları okuldan aldığını, şimdi de yüzmeye götürdüğünü söyledi. Ayrıca Olivia timsaha mı ördeğe mi ne dönüştüğü için bir yüzme dersini bile kaçırmanın ölümcül sonuçlar doğurabileceğini anlattı. Arkadan Olivia'nın, "YUNUS dedik ya akıllım!" dediğini, sonra da kahkahayı patlattığını duydum. Önde Ben'in yanında oturmuş olduğunu tahmin ettiğim Tom'un sesini de duyuyordum. "Şimdi hız sınırının beş kilometre ÜSTÜNDESİNİZ, şimdi hız sınırının dört kilometre ÜSTÜNDESİNİZ, şimdi hız sınırının iki kilometre ALTINDASINIZ."

Ben'in sesi biraz stresli ama mutlu geliyordu. Hem de haftalardır tanık olmadığım kadar mutluydu. Çocukların okuldan alınması, yüzmeye götürülmesi gibi işlerde Alice bizden yardım istemediği (ya da bize güvenmediği) için bu küçük sorumluluk muhtemelen Ben'in hoşuna gitmişti. Trafik ışıklarında insanlar onlara baktığında üç çocuklu standart bir baba görüyorlardı herhalde.

Bu konunun üzerinde daha fazla durursam yine canım sıkılacak, o yüzden geçiyorum.

Ben'in söylediğine göre Tom, Alice'le cepten konuşmuş ama Alice oğlana spor salonunda düştüğünden bahsetmemiş. Tom'un

sözleriyle, “her zamanki annem gibi geliyordu sesi. Belki bir yüzde on beş daha gıcıktı, o kadar.” Okulda yüzdeleri öğrenmeye başladılar herhalde.

Nedense o ana kadar Alice’i cepten aramak hiç aklımdan geçmemişti. Artık zamanı gelmiştir deyip numarayı çevirdim.

Telefonu açtığında sesi öyle tuhaf geldi ki bir an tanıyamadım; hatta telefonu hemşirelerden biri açtı sandım. “Pardon, ben Alice Love’la görüşecektim,” dememle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. “Ah Libby, Tanrı’ya şükür sensin!” dedi. Berbat bir haldeydi, histeri krizine girmiş gibi ardı ardına konuşmaya başladı. Bir fotoğraftan, dinazor çıkartmalarından, üstüne kesin dar gelecek kırmızı bir elbiseden, spor salonunda nasıl içip içip kendini kaybettiğinden, Nick’in Portekiz’de olduğundan, artık hamileliğinden bile emin olamadığından bahsetti. Bir de o kendini 1998’de zannederken herkes 2008’de olduğunu söylüyormuş, onu dedi. Korkmuştum. Alice’i en son ne zaman böyle ağlarken (ya da bana Libby derken) gördüğümü, duyduğumu hatırlamıyorum bile. Son aylarda başından, gözyaşı dökmesine neden olacak çok şey geçse de, benim önümde bir kez olsun ağlamamıştı. Özellikle son zamanlardaki konuşmalarımızda hep kibarca bir mesafe oldu aramızda; akıllı mantıklı insanlar gibi konuşmaya çalıştık.

Ama açıkçası Alice’i ağlarken duymak hoşuma gitmedi de değil. Hakiki bir şeydi bu. Uzun zamandır bana ihtiyaç duymuyordu. Ama bu, yani Alice’i el âleme karşı koruyan, ona kol kanat geren abla rolü bir zamanlar beni ben yapan önemli şeylerden biriydi. (Bu kadar masraf etmeyip kendi terapimi kendim yapsam daha mı iyi ne, Dr. Hodges?)

Neyse, ona üzölmemesini, hemen oraya geleceğimi, birlikte her şeyi yoluna koyacağımızı söyledikten sonra telefonu kapatıp sahneye fırladım; konuklara, aile içi acil bir durum yüzünden git-

mem gerektiğini, ama bundan sonrasını yetenekli asistanım Layla'nın devam ettireceğini anlattım. Buna ne tepki vereceğini görmek için Layla'ya baktığımda gözlerinin, yeni din değiştirmiş gibi ışıltılı parlamakta olduğunu gördüm. Her şey yolundaydı.

Tabii ki Royal North Shore Hastanesi'nden başka bir yere gitmiş olamazlardı. İlle de orası olacak sanki.

O hastanenin otoparkına ne zaman girsem büyük bir parça gelir, boğazıma oturur. Ama bu seferki dev bir çapaydı ve yutkundukça boğazımdan aşağı iniyor, bütün vücudumu geriyordu.

Bir şey daha var; gökyüzü de büyük, boş bir kabuk gibi devasa görünür gözüme. Neden böyle oluyor? Belki de içeri girdiğimde hep kafamı kaldırıp yukarı bakıyorum ya da orada kendimi küçük ve değersiz hissediyorum, ondandır. Belki de basbayağı coğrafi bir açıklaması vardır. Oraya gidene kadar önce epey bir yokuş yukarı çıkıyorsunuz, sonra da aynen aşağı iniyorsunuz.

Arabadan iner inmez içimden, *Buraya Alice için geldim*, diye tekrar ettim.

Ama nereye baksam Ben'le ilk zamanlarımızı görüyordum. Sanki ruhumuzu da burada bırakmıştık. Oraya gidecek olursanız gözünüz açık olsun Dr. Hodges, etrafta bizi görebilirsiniz. Mesela güneşli ama çivi gibi soğuk bir günde, birlikte o dar yoldan otoparka doğru giderken. Üstümde, ütü istemediği için çıkarmadığım o zevksiz hippie eteğim; Ben'in elini tutmuşum, kendimi ona bırakmışım, başım önümde, içimden, "Düşünme. Düşünme. Düşünme," diye tekrar edip duruyorum. Bizi danışmanın önünde form doldururken görebilirsiniz. Ben hemen arkamda, eliyle küçük daireler çizerek sırtımı sıvazlıyor; bense o küçük dairelerin ritmine uyarak nefes alıp veriyorum, alıp veriyorum. Asansörde, elleri kolları çiçeklerle, üstünde *Kızımız oldu!* yazan balonlarla dolu neşeli ve gürültücü bir ailenin arkasında süklüm püklüm duran bir çift

görürseniz, işte onlar biziz. Kollarımızı birbirimizin beline dolamışız; sanki asansörün içindeki mutluluk bize zarar vermesin diye sımsıkı sarılmışız birbirimize.

Geçen hafta beni ben yapan şeyin bu olmadığını söylemişti-niz ya Dr. Hodges; yanıyorsunuz, beni ben yapan şeyler bunlar işte.

Düşünme.

Koridorlarda kendi ayak seslerimin yankısını dinleyerek yürürken (o iğrenç, haşlanmış patates kokusunu saymıyorum bile; hastane ziyaretlerinin vazgeçilmez hatıralarından biridir, bilirsiniz Dr. Hodges), geçmişe dair ne kadar hastane anısı varsa bir kenara bırakıp Alice’e konsantre olmaya çalıştım. Hâlâ 1998’de olduğunu mu sanıyordu? Nasıl oluyordu acaba? Bunu bir şeye benzetmeye kalktığımda aklıma, gençken katıldığım ve fena halde zom olup, daha o gün tanıştığım doğum günü çocuğuna kadeh kaldırarak uzun ve aşk dolu bir konuşma yaptığım bir partinin hayal meyal anılarından başka bir şey gelmiyordu. Ertesi gün, öncesinden sonrasından kırk dökük birkaç kareden başka bir şey hatırlayamamıştım partiye dair. Kadeh kaldırırken yaptığım konuşma sırasında “ekseriyetle” gibi bir laf etmişim mesela; hiç hatırlamıyordum, anlamını bile bilmiyordum. O günden sonra bir daha hiç o kadar içmedim. Başkalarını, benim yaptığım aptallıkları anlatıp, gülmekten yerlere yatarken seyretmeye tahammül edemiyorum. O kadar kontrol hastasıyım işte.

Hafızasının iki saatçiğini dahi kaybetmeyi kendine yediremeyen ben, on senenin uçup gitmesini hayal bile edemiyordum.

Alice’in yattığı odayı ararken aklıma; annem, Frannie ve ben, aynen o asansördeki aile gibi neşe içinde, başka bir hastanenin koridorlarında dolaşırkenki halimiz geldi. Alice Madison’ı doğurmuştu ve biz tırım tırım onun odasını arıyorduk. Biraz önümüzde

Nick'i görüp hep bir ağızdan, "Nick!" diye çığlık atmıştık. O da dönüp bizi görmüş; ona yetişmemizi beklerken, olduğu yerde daireler çizerek dönmeye başlamış, sonunda iki elini birden yumruk yapıp Rocky gibi havaya savurmuştu. Hiç unutmuyorum, Frannie onu o halde görünce öyle tatlı bir şekilde, "Soytarı oğlan!" demişti ki, ben de o sıralar çıkmakta olduğum kasıntı şehir planlamacısından, Frannie ona hiçbir zaman soytarı oğlan demez diye ayrılmaya karar vermiştim.

Alice son on yılına ait her türlü hatırasını kaybettiyse ne o günü ne de Madison'ın bebekliğini hatırlıyordu demek ki. Biz hediye gelen çikolataları tıklarırken doğum uzmanının Madison'ı muayene etmek için odaya geldiğini de hatırlayamazdı. Adam bebeği önce bir evirip çevirmiş, sonra tek elinin avucuna alıp, bir basketbolcunun topu parmağının ucunda çevirmesi gibi rahat bir şekilde, şöyle bir tartmıştı. Bunu gören Alice ve Nick korkuyla, bir ağızdan, "Aman!" diye bağırınca ne gülmüştük! Doğum uzmanı da gülümseyip, "Kızınıza on üzerinden on puan. Yıldızlı pekiyi," demişti. Biz aldığı bu ilk tam not için alkışlayıp tezahürat yaparken doktor da Madison'ı beyaz bir battaniyeye sarıp paketlenerek törenle Alice'e sunmuştu.

Son on yıl içinde Alice'in başından geçen muazzam şeyleri düşünürken bir baktım ki yattığı servisin önüne gelmişim. Kapıdan içeri baktığımda Alice'in perdeyle ayrılmış ilk bölmede, sırtını yastıklara dayamış, elleri kucağında, ileri doğru boş boş bakarak yatmakta olduğunu gördüm. Beti benzi atmıştı. Üstündeki hastane giysisi beyaz, yaslandığı yastıklar beyaz, başına sarılmış bandaj beyaz, her şey beyazdı; yüzü bile bembeyaz kesilmişti. Onu böyle sakın görmek garibime gitti, çünkü Alice hep bir hareket halinde, hep kıpır kıpırdır. Cepten mesaj yazmıyorsa arabanın anahtarlarını şingirdatıyordur, seninle konuşmıyorsa çocuklardan birinin pe-

şinden koşturuyordur. Her zaman meşguldür yani.

(On yıl önce böyle değildi ama. Nick’le birlikte pazar sabahları öğlenlere kadar uyurlardı. Annem, Frannie ve bense ailenin ihtiyar heyeti olarak, “Böyle giderse o koca evi nasıl dekore edecekler bakalım!” deyip burun kıvırırdık.)

İlk başta beni fark etmedi, ama ona doğru yürümeye başladığımda gördü ve o anda gözleri o soluk yüzünde kocaman, titrek, masmavi birer küreye dönüştü. Ama bence daha da önemlisi, bir farklı bakıyordu; alışıldık ama farklı, nasıl tarif edeyim bilemiyorum, ama o anda zihnimde çakan düşünce şu oldu: *Geri döndün.*

Bana ilk söylediği şey ne oldu biliyor musunuz Dr. Hodges? Dedi ki, “Ah Libby, sana ne olmuş böyle?”

Beni ben yapan şeylerden biri de bu demiştim, değil mi?

Ya da bilemiyorum, belki de kırıksıklıklardandır.

Alice nihayet servise alınmış; üstüne bir hastane önlüğü, eline televizyon için bir uzaktan kumanda, eşyaları için de beyaz bir komodin verilmişti. Görevli kadın içeri girip bir bardak açık çay, dört tane de üçgen şeklinde kesilmiş küçük, salamlı peynirli sandviç bırakmıştı. Hemşire haklıydı; çay ve sandviçler gerçekten iyi gelmişti, ama hafızasındaki o devasa uçurum yerli yerinde duruyordu.

Cepten Elisabeth’in sesini duyar duymaz, on dokuz yaşındayken çıktığı o felaket Avrupa gezisi sırasında evi aradığında hissettiklerini hissetti. O zamanlar kendini farklı biri sanıyordu: maceracı, sosyal bir kişilik; yeni yeni katedraller keşfetmeye, bütün gün aylak aylak dolaşmaya, geceleri hostellerde Brisbane’li sarhoş oğlanlarla çene çalmaya *bavılan* bir şahsiyet. Oysaki bütün gezi boyunca ev hasreti çekmiş, yalnız ve sıkkın bir halde, bir türlü çözemediği tren tarifelerine aval aval bakarak dolaşıp durmuştu.

Dünyanın bir ucunda, bir şeye benzemeyen telefon kulübelerinde Elisabeth'in güçlü ve tanıdık sesini her duyuşunda sevinçten dizlerinin bağı çözülmüş, başını cama dayayıp konuşurken kendini kanlı canlı, hayat dolu bir insan gibi hissetmişti.

Telefonu kapatır kapatmaz, "Ablam birazdan gelecek," dedi hemşireye, gerçek bir ailesi olan gerçek biri olmanın gururuyla.

Ama ona doğru gelirken başta tanıyamamıştı bile Elisabeth'i. Üstünde krem rengi takımı, gözlükleri ve yürüdükçe sağa sola savrulan omuz hizasındaki saçlarıyla bu kadını önce idari bir şeyler yapmaya gelen bir hastane idarecisi sanmış, ama sonra, kadının dimdik, tam da Elisabeth'e yakışan, "Önümüze gelene bir tekme" duruşundan anlamıştı.

Onu görür görmez şok olmuştu. Elisabeth sanki akşamdan sabaha acayip bir şekilde kilo almış gibiydi. Sürekli kürek çektiği, koştuğu ya da onun gibi şeyler yapıp durduğu için her zaman güçlü, esnek ve atletik bir yapısı olmuştu Elisabeth'in. Ama şimdi, şişman denmese de bariz kalın, yumuşak ve etli butlu bir kadın vardı karşısında; plastik bir can simidi gibi şişirilmiş bir versiyonuydu sanki. O bunu duymasa iyi olurdu, çünkü Elisabeth kilo yapan yiyeceklere karşı hep komik derecede katı olmuştu. Öyle ki, önüne meyveli turta falan koysanız size eroin satıcısı gözüyle bakardı. Bir keresinde; Nick, Alice ve Elisabeth birlikte bir hafta sonu kaçamağına gittiklerinde, Elisabeth kahvaltı masasında yoğurt kabının üstündeki kalori bilgilerini saatlerce incelemiş, "Yoğurt deyip geçmeyin, neyi seçeceğinize dikkat edin," diye ciddi ciddi uyarmıştı onları. O günden sonra Nick ve Alice ne zaman yoğurt yiyecek olsalar birbirlerine bakıp, "Dikkat et!" demeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Ona doğru yaklaştıkça Alice'in yatağının tepesindeki ışık Elisabeth'in yüzünü iyice aydınlatmaya başlamıştı. Alice şimdi onun

ağzının ve şık gözlüklerinin ardındaki gözlerinin etrafında beliren ince çizgileri görebiliyordu. Elisabeth'in de Alice'in de iri, soluk mavi gözleri ve siyah kaşları babalarından mirastı. Ama her zaman türlü iltifatlara boğulan bu gözler şimdi ufalmaya ve sönmeye, renkleri solmaya başlamıştı sanki.

O solgun gözlerde, kazanacağına emin olduğu bir savaşı kaybetmiş birinin yaralı, yorgun ve temkinli halleri vardı.

Bir an Alice'in içi sıkıştı. Kesin korkunç bir şeyler olmuştu.

Ama bunu Elisabeth'e sorduğunda o gayet hazırcevap ve kendinden emin bir şekilde, "Ne oldu sana diye sorana da bak," dedi; Alice de kendinden şüphe etti.

Elisabeth bir sandalye çekip otururken Alice'in gözü bir an, eteğin çekip sıkıştırdığı göbeğe takıldı, ama hemen sonra kederle bakışlarını kaçırma ihtiyacı hissetti.

"Hastaneye kaldırılan sensin. Asıl *sana* ne oldu böyle?" diye sordu Elisabeth.

Bu, Alice'in o eski iflah olmaz çaresiz hallerine dönmesine yetmişti de artmıştı bile. "Çok acayip bir şey bu. Rüya gibi sanki. Spor salonunda düşmüşüm. Ben... hem de spor salonunda. Nasıl ama? Jane Turner'ın dediğine bakılırsa cuma step dersindeymişim," dedi sırtarak. Artık Elisabeth yanında olduğuna göre her türlü zevzekliği yapabiliirdi. Ama Elisabeth ona öyle ciddi, öyle korku içinde bakıyordu ki Alice'in zevzek sırtışı anında silinip gitti.

Uzanıp yatağın başındaki komodinden fotoğrafı alarak Elisabeth'e uzatırken cılız, çekingen bir sesle, "Bunlar benim mi?" diye sordu. Ömrü boyunca kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti. "Bunlar benim çocuklarım mı?"

Elisabeth fotoğrafı alıp göz atarken yüzünden bir anlığına tavrı zor bir ifade, titremeye benzer bir şey geçti, ama hemen sonra

yok oldu. Ardından, temkinli bir şekilde gülümseyip, “Evet Alice,” dedi.

Alice derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. “Onları ilk defa görüyorum.”

Derin bir nefes alma sırası Elisabeth’teydi şimdi. “Bunun geçici bir şey olduğuna eminim. Biraz istirahat edersen hiçbir şeyciğin kalmaz, sonra da...”

“Nasıl çocuklar bunlar?” diye sordu Alice gözlerini açarak. “Yani... iyiler mi, akıllı uslular mı?”

“Harika çocuklar onlar Alice,” dedi Elisabeth, bu kez daha güçlü bir ses tonuyla.

“Peki ya ben? Ben iyi bir anne miyim? Onlara iyi bakıyor muyum? Ne yediriyorum onlara? Baksana, ne kadar da büyükler!”

“Çocukların senin her şeyin Alice,” dedi Elisabeth. “Yakında bunu kendin de hissetmeye başlayacaksın. Her şey geri dönecek. Biraz zaman...”

“Onlara sosis pişiriyordumdur herhalde,” diye devam etti Alice. “Çocuklar sosise bayılır.”

Elisabeth ona dik dik baktı. “Sen onlara hayatta sosis yapmazsın.”

“Hamile olduğumu sanıyordum,” dedi Alice. “Ama tahlil yaptılar, değilmişim. Zaten ben de kendimi hamile gibi hissetmiyordum ama buna hâlâ inanamıyorum. Aklım almıyor bir türlü.”

“Anlıyorum. Hamile olduğunu ben de...”

“Tam üç çocuk!” dedi Alice. “İkiden fazla istemiyorduk hani.”

“Olivia kaza kurşunu oldu,” dedi Elisabeth, bunu o da onaylamıyormuş gibi ciddiyetle.

“Bütün bunlar gerçek olamaz,” dedi Alice. “Alice Harikalar Diyarında gibiyim. O kitaptan ne kadar nefret ederdim, hatırlar

mısın? Saçma sapan bir hikâyeydi. Sen de sevmezdin hatta. Bizim saçma sapan şeylerle işimiz olmazdı, değil mi?”

“Bütün bunların sana ne kadar tuhaf geldiğini tahmin edebiliyorum ama elbet bitecek, eski haline geri döneceksin. Başını fena çarpmışsın herhalde.”

“Evet. Hem de çok fena.” Alice fotoğrafı tekrar eline aldı. “Şu baştaki kız. Aralarında en büyüğü o gibi. İlk bebeğim o mu şimdi? Kızımız mı oldu yani?”

“Evet, kızınız oldu.”

“Erkek olacak sanıyorduk.”

“Evet, erkek bekliyordunuz.”

“Peki ya doğum sancıları? Kaç kere sancı çektim? Nasıllardı? Şiddetli miydiler? O kadar korkuyorum ki. Yani korkuyor *idim*...”

“Madison’da pek zorluk çekmedin. Asıl Olivia’da bazı sorunlar çıkmıştı.” Elisabeth plastik sandalyenin tepesinde kıpırdandı. “Bak Alice, ben gidip doktorlarınla konuşayım biraz. Bu çok tuhaf bir durum. Ve çok da... korkutucu.”

Alice panik halinde uzanıp Elisabeth’in kolunu yakaladı. Yine yalnız kalmaktan korkuyordu. “Hayır, hayır, gitme. Birazdan birileri gelir nasıl olsa. Sürekli kontrole falan geliyorlar zaten. Bak-sana Libby, Nick’i işten aradım, Portekiz’e gittiğini söylediler. Evet, Portekiz! Orada ne işi var? Şirret bir sekreteri vardı, ona mesaj bıraktım. Ama onunla nasıl ağız dalaşına girdiğimizi görsen benimle gurur duyardın. Senin dediğin gibi *sağlam* durdum. Taş gibiydim, çelik gibiydim.”

“Aferin sana,” dedi Elisabeth. Bir an yediği bir şey dokunmuş gibi ekşidi suratı.

“Ama Nick hâlâ geri dönmedi bana,” dedi Alice iç geçirerek.

Elisabeth'in ev ödevi

Nick'in Portekiz'de oluşuyla ilgili söylediklerini duyduğumda kafama dank etti. Çocuklarının akıllı, uslu olup olmadıklarını sormasından bile daha büyük bir şoktu bu benim için.

Gerçekten her şeyi unutmuş.

Gina'yı bile.

.

“Şimdi sen *ciddi ciddi* hiçbir şey hatırlamıyorsun öyle mi? 1998’den sonrasını yani.” Elisabeth plastik sandalyesini yaklaştırıp Alice’e doğru iyice eğildi. “Hiçbir şeyi mi hatırlamıyorsun?”

“Ara sıra, ufak tefek şeyler gelip gidiyor, o kadar,” dedi Alice. “Ama onlar da ipe sapa gelmez şeyler.”

“Olsun, anlat bakalım neymiş onlar,” dedi Elisabeth ısrarla. Yüzünü iyice yaklaştırdığında Alice ağzının kenarındaki çizgilerin sandığından daha derin olduğunu fark etti. Eyvahlar olsun! Alice’in eli bir an kendi yüzüne gitti; aynada kendine bakmamıştı hâlâ.

“Kendime geldiğimde acayip bir rüya görüyordum. Aslında rüya mıydı, yoksa gerçek bir şey miydi onu da bilmiyorum ya neyse. Suda yüzüyordum, güzel bir yaz sabahıydı, ayak tırnaklarımın her biri farklı bir renge boyanmıştı. Yanımda başka biri daha vardı ve onun ayak tırnakları da öyleydi. Şey, belki de o diğer biri sendin. Tabii ya, sendin!”

“Hayır, bu bana pek mantıklı gelmedi,” dedi Elisabeth. “Başka?”

Alice bir an gri gökyüzünde dans eden pembe balon demetlerini düşünse de içine düşen sıkıntıyı Elisabeth’e anlatmak istemedi. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordu.

Onun yerine, “Amerikalı bir kadın gördüm,” dedi. “Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum deyip duruyordu.”

Elisabeth'in ev ödevi

Hayatındaki onca önemli, anlamlı hatıranın arasından ilk aklına gelenin bu olması içime dokunmuştu açıkçası.

Alice her zaman taklitte iyi olduğu için o kadının sesini, aksanını da tam anlamıyla verebilmişti. Hatta o kadar başarılıydı ki, kendimi bir kez daha o kasvetli odanın içinde buluvermiştim. Oysaki uzun zamandır düşünmemiştim bunları.

Zamanda yolculuk yapıp o güne geri dönebilsem kendi kulağıma şunları fısıldardım: “Bunlar daha başlangıç tatlım.” Üzerine bir de, kafamı geriye atıp şeytani bir kahkaha patlatırdım herhalde.

Böyle kara mizah yapmam hoşunuza gitmiyor, değil mi? Bunu her seferinde yüzünüzde beliren o kibar ve kederli gülümsemenizden anlayabiliyorum. Belki de bu yaptığım aptallık, ama siz nedenini biliyorsunuz sanırım. Utanç verici duygularıyla başa çıkamayan yeniyetmelere benziyorum, değil mi?

Her neyse, o anda Amerikalı kadından Alice’e bahsetmek istemedim. Normaldir. Özellikle de Alice’le konuşmak istemedim. Aslında bu konuda sizinle de konuşmak istemiyorum. Düşünmek bile istemiyorum. Oldu bitti işte. Her şey gibi o da geldi geçti.

Elisabeth, Alice’in üstündeki beyaz battaniyeyi avucunun içiyle düzleştirdi. Yüzündeki ifade iyice kaskatı olmuştu. “Kusura bakma ama bu bana hiçbir şey hatırlatmıyor. Hem de hiçbir şey,” dedi.

Neden sesi bu kadar kızgın çıkmıştı? Alice yanlış bir şey yaptığını hissediyor ama neyi yanlış yaptığını bulamıyordu. Büyükle-
rin anlatmak istemediği ciddi bir şeyi inatla kavramaya çalışan bir çocuk gibi beceriksiz, aptal hissetti kendini.

Elisabeth bir an Alice’le göz göze geldikten sonra belli belir-

siz gülümseyip bakışlarını kaçırdı yeniden.

Elinde çiçeklerle servise giren bir kadın, kafasını Alice'in bölmesine hevesle soktuktan sonra yanlış yere geldiğini anlayıp perdenin diğer tarafına geçti. "Ben de tam seni düşünüyordum," dedi ruhsuz bir ses yan bölmeden.

"Keşke ben de çiçek getirseydim," diye mırıldandı Elisabeth kendi kendine.

"Evlenmişsin!" diye atıldı Alice aniden.

"Efendim?"

Alice heyecanla Elisabeth'in elini tutup havaya kaldırdı. "Al-yansın var! Ne harika bir şeymiş bu. Kendi yüzüğümü seçme şansım olsaydı ben de böyle bir şey alırdım. Gerçi Büyükanne Love'-ın yüzüğünü de seviyorum ama... neyse."

"Sen Büyükanne Love'ın yüzüğünden nefret ediyorsun Alice."

"Eyvah! Bunu sana söylemiş miydim? Hiç hatırlamıyorum."

"Yıllar önceydi ve sanırım içkiyi fazla kaçırmıştın. Ben o zaman pek anlam verememiştim ama doğruymuş bak."

"Sen konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun bakalım? Kiminle evlendin, söylesene. Şu şehir planlamacısıyla mı yoksa?"

"Dean'la mı? Hayır canım, onunla evlenmedim. Zaten doğru düzgün çıkmamıştık bile. Ayrıca o öldü. Scuba dalışı sırasında. Üzücü değil mi? Neyse, Ben'le evlendim. Ben'i de mi hatırlamıyorsun? Şu anda çocuklarına göz kulak oluyor."

"Ah, sağ olsun," dedi Alice cılız bir sesle. Yine içi daralmıştı. İyi bir anne çocuklarının kimin yanında olduğunu sorup etmez miydi? Ama hâlâ çocukları olduğuna bile inanamıyordu ki. Elini, artık içerisinde bir bebeğin kalbinin atmadığı düz karnına bastırırken başı döndü. Bunu düşünmeye biraz daha devam ederse feryat fğan ağlamaya başlayabilirdi ve kimse onu durduramazdı.

Tekrar Elisabeth'e dönmeye karar verip, "Ben'le evlendin demek," dedi Alice. "Demek ki adı Ben olan biriyle evlendin." Telefondaki çocuğun huysuzlanarak "Ben Amca" dediğini hatırladı. Taşlar böyle ufak ufak yerlerine oturdukça Alice kendini daha da kötü hissediyordu. Dışarıda bir hayat vardı ve o bunun içinde değildi.

"Ne garip," diye devam etti, "Ben adında tanıdığım tek bir kişi var, o da bir keresinde Nick'in kız kardeşinin dükkânında tanıştığım tabelacı bir adamdı. Bak onu unutmamışım, çünkü adam öyle iri yarı, sessiz bir tipti ki, sanki karşımda insan kılığına girmiş bir boz ayı vardı."

Elisabeth bunu duyar duymaz, Alice'in her zaman sevdiği o yürekten, tatlı kahkahalarından birini patlattı. Gülmesi geçince de kendine özgü bir şekilde kafasını geriye attı. Eski Elisabeth geri gelmişti nihayet.

"Neden güldüğünü anlamadım," dedi Alice gülümseyerek.

"Benim evlendiğim Ben, o dediğin adamın ta kendisi de ondan. Onunla Dora'nın dükkânının açılışında tanışmıştık zaten. Evleneli sekiz yıl oldu."

"Gerçekten mi?" Elisabeth o çam yarması tabelacıyla mı evlenmişti gerçekten? Genelde Alice'in yanlarında kendini aptal gibi hissettiği zekâ küpü, başarılı şirket insanlarıyla çıkardı Elisabeth. "İyi de onun sakalı yok muydu?"

Elisabeth sakallı bir adamla evlenecek değildi herhalde.

Yine sarsıla sarsıla güldü Elisabeth. "Evet, hâlâ da duruyor sakalı."

"Peki hâlâ ışıklı tabelalar mı yapıyor?"

"Evet, çok güzel şeyler yapıyor. Ben en çok Killara'daki Ka-burgacı Rob işini seviyorum. Zaten geçen sene onunla yılın Işıklı Tabela Ödülleri'nde ikincilik aldı."

Alice, Elisabeth'e dikkatle baktı; gerçekten ciddi gibiydi.

"Demek bir eniştem var artık. Hem de tanıdığım biri. Peki Nick'le araları nasıl? Birlikte bir şeyler yapıyor muyuz?"

Elisabeth bir an duraksadı ama Alice yüzündeki ifadeyi çözememişti. "Yıllar önce," diye söze girdi sonra, "Ben'le henüz evlenmemiştik, Madison küçüktü hâlâ, sen Tom'a hamileydin, bir pas-kalya günü Jervis Körfezi'nde birlikte bir ev tutmuştuk. Hyams sahilinde bir yerdi. Bilirsin, hani dünyanın en beyaz kumu dedikleri yer vardır ya, orada. Hava müthişti, Madison şirinlikler yapıp duruyordu ve hepimiz ona aşıktık. Bir gece Nick'le Ben fena halde sarhoş olmuş, seksenlerin müziklerini çalıp dans etmişlerdi. Ki Ben normalde hiç dans etmez. Bir daha da dans ettiğini görmedim zaten. Birlikte türlü zevzeklikler yapıp duruyorlardı. O kadar çok gülmüştük ki sonunda Madison bile uyanmış, yanımıza gelip o sevimli pijamalarıyla bizimkilerin dansına eşlik etmişti. Onlar çok özel zamanlardı gerçekten. Bak, nostalji yaptım yine. Düşünmeye-li ne çok zaman olmuş."

"Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Alice. Böyle güzel zamanları hatırlayamamak haksızlıktı. Onun yerine başka bir Alice geçip onun hayatını yaşamıştı sanki.

Elisabeth'in ses tonu birden değişti. "Ben'i hatırlamaman çok garip." Sanki öfke vardı sesinde. Gözlerini de ona dikmiş, bir cevap bekliyor gibiydi. "Hem de daha dün görüştünüz. Arabana bakmaya gelmişti. Sen de ona, o çok sevdiği muzlu keklerden yapmış-tın. Hatta epey bir çene çalmıştınız."

"Aa," dedi Alice, "artık bir arabamız da mı var?"

"Hım, evet var Alice."

"Ve ben muzlu kek yapıyorum."

Elisabeth'in yüzü yeniden yumuşamıştı. "Az yağlı. Bol lifli. Ama sandığından daha lezzetli şeyler."

Alice'in akli karışmıştı yine. Fotoğraftaki çocuklardan muzlu keklere, arabadan Elisabeth'in Ben adındaki bir tabelacıyla evlenmesine atlayıp durmaktan başı döndü.

Sonunda konuyu değiştirmeye karar verdi. "Hey, bensiz düğün de yapmışsınızdır siz!" Alice düğünlere bayılırdı. Hiçbir düğünü de unutmazdı.

"Alice, benim nedimem sendin. Hatta Madison da elinde çiçeklerle yanımızda durmuştu. Bir Singapur orkidesinin renklerini andıran bir elbise giymiştin. Komik bir konuşma yaptın, sonra da Nick'le bir çeşit dans gösterisi yaptınız. Evlilik hediyesi olarak da bir blender almıştınız."

Alice içinde kaynamaya başlayan hayal kırıklığına engel olamıyordu. "Bütün bunları hatırlamadığıma inanamıyorum. Bu anlattıkların içimde en ufak bir kıpırtı bile uyandırmıyor!" Bacaklarını örten battaniyeyi ellerinin arasına alıp sıkıştırdı. "Hatırlamadığım o kadar çok şey var ki!"

"Tamam, dert etme bunları sen." Elisabeth, Alice'in sırtını, boksörünü yüreklendirmeye çalışan bir antrenör gibi, biraz sertçe sıvazladıktan sonra ona yardım edecek birilerini ararcasına etrafına bakındı. "Şimdi bana biraz izin ver de gidip bir doktorla konuşayım."

Elisabeth tam bir sorun çözücüydü. Bir çözüm bulmadan içi rahat etmezdi.

Komşu bölmeden tiz bir kadın kahkahası geldi o anda. "*Sen mi yaptın sanki? Ben yaptım!*" Alice'le Elisabeth aynı anda kollarını kaldırıp yüzlerini buruşturarak birbirlerine baktılar. Alice'in içi kardeş sevgisiyle ısınmıştı.

Ellerini battaniyenin altından çıkarıp kucağına koydu. "Gitme lütfen. Birazdan bir hemşire kontrole gelir, onunla konuşursun. Lütfen burada kal ve benimle konuşmaya devam et. Ancak böyle iyileşirim."

Elisabeth saatine bakıp, “Ben o kadar da emin değilim,” dese de gerisin geri oturdu sandalyesine.

Alice yastıkları düzeltip arkasına yaslandı. Bir an için fotoğraftaki çocukları sormayı düşündü yeniden. (*Üç çocuk!* Ne kadar da imkânsız görünüyordu.) Her şey o kadar aptalcasına gerçeküstüydü ki, sinemadan çıkıp gitmemek için kendini zor tuttuğu uçuk bir filmi seyrediyor gibiydi. Elisabeth’in hayat hikâyesi üzerinden devam etmek en iyisiydi.

Elisabeth de bu arada başı önünde, görünmez bir lekeyi çıkartmaya çalışır gibi bileğini ovuyordu. Alice kız kardeşinin yüzüne üzgün bir ifade veren çizgilere baktı yeniden. Yaştan mıydı bu? (Kendi yüzünde de aynı çizgiler var mıydı? Yakında öğrenecekti. Yakında.) Ama sanki başka bir şeyler daha vardı bu ifadede; derinlerde bir yerde bir keder. O çam yarmasıyla evliliği iyi gitmiyor muydu yoksa? (Sakallı bir adamı sevmek ne kadar mümkün olabilirdi ki? Ne saçma bir düşünce. Tabii ki mümkündü. Gerçi epey gürdü sakalları, ama olsun.)

Alice onu izlerken, Elisabeth yutkundu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Alice.

Elisabeth irkilip ona baktı. “Bilmem, bir şey düşünmüyordum.” Tam o anda esnemesini gizlemek için eliyle ağzını örttü. “Affedersin, sıkıldığımı falan sanma sakın. Biraz yorgunum da. Birkaç saatlik uykuyla duruyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Alice. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. İkisi de ömürleri boyunca uykusuzluk belasından muzdarip olmuşlardı. Bu açıdan annelerine çekmişlerdi. Babaları öldükten sonra Alice’le Elisabeth çoğu geceler anneleriyle birlikte oturur, üstlerinde pijamaları, kanepede film seyredip sıcak çikolata içerler, sonra da güneşin üstlerine vurmalarına aldırmadan bütün gün uyurlardı.

“Son zamanlarda benim uykusuzlukla aram nasıldı?” diye sordu Alice.

“Bilmiyorum ki. Hatta hâlâ öyle bir sıkıntın var mı onu bile bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Alice’in kafası karışmıştı. Oysaki uykusuzluğa karşı mücadelelerini her zaman paylaşırlardı. “İyi de biz... küs falan mıydık?”

“Tabii ki küs değildik, ama son zamanlarda çocuklarla işin başından aşkın olduğu için pek uzun uzadıya muhabbet edemiyorduk.”

“İşim başımdan aşkındı demek,” diye tekrar etti Alice. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Hep bir koşturmaca halinde yaşayan insanlara pek güvenemezdi. Bu acele nedendi ki? Neden biraz yavaşlamıyorlardı? Bir de neyin koşturmacasıydı bu?

Şimdi de içine bir kurt düşmüştü. Elisabeth’le araları bozuk muydu yoksa? Bazen onda, uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlara özgü mesafeli bir samimiyet görmüyor değildi.

Neyse, bunu Nick’e sorardı nasıl olsa. Onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu: Nick insanlar hakkında konuşmayı, onları inceleyip analiz etmeyi seviyordu. İlişkilerin karmaşıklığını ilgi çekici buluyordu. Ayrıca Elisabeth’i severdi de. Onunla dalga geçse de, ondan şikayet etse de (ki Elisabeth bazen gerçekten sinir bozucu olabiliyordu) Alice bunun altında kardeşçe bir sevgi olduğunu bildiği için hiçbir zaman rahatsız olmazdı.

Alice’in gözü, Elisabeth’in krem rengi şık döpiyesine takıldı bir an. (2008 yılında ikisinin gardırobunda da epey bir değişim olmuştu.) “Hâlâ aynı katalog firmasında mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Hazine Sandığı’nda mısın?”

Elisabeth *Hazine Sandığı* adında büyük bir katalog firmasında çalışıyordu. Muz aromalı dudak parlaticılardan yumurta pi-

şirme makinelerine, çok fonksiyonlu güneş kremlerinden duşta bile çalışan su geçirmez radyolara kadar yüzlerce çeşit ürüne zekice, ikna edici sloganlar bulmaya çalışıyordu. İşin iyi yanı, şirkete bir sürü eşantiyon gelirdi ve her ay, katalog çıktıkça bütün aile fertleri Elisabeth'e en çok sevdikleri sloganları söylerdi. Frannie *Hazine Sandığı*'nın bütün sayılarını saklar, evine gelen konu komşu herkese gururla gösterirdi.

"Asırlar önceydi o," dedi Elisabeth. Sonra da, daha önce onun gibisini hiç görmemişçesine, garip garip baktı Alice'e. "Sen zamanda yolculuk olayını çözmüştün. Gerçekten bak."

"Bu, artık orada çalışmıyorsun demek oluyor herhalde." Alice alınganlaşmaya başlamıştı. Sorduğu basit sorulara herkes böyle aval aval bakacaksa işi işti. On yılda ne değişmiş olabilirdi ki? Anlaşılan, her şey değişmişti.

"*Hazine Sandığı* web sitesi oldu artık," dedi Elisabeth. "Ben oradan altı yıl önce ayrıldım. Sonrasında dört yıl kadar bir ajansta çalıştım ve iki yıl önce de doğrudan pazarlama reklamları yazma üzerine seminerler vermeye başladım. Gariptir, bu iş iyi tuttu. Masrafları çıkarıyor işte. Jane aradığında seminerdeydim zaten."

"Peki kendi işin mi bu?"

"Evet."

"Vay canına! Harikaymış. Bir başarı hikâyesi olmuşsun o zaman. Hep bir başarı hikâyesi olacağını biliyordum zaten. Gelip seni izleyebilir miyim?"

"Beni izlemeye mi geleceksin?" dedi Elisabeth burun kıvrarak.

"Ah, kim bilir kaç kez gelmişimdir, değil mi?"

"Hayır Alice," diye karşılık verdi Elisabeth, "sen seminerlere hiçbir zaman gelmek istemedin." Sesi yine sertleşmişti.

"Hay Allah," dedi Alice şaşkın bir şekilde. "İyi de... şey, neden gelmeyeyim ki?"

Elisabeth iç geçirdi. “Çünkü işin başından aşkın Alice. Tek nedeni bu.”

Yine aynı “işin başından aşkın olma hali”.

“Ayrıca, dandik bir iş yaptığımı düşünüyorsun sanırım.”

“Dandik mi? Bunu ben mi söyledim? Senin işine gerçekten böyle bir laf ettim mi? Ben böyle bir şey söylemem ki!” Alice şok olmuştu. İnsanları meslek seçimleri yüzünden yargılayan iğrenç birine mi dönüşmüştü yoksa? Halbuki Elisabeth’le her zaman gurur duymuştu. Akıllı olan hep o olmuştu; Alice yerinde sayarken her zaman ilerleyen o olmuştu.

“Hayır, hayır, böyle bir şey söylemedin elbette,” diye karşılık verdi Elisabeth. “Muhtemelen kafanı hiç yormamışsındır bile. Neyse, unut gitsin.”

Belki de, diye düşündü Alice korku içinde, son on yıldır benim hayatımı yaşayan bu Alice pek de iyi bir insan değildi.

“Peki ya ben?” diye sordu sonra. “Ben ne iş yapıyorum?”

Alice ABR’ın muhasebe bürosunda yönetici asistanlığı yapıyordu. İşini ne çok seviyor, ne de nefret ediyordu. Bir kariyer planı da olmamıştı hiçbir zaman. Alice bir keresinde onu en çok mutlu eden şeylerin bahçeyle uğraşmak, mutfığa yeni perdeler bakmak ve Nick’e çikolatalı pasta yapmak olduğunu söylediğinde, “Sen tam bir ev kuşusun. 1950’lerden kalma kadınlar gibisin,” demişti Elisabeth ona.

“Sen çalışmıyorsun.” Elisabeth ona esrarengiz bir bakış attı.

“Ah, bak bu iyiymiş!” dedi Alice mutlulukla.

“Ama işin yeterince başından aşkın.” Yine aynı şey. “Okulda bir sürü görevin var.”

“Okul mu? Ne okulu?”

“Çocukların okulu.”

Ah. Çocuklar demek. O üç küçük yabancı.

“Peki ya Frannie?” dedi Alice aniden. “Frannie ne yapıyor? Hasta falan değildir inşallah.” Ölmüş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“İyi o iyi,” dedi Elisabeth. “Keyfi yerinde.”

Komodinin üzerinde duran gümüş renkli cep telefonu çaldı.

“Nick arıyordu!” Alice telefona doğru bir hamle yaptı, ama Elisabeth hemen fırlayıp araya girdi.

“Önce ben bir konuşayım onunla!”

“Hayatta olmaz.” Alice telefonu Elisabeth’ten sakladı. “Nedenmiş?” Cevap beklemeden yeşil tuşa basıp telefonu kulağına götürdü.

“Alo?”

“Benim ben!” Nick’ti arayan. Alice mutluluğun, damarlarında bir kadeh brendi gibi dolaşmaya başladığını hissetti.

“Ne oldu?” diye sordu Nick. “Çocuklara bir şey mi oldu?” Sesi her zamankinden kalın ve sertti. Üşütmüş gibiydi.

Demek ki “çocuklardan” Nick’in de haberi vardı. Ondan başka herkesin haberi vardı zaten.

Elisabeth de bu arada yerinde zıplıyor, kollarını havaya savuruyor, telefonu elinden almak istiyordu. Alice ona dil çıkardıktan sonra, “Hayır, bana bir şey oldu,” dedi. Anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. “Şeyde, spor salonunda düşüp başımı yere çarptım. Bayılmışım. Ambulans çağırıldılar, bir de asansörde adamın üzerine kusmayayım mı, tam rezalet! Ama daha dur, kadınların salonda yaptıkları hareketleri bir anlatsam gülmekten ölürsün. Bu arada Portekiz’deymişsin, kulaklarıma inanamadım. Nasıl bir yer?”

Bir an onu yıllardır görmemiş gibi hissetmişti. Portekiz’den döndüğünde Meksika yemekleri yapan şu restoranda oturup saatlerce konuşmaları gerekecekti. Margarita da içerlerdi; nasıl olsa

artık hamile değildi. Ah, şu anda o restoranda onunla birlikte olabilmeyi, تنها bir köşede oturup el ele tutuşabilmeyi o kadar çok istiyordu ki!

Telefonun öbür ucundan ses çıkmıyordu. Şok olmuştu herhalde.

“Ama şimdi iyiyim!” dedi Alice onu rahatlatmak için. “Ciddi bir durum yok. İyileşirim! Kendimi iyi hissediyorum.”

“O zaman ne bok yemeye arattın kendini?” dedi Nick.

Alice’in kafası o anda bir darbe almış gibi geriye savruldu. Nick onunla hiçbir zaman, kavga ederlerken bile böyle konuşmamıştı. Bu kâbusu kovacağı yerde daha da berbat bir hale sokmuştu şimdi.

“Nick?” Sesi titriyordu. Buluştukları zaman esip gürleyecekti. Duyguları aşırı derecede incinmişti. “Neler oluyor?”

“Bu yeni bir taktik mi? Bak eğer öyleyse yemezler. Zaten bütün bunlara zamanım da yok benim. Hafta sonuyla ilgili planda bir değişiklik yapmak istiyorsan açıkça söyle. Tanrı aşkına, Noel’le ilgili bir nane mi bu yoksa?”

“Benimle neden böyle konuşuyorsun?” dedi Alice. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Bu, bugün başına gelen şeylerin arasında en korkuncuydu. “Ben ne yaptım ki?”

“Ah Tanrı aşkına, şu anda bu geri zekâlı oyunları oynayacak bir saniyem bile yok.”

Bağırmaya başlamıştı. Alice hastanede yatıyordu ve o resmen bağıırıyordu.

“Acı biber,” diye fısıldadı Alice. “Ağzına acı biber sürmek lazım Nick.”

Elisabeth o anda fırlayıp, “Ver şunu bana,” diye emretti, sonra da telefonu Alice’in titreyen elinden alıp kulağına götürdü. “Nick, benim Elisabeth. Ortada ciddi bir sorun var. Alice kafasını fena

halde çarpıp hafızasını kaybetmiş. 1998'den sonrasını hatırlamıyor. Dediğimi duydun mu? Evet, hatırlamıyor.”

Alice kafasını yastığa koyup nefes almaya çalıştı. Ne demek oluyordu bütün bunlar?

Elisabeth kaşlarını çatmış, karşı tarafı dinliyordu. “Evet, evet, anlıyorum, ama bu dediklerini de hatırlamıyor.”

Bir sessizlik daha.

“Ben’le birlikte onlar. Yüzme dersine gittiler. Bu gece de bizde kalırlar, sonra...”

Sessizlik. “Evet, tamam, sonra annen gelir alır. Pazara kadar Alice de ayaklanır, her şey normale döner, eminim.” Sessizlik. “Hayır, henüz doktorlarla konuşmadım ama konuşacağım.” Sessizlik. “Tamam, Alice’i vermemi istiyor musun?”

Alice, Nick’in normale dönmüş olduğunu umarak, telefonu almak için elini uzattı ama Elisabeth, “Ah. Tamam o zaman. Hoşça kal Nick,” deyip kapattı.

“Benimle konuşmak istemedi mi?” diye sordu Alice. “Gerçekten benimle konuşmak istemedi mi?” Bütün vücuduna, şeytani bir parmak tarafından dürtülüyormuş gibi acılar saplanıyordu şimdi.

Elisabeth elini Alice’in omzuna koyup, “Yakında her şeyi hatırlayacaksın,” dedi. “Ama sorun yok. Sadece Nick’le beraber değilsiniz artık.”

Bir an Alice’in çevresindeki her şey bulanıklaştı; bir tek Elisabeth’in kırırdayan dudaklarını görebiliyordu. Etrafına bordo renkte kontür sürülmüş pembe dudaklardan başka bir şey kalmamıştı. Şu işe bakın siz. Elisabeth dudak kontürü de kullanıyordu artık.

Peki ama ne demeye çalışıyordu? Söyledikleri doğru muydu?

“Nasıl?” diye sordu Alice.

“Siz boşanıyorsunuz,” dedi Elisabeth.

8

Alice makyaj yapılırken nedimelerle birlikte bir kadeh, limuzinde yarım kadeh, düğün töreninde (çilekler de dahil) üç buçuk kadeh ve Nick’le gece oteldeki odalarında bir kadeh şampanya içmişti.

Yani iyiden iyiye kafayı bulmuştu ama mademki bugün onun en mutlu günüydü, mademki herkes ona çok güzel olduğunu söylemişti, sorun da yoktu. Böyle güzel, romantik bir sarhoşluğun akşamdan kalmalığı da olmazdı herhalde.

“Elbisemi beğendin mi, görür görmez başını döndürdüm mü?” diye sordu Nick’e, elini gelinliğinin üzerinde gezdirerek. Bu muhtemelen bugün üçüncü soruşu oluyordu. Fildişi İpeksi Düşes Sateni dedikleri bu kumaşa ne zaman dokunsa küçüklüğüne gidiyor, o eski müzik kutusunun üzerindeki pembe dantellere elini değdirdiği zamanki hisleri uyanıyordu içinde. “Bu gelinliğe bayıldım ben. Sihirli bir dondurmaya benzemiyor mu sence de? Böyle ısırıp yiyessin gelmiyor mu?”

“Normalde hemen yumulurdum,” diye karşılık verdi Nick, “ama şimdi içim dışım pasta oldu. Tam üç dilim yemişim. Ama harika bir pastaydı. İnsanlar yıllarca konuşacaklar. Çoğu düğün pastası çok sıkıcı olurdu, ama bizimki?! Düğün pastamızla gurur duydum ben. Pastayı ben yapmadım tabii ama yine de gurur duydum. Yürü be pasta!”

Anlaşılan, Nick de şampanyayı fazla kaçırmıştı.

Alice kadehi yatağın başına koyup, gelinliğini hışırdatarak sırtüstü uzandı. Nick de hemen yanına sokuldu. Kravatını çıkarmış, beyaz gömleğinin düğmelerini çözmüştü. Gözleri kanlanmaya, gözaltları kararmaya başlamıştı, ama saçları hâlâ bozulmamıştı. Alice elini onun saçlarına değdirir değdirmez hızla çekti. “Kirpi gibisin!”

“Bizimkilerin işi,” dedi Nick. “Tabii bolca jöle bir de.” Sonra o da elini Alice’in saçlarında gezdirdi. “Seninki de pek doğal durmuyor karıcığım.”

“Saç spreyi. Pardon, bolca saç spreyi kocacığım.”

“Demek öyle karıcığım.”

“Evet, öyle kocacığım.”

“Ne kadar ilginç karıcığım.”

“Sonsuza kadar böyle mi konuşacağız kocacığım?”

“Olacak şey değil karıcığım.”

Bir şey söylemeden tavana baktılar.

“Ella’nın konuşması nasıldı ama?” dedi Alice.

“Fazla mı duygusaldı yoksa?”

“Ah, ah.”

“Peki Whatsie Hala’nın elbisesine ne demeli?”

“O da fazla mı tarzdı?”

“Ah, ah.”

Birlikte sessizce güldüler.

Alice, Nick’e dönüp, “Düşünsene,” dedi ve o anda gözleri yaşlarla doldu. Şampanyayı fazla kaçırdığında hep böyle sulugöz oluyordu zaten. “Hiç tanışmamış olsaydık ne olurdu, düşünsene bir.”

“Kader bu,” dedi Nick. “Ertesi gün tanışırdık nasıl olsa.”

“Ama ben kadere inanmıyorum ki!” diye sızlandı Alice, ken-

dini, yanaklarından aşağı süzülen sıcak gözyaşlarının o tatlı hissine bırakarak. Nick’le tanışmalarının sadece şanstın ibaret olduğunu düşünmek korkutucuydu aslında. Demek ki hiç olmayabilirdi de. Peki olmasaydı ne olurdu? Hiçbir zaman gün ışığı görmemiş, ne kadar çok sevebileceğini ve ne kadar çok sevebileceğini hiçbir zaman bilmemiş bir orman cini gibi karanlıkta, yarı insan yarı hortlak yaşamına devam ederdi muhtemelen. Elisabeth bir keresinde – hem de gayet kesin ve sert bir şekilde – doğru erkeğin seni tamamlamayacağını, mutluluğu kendi başına bulman gerektiğini söylemiş, Alice ise onaylayarak başını sallarken içten içe, “Ama benimki beni tamamlıyor,” diye düşünmeden edememişti.

“Hiç tanışmamış olsak,” diye devam etti Alice, “bugün herhangi bir günden farksız olurdu; ayrı ayrı evlerimizde televizyon falan izliyor olurduk, benim üzerimde abidik gubidik bir pijama olurdu ve de... yarın balayına çıkıyor olmazdık.” Bütün bunları düşününce bir kez daha dehşete kapılmıştı. “Balayı bir yana, yarın iş olurdu. *İş diyorum, iş!*”

“Gel buraya, benim sevgili, sarhoş gelinim.” Alice başını Nick’in göğsüne bastırıp parfümünün kokusunu içine çekti. Her zamankinden daha yoğundu kokusu, sabah fazladan sıkılmış olmalıydı. Alice bunu düşününce daha da çok ağlamaya başladı. Nick ise, “Önemli olan – bir dakika, burada önemli ve zekice bir açıklama yapmak üzereyim, hazır mısınız?”

“Evet.”

“Önemli olan, tanışmış olmamız.”

“Evet,” dedi Alice. “Tanıştık.”

“Ve her şey iyi gitti.”

“Bu da doğru,” dedi Alice burnunu çekerek. “Her şey yolunda gitti.”

“Her şey yolunda gitti.”

Ardından ikisi de derin bir uykuya dalmıştı. Alice'in Fildişi İpeksi Düşes Sateninden gelinliği ikisinin üzerine örtülmüş, kırmızı bir konfeti parçası Nick'in yüzüne yapışıp kalmış, hatta banyolarının ilk üç günü çıkmayan kırmızı bir leke bırakmıştı.

"Kötü bir kavgaya tutuşmuşuzdur herhalde," dedi Alice, Elisabeth'e. "Yoksa boşanıyor olamayız. Biz asla boşanmayız."

Bu kelime, "boşanma" ne kadar çirkin bir kelimeydi. Ağzıda bile hoş durmuyordu. *Bo-şan-ma*. Hayır. Onlar boşanmazdı. Boşanamazlardı.

Nick'in annesiyle babası, o küçükken boşanmışlardı ama şimdi bile her şeyi hatırlıyordu. Ne zaman birilerinin boşandığını duysalar – bu, lüzumsuz, ünlü bir çift dahi olsa – Nick İrlandalı bir nine gibi dudaklarını büzüp, "Ah, yazık olmuş," derdi. Evliliğin önemine inanırdı o. İnsanların ilişkilerinden kolay vazgeçtiklerini düşünürdü. Bir keresinde Alice'e, evlilik hayatlarında sorunlar çıkarsa bunu çözmek için yerle göğü bile dize getirebileceğini söylemişti. Ama Alice bunu çok ciddiye almamıştı, çünkü yerle göğün dize falan gelmesine gerek yoktu; ilişkilerinde sıkıntılı bir durum olduğunda birkaç saatliğine ayrı odalarda kalmaları, koridorda birbirlerini gördüklerinde kucaklaşmaları ya da "Hadi artık barışalım," anlamına gelen hafifçe bir dürtüş bile yeterli olurdu.

Boşanmak Nick için bir çeşit fobi gibiydi. Hatta belki de tek fobisiydi. Bu öğrendikleri doğruysa şimdi mahvolmuş, harap olmuş demekti. En çok korktuğu şey başına gelmişti. Onun halini düşününce Alice'in yüreği burkuldu.

"Kötü bir kavgaya mı tutuştuk gerçekten?" diye sordu Alice. Bir an önce işin iç yüzünü öğrenip buna bir dur demek istiyordu.

"Tek bir kavgadan ibaret olduğunu sanmıyorum. Daha ciddi meseleler var galiba. Ama açıkçası, sen bu konuda bana fazla bir

şey anlatmadın. Sadece Nick'in evden ayrıldığı günün ertesinde beni arayıp..."

"Evden de mi ayrıldı? Ciddi ciddi evden ayrıldı mı?"

Bu gerçekten akıl almaz bir şeydi. Bir an o sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı; Nick bavula eşyalarını tıktırıyor, kapıyı çarpıp çıkıyor, arkada acıklı bir müzik çalıyor, dışarıda damalı bir taksi bekliyor... ama mutlaka filmlerdeki gibi damalı bir taksi olmalıydı, çünkü bu ancak filmlerde olurdu, onun hayatında değil.

"Alice, siz altı aydır ayrısınız, ama boş ver, nasıl olsa hafızan geri geldiğinde sorun kalmayacak, çünkü bu durumdan sen de memnunsun. Senin de istediğin bu yani. Daha geçen hafta sordum sana. 'İstediyinin bu olduğundan emin misin?' dedim, sen de, 'Kesinlikle. Bu evlilik uzun zaman önce öldü, artık gömmenin vakti geldi,' demiştin."

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Bu doğru olamazdı. Kesin başkalarının uydurmasıydı. Alice sesi öfkeli çıkmasını diye gayret göstererek, "Ben kendimi daha rahat hissedeyim diye böyle diyorsun, değil mi? Ben asla öyle şeyler söylemem. 'Ölmüş de, gömmenin vakti gelmiş de!' Bu laflar bana yakışmıyor bile! Ben öyle konuşmam. Lütfen uydurup durma. Zaten zor durumdayım."

"Ah Alice," dedi Elisabeth üzgünce. "İnan bana, bütün bunlar hep kafana aldığın darbe yüzünden, yoksa... Şey, buraya bakar mısınız!"

Alice'in daha önce görmediği bir hemşire perdeyi açıp içeri bir göz attı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Hemşire tansiyon aletini Alice'in koluna geçirmişti bile.

"İyiyim ben," dedi Alice uysallıkla. Prosedürü öğrenmişti artık. Tansiyon ölçülecek. Gözbebeklerine bakılacak. Arkasından sorular gelecek.

“Tansiyonunuz öncekine göre biraz yükselmiş,” dedi hemşire Alice’in çizelgesine not alırken.

Az önce kocam, sanki en azılı düşmanımıyım gibi bağırdı bana. Canımdan çok sevdiğim Nick'im. Benim Nick'im. Oysaki birilerinin benimle bu şekilde konuştuğunu duysa küplere biner Biri beni üzdüğünde gidip ilk söyleyeceğim kişi o olmuştur her zaman; işten eve dönerken, olan biteni ona bir an önce anlatabilmek için gaza basarım ve anlattıktan sonra, yüzü öfkeden parlamaya başladığında kendimi çok daha iyi hissederim.

Nick, adam bana neler söyledi bir bilsen. Anlatacaklarımı duyduğunda gidip suratına bir tane yapıştırmak isteyeceksin. Ama işin garip yanı, o adam sendin Nick, sendin.

“Bir çeşit şok geçirdi,” dedi Elisabeth.

“Doğru düzgün istirahat etmenizi sağlamamız gerekecek.” Hemşire eğilip, parmaklarıyla Alice’in gözkapaklarını, hızla ama yumuşakça kaldırdıktan sonra küçük fenerini gözbebeklerine tuttu. Bir an kadının parfümü Alice’e bir şeyleri, birilerini hatırlattı, ama sonra geldiği gibi aynı hızla kaybolup gitti bu his. Bundan sonra hayatı hep böyle mi olacaktı? Sürekli kaşınan bir yara gibi, baş belası dejavularla mı geçecekti ömrü?

“Şimdi birkaç sıkıcı soru soracağım, tamam mı? Adın ne?”

“Alice Mary Love.”

“Neredesin ve burada ne arıyorsun?”

“Royal North Shore Hastanesi’ndeğim, çünkü spor salonunda düşüp başımı çarptım.”

“Peki hangi tarihteyiz?”

“Günlerden cuma, 2 Mayıs... 2008.”

“Güzel, harikası!” Hemşire, onun da tebrik etmesini istemiş gibi dönüp Elisabeth’e baktı. “Akıl yürütme yetilerinin travmadan etkilenip etkilenmediğini anlamaya çalışıyoruz.”

Elisabeth irkilmiş halde gözlerini kırıştırdı. “Tamam, anladım, ama hâlâ 1998’de olduğunu sanıyor.”

İspiyoncu şey, diye düşündü Alice.

“Hiç de bile sanmıyorum,” dedi. “2008 yılında olduğumuzu biliyorum. Az önce de söyledim zaten.”

“Ama 1998’den sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyor. Yani hemen hemen hiçbir şeyi. Çocuklarını hatırlamıyor mesela. Evliliklerinin çatırdamakta olduğunu da hatırlamıyor.”

Evliliklerinin çatırdadığını. Sanki evlilikleri tahtadan yapılmış gibi.

Alice gözlerini kapatıp Nick’in yüzünü hayal etmeye çalıştı. Gözünün önüne ilk gelen, bir pazar sabahı, yastığın üstüne yatmaktan çizik çizik olmuş yanakları oldu. Bazı sabahlar tepesindeki bütün saçlar kirpi gibi havaya dikilirdi. Alice bunu ilk fark ettiğinde, “Kızılderili olmuşsun,” demişti. Nick de, “Herhalde, bugün pazar. Kızılderili günü,” diye karşılık vermişti. Nick’in gözleri kapalı bile olsa uyanık olup olmadığını bilir, şimdi kalkıp bir fincan çay getirse diye beklerdi. Nick de onun istemesini beklemeden, “Olmaz,” derdi. “Aklından bile geçirme kadın.” Ama her zaman kalkıp çayı getiren de o olurdu.

Alice şimdi yatakta Nick’le yan yana olabilmek için her şeyini, ama her şeyini verebilirdi. Belki de adam ona çay yapıp getirmekten bıkmıştı. Olabilir miydi? Ona fazla mı yüklenmişti? Ne sanıyordu kendini, prenses filan mı? Neydi öyle yataktan kalkmaya tenezzül etmeyip çay beklemeler? Bu tarz davranışları hak edecek kadar güzel sayılmazdı bile. Oysaki Nick’in uyanmasını beklemeden yataktan fırlamalı, saçını başını makyajını yapmalı, uzun, dantelli gecelikler giymeli, ona çilekli paylar falan yapmalıydı. Evlilik dediğin böyle ayakta tutulurdu yahu! Okuduğu onca kadın dergisinde de bunlar yazmıyor muydu? Çok basit bilgilerdi bunlar!

Bu ihmalkârlığının affedilmez olduğunu hissetmeye başlamıştı şimdi. Pasaklı! Gevşek! Ömrü boyunca eline geçen en değerli, en muhteşem hediyeği böyle böyle heba etmişti.

Elisabeth bir yandan hemşireyle fısıldayarak konuşuyor, doktoru görmek istediğini söylüyor, ne tip tahlillerin yapıldığını soruyordu. “Beyninde kanama olup olmadığını nereden biliyorsunuz?” Elisabeth’in sesi bir miktar yükselince Alice içinden güldü. Hep böyle rol çalardı zaten.

(Gerçekten de bir kanama olabilir miydi? Kafasının içinde şeytani bir yarasa gibi oradan oraya uçuşan kara, uğursuz bir şey. Evet, kesinlikle bakmış olmaları gerekirdi.)

Belki de Nick ondan sıkılmıştı. Bu olabilir miydi? Bir kere sinde lisede yanındaki kızlardan birinin, “Ah, Alice’i mi diyorsun? Ya iyidir, hoştur ama biraz boştur, biliyorsun,” dediğini hatırlıyordu.

Biraz boş bir insan. Kızcağız bunu kötü niyet beslemeden, öylesine söylemiş; on dört yaşındaki Alice ise o zamana kadar şüphelendiği her şeyin doğrulandığı o anda buz kesmişti. Evet, sıkıcıydı kesinlikle; hatta kendi kendini bile sıkıyordu! Başka insanlar öyle miydi ya? Ne şahsiyetli insanlar vardı. Yine aynı yıl bowling salonundalarken nefesi tatlı tatlı kola kokan bir oğlan eğilip kulağına, “Suratın domuz suratı gibi,” demişti. Böylece, o güne kadar şüphelendiği başka bir şey de onaylanmış oluyordu: Annesi, burnun düğme gibi derken yanılıyordu; o düğme falan değil, düpedüz domuz burnuydu işte.

(Oğlanın incecik, fare gibi bir suratı vardı. Ama Alice’in, bu cevabı o anda yapıştırabileceğini anlaması için yirmi beş yaşına gelmesi gerekmişti. Hayatın kuralı buydu işte: Hangi kızın güzel, hangi kızın çirkin olduğuna oğlanlar karar veriyordu. Kendileri ne kadar tipsiz olurlarsa olsunlar.)

Belki de Nick bir sabah ona çay getirirken gözlerinin önündeki bir perde kalkıvermiş, *Dur biraz, ben bu domuz suratlı, biraz boş karakterli, tembel kızla nasıl oldu da evlendim?* diye düşünmüştü, kim bilir.

Ah Tanrım, bütün bu korkunç güvensizlikler hâlâ bu kadar taze olabilir miydi gerçekten? Yirmi dokuz yaşındaydı, yetişkin biriydi artık. Çok değil, daha geçenlerde, kuaförden kendini güzel hissederek çıkmış, eve doğru giderken, yanından geçmekte olan bir avuç yeniyetme kızın kıkırdaşarak gülmeleri yüzünden o on dört yaşındaki haline şu mesajı göndermek zorunda kalmıştı: “Sen hiç dert etme, her şey yoluna girecek. Bir karakterin de olur, işin de. Saçlarının nasıl güzel durduğunu öğrenirsin, sonra da seni güzel bulan bir çocukla tanışırın.” İşte o anda kendini çok *sağlam* hissetmiş, bütün o çocukluk korkularının ve Nick’ten önceki başarısız ilişkilerinin o ana kadar her adımı düşünülmüş kusursuz bir planın parçası olduğuna inanmıştı. O plan gereği yirmi dokuz yaşına gelecek ve birden her şey olması gerektiği gibi oluverecekti demek ki.

Yirmi dokuz değil. *Otuz* dokuz. Şimdi otuz dokuz yaşındaydı. Ve o gülüşen kızlar yanından geçeli on yıl olmuştu.

Elisabeth geri dönüp Alice’in yanına oturdu. “Doktoru bulup buraya getirmeye çalışacağını söyledi. Anlaşılan, sen şu an sadece ‘müşahede altında’ olduğun ve doktor da ‘aşırı yoğun’ olduğu için bu pek kolay olmayacakmış, ama ‘elinden geleni yapacak’mış. Bu durumda hiç şansımız yok galiba.”

“Lütfen Nick’le ilgili bütün bu olanların doğru olmadığını söyle bana.”

“Ah Alice.”

“Ama ben onu seviyorum. Hem de bayağı seviyorum. Hem de çok seviyorum.”

“Seviyordun.”

“Hayır, *hâlâ* seviyorum. Şu anda bile. Buna eminim.”

Elisabeth ona merhamet dolu bir bakış attıktan sonra çaresizliğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı. “Hafızan bir geri gelse...”

“Ama biz çok mutluyduk!” diye araya girdi Alice hevesle. “Kimse bizden daha mutlu olamazdı.” Yanaklarından süzülen gözyaşları kulaklarına damlayıp gıdıklamaya başlamıştı. “Ne oldu peki? Başka birine mi aşık oldu? Bu mudur olan?”

Elbette değildi. İmkânı yoktu. Nick’in Alice’e olan aşkı inkâr edilemez bir gerçektir. Evet, basbayağı bir *gerçektir*. Ve gerçekleri sorgulamazdım. Bir keresinde Nick’in bir arkadaşı, Alice’le birlikte müzikallere falan gidiyorlar diye (ki aslında Nick müzikalleri severdi) onunla dalga geçmeye kalkmış, “Sen halkayı burnuna tak-tırmışsın,” deyince Nick omuz silkip, “Ne yapayım oğlum? Onu oksijenden bile fazla seviyorum,” diye karşılık vermişti.

Tamam, bunu epey biralıyken söylemişti belki, ama olsun, erkekliğe en leke sürülmeyecek bir yerde, bir barda söylemişti sonuçta. Evet, onu oksijenden bile fazla seviyordu.

Peki *şimdi* ne olmuştu? Artık oksijene ihtiyaç duymuyor muydu?

Elisabeth elinin tersiyle Alice’in alnına bastırıp saçlarını okşadı. “Bildiğim kadarıyla başka biri yok ve de haklısın, birlikte mutluydunuz, aranızda çok özel bir bağ vardı. Bütün bunları ben de hatırlıyorum. Ama bazı şeyler değişir. İnsanlar değişir. Olur böyle şeyler. Hayat bu. Boşanıyor olmanız, eskiden birlikte harika zamanlar geçirdiğiniz gerçeğini değiştiremez. Ve ne olur inan bana; hafızan geri geldiğinde aslında her şeyin yolunda olduğunu göreceksin.”

“Hayır.” Alice gözlerini kapattı. “Hayır, öyle bir şey olma-

yacak. İstemiyorum bunu.”

Elisabeth saçlarını okşarken Alice’in aklına çocukluğundan bir anı, bir arkadaşının doğum günü partisinden neşeyle eve dönüşü gelmişti. Bir elinde bir balon, diğer elindeyse, içi lolipolla dolu, parlak kartondan yapılmış bir sepet vardı. Elisabeth onu kapıda karşılayıp, “Benimle gel,” diye emretmişti.

Alice, Elisabeth’in onun için hazırlamış olduğu her türlü oyuna ve sepetindeki lolipoları (tabii hepsini değil) paylaşmaya hazır bir halde peşine düşmüş, balonu arkalarında sağa sola çarparak salonu geçmişti ki, evin içinin tanımadığı bir sürü yetişkinle dolu olduğunu fark etmişti. Hepsi de salondaki kanepede, başı garip bir açıyla geri düşmüş halde (başı ağrıyordu herhalde) oturan annesinin etrafına toplaşmıştı. Alice sonrasında diğer yabancılarla da tek tek konuşmak zorunda kalmamak için annesine seslenmemiş, Elisabeth’in peşinden tıpış tıpış odasına çıkmıştı. Odada Elisabeth onu durdurup, “Şimdi sana söyleyeceklerimi dinledikten sonra kendini çok kötü hissedeceksin,” demişti. “Bence pijamalarını giy, yatmaya hazırlan, belki o zaman fazla üzülmezsin.”

Alice henüz altı yaşında olduğu ve o zamana kadar başına kötü hiçbir şey gelmemiş olduğu ve Elisabeth’in söylediği her şeyi yaptığı için, bunu duyunca, “Ne var? Ne oldu? Söylesene!” diye itiraz etmeden pijamalarını giymiş, Elisabeth’in sıcak su torbasını doldurup getirmesini beklemişti. Elisabeth gelirken yanında ayrıca bir kaşık bal, bir Vicks şişesi, yarım aspirin ve bir bardak da su getirmişti. Bunların hepsi, hasta olduklarında annelerinin yaptığı şeylerdi ve Alice hasta olmayı severdi. Elisabeth onu yatağa yatırıp göğsüne Vicks sürdükten sonra, karınları ağrıdığı anda annelerinin yaptığı gibi, alnına düşen saçlarını toplamaya başlamış, Alice de gözlerini kapatıp, hasta olmamasına rağmen bu hastalığın tadını çıkarmaya bakmıştı. Bir süre sonra Elisabeth, “Şimdi sana o kötü

şeyi söylemek zorundayım. Bu sana kötü, hem de çok kötü bir sürpriz olacak, o yüzden hazırlıklı ol, tamam mı? İstersen parmağını emebilirsin.” Alice bunun üzerine gözlerini açıp kaşlarını çatmıştı, çünkü artık parmağını emmiyordu. Sadece günü çok kötü geçiyorsa yapıyordu bunu ve başparmağının hepsini değil, sadece ucunu sokuyordu ağzına. Sonra Elisabeth o kötü şeyi söyledi: “Babamız öldü.”

Alice sonrasında neler olduğunu, bunları duyduktan sonra neler hissettiğini hiçbir zaman hatırlayamadı. Tek hatırladığı, Elisabeth’in onu bu “kötü sürpriz”den korumak için elinden geleni yaptığıydı. O gün Elisabeth’in de küçük bir kız olduğunu anlaması için aradan yıllar geçmesi gerekmişti. Hatta yıllar sonraki o gün bunu ona da anlatıp teşekkür etmek için aramış, Elisabeth’in bambaşka şeyler hatırladığını, Alice’i yatağına yatırdığım bile unutmuş olduğunu öğrenince çok şaşırılmıştı.

Tamam, Elisabeth’in ona tırnak makasını fırlatıp sırtına sapladığı tarzda anıları da vardı ama olsun...

Alice gözlerini açıp Elisabeth’e bakarak, “Sen o kadar iyi bir ablasın ki,” dedi.

Elisabeth ise birden elini çekip, “Hayır, değilim,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

İkisi bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durduktan sonra Alice sessizliği bozup, “Sen mutlu musun Libby? Biraz şey gördüm seni...” İçinden çaresiz ve mutsuz demek geçmiş, ama son anda vazgeçmişti.

“İyiym ben.”

Elisabeth bir süre, doğru sözleri seçmeye çalışmış gibi düşüncelere daldı. Alice ona, “Rahat ol, kendin ol be kadın!” diye bağırmmamak için kendini zor tutuyordu.

Nihayet konuştuğunda, “Hayatlarımız, otuz yaşımızdayken

hayal ettiğimiz gibi olmadı galiba,” dedi.

Sonra dışarıdan bir ses duyuldu. “Nihayet buldum sizi! Az daha çıkıp gidecektim!”

Alice’in yatağının başına, elindeki sarı lalelerden oluşan demeti yüksekte tuttuğu için yüzünü göremediği bir kadın gelmişti.

Kadın laleleri indirince yüzü de ortaya çıktı. Alice gördükleri karşısında hayrete düşüp gözlerini kırptırdı.

9

“Anne?” dedi Alice.

Yatağın başında duran, Alice’in annesiydi ama bu, Alice’in tanıdığı Barb Jones’dan bambaşka bir kadındı.

Örneğin, ilk olarak, saçları eskiden olduğu gibi kısa ve kah-verengi, mütevazı rahibe modelinde kesilmemişti. Onun yerine kızıl kahveye boyanıp uzun bırakılmış, iki yanından alman birer tutamsa, gösterişli bir tropik çiçek şeklindeki bir tokayla tepesinde tutturulmuştu. Normalde yüzüne, sıradan bir markanın en uçuk pembe renkli rujlarından başka bir şey sürmeyen o iddiasız, silik anne gitmiş; yerine yüzünde bir ton makyaj taşıyan başka bir kadın gelmişti. Saçları gibi dudaklarını da kızıl kahveye, gözkapaklarınıysa mor renge boyamış; yanağına parlak bir allık sürmüş, geri kalan yerleri de koyu renk bir fondötenle sıvamıştı. Ve şu yukarıdakiler de... *takma kirpik* miydi onlar gerçekten? Üstündeki, boyundan askılı, payetli bluzuyla altındaki cart kırmızı eteğini kocaman, siyah bir kemerle birleştirmişti. Alice kafasını uzatıp baştan aşağı süzerken annesinin kıyafetini file çoraplar ve yüksek topuklu, bileklikli ayakkabılarla tamamladığını fark etmişti.

“İyi misin sen canım?” diye sordu annesi. “Her zaman söylerim, o step hareketleri eklemlere zarar veriyor diye. Bak, gördün mü, ne oldu?”

“Sen maskeli baloya falan mı gidiyordun anne?” diye sordu Alice, aklına ilk gelen şeyi söyleyerek. Bu görüntüsü ancak bu şe-

kilde izah edilebilirdi.

“Ah hayır tabii ki, şaşkın şey, Elisabeth’in mesajını aldığım da okulda bir gösteriye hazırlanıyorduk. Üstümü başımı değiştirmeden dosdoğru buraya geldim. İnsanlar dönüp dönüp bakıyorlar ama ben alıştım artık. Neyse, sen onu boş ver de ne olduğunu anlat bana. Doktorlar ne diyor? Betin benzin kaçmış.” Yatağın yanma oturup Alice’in bacağını okşarken bileğindeki parlak bilezikleri şingirdadı. Anneleri solaryuma mı gidiyordu? O gördüğü göğüs dekoltesi miydi?

“Ne gösterisiymiş bu?” diye sordu Alice. Gözlerini bu egzotik yaratıktan alamıyordu. Evet, annesiydi bu; ama bir yandan, değildi de. Elisabeth’in aksine, onun yüzünde yeni kırışıklıklar belirmemişti. Tabii bu biraz da fondöteninden kaynaklanıyordu ama bu haliyle her zamankinden daha genç görüldüğü de kesindi.

“Alice hafızasının önemli bir kısmını kaybetmiş anne,” dedi Elisabeth. “1998’den sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyor.”

“Hay Allah,” dedi Barb, “bak bu hiç hoşuma gitmedi. Gerçi yüzünün halinden de belli. Beyin sarsıntısı falan geçirdin herhalde. Sakın uyumayasın ha! Böyle sarsıntı geçirdikten sonra uyumamak lazım. Alice, tatlım, ne yaparsan yap, *sakın ha uyuma!*”

“Safsata o,” dedi Elisabeth. “Bunlar kalmadı artık.”

“Ben orasını bilmem, ama geçenlerde bir dergide okumuştum; küçük bir çocuk, adı da Andy miydi neydi, şu mini bisikletlerden birine binerken düşüp başını vurmuş, aa bak aynısı Sandra’nın torununa da olmuştu sahi, sen sakın ha Tom’un o şeylere binmesine izin vermeyesin Alice, küçük canavar onlara binmeye can atar ama inan bana çok tehlikeli şeyler onlar, başıma kask takacağım dese de izin verme sakın, bak o dergideki çocuğa, adı Andy miydi Arnie miydi neydi, ama Arnie olamaz değil mi, çok eskide kaldı o isim...”

“Anne?” diye araya girdi Alice, bu Andy/Arnie labirentinden çıkış olmadığını fark ederek. Hastalık derecesinde geveze olan annesi normalde, yani bunun gibi kamuya açık yerlerde sesini, çevresindeki insanlara karşı sinir bozucu bir saygı anlayışından dolayı öyle bir alçaltırdı ki, sürekli “Söylediklerini anlamıyorum anne! Biraz yüksek sesle konuş!” demek zorunda kalırlardı. Şöyle bir yirmi yıldır tanıdığı biri karşısına çıkacaktı ki rahatça konuşsun; yoksa bir şey söylerken cümlelerin ortasında, sesi aniden kısılmış bir televizyon gibi susar, başını önüne eğip, gözlerini kaçırır, insanı çileden çıkartacak kadar mütevazı bir gülümseme belirir yüzünde. O kadar utangaç ve çekingen bir kadındı ki, okul zamanı Alice’in ya da Elisabeth’in veli toplantısı olacağını öğrendiği an midesine sancılar saplanır, sonrasında toplantıdan eve bembeyaz bir suratla, perişan halde döner, bir de sorsanız öğretmenlerin söylediği hiçbir şeyi hatırlamazdı. Buna, kendisi hakkında söylenen güzel sözleri duymaya can atan Elisabeth kızardı en çok. (Tabii öğretmenleri onu muhtemelen hatırlamayacağı için bu, Alice’in pek umurunda olmazdı. Toplum içinde hoş karşılanmayan - mesela egzama gibi - bir hastalığa benzettiği bu utangaçlığın annesinden bir tek ona geçmiş olması her zaman şaşırtmıştı Alice’i.)

Ama şimdi annesi normal bir sesle (hatta gerekenden bir miktar daha yüksek bir sesle) konuşuyor, her an yeni birileri gelecekmış gibi dikkatli ama rahat bakışlar atıyordu etrafına. Bunun yanı sıra, başını da dik tutabiliyordu artık. Bu haliyle Alice’e birilerini hatırlatıyordu; o anda ismini çıkaramamış olsa da, unutmuş olmasına ihtimal vermediği birini, çok yakından tanıdığı birini hatırlatıyordu.

“Ben yine de neden böyle giyindiğini anlayamadım anne,” dedi Alice. “Çok şey görünüyorsun... inanılmaz.”

Elisabeth'in ev ödevi

O esnada kendi kendime, “Lütfen Roger’dan bahsetme anne. Bir şoku daha kaldıramaz. Beyni patlayıverir,” diye düşünüp duruyordum.

“Şey, ne diyordum, hah, Elisabeth’in mesajı geldiğinde Roger’la okulda yapacağımız bir salsa dans gösterisine hazırlanıyorduk. Mesajı görür görmez nasıl şok oldum...”

“Salsa mı dedin sen?”

“Salsa dansımızı unuttun mu yoksa? Neden böyle diyorum biliyor musun, çünkü son gösterimiz için hafızalardan silinemez bir danstı demiştin de ondan diyorum. Daha geçen çarşambaydı canım! Pistte Olivia da dibimizdeydi hatta. E tabii Madison’la Tom’u ortaya çıkmaya ikna edemedik. Sen de yanaşmayınca Roger biraz bozulmuştu ama neyse ki uygun bir dille anlatınca...”

“Roger mı?” dedi Alice. “Roger da kim?”

Elisabeth'in ev ödevi

Kimi kandırıyordum ki? Beş dakikada bir Roger’ın adını ağzına almasa ölürdü sanki.

“Roger canım. Roger’ı da unutmadın ya! Unuttun mu yoksa?” Annesi korku dolu gözlerle Elisabeth’e baktı. “Ortada bayağı ciddi bir durum var galiba. Beti benzi atmıştı, oradan anladım. Baksana şuna, yüzünün rengi gitmiş.”

Alice o anda, Roger’a benzeyen isimler düşünmeye çalışıyordu. Rod? Robert? Annesi çoğu zaman insanların isimlerini ka-

rıştırır; Jamie'ler Johnny olur, Susan'lar Susannah falan olurdu.

“Tanıdığım tek Roger, Nick’in babası olan Roger,” dedi Alice hafifçe gülerek. Hafifçe gülmüştü, çünkü Nick’in babası, insanı hafifçe güldürürdü böyle.

Annesi ona dik dik baktı. O fırça gibi takma kirpikleriyle oyuncak bebeklere benziyordu. “E, ben de ondan bahsediyorum ya canım benim. Kocam Roger’ı diyorum.”

“Kocan mı?”

“Ya sabır,” diye iç çekti Elisabeth.

Alice ise ona dönerek, “Annem Roger’la mı evlendi?”

“Korkarım öyle.”

“İyi de... Roger’la mı? Gerçek mi bu?”

“Evet. Gerçek.”

Bak işte, diğer Alice onun yerine başka bir düğüne daha gitmişti. Ama bu nasıl bir düğündü ki böyle?

Birincisi, annesi başka erkeklerle çıkma fikrine bile karşıydı her zaman. “Ah, benim yaşıma geçti artık,” der dururdu. “Birileriyle çıkmak için genç ve güzel olmak lazım! Ayrıca insanın hayatta tek bir aşkı olur ve benimki de babanızdı. Kimse onun eline su dökemez.” Elisabeth’le ikisi sürekli, hâlâ genç ve çekici olduğuna, babalarının da böyle sonsuza kadar yas tutmasını istemeyeceğine ikna etmeye çalışsalar da, Alice içten içe, annesinin bu sadakatiyle her zaman gurur duyardı. Bütün sosyal hayatı onların üzerine kaldığı için biraz can sıkıcı durumlar oluyordu elbette, ama bu, annelerinin bu tavrının ne kadar güzel ve dokunaklı olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

Tamam, demek ki başka erkeklerle çıkma korkusunu yenmişti artık; güzeldi bu güzel olmasına da, neden tutup onca erkeğin arasından Nick’in babasını bulmuştu ki?

“İyi de neden?” diye sordu Alice çaresizce. “Neden Roger’la evlendin?”

Barb'ın gözleri kocaman oldu, dudakları mahcup mahcup büzüldü. Yüzüne öyle tuhaf, kendine öyle yabancı bir ifade gelmişti ki, Alice annesini ayıp bir şey yaparken yakalamış gibi utanarak gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

“Ona deli gibi aşık oldum da ondan,” diye karşılık verdi annesi. “Hatırlarsın, Madison’ın vaftiz töreninde Roger salsa dersleri alacağını, benim de katılmak isteyip istemeyeceğimi sormuştu, hatta öyle bir sormuştu ki, itiraz etmeme izin bile vermemişti, ben de onu kırmak istememişim, kabalık etmiş olmaz mıydım? olur-
dum tabii, zaten son zamanlarda sinirlerim de iyice gerilmişti, öyle ki, gidip Dr. Holden’a sakinleştirici yazdırmayı bile düşünüyordum, siz kızlar da başımın etini yiyip duruyordunuz, neymiş çok ilaç içiyormuşum da, sonunda uyuşturucu müptelası olacaktım da falan filan, altı üstü birkaç tane antidepresan yazdıracaktım, hani şu insanın ayaklarını yerden kesen cinsten olanları var ya onlardan işte, neyse zaten doktordan randevu alamamıştım, hep öyle olmuyor mu, yeni hemşiresi kasıntının tekiydi, eskiden ne güzel Kathy vardı da her işimizi...”

“Evleneli ne kadar zaman oldu?” diye araya girdi Alice. Hayatının en basit gerçeklerini bile bilmemenin verdiği endişe bütün ağırlığıyla, yeniden çökmüştü üzerine. Lunaparklarda, insanı bir sağa, bir sola çarpan, evirip çeviren, çıktığında en bildik şeylerin bile tuhaf görüldüğü korku tünellerinden birine girmiş gibi hissediyordu kendini. O nefret ettiği korku tünellerinden birine.

“Neredeyse beş yıl olacak. Düğünü hatırlıyorsundur artık. Hani çiçeği Madison taşımıştı ya? Sarı elbisesiyle ne de güzel duruyordu yumurcak, eh sarı da pek yakışıyor ona, ama bak öyle her-kese yakışmaz, Noel için de sarı bir bluz aldım ona, artık giyer mi giymez mi orasını...”

“Anne,” dedi Elisabeth sertçe, annesinin sözünü kesmek için.

“Alice, Madison’ı bile hatırlamıyor. Hatırladığı en son şey, ona hamile olduğu.”

“Madison’ı da hatırlamıyor demek,” diye tekrar etti Barbara, kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle. Sonra da derin bir nefes alıp, Alice’i her şeye rağmen neşelendirmeye çalışmış gibi çocukça bir ses takınarak, “Bu sıralar Madison’ı unutmak istemeni anlayabiliyorum,” dedi. “Mızımızın teki oldu çıktı, ama o da geçer, yakında bir şeyi kalmaz merak etme, herhalde Tom’u ve bıcırık Olivia’yı hatırlıyorsundur değil mi? Sana böyle bir soru sorduşuma inanamıyorum. Elbette hatırlıyorsun. İnsan öz çocuklarını unutmur muymuş canım? Bu çok şey... akıl almaz bir durum.”

Annesinin sesinde nedense Alice’e huzur veren, korku dolu bir titreme belirmişti şimdi. *Evet anne, bu çok şey... ürkütücü ve akıl almaz.*

“Anne,” dedi Elisabeth yeniden, “lütfen şunu kafana sok; 1998’den sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyor.”

“Hiçbir şeyi mi?”

“Geçici bir durum olduğuna eminim.”

“Ah! Tabii ki geçici canım!”

Annesi yeniden sessizliğe gömüldü. Bir yandan dalgın dalgın parmağını rujlu dudaklarının etrafında gezdirip duruyordu.

Alice ise bu yeni habere zihninde bir yer bulmaya çalışıyordu. *Annem kocamın babasıyla evlenmiş.*

Bu da, *Üç çocuğum var ve Delicesine aşık olduğum kocam evden ayrıldı* kadar unutulmaz bir gerçektir ama gel gör ki, onu da unutmuştu.

Bütün bunlar doğru olamazdı. Her şey, ama istisnasız her şey, büyük çapta, organize bir eşek şakasının parçası olmalıydı. Ya da inanılmaz derecede gerçekçi bir rüyanın. Ya da akıl almaz bir halüsinasyonun. Yok, yok, hepsi, bitmek bilmeyen bir kâbustan ibaretti.

Roger! O tatlı, mazbut annesinin Roger gibi birine böyle “delicesine aşık olmasına” ne sebep olmuştu acaba? Her zaman buram buram parfüm kokan, sesi radyo spikerleri gibi yüksek, “bencelle” ya da “falan fıstık” gibi laflarla konuşan Roger’a mı aşık olmuştu? Aile toplantılarında birkaç kadehten sonra Alice’i bir köşede yakalayıp, uzun uzadıya kendinden ve karakterinin karmaşıklıklarına duyduğu sonu gelmez hayranlıktan söz eden Roger’a mı? “Ben atletik bir insan mıyım? Evet, kesinlikle. Entelektüel miyim? Eh, belki öyle diplomalı miplomalı entel değilim ama Gerçek Hayat Üniversitesi’ni iftiharla bitirmiş biriym, Alice. Bir de şunu merak ediyorsundur; ben ruhani bir insan mıyım? Bencelle ona da cevabım evet olmalı, kesinlikle.”

Alice, Nick gelip de, “Bencelle hanımefendi içkisiz kalmış baba,” deyip de onu kurtarana kadar çaresiz başını sallayıp durmak, adamın ağır kokusu midesini bulandırmasın diye küçük küçük nefesler almak zorunda kalırdı.

Peki ya Nick? Bunu o nasıl karşılardı acaba? Zaten babasıyla tuhaf, pamuk ipliğine bağlı bir ilişkileri vardı. Onu arkasından acımasızca taklit eder, Roger’ın boşanma sürecinde annesine yaptıklarını anlatırken sesine nefrete çok yakın, keskin bir ton gelirdi. Ayrıca Roger’ın da olduğu ortamlarda omuzları diklenir, sesi kalınlaşır, sık sık işte kapattığı yeni bir anlaşmadan ya da Alice’in bile haberinin olmadığı başarılı şeylerden söz eder dururdu. Bunu kendisine sorsan şiddetle, hatta öfkeyle karşı çıkardı belki, ama içerilerde bir yerde bir parçası hâlâ babasının onayını bekler gibiydi.

Alice, Nick’in bu habere nasıl tepki vereceğini bir türlü kestiremiyordu. Bu durumda akraba da olmuyorlar mıydı? Nick onun üvey kardeşiydi artık! Alice’in ilk aklına gelen, bunu duyunca gülmekten yerlere yatmış olabilecekleri, hatta aptal bir oyuna çevirip

ensest hakkında uçuk kaçık espriler yapmış olabilecekleri oldu. Ama belki o kadar da komik bir haber değildi bu. Nick annesini düşünüp küplere binmişti belki de.

Peki ya Yanardönerler? Ah bir de Yanardönerler vardı değil mi? Nick'in kaçık kız kardeşleriyle de üvey kardeş olmuşlardı şimdi. Onlar böyle bir haberi sükûnetle karşılamış olamazlardı; onlar hiçbir şeyi sükûnetle karşılamazlardı ki zaten; ayılıp bayırlırlardı, ağlama krizlerine tutulurlardı, ufacak şeylere alınıp birbirlerine küserlerdi. Bütün aile krizlerinin merkezinde kız kardeşlerden biri muhakkak olurdu. Alice, kız kardeşlerle, onların kocalarıyla sevgilileriyle, sürüsüne bereket halalarla, teyzelerle tanışana kadar aile hayatının bu kadar karmaşık ve dramatik olabileceğini tahmin edemezdi. Kendi sakın, kibar, mini ailesi onlarınkinin yanında ne kadar ağırbaşlı ve sıkıcı kalıyordu.

“Yoksa Nick’le ben bu yüzden mi...?” dedi Alice. “Babasının annemle evlenmesine bozulduğu için mi?”

“Tabii ki hayır!” Annesi yine canlanmıştı. “Bu boşanma meselesine biz de bir türlü akıl erdiremedik, ama Roger’la ya da benimle ilgisi olmadığı kesin! Roger senden bunu duysa kelimenin tam anlamıyla yıkılır. Tamam, boşanmayla ilgili Roger’ın bazı teorileri var ama...”

Bu sefer araya giren Elisabeth oldu: “Annemle Roger yıllardır birlikteler. Nick’le sen bunu ilk öğrendiğinizde biraz bozuldu-nuz, Yanardönerler ayılıp bayıldılar tabii, ama çok geçmeden ortalık sültilman oldu, artık kimsenin bunu düşündüğü yok. Bak tekrar söylüyorum Alice, şimdi sana şok edici gelen her şey aslında o kadar da şok edici değil. Hafızan geri geldiğinde bunlara sen de gülüp geçeceksin.”

Alice, Nick’le boşanmalarında şok edici bir şey görmeyen bir Alice’in geri gelmesini istemiyordu ki. Bu arada annesinin

böyle bir sorunu bu kadar kolay ağzına almasına da inanamıyordu hâlâ.

“Neyse, zaten benim artık boşanmaya niyetim yok,” dedi Alice. “Boşanma moşanma olmayacak.”

“Ah!” Annesi mest olmuş bir halde ellerini kavuşturdu. “Bu ne harika bir...”

“Anne, bu konuda Roger’a ya da başka birine tek bir şey söylemeyeceğine dair söz ver bana,” dedi Elisabeth. “O ne dediğinin farkında değil.”

“Çok da farkındayım,” dedi Alice. Kendini sarhoş gibi hissediyordu. “Cümle âleme ilan edebilirsin anne. Roger’a da söyle, Yanardönerlere de söyle. Hatta çocuklarımıza bile söyleyebilirsin. Boşanma yok. Nick’le ben, ne olduğunu anlamadığım bu meseleyi çözeceğiz.”

“Harika!” diye atıldı Barb. “O kadar mesut oldum ki şimdi!”

“Yakında bunun o kadar da harika bir şey olmadığını anlayacaksın,” dedi Elisabeth. “Yasal işlemler başladı bir kere. Böyle bir şeye kalkışırsan Jane Turner kalp krizi falan geçirir.”

“Jane Turner mı?” dedi Alice. “Jane Turner’ın bütün bunlarla ne ilgisi var ki?”

“Jane senin avukatın,” dedi Elisabeth.

“Avukat mı? O avukat mavukat değil.” Alice’in aklına, iş yerinde Jane’le tartışmaya kalkan birinin sonunda pes edip, “Sen avukat falan olmalıymışsın,” deyişi, Jane’in de, “Evet ben de farkındayım,” diye cevap verşi geldi.

“Hukuku bitireli çok oldu, son yıllarda boşanma davalarında uzmanlaştı,” dedi Elisabeth. “Şimdi de sizin şeyinize... boşanma davanıza bakıyor.”

Jane Turner’m, “Nick’i boşamasına” yardım ediyor olması kadar saçma, aptalca bir şey olamazdı herhalde. Nick bir kere-

sinde, “Kılavuzu Jane olanın...” demiş, Alice de onaylamıştı onu. Nasıl olmuştu da Jane Turner’ı hayatlarına bulaştırmışlardı?

“Nick’le velayet savaşı içindesiniz,” dedi Elisabeth. “İş ciddi yani.”

Velayet savaşı. *Belaya davet* dermiş gibi.

“O zaman onu da bırakıyoruz,” dedi Alice. (Hiç tanımadığı üç çocuğun velayeti için neden savaşıacaktı ki zaten? Onun asıl istediği Nick’ti.) “Boşanmayacağımıza göre velayet savaşma da gerek kalmamıştır. O kadar!”

“Yaşasın!” diye bağırdı annesi. “Hafızam kaybetmene çok sevindim şimdi. Gördün mü bak, her işte bir hayır vardır.”

“Ama hâlâ küçük bir sorunumuz var,” dedi Elisabeth.

“Neymiş o?”

“Nick hafızasını kaybetmedi.”

“Sen misin Nick?” dedi Alice.

“Hayır tatlım, yine ben geldim,” dedi hemşire.

Onu saat başı uyandırıp muayene ediyorlar, gözüne ışık tutuyorlar, aynı soruları tekrar tekrar sorup duruyorlardı.

“Alice Mary Love. Royal North Shore Hastanesi. Düşüp başımı çarptım,” diye mırıldandı Alice.

Hemşire hafifçe güldü. “Bravo. Kusura bakma, hadi uymaya devam et sen.”

Alice gözlerini kapatır kapatmaz, kendini uyandıran hemşirelerle ilgili rüyasına devam etti.

“Uyan! Salsa dersini kaçıracaksın!” dedi, kafasında devasa profiterollerden oluşan şapkasıyla bir hemşire.

“Rüyamda seninle boşanıyorduk,” dedi Alice, Nick’e. “Ayrıca üç çocuğumuz vardı, annem babanla evlenmişti ve Elisabeth çok kederliydi.”

“Çok da şeyimdeydi!” dedi Nick bağırarak. Alice nefessiz kaldı, parmağını emmeye başladı. Nick boynuna yapışmış kırmızı bir konfeti parçasını alıp ona gösterip, “Şaka yaptım!” dedi.

“Nick?” dedi Alice.

“Artık seni sevmiyorum, çünkü hâlâ parmağını emiyorsun.”

“Emmiyorum valla!” dedi Alice çocuksu bir şekilde. Utan-

cından yerin dibine geçecek gibi olmuştu.

“Adın ne adın?” diye bağırdı bir hemşire. Ama bu seferki gerçek olamayacak kadar garipti. Bir demet pembe balona tutunmuş, havada uçuyordu. Alice onu duymazdan geldi.

“Yine ben,” dedi bir hemşire.

“Sen mi geldin Nick?” dedi Alice. “Başım ağrıyor. Hem de çok fena ağrıyor.”

“Hayır, ben Nick değilim, Sarah’yım.”

“Sen gerçek bir hemşire değilsin. Rüya hemşiresisin.”

“Hayır, gerçek bir hemşireyim. Gözlerini açıp ismini söyleyebilir misin acaba?”

Elisabeth’in ev ödevi

Merhaba, yine benim Dr. Hodges. Saat sabahın üç buçuğu ve uyku bana, yalnızca diğer insanların yaptığı aptalca bir şey gibi geliyor şimdi. Uyanır uyanmaz Alice’i ve bana söylediği şeyi düşündüm: “Sen o kadar iyi bir ablasın ki.”

Ama değilim. Hem de hiç değilim.

Birbirimizi hâlâ seviyoruz, orada bir sorun yok. Mesele o değil yani. Birbirimizin doğum günlerini hiçbir zaman unutmayız. Hatta her sene, bu sefer kim en iyi hediye verecek diye, adı konmamış bir yarışa bile gireriz. Bıraksan, en düşünceli, en cömert kardeş ben olacağım diye birbirimizin boğazına yapışacağız yani. Düzenli olarak görüşüyoruz. Ara sıra gülüşüyoruz. Bütün kız kardeşler gibiyiz yani. Ben galiba neden söz ettiğimi bilemiyorum. Tek bildiğim, artık eskisi gibi değiliz. Ama hayat böyle, değil mi Dr. Hodges? İlişkiler aynı kalmıyor. Hiçbir şeye zaman yok. Alice’e sorun, söylesin. İş başından aşkın kuzeyli anne rolüne ibadet gibi sarıldı o.

Benim biraz daha dikkatli olmam mı gerekirdi acaba? Bir

abla olarak, kardeşliğimizin ne yöne doğru gittiğini takip etmek benim sorumluluğum altındaydı belki de.

Ama bu son yedi senedir yaptığım tek şey, kendimi sarıp sarmaladığım paketin iplerini gittikçe daha çok sıkmak. Hatta o kadar çok sıkmışım ki, ne zaman bir konuda konuşacak olsam (tabii, kursuz doğrudan pazarlama kampanyaları oluşturma konusu hariç) bir şeyler boğazımı sıkıyormuş da ağzımı doğru düzgün açıp samimi, kendiliğinden bir sohbele giremiyormuşum gibi hissediyordum.

Benim sorunum öfkemle. Ben farkında olsam da olmasam da, içeride sürekli bir şeyler kaynayıp durmakta. Bir şekilde yanlışlıkla canımı acıtsam ya da, diyelim ki bir sepet dolusu yabancılarını mutfakta devirsem, bu öfke ocaktaki süt gibi kaynayıp taşıyor. Geçen gün, bulaşık makinesini boşaltırken kafamı dolap kapağına vurduğumda öyle öfke dolu bir çılgılık attım ki, duysanız siz de korkardınız. Sonra sırtımı buzdolabına verip yere oturdum ve yirmi dakika boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Tam bir rezaletti yani.

Nick’le ikisi ayrılmadan önce, Alice’le ne zaman konuşsam, hep affedilmesi mümkün olmayan bazı sözcüklerin dilimin üstünde hazırda beklediğini hissedirdim. Şunun gibi sözler mesela: “Dünya senin, o kusursuz küçük ailenin ve o kusursuz küçük yaşamının etrafında dönüyor sanıyorsun ve yine sanıyorsun ki, hayatta, yeni aldığın o on bin dolarlık kanepenin üzerine doğru yastık kılıflarını seçmekten başka stres yok.”

Bazen kendi kendime, bunun gibi acımasız ve gerçek dışı sözleri önceden bir yerlere not mu ediyordum acaba diyordum. Ama hayır, bunlar hiç düşünmeden geliyor aklıma. Bir söyleyecek olsam bir daha geri dönüşü olmayacak sözler bunlar. Sonuçta ne oluyor? Hiçbir şey söylememek daha garanti olduğu için fazla konuş-

muyorum, ama bunu o da hissediyor ve o da aynı şekilde davranıyor ve böylece birbirimize karşı açık olmayı unutuyoruz.

Nick'in evden ayrıldığını söylediğinde de bu yüzden şok oldum aslında. Aralarında sorunlar olduğunu bilmiyordum, en ufak bir fikrim bile yoktu. Demek ki artık birbirimizle sırlarımızı paylaşmıyorduk. Oysaki hayatında ne olup bittiğini bilmem gerekirdi. Onun da benden abla tavsiyesi istemesi gerekirdi tabii. Ama hiç istememişti. O istemeyince ben de boş verdim.

Aynı şekilde, Gina'yı öğrendiğim zaman ne yapmam gerektiğini bilememem de bu yüzdendi. Hemen telefona sarılıp Alice'e söylemeli miydim? Ya da arabaya atlayıp evine mi gitmeliydim? Yoksa arayıp müsait mi diye sormalı mıyım? Alice'in ne istediğini bilmiyordum ki. Sanki söz konusu olan, hiç tanımadığım biriymiş gibi, bu işin usulü adabı nedir onu düşünüyordum. ELBETTE arabaya atlayıp dosdoğru ona gitmem gerekirdi. Nasıl oldu da bu noktaya gelmiştik?

Birlikte hastaneden çıkarken annem kendine hiç yakışmayan, pısrık bir ses tonuyla, "O zaman Gina'yı da hatırlamıyordur, değil mi?" diye sordu. Bense, "Sanmam," diye karşılık verdim. İkimiz de bu konuda ne diyeceğimizi bilmez haldeydik yani.

Bizi bu raddeye getiren ipin ucunu bulup geriye doğru takip ederek, telefon görüşmelerini, Noel ve doğum günü partilerini geçip başa sarmak, Alice ve Libby Jones olduğumuz günlere geri dönmek mümkün müdür acaba? Siz bunun nasıl yapıldığını biliyor musunuz Dr. Hodges?

Her neyse... biraz uyusam iyi olacak galiba.

Hayır. Esneme numarası bile yapamayacak haldeyim şu an.

Yarın hastaneye gidecek, Alice'i alıp eve getireceğim. Saat on gibi taburcu olacakmış. Anladığım kadarıyla onu benim almamı bekliyor. Normalde bu konuda bana bel bağlamadığını ima ederdi

muhakkak. Sonrasında bir şekilde borcunu ödeyip gebe kalmamayı başardığı için sadece diğer okul aile birliği annelerinden yardım istiyor.

Acaba yarın kadar hafızası geri gelir mi? O zaman, bugün söylediklerinden, özellikle de Nick’le ilgili sözlerinden utanır mı acaba? Asıl Alice bu muydu, yoksa eski Alice miydi? Belki de sadece düşüp kafasını çarpmış, akli karışmış bir Alice’ti bu. İçten içe bu boşanma davasının acısını çekiyor olabilir mi? Gerçek hislerinin yansımaları mı bu? Bilmiyorum. Bilemiyorum.

Doktoru, sabaha kadar hafızasının geri gelmiş olacağından emin gibi konuşuyordu. Yıllardır haşır neşir olduğum doktorların içinde onun kadar iyisi azdır. Öyle ki, gözlerime bakıp, konuşmadan önce benim söylediklerimi sonuna kadar dinledi bile. Sanırım Alice’in tomografisinde beyin kanaması izine rastlamadıkları için bu kadar rahattı. Yoksa, Alice’in çocuklarını bile hatırlamadığını söylediğimde bir an duraksadı hani. Ama sonra insanların beyin sarsıntısına karşı farklı farklı tepkiler verdiğini ve şu an için en iyi tedavinin istirahat olduğunu söyledi. Sarsıntı geçtiğinde hafızası da geri gelirmiş. Onu bir gece müşahade altında tutarak gerekeni yaptıklarına inanıyordu.

Nedense Alice’i hastanede tek başına bıraktığım için suçluluk hissettim. Gerçekten çok daha gençmiş gibi davranıyordu. Ama böyle bir şeyi doktorlara nasıl anlatırsınız ki? Karşımda sarsılmış bir Alice değil, basbayağı yirmi dokuz yaşındaki Alice vardı sanki. Konuşma şekli bile farklıydı. Daha yavaş ve yumuşak, daha samimiydi. Aklına geleni söylüyor gibiydi.

Biz tam çıkarken, “Otuzuncu yaş günüm için parti verdik mi?” diye sordu da hatırlayamadım. Ama sonra, geri dönerken arabada, mangal partisi yaptığımız geldi aklıma. Alice’in karnı burundaydı ve evde tadilat yapıp duruyorlardı. Etraf merdivenlerden,

boya tenekelerinden geçilmiyordu. Mutfakta pastaya mumları dizmelerine yardım ederken Alice'in, "Galiba bebek hıçkırık nöbetine tutuldu," dediğini hatırlıyorum. Hatta Nick bunun üzerine elini onun karnına bastırmış, sonra tutup benim elimi de götürmüştü Alice'in karnına. O anda bana doğru dönen yüzlerini, bütün bunların heyecanı ve hayranlığıyla parlayan gözlerini hiçbir zaman unutamam. İkisinin de kaşına gözüne, bebek odasını boyarken mavi boya bulaşmıştı. O kadar sevimlilerdi ki. Onlar gibi bir çift görmemiştim hayatımda.

Nick'in, Alice'i bir hikâye anlatırken dinleyişini seyrederdim gizli gizli; yüzündeki o şefkatli, mağrur ifade, Alice komik bir şey söylediğinde ya da kendi gibi saçmaladığında herkesten daha fazla gülmeleri görülmeye değerdi. Alice'i bizim kadar, hatta bizden fazla sevip benimsemişti. Onun sayesinde Alice de kendini daha güvenli, daha neşeli, daha akıllı hissediyordu. İçindeki her şeyi ortaya çıkarmasını ve tamamen kendi olmasını sağlıyor, bu içsel ışıkla pırıl pırıl parlamasına yol açıyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, sonuçta Alice'i her zamankinden daha çok sevilesi yapmıştı.

(Ben de bu şekilde seviyor mu beni? Evet. Hayır. Bilmiyorum. Belki başlarda öyleydi biraz. Ama o cicili bicili aşık halleri artık pek mantıklı gelmiyor insana. Daha genç, daha zayıf, daha mutlu insanlar için onlar. Benim gibi bir kayısı kurusunun öyle parlaması pek de mümkün görünmüyor.)

Eski Nick'i ve Alice'i özlüyorum. Mutfakta durmuş, pastaya mumları dizerkenki hallerini ne zaman düşünsem, başka bir ülkeye göç etmiş eski tanıdıkları anar gibi oluyorum.

Sabah saat dört buçukta irkilerek uyanan Alice'in kafasında

tek bir düşünce vardı: *Elisabeth'e kaç çocuğun var diye sordum.*

Böyle basit bir sorunun bile cevabını nasıl olur da bilemezdi? Daha da önemlisi, mademki bilmiyordu neden sormamıştı? Ne kadar bencil, kendini beğenmiş, sığ bir insandı. Nick'in onu boşamak istemesine şaşmamak gerekirdi. Elisabeth'in ona eskisi gibi bakmıyor olmasına da.

Sabah annesini arayıp ona soracak ve hemen sonra, tabii ki Elisabeth'in çocuklarını unutmadığını, sadece kendininkileri unuttuğunu söyleyip, "Ne yapıyor bakalım o haylaz?" gibi bir şeyler ekleyerek konuyu kapatmaya çalışacaktı.

Annesinin telefon numarası değişmediyse tabii. Şimdi nerede oturduğunu dahi bilmiyordu ki. Roger'ın Potts Point'teki şık dairesine mi taşınmıştı? Yoksa Roger mı annesinin dantelli, biblolu, saksılı evine taşınmıştı? İki olasılık da çok gülünç geliyordu.

Yan bölmede yatan kız horluyordu. Sivrisinek vızıltısı gibi hafif, sinir bozucu bir sestir bu. Alice yan dönüp, kendini boğmaya çalışırmış gibi yastığa gömdü başını.

Bu şimdiye kadar başıma gelen en kötü şey, diye düşündü.
Aslında buna bile emin olamıyordu.

Elisabeth'in ev ödevi

Hastaneden çıkınca annemle birlikte Alice'in evine gittik. Ben ve çocuklar da dönmüştü. Akşam yemeği için pizza söyledik. (Neyse ki Roger'ın Rotary kulübünde toplantısı falan vardı, çünkü Roger'ı çekecek halde değildim hiç. Hatta bunu bırak, normal zamanda bile Roger'ı çekecek halde olan birileri var mıdır, ona da emin değilim. Tabii, annem ve Roger'ın kendisi hariç.) Alice'in hafızasını kaybettiğini çocuklara söylemedik. Spor salonunda düşüp başını vurmuş dedik sadece. Olivia ellerini kavuşturup, "Ca-

mm annem! Ne büyük bir trajedidir bu!” derken, o anda çekmece-
den çatal bıçak çıkarmakla meşgul olan Ben’in gülmemek için ne
hallere girdiğini görebiliyordum. Madison dudak büküp, “Ee, ba-
bamın haberi var mı bari?” dedikten sonra cevabı beklemeden,
ayaklarını vura vura üst kattaki odasına çıktı. Tom ise, Olivia’nın
mutfak masasında karton ve fosforlu kalemle yaptığı “Geçmiş
Olsun” kartını bitirmesini bekledikten sonra elimden tutup sessizce
salona çekti beni. Sonra da karşısına oturup dosdoğru gözlerimin
içine bakarak, “Pekâlâ bana gerçeği söyle, annemin beyinde
tümör mü çıktı?” Ama ben cevap vermeye kalmadan, “Bana yalan
söyleme! Ben ayaklı yalan makinesiyim! Gözlerin sağa bakıyorsa
yalan söylüyorsun demektir,” dedi. Onunla konuşurken gözlerimi
sağa kaçırmamak için insanüstü bir gayret harcamak zorunda kal-
dım.

Aslında eğlenceli bir gece oldu. Bilmiyorum neden. Zavallı
Alice o haldeyken hem de.

Ah, şimdi esnedim! Epey sağlam, nizami bir esnemeydi bu!
Şimdilik bu kadar Dr. Hodges. Uykü geldiyse kaçırmayayım.

Dışarıda hava ağarırken Alice bu uzun, tuhaf, bölük pörçük
gecenin en derin uykusuna dalmıştı. Rüyasında Nick’i, daha önce
hiç karşılaşmadığı, uzun, ahşap bir masada otururken gördü. Nick
kafasını sallıyor, elinde bir kahve fincanı, “Varsa yoksa Gina değil
mi? Gina da Gina, Gina da Gina,” diyordu. Kahvesinden bir
yudum alınca Alice’e bir tikslenme geldi; ona arkasını dönüp granit
mutfak tezgâhının üstündeki bir yağ lekesini ovalamaya başladı.

Sonra küçük, karanlık bir odada gördü kendini. Elisabeth de
yanındaydı; ona korku dolu gözlerle bakıp, “Kalp atışı duyamıyo-
rum da ne demek?” diye soruyordu.

Devasa bir merdane gördü sonra. Onu ite ite bir dağın tepesine çıkarmaya çalışıyor, binlerce kişi de onu izliyordu. Ve de, hiç zorlanmıyormuş gibi görünmek şarttı.

“Günaydın uykucu!” dedi bir hemşire.

Hayat dolu, kıpır kıpır sesi havayı yarıp Alice’e kadar geldiğinde birden sıçradı. Nefes nefese kalmıştı.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Bugün kuşluk vakti uyandım! Beşten beri uyuyamıyorum, bari kalkıp bir şeyler yazayım dedim.

İlginiz ve gönderdiğiniz mailler için hepinize çok teşekkürler. **Alice'in rahatsızlığıyla** ilgili güzel haberler var. Barb dün beni arayıp içimi rahatlatmış. Alice yakında iyileşecekmiş. Tomografi diye bir şey çekmişler (bu röntgen gibi bir şey galiba, ama daha iyisi) her şey normal çıkmış. Dün gece müşahede altında tutmak için hastanede yatırmışlar ama bu sabah taburcu olacakmış. İşin tuhaf yanı, Alice hâlâ 1998'den sonrasını hatırlamıyormuş. Öyle ki, Nick'le hâlâ beraber olduklarını sanıyormuş. Barb ise zil takıp oynuyor; Alice'le Nick'in barışabileceklerini düşünmeye başlamış. Ben biraz şüpheliyim bu konuda. Barb şu salsa dansına sardığından beri fazlasıyla iyimser oldu çıktı.

Alice'in hafıza kaybı, yakın zamanda **bunama** teşhisi konan, canım arkadaşım Ellen'ı hatırlattı bana. Geçenlerde telefonda konuştuk, bana gayet akli başında gibi geldi önce. Torununa doğum günü pastası hazırlıyormuş, onu anlattı, sonra da aşağıdan çim biçme makinesinin sesi gelmiyor, Ernie çim biçmeyi bitirdi herhalde, ben gidip akşam yemeğini koyayım bir an önce dedi. Oysaki Ernie 1987'de öldü. Bunu ona hatırlattığımda bu haberi ilk kez duyuyor-

muş gibi ağladı. Kendimi çok kötü hissettim ama olsun, gidip Ernie için iki saat patates soymasından iyidir. (Bu Ernie'nin bir keresinde on yedi tane patatesi, hem de gözünü bile kırpmadan mideye indirdiğine şahidim. Öyle açgözlü bir adamdı.)

Neyse ki Alice'in yaşı bunama için henüz çok erken. Bugün onu görmeye gideceğim. Bir hediye almak lazım. Bir de ne alacağımı bilsem! Bu iş o kadar zor ki. Artık hediye konusunda doğru seçimler yapamıyorum. Halbuki çocukken ne kolay oluyordu. Yüzlerindeki o sevinici görmeye bayılıyordum. Şimdiyse nezaketen, çok sevinmiş gibi yapıyorlar galiba. Siz ne dersiniz?

Sanırım Dallas'lı Doris, neden Barb'a "kızım", Alice'e de "torunum" dediğimi sormuştu. Evet, onlar benim biyolojik ailem değil, eski komşularım. İşin doğrusu, Barb'ın kocası, kızlar küçük yaştayken ölmüş olmasaydı sadece yakın bir ahabları olarak kalırdım herhalde. Ama işte, kocası ölünce Barb pek bir sarsıldı. Başka kimsesi de olmadığı için devreye ben girip "fahri" büyükanne oluverdim. Zaten ben de evlenmemiştim, doğru düzgün bir yeğenim bile yoktu; benim için de iyi oldu. Şimdi üç tane de **büyük büyük torunum** var. Ne tatlı onlar bir bilerseniz!

Neyse, biz diğer meselelere dönelim.

Son yazımda Sosyal Komite toplantımızı anlatmaya başlamıştım. Herkes striptiz dansı fikrine gülüp geçtikten sonra sıra gündemdeki diğer bir başlığa, yani benim organize ettiğim otobüs gezisine gelmişti. Eğlenceli bir gezi olacaktı. **Ötenazi** hakkında düzenlenen bir panele katılıp konunun uzmanlarını (doktorlar vardı, hukukçular vardı) dinleyecek, ardından bir doğa bahçesine gidip öğlen yemeğini orada yiyecektik. Tahmin edeceğiniz gibi Bay X, insanın nasıl öleceğini seçmesi gibi bir konuda kafasını

kuma gömenlerdendi. Önce bir, "Hayat yaşamak içindir!" diye öttü, sonra da "Günü yakala!" gibi klişe laflara girişti. Belli ki sevdiği birini acı çekerken görmemiş. Ama ben gördüm. Otuz yıl önce annemi kanserden kaybettim. Ben yine de adama elimden geldiğince anlatmaya çalıştım (pek eğitilmiş biri olmadığı için basitçe anlatmak zorundaydım). Bu hayattan nasıl ve ne zaman ayrılacağımı kendim seçmek istediğimi söyledim. Bu saygınlıktır. Kendi hayatın hakkında söz sahibi olmaktır. Her şeyi gayet açık anlattığımı düşünüyorum. Bay X tek bir söz etmeden sonuna kadar dinledi. Ben tam bu fikri kalın kafasına soktuğumu düşünmeye başlamışken, "Neden skydiving yapmıyoruz?" demesin mi! Bizim şaşkın Harry Palisi de hemen elini havaya kaldırıp, "Ben varım!" diye atıldı. (Sırası gelmişken Harry'nin tekerlekli sandalyesi olduğunu da belirtelim.) Ondan sonra toplantı toplantı kalmadı tabii.

Şimdi insanlar isimlerini benim "Bu senin seçimin" gezisinden sildirip Bay X'in aynı gün düzenlediği başka bir geziye yazdırmaya başladılar. Adam kendi gezisine "Yaşamaya bakalım!" adını koymuş. Nereye gideceklerini bilmiyorum. Bar bar dolaşılacak diyen de var, yarış arabalarına bineceğiz diyen de.

Benim gezimden hâlâ ayrılmayanlar hep saygın insanlar, ama kimse kusura bakmasın, çoğu da geçimsiz tipler. Gittikleri yerlerdeki kahveye bile laf ederler. Burada, köydeki en yakın dostum Shirley bile, X'in gezisine katılırsa gücenip gücenmeyeceğimi sordu. Canım çok sıkkın. X'in (bundan sonra Bay kısmını atıyorum) benimkiyle aynı gün gezi düzenlemesi sizce de kabalık değil mi?

Kendimi o geçimsiz, aksi tipler gibi hissetmeye başladım. Bu yaşında bile kendimden şüphe duyuyorum ya, ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle şeyler için çok yaşlıyım

ben. Bu saatten sonra karakterimi değiştirecek değilim ya! Ama doğrusu, gizliden gizliye kendimi kırk yıl önceki gibi güvensiz hissetmiyor da değilim.

şimdiye kadar kimseye anlatmadığım bir şey anlata-
yım mı size? 1975'te, matematik öğreimenliği yaparken,
birkaç öğreimen arkadaş sahilde kız kıza gezme günü dü-
zenlemişti ve o geziye davet edilmeyen tek kız bendim!
Zaten bundan da, sonradan, kendi aralarında fotoğrafla-
rına bakarken yakaladığım da haberim olmuştu. Öyle fena
kırılmıştım ki, bugün bile hatırlıyorum.

Neyse! Aptalca şeyler bunlar! Ben biraz yürüyüşe çı-
kayım.

Ah, az daha unutuyordum. Geçen yazıma gelen ce-
vapların arasında Frank Neary ismine rastladım ama bu-
nun gerçekten o olduğundan şüpheliyim, çünkü Frank'in
Vietnam'da öldüğünü duymuştum.

YORUMLAR

DallaslıDoris diyor ki...

"Kızım", "torunum" olayını anlattığın için teşekkürler.
Onlarla sık sık görüşüyor musunuz? Bize biraz onlardan
bahsetsene! Bence tırnak içinde belirtmene gerek yok,
çünkü senin gerçek bir büyükbüyükanneden farkın da
yok! Ah, bu arada tavsiyeme uyup X'i bir içki için dışarı
davet ettin mi? Bence için sırrı bunda. Onunla arkadaş ol!
Sandığından daha çok ortak noktanız çıkabilir.

Beryl diyor ki...

On yaşındayken benim dışımda bütün sınıf Mary Mur-
ray'nin doğum günü partisine davet edilmişti. Üzerinden

altmış yıl geçti ama hâlâ gelir aklıma. Neden davet edilmemiştim? Ne yapmıştım da davet edilmemiştim? Demek istediğim, neler hissettiğini anlayabiliyorum Frannie. Ayrıca Doris'e de katılıyorum, bence de X'le arkadaş olman daha iyi. Arkadaşların sana yakın olsun ama düşmanların daha da yakın olmalı derler ya. Öyle bir şeydi işte. Bu arada giderken Alice'e talk pudrası götürebilirsin. Genelde benimkilerin hoşuna gidiyor.

Brisbane'li diyor ki...

Doğru koşullar altında ötenazinin gerekli olduğuna ben de inanıyorum ama bu konuda uzun uzadıya konuşmayı sevmiyorum. Belki X de aynı şekilde düşünüyordur. Ya da ölüm hakkında düşünmekten hoşlanmıyordur. Bırak adam bar bar dolaşsın canım!

Frank Neary diyor ki...

Hayır ben ölmedim Bayan Jeffrey. Hatta domuz gibi sağlıklıyım! Bir şeyi merak ediyorum; siz neden hiç evlenmediniz? Zamanında çok alımlı bir kadınıdınız. Sizi kapmışlardır diye düşünüyordum ama öyle değilmiş. (İddiaya varım, diğer öğretmenler de bu yüzden davet etmemişlerdir sizi. Çünkü kesinlikle aralarında en güzeli sizdiniz. Kesin sizi o el kadar, puantiyeli, sarı bir bikininin içinde görmek istememişlerdir.)

DeliMabel diyor ki...

Yazını hayretler içinde ve öğrenerek okudum. İntihar büyük günahdır. Ötesi yok. Tanrı'nın hikmetine teslim olmak gerekir. Üzgünüm ama ben bu blogu bir daha okumam.

Modern Büyükanne diyor ki...

Alice'in daha iyi olmasına çok sevindim. X'i boş ver. Ötenaziye ben de inanmıyorum (doğru bir tedavi uygulanırsa buna gerek kalmaz) ama bu konuyu araştırmak Frannie'nin en doğal hakkıdır. Kimse seni bu blogu okuyasın diye zorlamıyor DeliMabel! Bu arada sizce de bu Frank Neary biraz edepsizlik etmeye başlamadı mı? Ağzına acı biber sürmek lazım senin, genç adam!

Hadi bakalım! Kıpırdan biraz. Şöyle güzel bir duş. Temiz giysiler. Saç baş yapılsın. Makyaj yapılsın.

Son hemşire gittikten sonra Alice'in kafasının içinde sert, otoriter bir ses devreye girip emirler yağdırmaya başlamıştı.

Ama ben çok yorgunum, diye karşılık verdi Alice elinden geldiğince asice. Kurumuş gözleri yanıyordu. Hayatımın en berbat gecesini yaşadım ben burada. Ayrıca bir hemşire falan çağırmak lazım önce.

Saçma! Duştan sonra kendini harika hissedeceksin. Hep öyle olur!

Olur mu sahiden?

Evet! Bir de Allah aşkına bak artık şu aynaya. Otuz dokuz yaşındasın en nihayet; seksen dokuz değilsin ya! Yani ne kadar kötü olabilir ki?

İyi de havlu işi ne olacak? Hangi havluyu kullanmak gerektiğini bilmiyorum. Ya bu işin de bir prosedürü varsa?

Ter kokuyorsun Alice. Hem de dünden beri. Duş alman gerekiyor

Alice hemen kalkıp doğruldu. Vücudunun herhangi bir yerinin kokmasına izin veremezdi. Bundan büyük utanç mı olurdu? Akşam yedikleri, sarımsağı bol bir yemeğin ardından ertesi gün nefesi biraz koksa bile dehşete kapılırdı. Kazara bunu bir de Nick'-

ten duyacak olsa hemen eliyle ağzını kapatıp banyoya, dişlerini fırçalamaya koşar, o yetmezmiş gibi bütün gün sakız çiğnerdi. Onun bu endişesini Nick komik buluyordu. Zaten kendi koksa da aldırılmazdı pek. Mesela evde bütün gün tadilat işi yaptıktan sonra bir goril gibi koltukaltlarını koklar, “Leş gibi kokuyorum!” diye bağırarak zaferini ilan ederdi.

Belki de Nick, nefesi fena halde kokmaya başladığı için boşuyordu onu.

Elini başındaki şişliğe götürdü korka korka. Hâlâ biraz acıyordu ama fazla değildi; dünden kalma bir acının silik hatırası gibiydi.

Asıl önemlisi, o çocukları ve Nick’in evi terk edişini hâlâ hatırlamıyordu.

Çıplak ayaklarını battaniyenin altından çıkarıp soğuk zemine bastı ve etrafına bakındı. Annesinin getirdiği laleler, hastane odasının bembeyaz duvarlarının önünde tombul, altın rengi ampuller gibi parlıyordu. Annesini Roger’la salsa yaparken, kalçalarını aynı anda kıvrırırlarken hayal etmeye çalıştı. Roger’ı kıvırtırken hayal edebiliyordu da annesi? Bu düşünce onu hem şaşırtıyor hem de iğrendiriyordu. Bunu bir an önce Nick’le konuşmak gerekiyordu.

Bir an önce.

Nick’in dün telefondaki nefret dolu sesini hatırladı. İşin içinde ağız kokusundan daha önemli bir şeyler olmalıydı. Sadece ondan ibaret olsa en fazla çekingen, sıkılğan gelirdi sesi.

O telefon görüşmesine rağmen (söylediği ağır sözlere rağmen!) Nick’in birazdan nefes nefese, koştura koştura gelip, bu yanlış anlamadan dolayı özür üstüne özür dilemesini, ona sarılıp göğsüne bastırmasını bekliyordu hâlâ. Bu boşanma muhabbetleri o kadar saçmaydı ki, doğru düzgün kızıyamıyordu bile. Nick’ti bu canım! Onun biricik Nick’i. Onu görür görmez sorun morun kalmayacaktı.

Dinozor çıkartmalı sırt çantası yatağın yanındaki dolabın üstünde duruyordu. Bir an o zarif, kırmızı elbiseyi düşündü; belki zar zor da olsa içine girebilirdi.

Sırt çantasını kolunun altına sıkıştırırken, arkası açılıp iç çamaşırları görünmesin diye bir eliyle de hastane kıyafetini çekti. Ama endişelenecek bir şey yoktu, çünkü yandaki kızın perdeleri kapalıydı ve hâlâ o sivrisinek vızıltısıyla horluyordu.

Belki Alice de yaşlandıkça fena halde horlamaya başlamıştı; belki de Nick onu bu yüzden terk etmişti. Ama bunun için türlü çözümler vardı, halledilebilirdi. Evine geri dön Nick.

O kadar yorgundu ki, ayakları yaş çimentoya gömülmüş gibi ağır geliyordu.

Yatağa dönsem iyi olacak.

Bunu aklından bile geçirme. Çocuklar yine okula geç kalırsa başının etini yerler.

Alice hayret içinde irkildi. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Fotoğraftaki, okul formalı üç çocuk geldi aklına. Demek ki her gün onları okula hazırlamak onun göreviydi.

Bir an ufacık, mini minnacık bir hatıra kırıntısı geldi geçti gözünün önünden; merdivenlerden patır patır inmeler, kapıları çarpmalar, dışarıda ısrarla çalan kornalar, sızlanan bir çocuk, beynini delip geçen bir baş ağrısı. Ama bu hatıraya ne kadar sıkı tutunmaya çalışırsa çalışsın, yavaş yavaş parmaklarının arasından kayıp gitti, yok oldu; sanki her şeyi kafasından uydurmuş gibi.

O dosdoğru ileri bakarken, on yıllık anılar sağında solunda durmuş saklanıyorlardı sanki. Kafasını çevirip göz göze gelmenin bir yolunu bulursa...

Horlayan kızla ortaklaşa kullandıkları küçük tuvalete girip floresan ışığı açtıktan sonra kapıyı kilitledi. Parlak ışığa gözlerini kırıştırarak baktı. Dün gece tualeti kullandıktan sonra ellerini

yıkarken lavabonun üstündeki aynaya bakmamayı başarmıştı. Ama buraya kadardı artık. Bugün harekete geçme zamanı gelmişti.

Boynundaki, sırtındaki bağları çözüp hastane kıyafetini çıkardı ve aynanın karşısına geçti.

Belden yukarısını görebiliyordu şimdi.

Parmak uçlarını beline bastırıp kaburgalarının üzerinde gezdirirken, ne kadar da zayıfımışım, diye düşündü. Kaburgaları sayılacaktı neredeyse. Sıksa şey seni. Karnı da, spor salonundaki o kızinki gibi sert ve düzdü. İyi de nasıl olmuştu bu?

Aslında kendi kendine, hep kilo vereyim, forma gireyim deyip dururdu da bir şey yapmazdı doğru düzgün. Bu, kız arkadaşlarıyla buluştuğunda, ne kadar kadın gibi kadın olduğunu göstermek için sürekli tekrarlanan gereken bir şeydi: “Ah, çok kilo aldım, çok!” Nick’ten önceki erkek arkadaşı Richard ne zaman onu kotunun içine girmek için çabalarken görse, dalga geçer gibi, “Ha gayret!” der, Alice’in vücuduyla ilgili ufacık takıntıları, genelde bir günlüğüne büyük bir nefrete dönüşür, ama bu nefret akşam yenen koca bir paket çikolatalı bisküviyle tatlıya bağlanırdı. Ve sonra Nick’le tanıştı. Ona her zaman güzel olduğunu söyleyen ve bir dokunuşuyla Alice’in kendini, hayal edebildiği kadar güzel hissetmesini sağlayan Nick’le. Elinde yaş pastayla ya da bir şampanya şişesiyle karşısına geçip muzipçe sırıtarak, “Dünyaya bir kere geliyoruz,” diyen Nick’le tanıştıktan sonra hayatı her gün ayrı bir şölene çevirmek mümkündü artık. Nick yemeklere, şaraplara ve güzel havalara o kadar düşküncüydü ki, onunla güneşli bir günde bir şeyler yiyip içmek seks yapmaktan farksızdı. Onun sayesinde Alice de zevkten mırıldayıp duran besili, mutlu bir kediye dönmüştü.

Alice bu tahta gibi karnı hakkında ne hissedeceğini bilemiyordu. Bir yandan, içindeki yeni bir gücü keşfetmiş gibi gurur du-

yuyordu kendiyile. Bunu ben yaptım! Karnım manken gibi! Ama bir yandan da, bastırıldığında eline kemik geliyor olması, sanki etini canını kesip almışlar gibi bir iğrenme uyandırıyordu içinde.

Bu yeni sıkı halini Nick nasıl bulmuştu acaba? Umurunda bile olmamıştı belki de. *“Ne bok yemeye aradın beni?”*

Göğüslerinin küçüldüğünü ve eskisi kadar dik durmadıklarını fark etti. Hatta iğrenç duruyorlardı; birer çorap gibi, karnına kadar sarkmışlardı. Avuçlayıp yukarı kaldırdı, sonra yeniden bıraktı. Iyy, iğrenç. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Yuvarlak, neşeli, kıpır kıpır göğüslerini özlemişti.

Bu görüntüsünün nedeni üç çocuğu emzirmek olabilir miydi? Gecenin bir yarısı, sallanan sandalyede oturup bebeğini doyurmakla ilgili nostaljik anıları olsaydı bu kadar dert etmezdi belki, ama *yoktu* işte! Emzirmenin hayalini kurup durmamış mıydı? Bunun gelecekte olması gerekiyordu, geçmişte değil.

Tamam, unut göğüsleri. Yüze geçelim. Zamanı geldi artık.

Aynaya bir adım yaklaşıp nefesini tuttu.

İlk başta içi bir rahatladı; ona uykulu gözlerle bakan bu yüz kendi Alice yüzüydü hâlâ. Öyle korkunç bir deformasyona falan uğramamıştı. Boynuzları çıkmamıştı mesela. Bu incelmış yüzünü biraz sevmişti bile. Bu sayede yüzünün hatları, gözleri ortaya çıkmıştı. Kaşları muntazaman alınmış, kirpikleri boyanmıştı. Eskisi kadar çili de kalmamıştı sanki. Cildi düzgün ve pürüzsüz görünüyordu. Bir tek ağzının ve gözlerinin etrafında hafif çizikler vardı. Belki onlar da düşünce olmuştu. Daha yakından bakmak için kafasını uzattı.

Ah.

Çizik falan değil, Elisabeth’inkiler gibi, hatta belki onunkilerden de beter kırışıklıklardı bunlar. Gözlerinin arasında iki derin çizgi oluşmuştu. Kaşlarını çatmadığında da kaybolmuyorlardı.

Gözlerinin altındaki pembe torbacıkları görünce aklına, dün Jane'e baktığında düşündükleri geldi. Hayır, gözlerinde bir sorun yoktu; sadece on yıl yaşlanmıştı.

Parmağını ağzının ve gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıkların üzerinde gezdirdi; sanki silip çıkarabileceği çizgilermiş gibi. Bir yanlılık vardı, orada olmamaları gerekiyordu; teşekkür ederim ama ben almayayım, bunlar benim değil.

Nihayet pes edip, kırışıklıkları göremesin diye birkaç adım geri gitti.

Saçlarındaki bant hâlâ duruyordu. Çıkarıp avucunun içine aldığı anda, bu siyah lastik bandı bile tanımadığını, onu saçma ne zaman taktığını bile hatırlamadığını fark edip bir kez daha şaşırdı.

Saçları omuz hizasındaydı. Tahmini doğruydı; kestirmişti. Neden böyle bir şeye karar verdiğini merak etti bir an. Rengi de farklıydı. Eskisi gibi kahverengi değil de sarıya, koyu kül rengi bir sarıya kaçıyordu. Gece yatakta dönüp durmaktan karışmış saçlarının arasında parmaklarını gezdirirken boynuna doğru zarif bir kıvrım verilerek kesildiğini ve bu yüzden olduğundan daha uzun görüldüğünü fark etti. Aslında beğendiği bir kesim değildi ama yine de yüzüne en iyi yakışan tarzın bu olduğunu görebiliyordu.

Büyümüştü. Evet, olan buydu işte. Karşısında bir yetişkin duruyordu. Kendini hiç öyle hissetmese de.

Tamam o zaman. Bu sensin, Alice. Sen artık busun. *Belaya davet çıkaran* bir boşanmanın eşiğinde, üç çocuk annesi, yetişkin, sıksa bir kadınsın artık.

Gözlerini kırıştırıp eski halini, gerçek halini hayal etmeye çalıştı. Belirli bir şekli, tarzı olmayan uzun, kahverengi saçlar; daha yuvarlak, yumuşak görünümlü bir yüz; daha dik, dolgun göğüsler; daha tombul (epey tombul) bir karın; daha çok çil, sıfır kırışık; Nick'e aşık ve ilk bebeğine hamile bir Alice.

Ama ne o kız vardı artık ne de onu daha fazla düşünmenin bir anlamı.

Alice kafasını çevirip, tanımadığı bu yere göz gezdirdiğinde inanılmaz bir yalnızlık hissetti yüreğinde. Aklına, yalnız başına çıktığı o aptal Avrupa gezisi geldi bir daha: tanıyıp etmediği banyoların puslu aynalarında gördüklerine yabancılaşma hissi; yine bir ayna gibi, sana seni gösteren insanların yokluğunda, kendini bulma çabaları... Şimdi insanların bambaşka bir dilde konuştuğu yabancı bir ülkede olmasa da, onun dışında herkesin her şeyden haberdar olduğu yeni, yabancı bir dünyada buluvermişti kendini. Kuralları bilmeden, yanlış bir şey söyleyip gülünç duruma düşen şaşkın ördek olmuştu yine.

Titrek bir nefes aldı.

Bütün bunlar geçiciydi. Yakında hafızası geri gelecek, hayatı normale dönecekti.

Peki ama hafızasını geri istiyor muydu bakalım? Hatırlamak istiyor muydu? Şu anda zaman makinesine atlayıp 1998 yılına geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

Neyse. Şansına küs. Gerçeklerle yüzleş artık tatlım. Bir duş al. Çocuklar uyanmadan önce bir kahve, biraz peynirli kraker iyi gider

“Çocuklar uyanmadan önce.” Bu çokbilmiş, biraz da patavatsız sesin zırt pırt ortaya çıkıp ödünü kopartmasından sıkılmaya başlamıştı artık. “Peynirli kraker” de nereden çıkmıştı? Bütün bunlar ne demekti? Kahvaltıda peynirli kraker filan yemezdi ki o.

Artık yiyor muydu yoksa? Dudaklarını yalayıp tadım hatırlamaya çalıştı. Hem peynirli kraker hem de fıstık ezmeli tost, lezzetli oldukları kadar mide bulandırıcı geliyordu şimdi.

Eh, ucunda ölüm yok ya Alice.

Kes sesini artık. Darılma ama cadaloz karılar gibi dır dır dır başımın etini yedin Alice.

Sırt çantasını açıp içinden şık makyaj çantasını çıkardı. Bu yeni Alice, şampuan ve saç kremi olmadan sokağa adım atmazdı herhalde. Ufak tefek, şangır şungur bir sürü şişenin arasından (Yüce Tanrım, spor salonuna giderken bu kadar şeyi almaya ne gerek vardı ki?) iki tane uzun, ince, koyu renkli şişe çıktı. Markalarını tanıyamamıştı ama üzerlerinde “kuaför kalitesinde sonuçlar almak için” yazıyordu.

Düşün altında şampuanı saçlarına sürerken burnuna dolan şeftali kokusu o kadar tanıdık gelmişti ki, bir an dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. *Tabii ya, tabii ya.* Bir şeyler hatırlıyordu; gürül gürül akan bir düşün altında durmuş, alnını mavi fayanslı bir banyo duvarına dayamış, şeftali kokulu şampuanın köpükleri gözlerine dolarken sessizce inliyordu. *Daha fazla dayanamıyorum. Yapamıyorum... Yapamıyorum...*

Ama bir anlığına bütün gerçekliğiyle üstüne çöken bu hatıra, şampuanın köpükleri gibi, göz açıp kapayıncaya kadar akıp gitmişti suyla birlikte.

Şeftali kokusuysa bütün yoğunluğuyla ve tanıdıklığıyla duruyordu elbette. Ama Alice ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklına başka bir şey gelmedi.

Sadece çektiği bu amansız kederden bir an önce kurtulmak isteyişi kalmıştı geriye.

Nick yüzünden mi ağlıyordu?

Bunlar zihninin bir yerine kazınıp kalmış hatıralarsa; o göz yaşları, kusursuz bir evlilik avuçlarının içinden kayıp gidiyor diye döküldüyse, bu hatıraları gerçekten geri istiyor muydu?

Suyu kapatıp, sırt çantasındaki mavi havluyla kurulandı. Sonra havluyla örtünüp, makyaj çantasından çıkardığı şişeleri önüne dizdi. Bütün bunlar ne işe yarıyordu sahi?

Acele et, acele et.

Eli ilk olarak altın rengi kapaklı bir şişeye gitti. İçinden çıkan nemlendirici kremi sıkıca yüzüne sürdü. Sonra, yine düşünmeden, fondöten şişesini alıp süngerin üstüne biraz döktükten sonra bütün yüzüne yaymaya başladı. Zihninin bir yanı bütün bunları hayretler içinde izliyordu. Fondöten mi? O fondöten sürmezdi ki hiç. Hatta doğru düzgün makyaj bile yapmazdı. Ama şimdi elleri o kadar hızlı çalışıyor, yüzünü bir o yana bir bu yana o kadar ustaca çevirip duruyordu ki, bütün bu hareketleri daha önce milyonlarca kez yapmış gibiydi. Ardından parlak, altın renkli bir çubuğu yanaklarına sürmeye başladı. Bir şişeyi kapatıyor, bir diğerini açıyordu. Rimel. Göz kalemi. Ruj.

Sonra başladığı gibi bitirdi işini – beş dakikadan fazla sürmüş olamazdı – ve bütün malzemeleri makyaj çantasına tıktırdı. Ardından, hiç ara vermeden, sırt çantasının yan gözünü açıp karıştırmaya başladı; ne aradığını merak etmeye kalmadan, eline gelen portatif bir saç kurutma makinesini ve saç fırçasını çıkarmıştı bile. Ah, elbette. Saçları kurutmak da gerekiyordu. Fiş takıldı, makine açıldı; elleri ondan emir beklemeden gerekeni yapıyordu. Fırça saçlara dalmış, saç kurutucu sıcak hava püskürtmeye başlamıştı bile.

Pekâlâ, burada işin bittikten sonra sırada...

Zihni bomboştu.

... sırada...

Saçıyla işi bitmişti.

Saç kurutma makinesini kapattı, fişini çekti, kordonunu etrafına dolayıp çantaya tıktırdıktan sonra elleri bu kez başka bir şey aramaya başladı. Yüce Tanrım. Neden bu kadar hızlı hareket ediyordu ki? Arkasından atlı mı kovalıyordu?

Önce elbisenin olduğu düz plastik torbayı açtı, sonra da ona uygun, krem rengi iç çamaşırlarını çıkardı. Külotun tenine değdi-

ğinde bıraktığı yumuşak his hoştu; sutyense göğüslerini kaldırıp eski dik haline getirmişti. Bu güzel elbiseye hayatta giremem diye düşünürken, bir baktı ki çoktan kafasından geçirmiş, yandan fermuarı rahatça kapatmış bile. Sağına soluna bakındı ama ne bir göbek ne de bir parça et fırlamıştı elbisenin üstünden.

Mücevherler. Topaz kolyeyi ve Nick'in bileziğini bulup taktı. Ayakkabılar. Fark etmeden ayaklarına girivermişti.

Durup aynadaki kadına bir baktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Nasıl demeli... gayet iyi görünüyordu. Yan dönüp bir kez de omzunun üzerinden baktı.

Çekici, zarif, ince bir kadın. Olmayı hayal bile edemeyeceği bir kadın. İşte o kadınlardan biri olup çıkmıştı; gerçek olamayacak kadar kusursuz duran o diğer kadınlardan biri.

Bu kadar müthiş görünürken Nick neden ondan ayrılmak istiyordu ki?

Eksik bir şey vardı hâlâ.

Parfüm.

Onu da makyaj çantasının fermuarlı ön gözünde buldu. Bileklerine sürer sürmez düşmemek için lavaboya tutunmak zorunda kaldı. Vanilya, mandalina ve gül karışımı bir kokuydu bu. Ve bütün hayatı yazılıydı bu kokuda. Birden kendini acı ve öfke dolu devasa bir girdabın içine çekiliyormuş gibi hissetti. Bir telefon sesi kulağında cınlayıp duruyor, bir çocuk gürültüye uyanıp ağlamaya başlıyor, televizyon bir köşede kendi kendine konuşuyor; Nick yatağın ucunda, yüzü önünde, başını ellerinin arasına almış...

"Pardon?"

Tuvaletin kapısında biri vardı.

"Pardon? İşiniz uzun mu? Burada patlamak üzereyim de!"

Alice yavaşça doğruldu. Beti benzi atmıştı. Dünkü gibi hasta mı olacaktı? Hayır.

“Affedersiniz!” diye seslendi dışarıya. “Hemen çıkıyorum.”

Lavabonun başındaki sıvı sabunla bileklerini sıkıca ovuşturarak parfümden kurtulmaya çalıştı. Çilekli sakızla dezenfektan karışımı keskin bir koku burnuna dolunca girdap yavaş yavaş kayboldu.

Hatırlamıyorum.

Hatırlamıyorum.

Hatırlamıyorum.

Elisabeth'in ev ödevi

Almak için hastaneye gittiğimde üstünü başını giymiş, beni beklerken buldum onu. Kan çanağı olmuş gözlerinin altları da kararmıştı ama yine de saçlarını taramış, makyajını yapmıştı.

Bildiğim, eski haline dönmüş halde görünce hafızasının geri geldiğini ve hayatımızın bu tuhaf kısmını da atlattığımızı düşündüm.

“İyileştin mi bakalım?” diye sorunca, “Hemen hemen,” diye karşılık verip gözlerini kaçırdı, ben de bunu Nick’le ilgili söylediklerinden dolayı utandığına yordum. Sonra doktorun son bir kez muayene edip gerekli formları doldurduğunu ve artık bir an önce evine, kendi yatağına dönmek istediğini söyledi.

Hastaneden çıktığımızda da fazla konuşmadı; ben de üstelemedim. Nihayet yeniden konuşmaya karar verdiğinde arabaya binmiş, eve doğru gidiyorduk. Ben kendi kendime dedim ki, hah, şimdi başlar, yok efendim hafta sonu yapılacak milyon tane iş var da, değerli vaktimi hastanede boşu boşuna harcadım da, falan filan. Ama o, “Senin kaç tane çocuğun var?” diye sordu.

Ben, “*Alice!*” diye tepki verirken az daha arabayı deviriyordum.

“Dün sormadım kusura bakma, şoktaydım herhalde,” dedi.

“Arayıp anneme sorayım dedim, ama sonra telefonu aynı mıdır değil midir bilemediğim için vazgeçtim. Bir de, telefonu Roger açsa ne derim, diye düşündüm.”

Hafızan geri geldi sanmıştım dedim, o pek sayılmaz diye karşılık verdi.

Ben hastaneye geri dönelim dedim, taburcu olabilmek için doktorlara yalan mı söyledin diye sordum, o çenesini kaldırıp öylece oturdu (o haliyle Madison’a benziyordu). Ama sonra dedi ki, onu hastaneye geri götürürsem benim ne dediğimi anlamadığını, çünkü hafızasının gayet iyi olduğunu söylemiş, doktorlar o zaman hangimizin deli olduğunu bilemezmiş ama muhtemelen deli gömleğini bana geçirirlermiş falan.

Ben de, artık deli gömleği giydirmiyorlar ki diye itiraz ettim. (Giydiriyorlar mı yoksa Dr. Hodges? Her an lazım olabilir diye dolabınızda bir tane saklıyor musunuz siz de?)

Alice de kollarını göğsünde kavuşturup, üstünde deli gömleği varmış gibi, “Bırakın beni! Deli olan ablam! Akıllı olan benim!” demeye başladı.

Çok şaşırmıştım. Resmen zevzeklik yapıyordu. Tıpkı eski Alice gibi.

Sonra liseli kızlar gibi kıkırdamaya başladık ikimiz de. Öyle ne kadar güldük bilmiyorum ama bir baktık ki evine gelmişiz. Alice’le o şekilde gülmek çok garipti. Yıllardır yemediğim nefis bir yemeğin tadına bakmak gibi bir şeydi bu. Yerlere yatana kadar gülmenin sarhoşluğunu, coşkunluğunu unutmuşum. Çok güldüğümüzde ikimizin de gözlerinden yaşlar gelir. Babamıza çekmişiz. Ne tuhaf. Bunu da unutmuşum.

* * *

Gülmeleri bittiğinde ikisi de bir süre bir şey söylemedi.

Alice, hastaneye geri dönme mevzusu bir daha açılır mı acaba diye bekledi ama bir şey söylemedi Elisabeth. Onun yerine parmağıyla gözlerinin altını sildi, burnunu çekti ve uzanıp teybi açtı. Alice birden kaskatı kesildi; Elisabeth, yeniyetme oğlanların, pis kokan arabalarının içinde bangır bangır çaldıkları agresif, heavy metal şarkıları severdi ama Alice onları sevmiyordu, çünkü dinlerken başına ağırlar giriyordu. Ama neyse ki yumuşacık bir kadın sesi ve sakin bir müzik çalmaya başladı; arabanın içi bir anda dumanlı bir caz lokaline dönmüştü. Elisabeth'in müzik zevki de değişmişti demek. Alice gevşeyip camdan dışarı baktı. Sydney sokakları pek değişmemişti. Şu kafe hep orada mıydı? Şu site yeni gibi duruyor; ama belki de yirmi yıldır oradaydı da Alice fark etmemişti daha önce.

İnanılmaz trafik vardı ama arabalar pek değişmemiş gibiydi. Oysaki küçükken, 2000 yılına geldiklerinde uzay çağında yaşayacaklarını, arabaların uçacağını falan düşünürdü.

Dönüp Elisabeth'e baktı. Az önceki kahkaha krizlerinden hafif bir tebessüm kalmıştı yüzünde.

“Dün gece rüyamda, kalp atışından bahseden Amerikalı kadını gördüm yine,” dedi Alice. “Ama bu sefer sen de vardın. Seninle ilgisi olmadığına emin misin gerçekten?”

O anda Elisabeth'in yüzündeki gülümseme kayboldu; gülmekten şişip pespembe olmuş yanakları soluverdi. Alice bunu söylediğine pişman olmuştu.

“Altı yıl önceydi,” diye anlatmaya başladı Elisabeth.

Elisabeth'in ev ödevi

Her şeyi anlattım ona. Bir masalmış gibi. Nedense, birdenbire, o hatırlamadan önce ben anlatayım dedim kendi kendime. Üzerinden çok uzun süre geçmiş, küçük, üzücü bir olaymış gibi

hafife almasını istemedim sanırım.

Buraya da yazayım ki siz de öğrenin Dr. Hodges.

Alice ve ben aynı dönemde hamile kalmıştık. Onun bebeği benimkinden bir hafta sonra doğacaktı.

Alice'in üçüncü hamileliği, her zamanki gibi kaza kurşunuydu elbette. Yine bir şaşkınlık yapıp, nasıl olduysa ilaçları karıştırmıştı. Tipik Alice hareketi işte. (Eski Alice diyelim, çünkü yenisi manikürlü, pedikürlü, bakımlı, allı pullu ve epey geliştirilmiş bir versiyonu oluyor.)

Ama benim hamileliliğim kaza değildi. Bu arada, kazara hamile kalmak fazlasıyla özgürce, uçuk kaçık bir şeymiş gibi geliyor bana. Böyle bir şeyi ne zaman düşünsem aklıma yaz tatilleri, saatlerce öpüşmeler, genç ve diri vücutlar ve de, ne bileyim, kokteyli fazla kaçırımlar falan geliyor. Bu benim için imkânsız; ama aptal vücudumdan dolayı değil, karakterime uymadığı için. Maymun iştahlı biri değilim ben. Kendimi akışa bırakamıyorum. Böyle insanları gördüğümde, "Tamam da en başta neden DOĞUM KONTROLÜ kullanmadınız?" diyesim geliyor. Alice bir keresinde, elini biraz uzatsa komodinin arkasındaki prezervatifi bulabileceğini ve böylece Madison'a hamile kalmamış olabileceğini anlatmıştı bana. Bense buna fena halde sinir olmuş, *Elini biraz daha uzatsaydın ya ALICE!* dememek için kendimi zor tutmuştum.

Hamile kalana kadar Ben'le iki yıl uğraşıyorduk. Kim ne denediyse denedik. Sıcaklık ölçmeler, takvim tutmalar, akupunktur, Çin otları, ara sıra kafayı dağıtmak için tatillere çıkmalar, gerçekten yumurtluyor musun diye tükürük testleri yapmalar.

Seks henüz iyiydi. Kayısı kurusuna dönmeden önce ben de ince ve formda bir kadındım Dr. Hodges. Gerçi bazen sevişirken Ben'in yüzünde, arabasını tamir ederken büründüğü o ciddi ve azimli ifadeden başka bir şey görmezdim, ama olsun.

Neyse, hamile kalamadığım için canım sıkılıyordu ama yine de moralimi bozmamaya çalışıyordum. Zaten moralimi bozmam hiçbir zaman. O sıralar kişisel gelişim kitapları okuyup duruyordum. Hatta bazı hafta sonu seminerlerine katıldığım, içimdeki gücü ortaya çıkarıp böğürdüğüm, tanımadığım insanlarla kucaklaştığım bile oluyordu. Evet, çünkü hâlâ inanıyordum. Bana limon veren çıkarsa limonatayı da yapardım. Masamın üstünde hep ilham verici özlü sözler olurdu. Mademki bu benim dağımı, tırmanacaktım ona. (İneğin tekiydim, anlayacağınız.)

Sonunda tüp bebek tedavisine başladık.

Ve daha ilk döngüde hamile kaldım. Bu nadiren olan bir şeydi. Sevinçten havalara uçuyorduk. Ne zaman göz göze gelsek gülmeye başlıyorduk. O kadar mutluyduk yani. Bu, pozitif düşünmenin zaferiydi! Modern bilimin mucizesiydi! Bilimi seviyorduk. Canım bilim. Doktorumuzu seviyorduk. Her gün iğne vurulmayı bile seviyorduk. Hiç sorun olmuyordu, acımıyordu da; o kadar da korkutucu değildi ki! İlaçlar, dedikleri gibi huysuzluk ya da şişkinlik yapmamıştı bende. Aslında bütün tedavi süreci ilginçti ve eğlenceliydi!

O eski hallerimizden bazen nefret ediyor, bazen de merhamet edip seviyorum. Başka bir seçeneğimiz yoktu ki. (El âlemin maskarası olmamak için karamsarlığı seçip, en kötü senaryoya her zaman hazırlıklı olmak daha mı iyidir bilemiyorum.) O saçma sapan sitcom karakterleri gibi birbirimize sarılıp ağladığımız, telefonda kıkır kıkır kıkırdaştığımız zamanları düşündükçe sinir oluyorum. Bebeğe isim bulmaya da girişmiştik tabii. Evet, isim! Şimdi geçmişe dönüp o Elisabeth'e, "Hamilesin diye bebeğinin olacağı da garanti mi, salak!" diye bağırarak istiyorum.

Alice'le sırt sırta verip ellerimizi karnımızın üstüne koyarak fotoğraf bile çektirmişiz. Ama ikimiz de çok sevimli çıkmışız. Ben

dişlerimi gösterip sahte bir sırtış yapmamışım, Alice'in de gözleri kapalı çıkmamış. Bebeklerimizin doğum tarihleri arasında sadece birkaç gün olduğunu öğrendiğimizde çok sevinmiştik. "Aynı gün bile doğabilirler!" demiştik birbirimize. "İkiz gibi olacaklar!" Kar-nımızın ne kadar büyüdüğünü takip etmek için her ay aynı pozu vererek fotoğraf çektirecektik. Ne kadar tatlı bir şeydi bu! Sıçmı-şım tatlılığına! (Ağzımı bozduğum için özür dilerim Dr. Hodges. Bir an için hem kızgın hem de havalı görünmeye çalıştım. Ağzıma acı biber sürmeli. Küçükken ne zaman küfretsek annem ağzımıza acı biber sürerdi. Ağzımızı sabunlu suyla yıkamayı pek hijyenik bulmadığı için bunu tercih ediyordu. Bu yüzden ne zaman küfret-sem ağzıma acı biber tadı gelir. Küfür ettiğim zaman Ben çok gü-lüyor. Çünkü beceremiyorum. Alice de beceremez. Acı biberden olsa gerek. Her seferinde ağzımızın yanmasını beklediğimiz için yüzümüzü buruşturuyoruz, ondan olmuyor galiba.)

Ben, Canberra'daki bir araba fuarına gittiği için on ikinci hafta ultrasonumda Alice vardı yanımda. Madison anaokuluna gi-di-yordu ama Tom yanımdaydı. Bebek arabasında dimdik otur-muş, bir yandan elindeki bir bisküviyi emiyor, bir yandan da pürdikkat, etrafı seyrediyordu. Bebekken Tom'u güldürmeye ba-yılırdım. Karşısına geçer, önce gayet sakin durur, sonra aniden ya-naklarımı şişirip, bir köpek gibi kafamı iki yana sallamaya baş-lardım. Tom bunu çok komik buluyordu. Beni önce dikkatle ve heyecanla izler; kafamı sallamaya başladığımdaysa kendini arkaya atıp öyle katıla katıla gülerdi ki! Görülmeye değer bir şeydi yani. Gülerken bir de Nick'in babasını taklit edip elini dizine vururdu, çünkü bunun gülmenin kuralı olduğunu sanıyordu. Üstte iki tane dişiyle öyle sevimli oluyordu ki!

Alice içeri girerken mecburen Tom'u da getirmiş, bebek ara-basını bir köşeye bırakmıştı. Ben eteğimi çıkarıp masaya yattım.

O sırada Tom’la göz göze gelip güldürmeye çalıştığım için, karnıma soğuk jöle süren ve bilgisayarına notlar alıp duran kabarık saçlı, Amerikan aksanlı kadına fazla dikkat etmiyordum. Tom, gözleri bende, heyecanla surat yapmamı beklerken Alice de kabarık saçlı kadınla sohbet ediyor, hava böyle boğucu sıcak olacaksa soğuk olsun daha iyi, ama o kadar da soğuk olmasın gibi şeyler söylüyordu.

Kadın ultrason aletini bir ileri bir geri gezdirirken bilgisayar ekranına bir şeyler yazdı. Ekranı şöyle bir göz attığımda, karnımın içinin bir ay manzarasına benzeyen görüntüsünü ve sağ köşede yazılı olan ismimi gördüm. Şimdi ekranda bebeği gösterecek diye beklerken o kaşlarını çatmış, tek söz etmeden klavyeyle bir şeyler yazıyordu. Alice kafasını kaldırıp ekrana baktı ve tınaklarını kemirmeye koyuldu. Bense Tom’a döndüm, gözlerimi ayırıp çenemi kaldırarak kafamı sallamaya başladım.

Tom neşeyle arkaya düşerken kadın onun kahkahalarını bastıran bir sesle, “Üzgünüm ama kalp atışı duyamıyorum,” dedi. Andie MacDowell’inkine benzer, yumuşak bir güneyli aksam vardı.

Kadının ne demek istediğini anlamamıştım, çünkü Ben’le bebeğin kalp atışını, doğum uzmanına ilk kez gittiğimiz gün bile duymuştuk. Hatta ben biraz garip ve gerçeküstü bulmuştum bu sesi; suyun altında koşan bir atın ayak seslerine benziyordu. Ama bu, Ben’i ve doktorumu yeterince memnun etmiş olacak ki, sırtarak bakmışlardı bana. Durum böyle olunca, kabarık saçlı kadının duyamıyorum derken cihazda bir sorun var, bir şeyler bozulmuş demek istediğini düşündüm. Tam “Sorun değil, olur o şeyler,” gibisinden bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki, Alice’in, bir elini yumruk yapıp ağzına bastırdığını gördüm. Dönüp bana baktığında gözleri kızarmış, yaşarmıştı. Kadın hafifçe koluma doku-

nup, “Çok üzgünüm,” deyince yavaş yavaş, kötü bir şeyler olduğunu anlamaya başladım. Kafamı çevirip Tom’a baktım bir daha. Elindeki bisküviyi kemirip sırtırken, *O komik suratı bir daha yapacak!* diye düşünüyor olmalıydı. Ona gayri ihtiyari gülümseyip, “Ne demek istiyorsunuz?” dedim.

Sonradan, neden o esnada kendi bebeğimi düşünmüyordum ki diye az hayıflanmadım. Zavallı bebeğimin kalbi bile atmazken Tom’la oynaşmamalıydım. Bebeğim, onunla ilgilenmediğimi hissetmişti muhakkak. Gözlerimi o ekrandan ayırmamalıydım. O minicik kalbi düşünüp, *At, at, at* diyerek destek olmalıydım.

Bunun akıllı, mantıklı bir şey olmadığını biliyorum Dr. Hodges. Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

Ama iyi bir annenin o anda bebeğinin kalp atışlarıyla ilgilenmesi gerektiğini de biliyorum.

O günden sonra Tom’a bir daha komik surat yapmadım. Bunun eksikliğini hissetti mi acaba? Zavallı Tom. Zavallı, küçük, kayıp astronot.

“Hatırladın mı?” diye sordu Elisabeth. “Kadının kabarık saçları vardı? Tom’un eli yüzü çikolata olmuştu. Çok sıcak ve nemli bir gündü; senin üzerinde kamuflaj pantolon ve beyaz tişört vardı. Eve giderken durup bir yerden benzin alman gerekmişti de, arabaya döndüğünde Tom’la beni hüngür hüngür ağlar halde bulmuş-tun hani. Dükkândan aldığın çikolatayı kırıp bize paylaştırırken arkada pompa sırası bekleyen bir adam kornaya basmış, sen de kafanı camdan çıkarıp bağırmıştın ona. Öyle bağırdığın için gurur duymuştum seninle.”

Alice hatırlamaya çalışıyordu. Bunu hatırlamak istiyordu. Unutursa Elisabeth’e ihanet etmiş gibi olurdu. Hafızasının orta ye-

rine çöreklenmiş devasa bir şeyi kaldırmaya çalışan bir halterci gibi, var gücüyle zorluyordu zihnini.

Gözünün önüne, bebek arabasında ağlayan bir bebeğin, arabada ağlayan Elisabeth'in, öfkeyle kornaya basan bir adamın görüntüleri geliyordu gerçekten; ama bunlar gerçek hatıralar mı, yoksa Elisabeth'in anlattıklarından yola çıkarak kendi mi uyduruyor, bilemiyordu. Pek de gerçek gibi durmuyorlardı aslında. Öncesi sonrası olmayan, temelsiz, puslu görüntülerdi.

“Şimdi hatırladın mı?” diye sordu Elisabeth.

“Belki biraz.” Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Öyle hevesli görünüyordu ki!

“İyi bari.”

“Üzgünüm,” dedi Alice.

“Ne için? Bu senin hatan değil ki. Spor salonunda tutup kafanı yere kendin vurmadın ya.”

“Hayır, bebek için üzgünüm.”

12

Alice o anda söylenecek doğru şeyi bulmaya çalışıyordu. Aslında aklına ilk gelen, “Peki bir daha hamile kaldın mı?” diye sormak oldu ama o da, “Neyse ne, biz işimize bakalım!” demek gibi bir şeydi.

Dönüp Elisabeth’e baktı yeniden. Güneş gözlükleri olduğu için gözleri görünmüyordu; bir eliyle direksiyona yapışmış, diğeriyle de bir lekeyi çıkartmaya çalışmış gibi yanağını ovuşturuyordu.

Alice camdan dışarı baktığında eve fazla bir şey kalmadığını gördü. Nick’le birlikte gecenin bir yarısı yürüyüşe çıkıp, başkalarının evlerinden orijinal dekorasyon fikirleri çalmak için az mı dolaşmışlardı. Bu gerçekten on yıl önce miydi? Mümkün değildi. Hatıraları, daha dün olmuş gibi berrak ve düzgündü. Komşularıyla karşılaştıklarında ilk selam veren hep Nick olurdu. Önce neşeyle, “İyi akşamlar!” der, sonra bunlar eski dostlarıymış gibi hararetli bir sohbeta dalardı. Alice ise bu süre boyunca, *Bu yabancılarla ne işimiz var bizim?* diye düşünür, ama kibarca gülümsemeyi de ihmal etmezdi. Her şeye rağmen Nick’in bu sosyalliğiyle gurur duyuyordu. Tanımadıkları bir sürü insanla dolu bir partiye hiç çekinmeden dalıp, elini tokalaşmak için bir yabancıya uzatarak, “Benim adım Nick, bu da eşim Alice,” diyebiliyordu. Bu, Alice için, hayatta kıvıramayacağını bildiği karmaşık bir müzik aletini çalmaktan farksızdı. İşin en iyi kısmıysa, onunla birlikte her türlü

sosyal etkinliğe katılabiliyor olması; partilerin, toplantıların bir eziyetten çok, neşeli akşamlara dönüşmesiydi. Öyle ki, artık eskiden ne kadar utangaç olduğunu bile unutmaya başlamıştı. O sırada Nick yanında olmasa, sohbet ettiği biri sıvışıp onu sap gibi ortada bıraksa bile ezilip büzülmüyordu artık; çünkü istediği zaman Nick'in yanına gidip, yüzünde süzgülü bir ifadeyle karşısına diki-lebilir, Nick de durumu hemen çıkıp kolunu omzuna atarak onu o anda yapmaktaki olduğu bir sohbetin içine çekebilirdi.

Bundan sonra partilere de yalnız mı gitmesi gerekecekti?

Eski ilişkilerini, ilişkileri bittikten sonra hissettiği şeyleri hatırladı bir an. Kendini, koruma kalkanı düşmüş gibi hissederek ve bu aylarca sürerdi. O saçma sapan çocuklardan sonra bile böyle hissettiğine göre Nick'le ayrıldıktan sonra neler olacaktı acaba? Onunla ilişkilerinin güvenli kozasının içinde kendini hep evindeymiş gibi hissederek. Ve orada sonsuza kadar kalabileceğini düşünürdü.

Alice bileziğiyle oynamayı bırakıp kafasını kaldırarak dışarı baktı. Rawson Sokağı'na dönüyorlardı. Sıra sıra badem ağaçlarını seyrederken önlerindeki arabanın, King Sokağı'na sapmadan önce sağa sinyal verdiğini fark edince aniden korkuya kapıldı. Kalbi, bir kâbusun tam ortasında uyanmış gibi küt küt atıyor; bir el boğazına yapışmış, sıktıkça sıkıyor; korkudan yerine mihlanmış gibi kıpırdıyamıyordu.

Uzanıp Elisabeth'e dokunmak, can çekişmekte olduğunu anlatmak istedi ama hareket edemiyordu ki. Elisabeth frene basıp soluna, sağına bakındı, sonra da King Sokağı'na saptı. Alice hemen dibinde kalp krizi geçiriyordu ve Elisabeth'in haberi bile yoktu.

Köşeyi döndüklerinde Alice'in kalbi yavaşlamaya başladı. Artık nefes de alabiliyordu. Ciğerlerine yeniden hava dolunca derin bir oh çekti.

Elisabeth ancak o zaman dönüp ona baktı. “Sen iyi misin?”

Alice her zamankinden cılız bir sesle, “Şey, bir an gerçekten tuhaf hissettim kendimi.”

“Başın mı döndü? İstersen seni hemen hastaneye götürebilirim. Sorun değil.”

“Hayır, hayır, geçti şimdi. Sadece biraz... neyse, boş ver.”

Korku kaybolup giderken, onu eğlence treninden yeni inmiş gibi güçsüz ve titrek bir halde bırakmıştı. Bu duygu dalgalanmaları ne anlama geliyordu? Önce o tarifsiz keder hissi, şimdi de bu korku.

Kendi sokaklarında ilerlerken evlerinin direkt karşısındaki evde Satılık ilanını gördü. “Oo, Pritchett’lar evlerini satılığa mı çıkarmış?” diye sordu.

Elisabeth ilana bakarken tuhaf, esrarengiz bir ifade geldi yüzüne. “Hım. Yıllar önce satmamışlar mıydı onlar? Demek ki yeni sahipleri de satılığa çıkarmış. Neyse ne...” Arabayı Alice’lerin evinin önünde durdurup el frenini çekti. “Evin, güzel evin.”

Alice camdan evlerine bakar bakmaz eliyle ağzını kapattı. Ardından, arabanın kapısını açıp dışarı fırladığında yerdeki beyaz çakıl taşları ayaklarının altında çıtırdadı. Yere baktı: beyaz çakıl! “Ah,” dedi kendinden geçmiş bir halde, “neler de yapmışız böyle!”

Evi ilk gördüklerinde aylardan temmuzdu.

Arabayı önüne çektiklerinde ikisi de aynı anda, “Hay Allah!” demiş; sonra arabada oturup birkaç saniye evi inceledikten sonra, “Hımm?” deyip birbirlerine bakmışlardı. Bu, “Belki o kadar da kötü değildir,” anlamına geliyordu.

Çöktü çökecek haldeki çatısı, perde yerine battaniyeler asılmış pencereleri, dize kadar büyümüş otları ve çerçöp dolu bahçe-siyle Federasyon dönemlerinden kalma, iki katlı, viran halde bir

evdi bu. Evin kederli ve yorgun bir hali vardı, ama sağına soluna bakmazsan eski heybetli zamanlarını gözünde canlandırabiliyordun.

Ön bahçedeki Satılık ilanının altına MASRAFLI yazılmıştı ve bunun anlamını herkes bilirdi.

“Çok iş var,” demişti Nick.

Alice de, “Hem de çok iş,” diyerek onaylamış, sonra birbirlerine yandan yandan şüpheli birer bakış atmışlardı.

Arabadan inip sokakta titreye titreye emlakçıyı beklediler. Neden sonra evin ön kapısı gıcırdayarak açıldı ve dışarı, üstünde bir erkek kazağı, altında kareli bir etek, uzun çorapları ve lastik ayakkabılarıyla iki büküm halde yaşlı bir kadın çıkıverdi.

“Tanrım,” dedi Alice acı içinde. Birazdan suratları asık, yaşlı bir çift evden çıkıp hızla arabalarına koşturacaklar, sonra biz de üzerinde pis ayakkabılarımızla gezeceğimiz halılar hakkında ileri geri konuşacağız, diye düşündü. Evleri daha kolay satılsın diye yaptıkları şeyleri görünce içi daha bir burkulurdu Alice’in; bahçede taze çiçekler, daha yeni silindiğinden üstü hâlâ ıslak banklar, salon masasının üstüne, evleri daha bir ev gibi görünsün diye gelişi güzel bırakılmış kahve fincanları. Nick, sanki hep orada yaşıyorlarmış gibi, banyolarına kokulu mumlar koyan insanlara gülüp geçerdi; ama Alice’e bu hep dokunaklı gelir, “Beni etkilemek için bu kadar zahmete girmenize değer miydi?” demek isterdi onlara. Şimdiyse bir de antika, titrek, ihtiyar bir kadın vardı. Nick’le evi gezerlerken bu kadıncağz nereye gidecekti? Sırf onlar bakmaya gelecek diye romatizmalı dizleriyle yerleri de silmişti kesin. Oysa muhtemelen almayacaklardı evi.

Nick kadına, “Selam!” diye seslenince Alice arkasına saklanıp “Şş!” diyerek susturmaya çalıştı onu. Ama Nick aniden çekilince yine ortada kalmıştı. Şimdi herkesin önünde güreşmek

istemediği için mecburen Nick’le yan yana, yaşlı kadına doğru yürümeye başladılar.

“Emlakçıyı bekliyorduk biz de,” dedi Nick.

Yaşlı kadın gülümsemeden, “Randevunuz saat üçte,” dedi.

“Tüh,” dedi Alice. Bu üçte ne vardı böyle? Nick’le hep karıştırıyorlardı. (“Allah korusun, ileride bir de çocuklarınız olunca ne yapacaksınız?” derdi Nick’in annesi.)

“Kusura bakmayın,” dedi Nick. “Olmadı, biz civarda bir tur atar, öyle geliriz. Eviniz de güzelmiş.”

“İsterseniz şimdi de bakabilirsiniz,” dedi yaşlı kadın. “O zevzeğe göstereceğime size gösteririm daha iyi.”

Başka da bir söz etmeden dönüp, iki büküm haliyle eve doğru yürümeye koyuldu.

“Bizi kafese kapatacak, sonra da kesip yiyene kadar besleyecek,” diye fısıldadı Nick, Alice’in kulağına.

“Yola ekmek kırıntıları dökeriz biz de,” diye karşılık verdi Alice fısıldayarak.

Gülmemek için kendilerini zor tutup kadının peşine takıldılar.

Veranda basamaklarının başına, evi korusunlar diye, kumtaşından heybetli aslanlar yerleştirmişlerdi. Nick’le Alice yanlarından geçerken gözleriyle onları takip ediyor gibiydiler.

“Raaaaa!” diye fısıldadı Nick, Alice’in kulağına, elini pençe gibi kaldırarak. Alice ise, “Şş!” diyerek susturmaya çalıştı onu.

İçerisi beklediklerinden hem daha iyi hem de daha kötüydü. Yüksek tavanlar, süslü kornişler, tavanda güller, orijinal mermer şömineler vardı içeride. Nick yıpranmış, eski halıyı ayağıyla hafifçe iterek, Alice’e yerdeki döşemeleri gösterdi. İçeride insanın burnunun direğini kıran bir rutubet ve bakımsızlık kokusu vardı. Duvarların badanası çatlak çatlak, banyolar küflü, 1950’lerden

kalma fırını ve yerdeki muşambalarıyla mutfak müzelikti.

Yaşlı kadın onları tek çubuğu yanan bir ısıtıcının önüne otur-
tup, Alice'in yardım etme tekliflerini elinin tersiyle reddederek,
çay ve bisküvi getirdi mutfaktan. Onun yürüyüşünü izlemek bile
büyük bir ızdıraptı. Nihayet gelip karşılırlına oturduğunda tozlan-
mış, eski bir fotoğraf albümü vardı elinde.

"İşte ev elli yıl önce böyleydi," dedi kadın.

Fotoğraflar siyah beyaz ve küçüküklerdi ama yine de evin bir
zamanlar ne kadar güzel ve mağrur durduğu kolaylıkla anlaşılabil-
liyordu. Şimdiki pörsümüş, iskelet görüntüsüyle alakası yoktu.

Yaşlı kadın sararmış tırnağıyla, fotoğraflardan birinde, ön
bahçede kollarını iki yana açarak poz vermiş küçük bir kıızı gös-
terdi. "Bu benim. Taşındığımız gün çektirmiştik."

"Çok güzelmişsiniz," dedi Alice.

"Evet," dedi yaşlı kadın. "Ama o zaman farkında değildim
tabii. Şimdi senin de ne kadar güzel olduğunun farkında olmaman
gibi."

"Doğru, o da farkında değil," diye onayladı Nick. Sanki bir
aydır yemek yememiş gibi, bayat bisküvilere yumulmuştu.

"Bu evi çocuklarıma ve torunlarıma bırakmak isterdim," dedi
kadın. "Ama kızım otuz yaşını görmeden öldü, oğlumsa benimle
konuşmuyor artık. Ben de satılığa çıkarayım dedim. İki yüz bin
istiyorum."

Bisküvi Nick'in boğazında kalmıştı. İlanda üç yüz binin üze-
rinde diyordu.

"Herhalde emlakçı size bundan biraz daha fazlasını istedi-
ğimi söyler, ama iki yüz bin vererseniz de kabul ederim. Biliyorum,
yatırımcının biri çıkıp iyi para verebilir, ama o da tutar buraya
apartman diker, başkalarına satar. Bense sizin gibi genç bir çift
alsın, kendi başlarına çalışıp adam etsin, eski mutlu anıları yeniden

yaşatsın istiyorum. Burada çok güzel hatıralarımız oldu. Siz şimdi hissedemezsiniz ama inanın bana, her yerde onlar.”

Bu “hatıralar” kısmını tükürürcesine söylüyordu.

“Güzel bir eve dönüşebilir,” diye devam etti yaşlı kadın, sanki onları azarlıyormuş gibi. “Güzel bir eve dönüşmeli. Biraz boya badana yeter.”

Arabaya geri döndüklerinde bir süre içeride oturup sessizce evi seyretiler.

“Biraz boya badana yeter,” dedi Alice.

Nick güldü. “Evet, varil varil boya, kamyon kamyon badana.”

“Ee ne diyorsun yani?” diye sordu Alice. “Unutalım gitsin mi? Tabii ya, unutalım gitsin, değil mi?”

“Önce sen söyle. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hayır, önce sen söyle.”

“Bayanlar önden.”

“İyi, tamam,” dedi Alice. Sonra derin bir nefes alıp eve baktı. Yeni boyanmış duvarlar, biçilmiş çimenler, bahçede daireler çizerek koşturan bir çocuk geldi gözünün önüne. Bu tam anlamıyla delilikti. Bu evi adam etmek yıllarını alacaktı. Paraları yoktu. İkisi de tam gün çalışıyordu. Ufak tefek, yüzeysel işlerden daha büyük tadilat gerektiren evlere bulaşmayacaklarında anlaşılmışlardı da.

“Ben bu evi istiyorum,” dedi Alice.

“Ben de,” dedi Nick.

Alice’in ayakları yere değmiyordu. Baktığı her yerde yeni ve harika şeyler görüyordu. Verandaya çıkan merdivenlerin başında kumtaşından taş bloklar (Nick’in fikri), parlak beyaz, ahşap çerçeveli pencereler ve içeride krem rengi perdeler, verandanın dibinden neşeyle tırmanan pembe begonviller (bu fikri daha geçen gün

bulmamış mıydı? “Dışarıda kahvaltımızı ederken kendimizi bir Yunan adasındaymış gibi hissedeceğiz,” demişti Nick’e) vay canına, ön kapı bile tamamdı – nihayet bir yolunu bulup boyamışlardı demek ki.

“Bir listemiz vardı,” dedi Elisabeth’e. “Listeyi hatırlıyor musun? Üç sayfa, evle ilgili yapılması gereken şeylerin listesiydi. Tam doksan üç madde vardı. Adını da ‘İmkânsız Hayal’ koymuştuk. Son maddede ‘beyaz çakıl yol’ vardı.” Eğilip yerden aldığı pürüzsüz, beyaz bir taşı Elisabeth’e gösterdi. Bütün listeyi tamamlamışlar mıydı gerçekten? Bu bir mucizeydi. İmkânsız Hayal’i gerçekleştirmişlerdi.

Elisabeth bezgin bezgin gülümsedi. “Gerçekten güzel bir ev yarattınız. Sen bir de içeri girince gör. Anahtarlar sırt çantandadır herhalde.”

Alice hiç düşünmeye gerek duymadan eğilip, çantanın yanındaki fermuarlı bir gözden anahtarları çıkardı. Daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen ana kapının anahtarını da eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Elisabeth’le birlikte verandaya çıktılar. Hem güzel hem de havalı olmuştu burası da. Mavi minderli (mavinin en sevdiği tonu) hasır sandalyeler ve üstünde yarısı meyve suyuyla dolu bir bardağın durduğu mozaik desenli bir masa vardı. Otomatiğe bağlanmış gibi gidip bardağı aldı, sırt çantasını omzuna astı. Tam o anda ayağı bir şeye vurdu; siyah beyaz bir futbol topuydu bu. Top yuvarlanarak gidip, yan yatmış haldeki bir çocuk scooter’ının dibinde durdu.

“Ah,” dedi, aniden paniğe kapılarak. “Çocuklar. Onlar da içerde mi?”

“Nick’in annesindeler. Bu hafta sonu sıra onda. Nick Portekiz’den yarın dönüyor. Yani her zamanki gibi, pazar akşamı geri getirir çocukları.”

“Her zamanki gibi,” diye tekrar etti Alice cılız bir sesle.

Bir açıklama yapma ihtiyacı hisseden Elisabeth, “Standart prosedürünüz böyle galiba,” dedi.

“Tabii,” dedi Alice.

Elisabeth portakal suyunu Alice’in titreyen ellerinden aldı. “İçeri girelim mi? Biraz yatmak istersin herhalde. Hâlâ çok solgun görünüyorsun.”

Alice etrafına bakındı. Eksik bir şeyler vardı.

“George ve Mildred neredeler?” diye sordu.

“George ve Mildred da kim?” diye sordu Elisabeth. *Başımda bir deli var* ses tonuyla konuşmaya başlamıştı artık.

“Kumtaşından aslanlara bu isimleri takmıştık.” Sonra da verandadaki boş bir alanı işaret ederek, “Onlar bize yaşlı kadından yadigâr. Çok da seviyoruz onları,” dedi.

“Ah, tamam, şimdi hatırladım galiba. Atmıştınız onları. Eve yakışmıyorlardı zaten.”

Alice ablasının ne demek istediğini anlamamıştı. O aslanlar olmadan yapamazlardı ki. Evden her çıkışlarında, “Biz çarşıya gidiyoruz George, Mildred,” derlerdi. “Ev size emanet.”

Nick’in bundan haberi vardı muhakkak. Ona sorsa daha iyi olurdu. Dönüp kapının kilidine baktı. Onlar da yeniydi. O bunları düşünmeye kalmadan, parmakları doğru anahtarı bulup kilide sokmuş, eliyle tokmağı bastırıp omzuyla iterek kapıyı açmıştı bile. Bazı hareketleri – cep telefonu, makyaj, kilit mesela – zihninin, daha önce yaptım mı yapmadım mı diye düşünmesini beklemeden vücudunun ezbere yapabiliyor olması inanılmazdı. Tam bunu Elisabeth’e de söyleyecekti ki, evin koridorunu görür görmez dili tutuldu.

Eve taşındıktan bir hafta kadar sonra, bir gün, “Beni dinle, bir kehanette bulunacağım,” demişti Nick, küf kokan, karanlık ko-

ridorda dururken. (Evi görünce annesi resmen ağlamıştı.) “Güneş ışıklarının, şuraya, şuraya, bir de şuraya koyacağımız tepe pence-relerinden süzülüp koridora dolduğunu hayal et. Bütün bu kâğıtları çıkarıp duvarları uçuk bir yeşile boyadığımızı hayal et. Halıyı uzaklara, çok uzaklara gönderdiğimizi, döşemeleri de güneşte pırıl pırıl parlamaya kadar cilaladığımızı hayal et. Holde yüksek bir sehpa düşün; üstünde – kâhyamızın bıraktığı – gümüş bir tepsi, tepside mektuplar ve çiçekler, sehpanın yanında bir şemsiyelik ve şapkalık. Duvarları bunlar gibi korkunç portre resimlerinin değil de boy boy çocuklarımızın gerçek fotoğraflarıyla, yani kumsalda oynarken, burnunu karıştırırken falan çekilmiş fotoğraflarıyla süslediğimizi hayal et.”

Alice o sıralar fena halde üşüttüğü için, nefes aldıkça burun delikleri yanıp gözlerini yaşarttığı için, bankada sadece iki yüz on bir dolarları varken eve yeni bir sıcak su tesisatı yaptırmaları gerektiğini öğreneli sadece yirmi dakika olduğu için hayal falan edememişti bunları. Tek söylediği, “Burayı alırken aklımız neredeydi?” oldu. Bunun üzerine Nick’in de yüzü düşmüş, “Lütfen böyle yapma Alice,” demişti çaresizce.

Ama şimdi koridor aynen o gün tarif ettiği şekliyle duruyordu karşısında. Gün ışığı, yüksek sehpa, sıvı altın gibi parlayan döşemeler. Köşede, üstüne hasır şapkalar, beysbol şapkaları, hatta birkaç plaj havlusu asılmış komik görünümlü, antika bir şapkalık bile vardı.

Alice durmadan, sadece elini bütün bu eşyaların üzerinde gezdire gezdire yürüdü koridorda. Çerçevelemiş fotoğraflara şöyle bir göz attı: ellerinin ve dizlerinin üzerinde, çimlerin içinde emekleyen tombul bir bebek; üstünde örümcek adam kostümü olan küçük bir kızın yanında kameraya gülerek bakan bir bızdık; üstünde bol bir sörfçü şortu, suya düşmeden önce, havaya fırladığı

anda çekilmiş, arkasında parlak mavi gökyüzü, kollarını bacaklarını yanlara doğru açmış, güneşten bronzlaşmış, sıska bir çocuk. Bütün bu fotoğraflar Alice'in bilmediği hatıraları anlatıyordu.

Koridorun sonunda, yaşlı kadının onlara çay ve bisküvi ikram ettiği küçük oturma odası yer alıyordu. Bu arkadaki kısmın üç duvarını yıktırıp geniş bir alan yaratmayı planlamışlardı. (Bu da Alice'in fikriydi, restoranda peçetenin üstüne çizerek göstermişti.) Böylece mutfakta yemek yaparken arka bahçedeki jakaranda ağacını da görebilecekti. “Şehrin tek kâhini sen değilsin,” demişti Nick’e. Ve şimdi bütün plan gözlerinin önünde duruyordu; hem de aynen çizdiği gibi, belki daha bile iyisi. Bulunduğu yerden mutfaktaki granit oturma yerlerini, paslanmaz çelikten, devasa buzdolabını ve çoğunun ne olduğunu çıkaramadığı, karmaşık mutfak aletlerini görebiliyordu.

Elisabeth mutfağa girip – elini kolunu sallaya sallaya, sanki alelade bir mutfağa girermiş gibi! – portakal suyunu lavaboya boşalttı.

Alice çantasını yere bıraktı. Bu “boşanma” muhabbeti doğru olamazdı. Bu evde mutlu mesut yaşamamak mümkün müydü ki?

“İnanamıyorum,” dedi Elisabeth’e. “Şuraya bak! Arka pencerede beyaz panjurların harika görüneceğini biliyordum. Nick’e kalsa ahşap rengi yaptıracaktık. Ama fayanslar konusunda haklıymış, bak. Ah, demek ki köşeye ne yapacağımızı da bulmuşuz. Evet ya! Müthiş! Ama perdeler konusunda kararsız kaldım şimdi.”

“Alice,” dedi Elisabeth, “hafızan biraz geri gelmeye başladı mı?”

“Aman Tanrım! Şu gördüğüm, havuz mu gerçekten? Yüzme havuzu mu o? Hem de gömme havuz! Biz zengin miyiz Libby? Piyangodan para falan mı çıktı bize?”

“Hastanedekilere ne söyledin?”

“Şu televizyona baksana! Ne kocaman! Sinema perdesi gibi.”

Saçmaladığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

“Alice,” dedi Elisabeth.

Alice’in dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu. Gidip televizyonun karşısındaki kahverengi, deri (ve pahalı!) koltuğa oturdu. Bacağına bir şey batıyordu. Altından çekip çıkardı; bir kolunun altında makineli tüfek taşıyan, katil görünümlü bir oyuncak askerdi bu. Yandaki sehpayı bıraktı dikkatle.

Elisabeth gelip yanına oturdu. Elinde katlanmış halde bir kâğıt parçası vardı. “Bunu kimin yaptığını biliyor musun?”

Üstüne, ağzı aşağı doğru bükülmüş, alınına da yara bandı yapıştırılmış bir kadın resmi çizilmiş, bir çocuğun elinden çıktığı çok belli olan bir kartpostalı bu. Açıp okudu: *Sevgili anneciğim, geçmiş olsun, Olivia’dan sevgilerle.*

“Olivia yapmış işte,” dedi Alice, elini kâğıdın üzerinde gezdirirken.

“Peki Olivia’yı hatırlıyor musun?”

“Biraz.”

Aslında hiçbir şey hatırlamıyordu; sadece bu Olivia’nın varlığı şüphe götürmezdi, o kadar.

“Peki hastanedekilere ne söyledin?”

Alice elini kafasının arkasındaki hassas noktaya götürdü. “Bazı şeylerin hâlâ biraz puslu olduğunu ama çoğu şeyi hatırladığımı söyledim. Onlar da bana nöroloji muayenesi için sevk kâğıdı yazıp verdiler; şikayetim olursa randevu alabilirdim. Bir haftaya kalmaz normale dönersin de dediler. Gerçekten de parça parça bazı şeyleri hatırlıyorum galiba.”

“Parça parça mı?”

Kapı çaldı.

“Ah!” dedi Alice. “Bu da güzelmış! Eski kapı zilimizden nefret ediyordum!”

Elisabeth kaşlarını kaldırdı. “Ben bakarım.” Sonra bir an durup, “Sen bak istersen,” dedi.

Alice ona sert bir bakış attı. Neden kapıya Elisabeth bakmıyordu ki? “Sen bakabilirsin.”

Elisabeth koridorda kaybolunca Alice başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Nick yarın gece çocukları bırakmaya geldiğinde neler olacak acaba, diye düşünüyordu. Normalde hemen koşup boynuna atılırdı. (Ama şimdi, onu haftalardır, aylardır görmemiş gibi hissediyordu.) Peki ya Nick hiçbir şey yapmadan put gibi dursunsa? Ya da nazikçe itip uzaklaştırırsa kendinden? Ya da basba-yağı ittirirse? O asla böyle bir şey yapmaz. Neden aklına böyle şeyleri getiriyordu ki?

Sahi ya, bir de çocuklar olacaktı. Ortalığın altını üstüne getireceklerdi. E, çocuktular tabii.

Alice içinden isimlerini söyledi.

Madison.

Tom.

Olivia.

Olivia ne şirin bir isimdi öyle.

Peki onlara her şeyi söyleyecek miydi? “Affedersiniz, sizi bir yerden tanıyorum ama bir türlü çıkaramadım.” Bir çocuğa böyle bir şey söylenmezdi ki. Annesinin onu hatırlamaması kadar korkunç bir şey olabilir miydi? Hafızası geri gelene kadar, ki çok yakında geri gelecekti elbette, hatırlıyormuş gibi yapmalıydı.

Onlarla ayrıca normal bir ses tonuyla konuşması gerekiyordu. Sahtekâr yetişkinler gibi agu gugu yapması doğru olmazdı. Çocuklar akıllı oluyordu. Etraflarındaki her şeyin farkındaydılar. Ah, Tanrım. Ne diyecekti onlara? Bu, Nick’in o ürkütücü işyeri partilerine gitmekten bile beter bir şeydi.

Koridordan sesler geliyordu.

Önden Elisabeth, arkasından da bir el arabasını ittire ittire bir adam geldi. Arabanın üstünde üç tane koli vardı.

“Bardak getirmiş,” dedi Elisabeth. “Bu gece içinmiş.”

“Nereye bırakayım bunları?” diye sordu adam nefes nefese.

“Hım,” dedi Alice. Bu gece için mi?

“Buraya, mutfağa bırakırsan olur herhalde,” dedi Elisabeth. Adam kolileri kaldırıp masanın üstüne koydu.

“Bir imza alayım,” dedi adam. Elisabeth imzaladı. Adam kâğıdı koparıp ona uzattı, sonra etrafına şöyle bir göz atarak, “Güzel evmiş,” dedi.

“Teşekkür ederim!” dedi Alice gururla.

Koridordan bir gürültü daha geldi. “Alkol teslimatı!”

“Alice,” dedi Elisabeth. “Bu gece bir parti veriyor olabilir misin?”

13

Birlikte Alice'in ajandasını karıştırmaya giriştiler.

"*Anaokulu Kokteyl Partisi*," diye okudu Alice. "Akşam yedi. Bu ne demek?"

"Olivia'nın sınıfındaki bütün veliler geliyor demek bence," dedi Elisabeth.

"Ve de parti benim evimde, öyle mi?" dedi Alice. "Neden böyle bir şey yapayım ki ben?"

"Galiba buna benzer bir sürü şey daha yapıyorsun."

"*Galiba* mı? Senin haberin yok mu? Sen bunlara katılmıyorsun?"

"Şey, hayır. Okul işleri bunlar," dedi Elisabeth. "Anneler falan oluyor. Ben de anne olmadığımı göre..."

Alice ajandadan kafasını kaldırıp ona baktı. "Anne değil misin?"

Elisabeth oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Hayır değilim. O konuda şansım yaver gitmedi. Sen onu boş ver de bu partide ne yapacaksın onu söyle."

Parti marti umurunda değildi Alice'in. *Anaokulu Kokteyl Partisi* gibi bir şeye ev sahipliği yapacak değildi tabii ki. "Neler olduğunu anlat bana," dedi. "Lütfen. Düşükten sonra yine hamile kalmaya çalıştın mı mesela?"

Elisabeth'in gözleri küçüldü, küçüldü...

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

DallaslıDoris'in, "kızım" ve "torunum" derken tırnak içinde kullanmamla ilgili yorumları beni epey bir düşündürdü.

Aslında haklı galiba. Barb benim kızım. Elisabeth ve Alice de torunlarım.

Barb'ın kocası öldükten sonra benim hayatım da değişti. Öncesinde, yandaki genç, mesut komşularımdılar. Babaları uzun boylu, gözlüklü, hoş bir adamdı. Elektrik teknisyenydi. Ara sıra çöpümü çıkarmama yardım ederdi. Kızları da aşıktı ona. Babaları işten eve geldiğinde ona doğru bir koşuşları vardı, görecektiniz.

Ben bekârdım. Frank Neary'nin sorusuna da cevap vermiş olayım (Bu arada, gerçekten yıllar önce öğrencim olan Frank Neary misin, yoksa arsız bir sahtekâr mısın hâlâ emin olamadım ya neyse!); ben hiç evlenmedim. Nasıl diyorlar? Aşktan yana şansım yoktu.

Ama kendimi hiçbir zaman yalnız ya da boşlukta hissetmedim. Sevdığım bir işim vardı, dostlarım vardı, ilgi duyduğum şeyler vardı. Bir ailem olsun istemiyordum yani. Ve sonra yan kapıdaki iyi kalpli, genç adamın kalp krizinden öldüğünü öğrendim. Ne büyük şoktu! Kızların, babalarının cenazesi olduğu gün evden çıkışlarını hiçbir zaman unutamam. O kederli, solgun, küçük yüzlerini.

Bir gün, yemek bırakmak için kapılarını çaldığımda Barb'ı hiç iyi görmedim. Her şeyden umudunu kesmiş gibiydi. Kendi annesini babasını da gençken kaybetmiş; üzerine bir de bu gelince iyice yıkılmıştı.

Sonra her gün öğleden sonraları uğramaya başladım. Önceleri bunu daha çok görev bilinciyle yapıyordum. Yapılması gerektiği için yapıyordum yani. Ama sonra o küçük kızlara aşık oldum.

O küçük yumurcaklar bir an önce büyümeleri gerektiğini sanıyorlardı.

Örneğin Alice yemek yapmayı öğrenmek istiyordu. Hiç unutmam, ona pırzola pişirmeyi öğretmiştim de, birkaç haftaya kalmadan, farklı baharatlar ekleyerek denemeler yapmaya girişmişti! Elisabeth ise daha çok çevresindeki dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyordu. "İş nasıl bulunur?" diye sorardı bana. "Bankada nasıl hesap açtırılıyor?"

Ben elimden geleni yaptım, ama kızların o dönemden nasıl etkilendiklerini bazen bugün bile merak ederim. Hep kendilerine ideal bir aile kurma telaşında oldular. Babalarını kaybetmeden önceki o mutlu günlerini arıyorlar herhalde. Ama düşünüyorum da, galiba herkes ideal bir aileye sahip olmak, mutlu bir yuva kurmak istiyor, öyle değil mi?

Alice'in benden, okullarındaki Dede-Nine Günü'ne katılmamı istediği zamanı hatırladım şimdi. Öğretmenine, "Bu Frannie. Yan kapıda oturuyor ve kendisi büyükannem olur," demiş, sonra da bunun bir sakıncası var mı der gibisinden bana bakmıştı. O anda ağlamamak için kendimi zor tuttuğumdan ağzımı açıp tek bir söz edememiştim.

Aşağıya Elisabeth ve Alice'le birlikte çektiirdiğimiz bir fotoğraf koydum. Babaları öldükten sonraki ilk Noel'di. (Üstümdeki hippie elbisesine dikkat!) O Noel günü annelerini mutlu etmek için nasıl da çırpınıp durmuşlardı.

Onlar bana Tanrı'nın bir lütfu.

YORUMLAR

DallaslıDoris diyor ki...

Bütün bu paylaşımların için teşekkürler. Çok güzel

kızlarmış. Yanlarında senin gibi biri olduğu için de çok şanslılarmış. Ayrıca sen de epey çekici bir kadınmışsın!

Not: Sakıncası yoksa aşktan yana şansım yok derken neyi kast ettiğini sorabilir miyim?

Elisabeth'in ev ödevi

Alice'in gözlerini kocaman kocaman açıp kibarca, bir kez daha deneyip denemediğini sorması gerçekten inanılmazdı.

Sizin “erken kayıplar” dediğiniz o deneyimlerim hakkında düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. (Bu arada neden “kayıp” derken kabızmışsınız gibi ağzınızı acıyla büzüyorsunuz? Yüzünüzün o halinden biraz nefret ediyorum Dr. Hodges. Eminim karınız da benimle aynı fikirdedir. Sizi o halde görünce, verdiğim yüz elli dolarla başka neler neler yapardım diye düşünmeden edemiyorum bazen.) Bir seansımızda o “erken kayıplar” hakkında (yine aynı yüz ifadesiyle) konuşmamı istemiştiniz de ben derin bir iç çekip olmaz demiştim, hatırlıyor musunuz? Sebebi yüzünüzün aldığı o haldi işte.

O “kayıplarımı” artık sağlık karnemde birer kurşun deliği olarak görüyorum. Doktorun biri sağlık geçmişimi soracak olduğunda bütün tedavilerimi, tahlillerimi, yıkıcı hayal kırıklıklarımı, artık bir anlamı kalmamış gibi ya da benim değil de başka birinin başına gelmiş gibi, sesim bile titremeden tek tek sayabiliyorum.

Mesela “İkinci üç aylık düşük” dediğimde nasıl bir şey olduğunu ve bana neler hissettirdiğini düşünmüyorum bile.

Bu arada, sizin yüzünüzden en sevdiğim dizileri bile kaçırıyorum artık. Bu terapiye ne kadar önem verdiğimi anlayın yani. Keşke bana bir de not verseniz. Sahi ya, sizden onay bekleyen hastalarınıza not verseniz ne iyi olur!

Hatırlıyorum da, yeniden hamile kaldığımızda ne kadar çok

sevinmiştik. Ne de olsa ve de nasıl olduysa artık, “doğal” bir şekilde hamile kalmayı başarmıştık.

Bebek Ocak’ın on yedisinde gelecekti (Ben’in doğum gününden bir gün sonra: Bir de aynı günde doğduğunu düşünsenize! Ama hayır, şşş, aman diyeyim bir duyan olur). Bu kez hamileliği kimseye söylemedik. İlkini her önümüze gelene anlatmanın ace-mice bir hata olduğuna karar vermiştik. Ama yine de, ara sıra, özellikle de ilk üç aylık testi geçtikten sonra, ikinci hamileliğimi gayet sakın, kadınca bir özgüvenle cümle âleme ilan etmenin hayalini kurmuyor da değildim hani. “Ah hayır, bu seferki tüp bebek değil,” diyecektim herkese. “*Doğal* hamilelik bu sefer.” Artık isim düşün-müyorduk ve Ben her sabah evden çıkarken beni öpüp karnımı el-lemiyordu. Hep, “*Şayet* Noel’de hâlâ hamile olursam,” gibi cüm-leler kuruyor, “bebek” derken sesimizi iyice alçaltıp fısıldar gibi konuşuyorduk. Sanki yeniden umutlanmamız bir hataymış gibi, sinsi sinsi bebek sahibi olmaya çalışarak tanrıları oyuna getirmeye çalışıyormuşuz gibi.

Bu sefer ilk ultrasona Ben de geldi. İkimiz de, sanki kıyafet-lerimiz önemliymiş gibi, bir iş görüşmesine gider gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiştik. Bu seferki ultrasoncu kadın gençti, Avus-tralyalıydı ve biraz aksi bir tipti. Ben biraz korkuyordum ama et-rafta kamera vardır diye çaktırmıyordum, bilmem anlatabiliyor muyum? Yüzeyde sinirlerim koptu kopacak derecede gergindi, ama derinlerde bir yerde bir parçam, çektiğim acıları seyredip, bu anın tadını çıkarıyor gibiydi: *Ooo, şuna da bakın, nasıl da yumruk yapmış ellerini, tırnaklarıyla avuçlarını delecek neredeyse, zavallı, travmatik şey; bu kez KESİNLİKLE bir kalp atışı duyacağının far-kında bile değil, sanki böyle şeyler sık sık oluyormuş gibi.* Biraz-dan hissedeceğim rahatlığa hazırlıyordum kendimi. “Mutluluk” gözyaşlarımı tutuyor, zamanının gelmesini bekliyordum. Bir yan-

dan da, ilk bebeğime söyleyeceğim duygusal sözler bulmaya çalışıyordum. “Seni asla unutmayacağım,” diyecektim ona. “Hep yüreğimdesin.” Alice’in bebeği ondan sadece birkaç ay büyük olacaktı. Onlara hâlâ ikiz diyebilirdik.

“Üzgünüm...” dedi aksi kız.

Ben, bulaşmak istemediği bir bar kavgasının ortasında kalmış gibi, dişlerini sıkıp bir adım geri çekildi.

Bu “Üzgünüm”leri şimdiye kadar kaç kez duyduğumu ben de hatırlamıyorum Dr. Hodges. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Evet, tıp dünyasındaki meslektaşlarınız hep böyle üzgün insanlar. Bir gün siz de, yüzünüzde acıklı bir ifadeyle, “Üzgünüm ama ben sizi tedavi edemiyorum. Başka birinden kişilik nakli gibi seçenekleri araştırırsanız iyi olur,” dersiniz hiç şaşırırmam.

Bunun, neredeyse bire bir aynı şekilde tekrar olması utanç vericiydi. Kendimi, ölü bebeklerin ultrasonlarına gelip durarak insanların değerli vaktini çalıyormuşum gibi hissetmiştim. Ne? Karınızda gerçekten bir bebek olduğunu mu sandınız? Komik olmayın. Siz kim oluyorsunuz da böyle bir şeye kalkışıyorsunuz bakayım? Dışarıda gerçekten hamile olan, karınlarında gerçek ve canlı bebekler taşıyan kadınlar varken size de ne oluyor?

Sonradan aileme bebekten bahsetmemenin yanlış olduğunu düşündüm. Düşük yaptığımdan haberleri olmalıydı ki, gerçekten hamile kaldığımı da bilsinler. Ama bunu insanlara anlattığımda daha çok hamileliğimi bir sır olarak saklamama takıldılar. Kendilerini aldatılmış hissettiler. “Hee, geçen gün mangal yaparken neden içki içmiyorsun diye sormuştum da canım istemiyor demiştin. Demek bu yüzdenmiş,” gibi şeyler söylediler. Yani bana YALANCI demeye çalışıyorlardı.

En çok kırılansa, Ben’in annesi oldu. Kendimizi affettirene kadar akla kararı seçtik. Sanki önemli olan benim bebeğimi kay-

betmiş olmam değil de hamileliğimi saklamamdı. İnsanlar ilki kadar üzülmemişlerdi; öncekini daha yeni kaybetmiş sayılırdım, neden üzölsünlerdi ki? Bu Ocak bebeğimi, sanki kimse onu sevmiyormuş gibi, ilki kadar güzel ya da zeki bir kız değölmüş gibi, koruyup kanatlarımla altına alma ihtiyacı hissediyordum.

Kız olduğunu nereden mi biliyorum? Bu kez yumurtalarımı teste gönderdiler, dişi kromozomları varmış. Yine üzgünlerdi ama bebeği neden kaybettiğimi bulamamışlardı. Ayrıca düşük konusunda bilmedikleri pek çok şey olduğunu söyleyip, istatistiksel olarak bir dahaki sefere sağlıklı bir bebek sahibi olma ihtimalimin hâlâ çok yüksek olduğunu eklediler. Çene yukarı. Bir daha dene.

Kürtajdan bir hafta sonra yeni bebeğini görmek için hastaneye, Alice'in yanına gittim. Alice gelmeme gerek olmadığını, Ben de gitmemi istemediğini söyledi ama ben yine de gittim. Neden bilmiyorum ama bir an önce normal hayatıma dönmek istiyordum galiba.

Gazete bayiinden, üstünde *Gözünüz aydın!* yazan alllı pullu bir kartpostal aldım. Sonra gidip bir bebek mağazasından, üstüne kelebek motifleri işlenmiş, miniminnacık sarı bir elbise aldım. "İnsanın doğurası geliyor değil mi?" demişti tezgâhtar kız.

Elbiseyi pembe kâğıda sardurdım, kartpostalın üzerine bir şeyler karaladım, hastaneye gidip uzun çabalar sonucu bir park yeri buldum; sonra da hediyem bir kolumun altında, Alice için aldığım magazin dergileri diğer kolumun altında, hastane koridorlarında dolaşmaya başladım. Bütün bu süre boyunca kendimle gurur duyuyordum. "Çok iyi gidiyorsun. Aferin sana. Yakında hepsi geçecek ve sen yine evde televizyon seyrediyor olacaksın."

Alice odada tek başına, Olivia'yı emziriyordu.

Onu o halde görünce kendi göğüslerim acıyıp yandı. Vücudunuzun, bebeğiniz rahminizden kazanıp sökülmüş olsa da hâlâ

hamileymişsiniz gibi davranması büyük bir hainlik aslında.

“Ah, şuna da bak!” diye girip, yeni doğmuş bir bebekle ilgili söylenmesi gereken her şeyi söylemeye hazırlandım.

Son zamanlarda daha iyi kıvırıyorum bu işleri. Daha geçen hafta, üçüncü çocuğunu doğuran bir arkadaşımı ziyarete gittim de kendime hayran kaldım. “Şunun minicik ellerine bak!” “Ah, gözleri/burnu/ağzı aynı sen!” “Tabii ki kucağıma almak isterim!” Nefes al, ver. Boş boş konuş. Gülümse. Düşünme, düşünme, düşünme. Böyle şeyler için de Oscar verseler ya!

Ama Alice rolümü oynamama izin vermedi.

Beni görür görmez boştaki kolunu uzatıp, yüzünü buruşturarak, “Keşke *ben* senin ziyaretine gelseydim,” dedi.

Yatakta yanma oturdum, bana sarılmasına izin verdim. Alice’in gözyaşları Olivia’nın küçük kafasına damlıyordu, ama o umursamadan, hayatta kalması buna bağlıymış gibi emmeye devam ediyordu. Bu çocuk oldum olası yemek yemeyi sever zaten.

O anla ilgili her şey, Alice’in benim için gözyaşı dökmesi falan aklımdan çıkmış tamamen. Oysa bu şekilde, kederimin birazını olsun paylaşmak istemesi benim için çok değerliydi. Biraz da onun sayesinde, *Sorun yok, üstesinden gelirim, yakında hiçbir şeyim kalmayacak*, diye düşünmüştüm.

Ama tabii o sıralar bunun böyle sürüp gideceğini bilmiyordum.

Hımmm. Galiba bu günlük tutma terapisinde küçük de olsa bir aşama kaydettik Dr. Hodges. Ama siz yine de fazla havaya girmeyin. Alice’le bu anımı *bastırmış* falan değildim, sadece bir süredir aklıma gelmiyordu, o kadar. Ama yine de tebrikler; bunun yüzünden en sevdiğim diziyi bile kaçıırıyorsam, bu işte bir iş var demektir.

* * *

“Benim ağzımdan laf almak için unutmuş numarası yapmıyorsundur herhalde, değil mi?” dedi Elisabeth.

Alice bunu duyunca, Nick’in telefonda ona bağırdığı zamanki gibi çöktü yeniden. Nick de buna benzer bir şey söylemişti. Karşısındakinin ağzından laf almak için zarf atan tipte bir insana mı dönüşmüştü?

“Ne gibi bir lafmış bu?”

“Boş ver. Paranoyaklık ediyorum.” Elisabeth kalkıp mutfağa gitti. Sonra buzdolabının önünde durup, mıknaatısla tutturulmuş hatırlatma notlarına, fotoğraflara, çocukların çizdiği resimlere baktı. “Şu parti için hazırlanmış davetiyelerden var mıdır acaba?”

Alice koltukta dönüp ona bakmaya çalışırken başına bir ağrı saplandı.

“Libby. Lütfen söyle, ne lafıymış bu? Anlamadım ben. Bazen benimle öyle konuşuyorsun ki, beni artık... sevmediğini düşünüyorum.”

“Hah!” Elisabeth buzdolabının üstünden bir şey alıp Alice’in yanına döndü. “İşte davetiye bu. L.C.V. kısmında başka bir kadının adı daha var. Onu arayıp parti programını değiştirmesini isteyebilirsin.”

Davetiyeyle Alice’e de uzattı ama Alice ona bakmadı bile.

Elisabeth iç geçirdi. “Tabii ki hâlâ seviyorum seni. Bunları dert etme sen. Kafanı takacak bir şey yok. Bak, kadının adı Kate Harper’mış. Konuşurken adı geçmişti galiba. İyi arkadaş olduğunuzu tahmin ediyorum.”

Dikkatle Alice’e bakıyordu.

“Bu adı ilk defa duyuyorum,” dedi Alice bezgin bezgin.

“Öyle olsun,” dedi Elisabeth. “O halde onu ben ararım. Sen yukarı çıkıp uzan biraz. Mezardan çıkmış gibisin.”

Alice, Elisabeth'in gergin yüzündeki çizgilere baktı.

Seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Nick gibi seni de mi kaybettim?

Alice bu yabancı yatak odasının ortasında durup etrafına baktı. Nick'e ait olan bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Ama ondan hiçbir iz kalmamış gibiydi. Yatağın başında kitaplar ya da dergiler yoktu mesela. Nick ekonomi dergileri, savaş hikâyeleri, macera romanları okumayı severdi (macera romanlarını Alice de severdi). Her gün pantolon cebinden çıkarıp üst üste dizdiği bozuk paralar da yoktu. Ne kapı tokmağına asılmış bir kravat, ne bebek mezarı gibi spor ayakkabıları, ne de bir köşeye atılmış kırışık tişörtler vardı ortalıkta.

Aslında ikisi de dağınıktı. Elbiseleri genelde üst üste, kucak kucağa yerlerde sürünürdü. Bazen sırf kendilerini utandırıp gaza gelsinler diye eve misafir çağırır; hatta o zaman bile son dakikada, üstünkörü bir temizliğe girişirlerdi.

Ama buradaki halı (koyu kahverengiydi ve böyle bir şey seçmiş olduğunu hatırlamıyordu) tertemizdi, daha yeni süpürülmüştü.

Sırada gardırop vardı. (Onu taşman birilerinin evinin önünde, yan yatmış halde bulmuşlardı. Hatta o zaman da şimdiki gibi sonbahardı ve eve getirdiklerinde içinden epey bir yaprak çıkmıştı.) Kapağını açar açmaz karşısına, kalın ahşap askılara asılı, tahminen Alice'e ait olan, birbirinden güzel elbiseler çıktı. Elini elbiselerin arasında gezdirirken kumaşların tenine dokunuşuna bayılmıştı ama kendini fazla kaptırmadan Nick'in bir şeylerini aramaya devam etti. Herhangi bir şey. Beyaz, sıkıcı, bir takım gömleği bile olurdu.

Bir bulsa gömleği, kollarının altından kavrayıp kucaklayacak, başını göğsüne gömecekti.

Dolabı kapatıp etrafa bir kez daha göz gezdirdiğinde odanın epey kadınsı bir kokusu ve görüntüsü olduğunu fark etti. Yatağın üstünde beyaz, dantelli işlemeli bir örtü ve bir sıra, küçük, parlak mavi yastık vardı. Alice yatağı kesinlikle çok güzel bulmuştu (resmen hayallerinin yatağıydı bu) ama Nick muhtemelen bu kadar güzelliğin onda ani bir iktidarsızlığa yol açabileceğini söyler; hatta *ben peşin peşin söyleyeyim de, sen ne yaparsan yap* diye de eklerdi. Yatağın arkasındaki duvarda asılı, çiçekli böcekli tabloyu görür görmez karnını tutup kusuyormuş gibi yapacağı da garantiydi. Tuvalet masasının önüne dizilmiş renk renk şişelere ve içine büyükçe bir buket gül konmuş kristal vazoya da söyleyecek bir şey bulurdu elbette (“Neden ama neden?” derdi muhtemelen).

Burası ancak yalnız yaşadığı takdirde döşeyebileceği türden bir yatak odası olmuştu. Asla yapmayacağını bilse de, hep böyle güzel cam şişelerden bir koleksiyonu olsun istemişti.

Bir de güller vardı tabii. Dün ambulanstayken aynen bu güllerin gözlerinin önüne gelmiş olduğunu hatırladı. Tuvalet masasının önüne gidip yakından baktı. Bunları ona kim vermişti acaba? Böyle bir şeyden nefret ediyorken, şimdi yatak odasında ne işleri vardı?

Vazonun hemen dibinde küçük, kare şeklinde bir kart gördü. Nick’ten miydi? Nick onunla barışmak isterken gül sevmediğini unutmuş olabilir miydi? Yoksa bilakis nefret ettiğini bile bile gül göndererek *bir şey* mi ima ediyordu?

Kartı alıp okudu: *Sevgili Alice, bunu bir kez daha tekrarlalım, ama bu kez gün ışığında... Dominick.*

Ah Tanrım, çıktığı biri vardı.

Yatağın ucuna çöküp, elinde tuttuğu karta hayretle baktı.

Flörtleşmelerin, randevuların geçmişte kalmış olmaları gerekmiyor muydu? Gelecekte ne işleri vardı? Zaten oldum olası sevememişti o işleri. Arabada ilk kez yan yana oturmanın kapana kısılmışlık hissi, dişlerinin arasında bir şey var mı endişesi, konuşacak en sıkıcı mevzu bulma yarışmasında sıranın sana gelmesi. *Peki hafta sonları ne yapıyorsun?*

Ama bu çıkmalar iyi gittiği zaman başkaydı tabii. Nick’le ilk kez çıktığı zamanlar hissettiği coşkuyu çok iyi hatırlıyordu. Bir gece bir barda oturup Avustralya Günü dolayısıyla fırlatılan havai fişekleri izlemişlerdi birlikte. O kocaman, kremalı kokteylini yudumlarken Nick de kız kardeşleriyle ilgili komik bir şeyler anlatmıştı. Ah, ne kadar eğlenceli ve seksiydi. Alice’in saçları iyi görünüyordu, ayakkabıları acıtmıyordu, kokteylinin üstündeki çikolata parçaları enfesti; Nick’in eli masaj yapmak için sırtında dolaşırken öyle yoğun bir mutluluk hissetmişti ki, kesin ardından başıma bir şey gelecek diye korkuya kapılmıştı. (Başına gelecek olan o şey bu muydu? Hem de bunca yıl sonra. Nick dünyanın bir ucundan telefon açıp küfretmişti ona. Bu biraz ağır bir fatura olmamış mıydı?)

Nick’in dışında herhangi biriyle çıkmak sıkıcı, şapşalca ve aptalca olurdu. Dominick. Nasıl bir isimdi ki bu?

Kartı alıp, ani bir öfkeyle parça pinçik etti. Aslında bu çiçeklerin yatak odasında durması bile Nick’e ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Bu yetmiyormuş gibi bir adam daha vardı. “Daha mutlu günler”den bahseden bir kart göndermişti o da. Melbourne’lu bir fizyoterapist. O kimdi? Nick’ten ayrıldıktan sonra bir değil iki adamla mı çıkmaya başlamıştı yoksa? Sürtüğün teki mi olmuştu? Spor salonuna giden, imalı imalı konuşan, sevgili ablasını üzen, *Anaokulu Kokteyl Partileri* falan veren bir sürtük. Bu yeni halinden nef-

ret etmişti. Bir tek güzel yanı vardı, o da elbiseler.

Bütün bunlara bir dur demek gerekiyordu. Nick'in paralarını, çoraplarını ve o kocaman spor ayakkabılarını geri alacak, bu güllerden de bir an önce kurtulacaktı.

Yatıp arkasına yaslandı. Elisabeth'i düşündü; aşağıda şu Kate Harper denen kadınla konuşup bu geceki partiyi iptal etmeye çalışıyordu herhalde. Yatakta sürünüp örtüyü çekti ve üstündeki kırmızı elbisesine aldırmandan yeni yıkanmış, mis gibi kokan çarşafın arasına daldı.

Tavana bakarken (badanası boyası yerindeydi; lekeler ve çatlaklar hiç var olmamıştı sanki) hastanenin tuvaletinde, hatıralarının arasına bodoslama düşecekmiş gibi hissettiği o an geldi aklına. Kendini bırakabilecekken geri çekilmiş, bu boşluğa düşmekten son anda kurtulmuştu. Aslında hayatında ne haltlar olup bittiğini hatırlayabilse işi daha kolay ve daha az kafa karıştırıcı olurdu. Onca hatırayı bir anda üstüne boca eden o parfümün kokusunu yeniden almak için bileğini kokladı, ama bu kez sadece karmaşık, yarı gerçek yarı hayal duygular hissetti. Zaten onlar da geldikleri gibi gidivermişti.

Uyku aniden bastırıldığında başına gelen en kötü şeyin bu olmadığını düşünüyordu. En kötüsü değildi belki, ama en saçma sapanıydı.

Uyandığında elinde hediyesi, yatağın ucunda oturmuş, onu bekleyen Frannie'yi gördü.

“Selam uykucu.”

“Selam.” Frannie'nin hiç değişmediğini görünce keyifle gülümsedi Alice. Üstünde, Alice'in daha önce defalarca gördüğü türden uçuk pembe, düğmeli bir bluz ve gri pantolonu vardı. Dimdik duruyordu. Küçük bir orman cinine benziyordu. Teni bembeyazdı,

gözünde ince ve geniş kedi gözlükleri vardı; kısıcık kesilmiş, beyaz saçlarını küçük kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Alice sevinçle. “Hâlâ aynısın.”

“On yıl önceki gibi mi yani?” dedi Frannie gözlüklerini düzelterek. “Daha fazla kırışacak yerim kalmadı ki. Al bakalım.” Hediyelerini uzattı Alice’e. “Muhtemelen beğenmezsin ama yine de gelirken bir şey getireyim dedim.”

Alice yattığı yerde doğrulup oturdu. “Tabii ki beğenirim.” Paketi açınca ortaya bir şişe talk pudrası çıktı. “Ne güzel.” Şişenin kapağını çevirerek açıp, avucunun içine biraz döktü ve kokladı. Sade, çiçeksi bir kokusu vardı ve ona hiçbir şey hatırlatmıyordu. “Teşekkür ederim.”

“Nasıl oldun bakalım?” diye sordu Frannie. “Ödümüzü ko-partın.”

“İyiyim,” dedi Alice. “Biraz kafam karışık sadece. Bazen her şeyi hatırlayacak gibi oluyorum, bazen de bütün bunlar büyük bir eşek şakası diye düşünüyorum. Sanki hepiniz, otuz dokuz yaşındaymışım gibi davranıyorsunuz.”

“O duyguyu bilirim,” dedi Frannie düşünceli düşünceli. “Daha geçen gün, uyandığımda kendimi on dokuz yaşındaymış gibi hissettim. Banyoya gidip aynada bana bakan yaşlı kadını görünce de ürktüm. *Bu yaşlı cadaloz da kim?* dedim kendi kendime.”

“Sen cadaloz falan değilsin ki.”

Frannie konuyu kapatmak için elini havada şöyle bir savurdu. “Neyse ne. O değil de, bence bu seninki sinirsel. Bakma bana öyle! Bu çok normal, insanlar sinir krizi geçirirler. Son zamanlarda çok stresliydin sen de. Bu boşanma meselesi...”

“Bak onu dediğin iyi oldu. Sahi biz neden ayrılıyorruz?” diye araya girdi Alice. Bir an yüksek sesle “boşanıyoruz” diyemediği için “ayrılıyorruz” demişti. Frannie ondan hiçbir şeyi saklamazdı. Dosdoğru söylerdi.

Ama, “Hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdi o da. “Bu Nick’le senin aranda. Tek bildiğim, bu fikri iyice benimsemiş olduğunuz. Barışma ihtimali de yok gibi. O yüzden hepimiz ağzımıza fermuar çekip kabullendik.”

“Ama bu konuda senin de bir fikrin vardır. Senin her konuda bir fikrin olur!”

Frannie gülümsedi. “Evet genelde olur, değil mi? Ama bu kez ben de kararsızım. Bana hiçbir şey anlatmadın zaten. Bu, çocuklar için daha da üzücü bir durum aslında. Özellikle de bu velayet kavganız. Bunu hiç ama hiç tasvip etmiyorum; sen de biliyorsun.”

“Hayır bilmiyorum, çünkü hatırlamıyorum.”

“Hee. Neyse, ben bu konudaki fikrimi zamanında da belirttim. Aslında sen de tahmin edebilirsin.”

“Onu geri getirebilir miyim sence?” diye sordu Alice.

“Kimi? Nick’i mi diyorsun? İyi de onu geri istemiyorsun ki sen,” dedi Frannie. “Daha çarşamba günü konuştuğumuzda yeni bir adamdan çiçek aldığını söylemiştin. Hatta bayağı heyecanlanmış gibiydin.”

Alice güllere iğrenerek baktı. “Hani son zamanlarda çok stresliydim?” dedi sonra.

“Evet, streslisin ama çiçekler seni mutlu etmişti,” dedi Frannie.

Alice bir iç geçirip, “Sen nasılsın Frannie? Annemle hâlâ komşu musunuz?”

“Hayır hayatım,” dedi Frannie, Alice’in dizini tutarak. “Beş yıl önce bir emekliler köyüne geçtim. Annen Roger’a taşındıktan hemen sonra.”

“Hım. Peki nasıl bir yer bu emekliler köyü? Eğlenceli oluyor mu?”

“Eğlenceli oluyor mu?” diye tekrar etti Frannie. “Bugünlerde

varsa yoksa eğlence, öyle değil mi? Artık her şey eğlenceli, dertsiz, tasasız olmalı.”

“Her şey değil tabii.”

“Sence benim espri anlayışım nasıl?” diye sordu Frannie. Yüzündeki kırılğan ifade Alice’i şaşırtmıştı.

“Tabii ki süper!”

“Peki ötenazi hakkında ne düşünüyorsun?”

Alice gözlerini kırıştırdı. Sonra da yattığı yerden panik halinde doğruldu.

“Frannie bir sorun mu var? Hasta mısın?”

“Hayır, hayır, gayet iyiyim. Sadece konu ilgimi çekiyor, o kadar. Bazı şeyleri bilmek istiyorum. Benim yaşımda birinin, seçeneklerini bilmesi gerekmez mi? Bunda ne tuhafılık var ki? Sorup öğrenmek gerekiyor.”

Canı sıkılmış gibiydi.

“Tamam, sana katılıyorum, ama... iyi olduğuna eminsin değil mi bak? Hasta falan değilsen neden kafa yoruyorsun ki bunlara?”

Frannie iç geçirip gülümsedi. Genelde pek gülümsemediği için onu o halde görmek bir hediye gibiydi. “İnan bana hasta değilim. Sadece... ilgimi çekiyor. Boş ver, hadi aşağı inelim. Annen yiyecek bir şeyler hazırlamış.”

Alice, birlikte aşağı inerlerken Frannie’yi daha yakından inceleme fırsatı bulmuştu. Biraz zayıflamış gibiydi. Demirlere de sıkı sıkı tutunarak iniyordu.

“Alice, canım! Ben de tam seni almaya geliyordum!”

“Nasılsın Roger?” dedi Alice. Onu merdivenlerin dibinde görünce dehşete kapılmıştı. Onu görmek, yanında Nick yokken hiçbir şey ifade etmiyordu Alice için. Roger, ancak davet ettiğin zaman (yani onunla karşılaşmaya hazırlıklı olduğunda) görmek iste-

yeceğın türden bir misafirdi; sanki evden biriymiş gibi, pat diye merdivenlerin dibinde görmek isteyeceğın türden değil.

“Bomba gibiyim!” diye gürledi Roger. “Asıl sen nasılsın?” Merdivenlerden aşağı indiğinde Roger kolundan tutup salona kadar eşlik etti ona.

Annesi mutfaktan çıkıp, “İyi uyudun mu kızım?” diye sordu, elini bir havluya kurularken. “Senin için en iyi şey istirahat. Artık hafızan da geri gelmiştir herhalde.” Cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti. “Frannie, canım, nerede rahat ediyorsan oraya otur lütfen. Bak orada cereyanda kalmayasın.”

“Abartma Barbara!” diye çıkıştı Frannie, Barb bir de oturmasına yardım etmeye kalkışınca.

Neyse ki Barb’ın üzerinde önceki günkü egzotik salsa kostümü yoktu. Onun yerine, göbeğı biraz açıkta bırakan bir tişört ve kapri pantolon giymişti. Saçlarındaysa süslü püslü bir atkuyruğı yapmıştı. Alice annesinin, boynunu Roger’a doğru cilveli cilveli kıvrışını hayretler içinde izliyordu.

“Öğlen yemeğı için güzel bir ton balıklı salata yaptım. Bunu özellikle senin için yaptım Alice, çünkü biliyorsun balık beyne iyi gelir. Bak bize; Roger’la ben her gün balık yağı içiyoruz, değil mi sevgilim?”

Annesi az önce Roger’a sevgilim mi demişti?

Roger geçen on yıl içinde hiç değişmemiş gibiydi. Hâlâ bronz tenli ve ıslı ıslıldı ve hâlâ çok seviyordu kendini. Bir cerrahi müdahale falan mı vardı acaba? Olmayacak şey değildi. Üstündeki pembe polo tişörtü ve açık yakasından fışkıran kırlaşmış göğüs kıllarının arasında parlayan altın zincir göz alıyordu. Altındaki dar şort da kaslı, esmer bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Barb dönmüş mutfağı giderken, Roger kıcına epeyce çapkın bir şaplak attı. Yine dehşete düşen Alice hemen bakışlarını çevirdi.

(Hatırladığı kadarıyla Roger'ın su yatağı da vardı. Hatta, "Kadınlar bayılıyor," demişti Alice'e bir keresinde.)

Frannie hafifçe gülüp, onu anladığını belirtmek için Alice'in elini tuttu. Alice ise olanları unutmak için, önünde oturduğu uzun, çam ağacından masayı incelemeye koyuldu. Hastanedeyken bunu da görmüştü rüyasında. O mutfağı temizlerken Nick de bu masada oturuyordu. Bir de ipe sapa gelmez bir şey söylemişti. Ne söylemişti sahi?

Elisabeth çantasını omzuna atarak içeri girdi. "Benim gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Alice çaresizce. Roger'la ve annesiyle başa çıkabilmesi için desteğe ihtiyacı vardı. "Geri geleceksin değil mi?"

Elisabeth ona tuhaf tuhaf baktı. "Öğlen yemeğinde görüşmem gereken insanlar var. Ama istersen çıkışta gelirim."

"Kim onlar?" diye sordu Alice, evde biraz daha kalsın diye oyalamaya çalışarak. "Kiminle buluşacaksın?"

"Arkadaşlarla," diye karşılık verdi Elisabeth çabucak. "Sen onu boş ver de, kulağın telefonda olsun bak. Bu geceki partiyle ilgili olarak Kate Harper'ın telefonuna üç mesaj bıraktım ama geri dönmedi daha." Alice'e baktı. "Hâlâ solgun görünüyorsun. Yemekten sonra biraz daha yat, olur mu?"

"Bence de, bence de!" diye atıldı annesi, elinde cam salata kâsesiyle mutfaktan çıkarken. "Onu yemekten sonra hemen sarıp sarmalayıp yatağa yatıracağım, sen merak etme. Küçük canavarlar geri dönmeden iyi etmemiz lazım onu."

Alice annesinin elindeki büyük salata kâsesine bakarken nedense aklına "Gina" ismi geldi.

Varsa yoksa Gina, değil mi? Gina da Gina, Gina da Gina. Nick tam da bu masada otururken söylemişti bunları. Ya gerçekten

hatırlıyordu ya da rüyasında uydurmuştu bütün bunları.

“Gina kim?” diye sordu Alice.

Birden zaman durmuş gibi sessizleşti bütün ev.

Frannie boğazını temizledi. Roger kafasını yere çevirip boy-nundaki zincirle oynadı. Barb mutfağın girişinde donup kalmış, kucağındaki salata kâsesine sarılmıştı. Elisabeth ise dudaklarını yemeye başlamıştı.

“Kim diye sordum,” dedi Alice.

Elisabeth’in ev ödevi

Deminden beri, hafızamdan on yılı ben kaybetsem neler his-sederdim diye düşünüyorum. Hayatımın geldiği noktada beni neler şaşırtırdı, sevindirirdi ya da üzerdi?

On yıl önce daha Ben’le bile tanışmamıştım. Demek ki şimdi Alice gibi olsam, ben de tanıyamayacaktım. Yatağımda iri yarı, kıllı tüylü, korkutucu bir şey bulacaktım. Hayatını ışıklı tabelalar tasarlayarak kazanan ve en büyük tutkusu arabalar olan, sessiz, dağ gibi bir adama aşık olduğumu o eski halime nasıl izah ederdim bilemiyorum. Ben’le tanışmadan önce arabalara inatla ilgi göster-meyen kızlardan biriydim. Onları sadece büyüklükleri ve renkle-riyle ayırt edebiliyordum. Büyük, beyaz bir araba; küçük, mavi bir araba diyordum. Ama şimdi senelerine, modellerine kadar biliyo-rum. Grand Prix’leri izliyorum. Ara sıra araba dergilerini karıştır-dığım bile oluyor.

Siz arabalardan hoşlanıyor musunuz Dr. Hodges? Sizde daha çok resim ve opera sever bir hava var. Masanızda, karınız ve küçük çocuklarınızla birlikte çekilmiş bir fotoğrafınızı gördüm. Her se-ansımızda, siz reçetemi yazarken gizli gizli o fotoğrafa bakıyorum. Karınız hamile kalmakta zorlanmamıştır herhalde. Üreme güçlüğü çekmeyen bir karınız olduğu için şükrediyor musunuz hiç? Ben

odadan çıkar çıkmaz o fotoğrafa sevgiyle bakıp, *Tanrı'ya şükür ki karımın toprağı bereketli çıktı*, diyor musunuz? Hadi çekinmeyin, itiraf edin. Bir erkeğin, ona evlat verecek kadınlar istemesi içgüdüsel, biyolojik bir şey galiba. Bu konuyu bir keresinde Ben'le de konuşmuştuk. Ona, içten içe bana kızıyor olsa da bunu anladığımı söyledim. Buna o kadar sinirlendi ki. Onu hiç öyle görmemiştim. “Bunu bir daha duymayacağım,” dedi. Ama bence özellikle bu yüzden o kadar sinirlendi; yani söylediklerimin doğru olduğunu bildiği için.

Ben'le tanışmadan önce daha kafalı, iş hayatında başarıyı elde etmiş tipler arıyordum. Evinde alet takımı bulunduran biriyle çıkmamıştım hiç. İçinde kirli paslı, kullanmaktan aşınmış torna-vidalar falan olan bir alet takımı diyorum. Ben'i o alet takımının içinden yağlı bir İngiliz anahtarı seçerken ilk kez gördüğümde bir irkilişim vardı ki, şimdi bile düşündükçe utanıyorum o halimden. Babamın da öyle bir alet takımı vardı. Belki de bilinçaltım alet takımı olan bir erkek arıyordu. Eminim sizin alet takımınız yoktur Dr. Hodges? Yok, değil mi? Ben de öyle tahmin etmiştim.

Eskiden bir erkekte aradığım özelliklerden biri de iyi bir parti insanı olmasıydı. Alice'in Nick'i gibi. Ama Ben partilerde, özellikle de akşam yemekli, ciddi olanlarında umutsuz bir vaka. Bir kere oturduğu yere bir türlü sığamıyor. Kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi hayata küsüyor. Yanımda kocaman, evcil bir gorille dolaşıyor gibi hissediyorum kendimi. Bazen, arabalardan anlayan bir erkekle (ya da kadınla; onun için fark etmiyor) karşılaşacak olursa biraz açılıyor, ama onun dışında acınacak halde oluyor. Zaten partiden çıkıp arabaya bindiğimizde, hapisten yeni çıkmış biri gibi derin bir oh çekiyor.

Ne garip; yıllar yılı annemin ve Alice'in sosyalleşme korkuları yüzünden az çekmedim. Ayılıp bayılarak, “Hayır, olamaz!”

derkenki hallerini görseydiniz sanırdınız ki birileri ölmüş; oysaki çok geçmeden anlardınız ki, doğru düzgün kimseyi tanımadıkları bir partiye ya da yemeğe davet edilmişler de ondan bu yaygara. Ardından, nasıl olur da yırtarız bu işten diye strateji geliştirmeler, bir havalara girmeler başlardı. Hele bir de birbirlerini rahatlatmaya çalışmaları vardı ki, tam facia. “Vah zavallım! Ay ne kötüymüş! Bir yolunu bul, gitme sakın.” İşte, bütün bunlara deli olan ben, git-tim sosyalleşmenin eziyet olduğunu düşünen bir adamla evlendim. Allahtan onlar kadar abartmıyor. El âlem onun için ne der diye ahlanıp vahlanmıyor, midesine sancılar girmiyor. Bana kalırsa hiçbir türlü tedirginliği yok aslında. Burnu havada bir insan değil o. Sadece konuşmayı sevmiyor, o kadar. Havadan sudan konuşma yeteneği sıfır. (Annemle Alice’ten farkı, bizimkilerin konuşmaya bayılıyor, yeni insanlarla tanışmaya can atıyor olmaları. Aslında onlar benden bile sosyaller yani. Tek engelleri çekingenlikleri. Böyle bakınca tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş birer koşucuya benziyorlar.)

Haliyle, Ben’le birlikte partilere pek gitmiyoruz. Artık onlara ben de gelemiyorum. Laklak yapma yeteneğimi ben de kaybettim yani. Ama yine de insanların, dolu dolu geçen o enteresan hayatlarını hâlâ dinliyorum. Kimi maratona hazırlanıyor, kimi Japonca öğreniyor, çocuklarını kampa götürüyorlar var, banyoda tadilat yapanlar var. Bir zamanlar benim hayatım da böyleydi. Böyle enteresan, aktif, meraklı biriydim. Ama artık hayatım üç şeyden ibaret: iş, televizyon ve tüp bebek tedavisi. İnsanlara anlatabileceğim ilginç anekdotlarım kalmadı. “Sen neler yapıyorsun Elisabeth?” diye sorduklarında, oracıkta tıbbi maceralarımın şeceresini çıkarmamak için zor tutuyorum kendimi. Ölümcül hastalığı olan insanların ya da yaşlıların, sağlıklarından söz etmeyi neden bu kadar sevdiklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Benim de aklım fikrim kısrılığımda.

Her şey nasıl da değişiyor. Şimdi, Alice kokteyl partileri verirken, annem haftada üç gün salsaya gidiyorken; telefonda birinin neşeyle, bu pazar ne yapıyorsun diye sorduğunu duyduğumda homurdanan benim artık.

Alice üç çocuğu olduğuna hâlâ inanamıyor. Onun yerinde olsam, hiç çocuğum olmamasına ben de inanamazdım. Çünkü hamile kalmakta bu kadar güçlük çekeceğimi bilmiyordum. Kimse tahmin edemez ki böyle bir şeyi. Bu açıdan bakıldığında sıra dışı bir durumum yok yani. Ama şöyle bir şey var; bunun dışında, neredeyse her türlü sağlık problemiyle karşılaşmayı bekliyordum ben. Babamız kalp krizinden öldüğü için, eskiden beri, kolum biraz uyuşacak olsa bile paniğe kapılırdım. Hem annemin hem de babamın tarafından birer kişi kansere yenik düştüğü için bir yerimde tümör falan mı çıktı diye işkillenirim her zaman. Sırf gazetedede motor nöron hastalığı olan bir adamla ilgili bir haber okuduğum için, bende de çıkar mı acaba diye korkuyla yaşadım uzunca bir süre. Adamın, bu hastalığını, ilk kez golf sahasında ayağının acımaya başlamasıyla öğrendiğini okudum ya; benim de ayağım birazcık sızlasa, *Tanrı bizi korusun*, diye düşünmeden edemiyordum. Haberi Alice'e anlattığımda o da evhamlanmaya başlamıştı. Yüksek topuklu ayakkabılarımızı çıkarıp ağrıyan ayaklarımızı ovuştururken, tekerlekli sandalyeye mahkûm kalırsak ne yaparız diye dertleşiyor; bizi gören Nick ise gözlerini devirerek, "Sizi bana sayıyla mı verdiler?" diyordu.

Kısır olacağımın aklımın ucundan bile geçmemesinin bir nedeni de Alice'tir. İkimizin de benzer şikayetleri olmuştur her zaman. Her kış, en az bir ay def edemediğimiz bir kuru öksürük belamız vardır muhakkak. Dizlerimiz güçsüzdür, gözümüz bozuktur, süte karşı ufak bir alerjimiz ve kusursuz bir diş yapımız vardır. Haliyle, onun hamile kalmakta zorlanmadığını görünce aynı şeyin

benim için de geçerli olacağını düşündüm.

Yani kısırlığı hiçbir zaman dert etmememin, hiçbir zaman aklıma getirmememin suçlusu Alice'tir. Mesela sağlık sigortam kısırlık tedavisini kapsamıyor. Böyle bir hatayı bir daha asla yapmam. Şimdi her Allahın günü, Ben işe giderken bir araba kazasında ölecek diye endişelenmeyi alışkanlık edindim. Düzenli aralıklarla Alice'in çocukları için de endişeleniyorum. Her türlü çocuk hastalığını düşünmek gerekiyor. Yatmadan önce, gece sevdiğim biri ölecek diye endişe ederim mutlaka. Her sabah tanıdığım biri o gün bir terör saldırısında ölecek diye de endişe ederim. Ben'e göre bu, teröristlerin amacına ulaşmış olduklarını gösteriyormuş. Oysaki ben belayı, endişe ederek kovmaya çalışıyorum. Benim Teröre Karşı Savaşım da böyle.

Küçük bir espri yaptım Dr. Hodges. Bazen esprilerimi anlamıyormuşsunuz gibi geliyor bana. Sizi neden güldürmek istediğimi de bilmiyorum ya, neyse. Allah için, Ben esprilerime hep güler. Böyle ani bir patlamayla, gürelemeyle gelir kahkahaları. Daha doğrusu gülerdi; bundan başka muhabbet edecek şeylerim olduğu zamanlar en azından.

Sanırım bu "endişelenme" meselesini seanslarımızdan birinde enine boyuna konuşsak iyi olacak, çünkü belli ki sadece aptal bir batıl inançtan ibaret ve çok da çocukça bir şey. Dünyanın benim etrafımda döndüğüne, böyle endişelenerek dünyada bir fark yaratabileceğime inanıyorum herhalde. Kendi kendime o "Evreka!" noktasına geleyim diye, beni oraya yönlendirmek için yapacağınız akli başında tespitleri, temkinli soruları şimdiden tahmin edebiliyorum. Ama inanın bana, bütün bunlar fazlasıyla anlamsız ve sıkıcı. Neticede ben endişelenmekten vazgeçmeyeceğim. Çünkü seviyorum endişelenmeyi. Çünkü bu kanımda var.

Siz sadece canımı bu kadar acıtmasını engelleyin yeter Dr.

Hodges. Size bu yüzden tonla para ödüyorum. Tek istediğim, kendimi kendim gibi hissedebilmek.

Konudan fena halde saptım. Ne anlatıyordum? Hah, hafızamı ben kaybetsem neler hissederdim, onu hayal etmeye çalışıyorum. Diyelim ki düşüp kafamı çarptım ve uyandığımda, 2008’de olduğumuzu, ben kalınlaşıırken Alice’in inceldiğini, bir de Ben adında bir adamla evlendiğimi görüyorum.

Acaba Ben’e sil baştan aşık olabilir miydim yine? Ne güzel olurdu. Aşkın, buz kesmiş çarşafı ancak gıdım gıdım ısıtabilen eski, dandik bir elektrikli battaniye gibi usul usul içime girişini, sonra orada yavaşça yer edişini gayet iyi hatırlıyorum. Battaniyenin altında beklerken, *Vay be, bayağıdır titremiyorum; dur bakayım, adamakıllı ısınmışım yahu, bu ne tatlı bir sıcaklıktır böyle*, dersiniz ya hani, işte Ben’le de öyle oldu. “Pek de ilgimi çekmeyen bu adamla fazla oyalanmayayım”dan “O kadar da fena görünmüyormuş”a, “Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor galiba”dan “Onun için deli oluyorum”a doğru yavaş yavaş ilerledik.

Duyacağım kötü haberlerden korumak için, bizim şimdi Alice’e yaptığımız gibi Ben de kıvrıp durabilir miydi acaba? Yalan söylemeyi beceremez de ondan söylüyorum. Mesela “Kaç çocuğumuz var?” diye sorsam, “O konuda şansımız pek yaver gitmedi,” diye bir şeyler geveler, çenesini kaşır, boğazını temizler, gözlerini kaçırırdı herhalde.

Ben ısrarla bastırarak olduğumdaysa, daha fazla dayanamayıp her şeyi anlatırdı.

“Geçen yedi yıl içinde üç tane tüp bebek hamileliğin, iki tane de doğal hamileliğin oldu. Bu teorik bebeklerin hiçbirisi pratiğe dönüşemedi. En fazla on altı hafta hamile kalabildin; onun sonunda da öyle fena yıkıldık ki, bir daha asla ayağa kalkamayacağız sandık. Ayrıca tüp bebek tedavin sekiz kez başarısız oldu. Evet, bütün

bunlar seni çok değiştirdi. Evet, evliliğimizi de değiştirdi, senin ailenle ve arkadaşlarınla olan ilişkilerini de değiştirdi. Sinirli, aksi ve dengesiz biri oldun, çıktın. Bir kafede yaşadığın utanç verici bir olayın ardından psikologlara gitmeye başladın. Evet, bu iş bize epey bir paraya da mal oldu ama şimdi rakamlara girmesek iyi olur.”

(Aslında altı kez dūřük yaptım ve Ben bunu bilmiyor. Ama onda sadece beşinci haftaya gelebildiğim için sayılmaz. Ben bir arkadaşıyla hafta sonu balığa gitmişti; hamilelik testini önceki gün yapmış, pozitif görmüştüm ama ertesi gün kan gelince o hikâye de orada bitmiş oldu. Balıktan döndüğünde güneşte durmaktan karmıştı ve leř gibi kokuyordu ama o kadar mutlu ve keyifliydi ki kıyamadım anlatmaya. O küçük, teorik bebeklerden biriydi bu da. Uzay boşluğunda kaybolan küçük bir astronot.)

Peki bu uzun ve hazin hikâyeyi dinledikten sonra nasıl bir tepki verirdim acaba?

O eski kararlı, sorun çözücü halimi yanlış tanımadıysam eğer, aklıma gelen ilk şey, “birincide başaramadıysan başaramadın, her zaman ileri bakacaksın” tarzında bir şey olurdu herhalde. Her sabah uyandığında, çerçeve içinde bir karlı dağ manzarası ve altında Leonardo da Vinci’nin, “Engeller beni ezemez; her engel bir öncekinden daha güçlü bir dirençle karşılaşacaktır,” yazan bir resimle karşılaşan benden başka türlü bir yorum gelemezdi yani.

Sen de haklısın Leonardo.

Ama biraz daha dūřündüm de, o anda bir motivasyon konuşması yapmaya girişmeyebilirdim de.

Muhtemelen ellerimi kararlı bir şekilde dizlerime vurup, “Hadi bakalım, artık vazgeçmenin zamanı gelmiş,” falan derdim.

Sessizliği ilk annesi bozup, “Gina senin bir arkadaşındı,” dedi. Salata kâsesini masaya koyarken Alice’le göz göze gelmemeye çalışıyordu. “Galiba bu kâse Gina’nın hediyesiydi. O yüzden aklına gelmiş olabilir.”

Alice kâseye baktıktan sonra gözlerini kapadı. Gözünün önüne sarı, buruşuk bir ambalaj kâğıdı, ağzına şampanya tadı geldi. Ardından kadınsı bir kahkaha çınladı kulaklarında. Ardından boşluk.

Gözlerini yeniden açtığında, herkesin ona bakmakta olduğunu fark etti.

“Benim gerçekten gitmem gerekiyor,” dedi Elisabeth saatine bakarak.

Herkes rahatlamış halde kıpırdanmaya başlamıştı. “Ben arabayı seninkinin önüne çektim galiba!” dedi Roger neşeyle. Sonra da cebinden şangır şungur anahtarlarını çıkarıp ayağı fırladı.

“Kate’ten telefon gelebilir, unutmayın,” dedi Elisabeth aceleyle kapıya doğru yürürken. “Yoksa akşama nurtopu gibi bir partiniz olur, bak.”

“Ben seni geçireyim,” dedi Barb, Elisabeth’in peşine takılarak. Muhtemelen onunla özel bir şeyler konuşmak istiyordu.

İçeride Frannie’yle baş başa kaldıklarında Alice salatadan bir çeri domates alıp, “Ee, nereden tanıyorum bu Gina’yı bakalım?” diye sordu.

“Yolun karşısında oturuyordu,” dedi Frannie. “Sanırım oraya Olivia doğmadan önce taşınmışlardı. Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Peki yolun karşısında oturmuyor mu artık?”

Frannie bir an duraksadı. Söylenecek doğru şeyi bulmaya çalışıyor gibiydi. “Hayır,” dedi sonra. “Ailece Melbourne’a taşındılar. Çok olmadı.”

Alice birden her şeyin farkına varmıştı.

Bu Gina’yla Nick’in arasında kesin bir şeyler olmuştu. Şimdi anlamıştı. Bu yüzden herkes böyle garip davranıyordu.

Gina. Evet. Bu isim, içinde tarifi zor bir acı hissi uyandırıyor.

Neden hiçbir zaman aldatılmayacağını sanmıştı ki? Bu hep oluyordu. Başkalarının başına geldiğinde nedense biraz komik bulduğun, senin başına geldiğindeyse dünyayı başına yıkan, ucuz pembe dizi kıvamında bir şeydi bu.

Bir an, zavallı Hillary Clinton geldi aklına. Kocanın seni aldatıldığını, hem de *o şekilde* aldatıldığını bütün dünyanın bildiğini düşünsene. Bili Clinton’ı bile ayartabiliyorlarsa (Amerikan Başkanlığı gibi epey yoğun bir iş temposundan fırsat bulup) bu pekâlâ Nick’in başına da gelebilirdi.

Sarsıcı bir gerçek daha vardı; o da on yıldır evli olduklarıydı. Belki Nick’in de o yedinci yıl kaşınması tutmuştu (ki bu, tıbbi bir durumdu; Nick’in bir kabahati olamazdı) ve bu iğrenç, hain kadın ortaya çıkıp onu baştan çıkarmış, ondan yararlanmıştı.

Orospu.

Nick muhtemelen sarhoştur o anda. Muhtemelen sadece bir kerelik bir şey olmuştu. Belki de Nick onu bir partide öpmüş (belli belirsiz öpüvermiş!), Alice bunu gereksiz yere abartmış, sonradan Nick ne kadar özür dilerse dilesin yumuşamamıştı (aptal!) ve o

yüzden boşanıyorlardı. Bunlar hep Alice'in yüzünden olmuştu. Ve de Gina'nın yüzünden.

Demek ki çok güzeldi bu Gina.

Onun ne kadar güzel olduğunu, ardından Nick'in de onu güzel bulduğunu düşününce içi öyle bir acıdı ki yüksek sesle inledi.

"Hatırlamaya başladın mı?" diye sordu Frannie endişeyle.

"Galiba," dedi Alice alnını ovarak.

"Ah yavrucuğum," dedi Frannie. Alice kafasını kaldırıp, büyükannesinin yüzündeki acıma ifadesini görünce işin içinde bir öpücükten fazlası olduğunu anladı.

Bunu nasıl yaparsın Nick? Pazar akşamı geldiğinde boynuna atılmayacak, ellerini yumruk yapıp göğsünü dövecekti. İlişkilerinde önce ona muazzam bir güven ve rahatlık verip, ardından onu elinden haince koparıp almak var mıydı? Onu böyle aptal yerine koymak yakışır mıydı?

Ama bak Hillary'ye, *başka bir kadının elbiselerinin üzerindeki meni lekeleri* analiz edilirken bile erkeğinin yanında durmuştu o.

Alice bir an düşününce bu Monica Lewinsky meselesinin en az on yıllık olduğunun farkına vardı. Onların evliliği hâlâ devam ediyor muydu acaba?

Telefon çaldı.

Alice robot gibi kalkıp telefona gitti.

"Alo?"

"Alice? Benim, Kate! Valla başım o kadar kalabalıktı ki ablanın mesajını daha yeni görebildim! Seni bu sabah spor salonunda o halde görünce o kadar *endişelendim* ki, hatta arayacaktım da seni, ama işim başımdan *nasıl* aşkın biliyorsun, sonra Melanie dedi ki, seni Roseville'deki ışıkların orada bir arabanın içinde gülerken görmüş, ben de dedim *Oh be, bir şeyi yokmuş!* Ama ablan mesa-

jında bu akşamki partiyi yapamayacağını falan söylemiş.”

Alice bu sesi tanıdı. Spor salonunda, George Clooney’nin ayakkabılarına kusmadan hemen önce gördüğü sarışın kadındı bu.

“Ah,” dedi Alice.

“Biliyorsun, normalde hiç sorun değil, bende yapalım derdim. Hem de hiç düşünmeden! Ama biliyorsun, evde tadilat var, Sam’in annesi de bizde kalıyor, yani anlayacağın bu kesinlikle ama kesinlikle *mümkün* değil. Yani aslında senin de pek bir şey yapmana gerek yok; başın falan ağrıyorsa diyorum. Ben her şeyi hallederim. Valla şekerim, aslında son zamanlarda ben de pek iyi değilim ama benimki belli, grip mrip işte. Melanie geçenlerde bana, ‘Süper kahraman mısın nesin sen Kate, nereden buluyorsun bu kadar gücü?’ dedi, ben de, ‘Hayır Melanie’ciğim, süper kahraman falan değilim, elinden geleni yapmaya çalışan *bitkin* bir kadınıym sadece,’ dedim. Sam diyor ki, bazen hayır demeyi bilmeliymişim, el âlem için bu kadar çok yırtınmamalıymışım, ama elimde değil canım, ben hep böyleydim. Neyse, dediğim gibi, başın falan ağırırsa bir köşede ayaklarını uzatıp yatarsın, biz her şeyi hallederiz. Yani aslında yiyecek falan ayarlamana da gerek yok.”

Kate konuşurken Alice’in üzerine inanılmaz bir yorgunluk çökmüştü. Bu kadın gerçekten arkadaşı mıydı? Onunla beş dakikadan fazla konuşamayacağını fark etmişti. Bu kadının kendini beğenmişliğine beş dakika maruz kalmaktansa Jane Turner’la bütün bir günü geçirmeye razıydı.

“Ah, tamam o zaman,” dedi.

Akşam eve tanımadığı yüzlerce insan doluşsa ne fark ederdi ki? Hayatı zaten kâbus gibiydi; gerekirse böyle kâbus kâbus devam edebilirdi de.

“Değişiklik yapmıyoruz o zaman. Tanrı’ya şükür. Sana güvenebileceğimi biliyordum! Kendi kendime, ablası yanlış anlamış-

tır demiştim zaten. Şu somurtkan, acayip bir mesleği olan, hamile kalmak için uğraşıp duran değil miydi senin ablan? Bir annenin mecbur kaldığında nelere kadir olduğunu bilmiyor herhalde. Neyse, ben şimdi kapatıyorum, yapılacak bir sürü iş var daha. Hadi bakalım. Hoşça kal!”

Telefon kapanmıştı. Alice ahizeyi öyle sert vurdu ki bütün sehpa sarsıldı. Bu iğrenç kadının, Elisabeth’le ilgili öyle ileri geri konuşmaya ne hakkı vardı? Elisabeth’in yüzünün, bebeğinin kalp atışıyla ilgili hikâyeyi anlatırken aldığı hal gözünün önüne gelince, kadının o ince burnuna bir tane yapıştırmak istedi.

“İyi misin sen?” diye sordu Frannie.

Peki ama bu Kate Harper, Elisabeth’i nereden tanıyordu ki? Yoksa ona Elisabeth’i çekiştirip durmuş muydu? “Somurtkan”dı, “acayip” meslekti, bu laflar hep kendi iğrenç ağzından mı çıkmıştı yoksa?

“Alice?”

Frannie’nin sesinde ihtiyar kadınlara özgü bir titreme vardı. Alice aniden onu bir yabancının gözünden görmeye başlamıştı: ufak tefek, cılız bir ihtiyar.

Hemen toparlandı. Artık otuz, hatta kırk yaşındaydı. Küçük bir kız gibi, büyükannesinin kucağına kapanıp ağlayamazdı.

“Her şey yolunda,” dedi. “Kate Harper’a partiyi burada verebileceğimizi söyledim.”

“Öyle mi?” Tam o anda annesi girmişti içeri; tabii peşinde Roger’la. “Bunu yapabileceğine emin misin?”

“Tabii ki,” dedi Alice. “Neden yapamayayım ki?”

“Gina’yı hatırlamaya başladı,” dedi Frannie.

“Ah canım benim,” dedi Barb. Bu esnada Roger’ın suratında da korkunç, yaşlı bir ifade belirmişti. Muhtemelen onu anladığını göstermeye çalışıyordu.

Roger'ın, Nick'in annesiyle evliyken kırdığı cevizler geldi aklına. Bir keresinde, Nick'in annesi hafifçe iç geçirip, "Eski kocam kadın düşkünüydü maalesef," demişti de Alice kadının, *zampara* kocasını böyle zarif ve zevkli biriymiş gibi göstermeye çalışmasına hayran kalmıştı.

Roger şimdi kendi annesini de aldatıyor muydu acaba?

Nick'in de böyle *zampara* çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Ayva dibine düşüyordu demek ki. Bunu Roger'a da söylemeliydi. Hem de dosdoğru gözlerinin içine bakarak ve burun kıvrarak, "Ee Roger, görüyor musun bak, ayva dibine düşüyormuş işte," demeliydi. Ama muhtemelen bundan kimse bir şey anlamazdı. Annesi bile, "Nasıl yani tatlım?" gibi bir şey diyerek kaçırırdı o anın tadını.

Hemen sonra onun ayva değil armut olduğunu hatırladı. *Armut* dibine düşer, derlerdi. Gülmemek için kendini zor tuttu. Ne şaşkındı! Bunu onlara da söylese, "*Ah Alice!*" derlerdi kesin.

"Alice?" dedi annesi. "Çay ister misin kızım? Ağrı kesici getireyim mi?"

"Bir içkiye ne dersin?" dedi Roger kaşlarını çatarak. "Brendi mesela."

"Şimdi lazım olan en son şey alkol, Roger," diye çıkıştı Fran-nie ona. "Birazdan pokere oturalım falan da dersin sen."

"Ha?" dedi Roger.

"İyiym böyle," dedi Alice.

Bütün bunları Roger'ın o palyaço suratıyla etrafta dolaşmadığı bir zamanda düşünmeye karar verdi. Hayatının ne kadar değiştiği umurunda değildi. Ayva ya da armut fark etmezdi; Nick babası gibi değildi.

Elisabeth'in ev ödevi

Alice bana öyle yalvarası gözlerle baktı ki bir an randevumu iptal etmeyi bile düşündüm. Ama sonra onu nasıl olsa Roger'la yalnız bırakmıyorum diye vazgeçtim.

Açıkçası, Gina'yla ilgili bir muhabbete girmek istemiyordum. Gina'yla ilgili düşüncelerim biraz karmaşık. Karmaşık değil de çocukça desem daha doğru olacak galiba.

Öğlen yemeğinde Kısırlarla toplanıyorduk.

Hepimiz, aşağı yukarı beş yıl önce, “kısırlık destek grubu”na katılma vesilesiyle tanıştık. Önceleri belediyenin tahsis ettiği bir yerde toplanıyorduk ve başımızda, gidişatımızı takip eden, sizin gibi profesyonel biri vardı Dr. Hodges. Ama o bizi hep pozitif düşündürmeye çalışıyordu. “Hadi şimdi bütün bunlara daha pozitif yaklaşalım,” derdi sürekli. Ama biz pozitif olmak istemiyorduk ki kardeşim. Kafamızın içinde uğuldayıp duran acı, negatif, iğrenç şeyleri haykırmak istiyorduk. Onca tedavi, onca hormon, bir de hayatın acımasızlığı bizi cadaloz karılara çevirmişti ve insanlar cadaloz karılara hiç hoş gözle bakmıyorlardı. Biz de ne yaptık? Kendi özel grubumuzu kurduk. Şimdi ayda bir, annelerle bebek arabalarının gelemeyeceği şık bir restoranda toplanıyoruz. Yiyip içip, cadalozluk yapıyoruz işte. Bütün doktorlara, aile fertlerine, eşe dosta, özellikle de duyarsız “doğurganlar”a saydırıp duruyoruz.

Başta insanları, sanki bir bilim kurgu filminin içindeymişiz gibi, “Kısırlar” ve “Doğurganlar” olarak ikiye ayırma fikrine çok direndim, ama bir baktım ki benim de ağzıma takılmış. Kendi aramızda konuşurken, “Bu Doğurganlar nereden bilecek ki...” gibi şeyler söylüyoruz. Ben böyle konuşmamdan hiç hoşlanmıyor. Onlarla hiç tanışmamasına rağmen grubu da sevmiyor. Bir ara eşlerle de birlikte bir şeyler yapalım demiştik ama olmadı bir türlü.

Şimdi bu söylediklerimden, grubumdakiler çok kötü insanlarmış gibi bir fıkre kapılmayın. Ya da belki gerçekten öyledirler de ben göremiyordumdur. Tek bildiğim, kızlarla bu toplantılarımız da olmasa kafayı sıyıracak olduğum. Bu arada bu değil sonraki pazar Anneler Günü (televizyondan bas bas bağırdıkları için unutmama şansı olmuyor insanın). İşte o gün bir Kısırın hayatının en acı verici günüdür. O günlerde hep utanç içinde uyanırım. Yani hüznün değil utanç duyarım. Aptalca, değil mi? Lisedeysen, sınıfta sutyen takmasına gerek olmayan tek kız olarak hissettiğim şeyin bir başka çeşidi bu da. Ben gerçek bir kadın değilim zaten. *Yetişkin* bile değilim.

Bugün Manly limanındaki bir restoranda buluştuk. Ben gittiğimde hepsi dışarıda, güneşin ve masmavi gökyüzünün altında, güneş gözlükleri kafalarında, masanın ortasındaki bir şeylere gömülmüş haldeydiler.

“Anna-Marie’nin hamilelik testleri,” dedi Kerry beni görünce. “Evet, bunu biz de tasvip etmiyoruz ama yine de bir bakmak lazım.”

Anna-Marie tüp bebek tedavisine her girişinde, ilk döngü sonrası hamilelik testi yapar. Oysaki embriyo naklinden sonra, doğru sonuçlar vermeyebileceği için evde hamilelik testi yapmayın derler. Çünkü hamilelik halini taklit eden tetikleyici tedaviden arta kalan hormonlar hâlâ vücudunuzda olduğu için gerçekten hamile olmasanız da test pozitif çıkabilir; ya da henüz çok erken olduğu için negatif çıkabilir. En doğrusu, kan tahliline kadar beklemektir. Ben arada derede kalmayı sevmediğim ve uslu bir kız olduğum için evde hamilelik testi yapmam, ama Anna-Marie öyle değil; naklin hemen ertesi günü test yapmaya başlıyor, hatta bir keresinde yedi test birden yaptığını söylemişti. Hepimizin kendince bir takıntısı olduğu için birbirimizi yargılamıyoruz.

Anna-Marie'nin testlerine şöyle bir göz attım; her zamanki gibi alüminyum folyoya sarılı halde üç test duruyordu masanın üzerinde. Bana hepsi negatifmiş gibi geldi ama bunu söylemenin bir manası yoktu. Ben bir tanesinin üzerinde hafif bir pembelik var sanki dedim, Anna-Marie de, bunların hepsi negatif dediği için kocasına demediğini bırakmamış, onu anlattı. Daha ikinci çizgiyi görmeden ne ötüyorsun demiş adama, sonra da ciddi bir kavgaya tutuşmuşlar. Anna-Marie tüp bebek tedavisinde hiç başarılı olmadı ama on yıldır denemeye devam ediyor. Doktorları, kocası, ailesi, herkes artık vazgeçsin diye uğraşıyor ama o kimseye kulak asmıyor. E daha otuz yaşında, en gencimiz o, önünde boşa harca-yacağı bir on senesi daha var ne de olsa. Belki öyle olmaz tabii. Belki hiçbirimiz için öyle olmaz. Sürekli peşinde koştuğumuz, ama her seferinde avuçlarımızın içinden kayıp giden o mutlu sona bir sonraki tedavimizde ulaşırız belki.

Kerry (iki yıldır tüp bebek tedavisi görüyor, hatta bir kere-sinde bir dış gebelik geçirdi ki, az daha canından oluyordu) Anna-Marie'ye, “Bak Elisabeth'e, naklin üzerinden on gün geçti ama eminim hâlâ test yapmamıştır.”

E-mail yoluyla birbirimizi tedavi sürecimizden haberdar ediyoruz. Anna-Marie, Kerry ve ben yeniden döngüye başladık. Diğer üçüyse ya daha yeni çıktılar ya da başlamak üzereler.

Doğrusu bu seferki döngü işe yarayacak mı yaramayacak mı diye düşünmedim bile. İlk zamanlar, henüz zihin gücüne inanıyor-ken, nakil sonrası her sabah meditasyon yapardım. “Lütfen bir yer-lere gitme küçük embriyo,” derdim. “Gitme, gitme, gitme.” Ona rüşvet bile teklif ederdim: *Beşine bastığında Disneyland'a götü-receğim seni. Canın istemezse okula gitmeyebilirsin. Annen ol-mama izin ver yeter. N'olur?* Ama bunların hiçbiri işe yaramadı. O yüzden artık nasıl olsa olmayacak diyorum, olsa bile eninde so-

nunda kaybederim. Tabii bunu kendimi korumak için yapıyorum, ama o da işe yaramıyor; çünkü umut bir yolunu bulup içime sığıveriyor. Birilerinden “Üzgünüm,” lafını her iştirahimde ayaklarımın altından bir halı gibi çekilip alman bu umudun her fırsatta yeniden ortaya çıkıyor olması ne garip.

Garson elinde içkilerle gelip, “Durun bir tahminde bulunayım; çocukları adamları evde bırakıp kaçtınız, değil mi?”

Ah şu Doğurganların saflıkları yok mu? Belli bir yaş grubundaki her kadın ille de anne olacak sanki.

“El âlemden anne muamelesi görmek ne alaka ya?” dedi yeni arkadaşımız Sarah. Bugüne kadar sadece bir kez tedavi görmüş ama daha şimdiden kısırlıkla ilgili alaycı konuşmalara başladı bile. Bense bıkkınlıktan bile bıkmışım ya, onu böyle öfkeli görmek çok hoşuma gidiyor.

Sarah’nın sözünden ilham alarak, son görüşmemizden bu yana kimlerin canımızı nasıl sıktığının listesini çıkarmaya giriştik.

Listede şunlar vardı:

“Tüp bebek tedavisi bir tercihtir, yani grip gibi bir hastalık değildir, o yüzden mazeret raporuna onay veremeyeceğim,” diyen patron.

“Bak kendini bu kadar kasma, masaj falan yaptır; böyle gergin olduğun için hamile kalamıyorsun,” diyen hala. (Her zaman böyle bir hala, teyze çıkar.)

“Sen çocuk sahibi olmayı romantik bir şey sanıyorsun ama bir de içine girince gör bak ne zoruştı!” diyen erkek kardeş (fonda çılgık çılgıca bir çocuk sesiyle).

“Neler çektiğini çok iyi anlıyorum. Ben de altı yıldır şu okuldan mezun olmaya çalışıyorum,” diyen kuzen.

“Kız kardeşin ne yapıyor?” diye sordu Kerry bana. “Geçen e-mailde yazmıştın, hani bir şey yapmıştı da canın sıkılmıştı ya.”

“Şu üç çocuklu süper anne değil miydi o?” dedi Anna-Marie dudak bükerek. “Hani evde oturup koca parası yiyen?”

Bir baktım, hepsi bana dönmüş, Alice hakkında kötü bir şeyler söyleyeyim de ağız tadıyla iğrensinler diye bekliyorlar. Tabii onları suçlayamam Dr. Hodges, çünkü önlerinde Alice’i az çekiştirmemişimdir.

Ama o anda gözümün önüne, dönüş yolunda Alice’in yaptığı, gömlekli deli taklidi geldi, hastanede Nick’le konuşurken yüzünün aldığı korku dolu ifade geldi. Sonra da, “Beni artık sevmiyor musun?” diye soruşu, üstüyle başıyla yattığı için kırışan elbisesi ve havaya dikilmiş saçları geldi aklıma. Bu tam eski Alice’lik bir hareketti; aşağı inmeden önce aynada kendine bir bakmamıştı bile. Sonra Olivia’nın doğduğu gün birlikte ağlayışımızı, bugün bize masum masum, “Gina kim?” diye soruşunu düşündüm.

O an utancımdan yerin dibine geçmek istedim Dr. Hodges. Masadakilere, “Hey, siz benim küçük kız kardeşime ne hakla dil uzatıyorsunuz bakalım?” diyesim geldi. Ama bunun yerine, Alice’in hafızasını kaybettiğini, kendini yirmi dokuz yaşında sandığını ve kendimi onun yerine koyduğumda neler düşündüğümü anlattım onlara. Genç halimin vazgeçmeye karar verebileceğini söyledim. Olduğu yerde bırak, diyecekti. Sen önüne bak. İğnelere son. Tüpler dolusu kana son. Kedere son.

Haliyle hepsi birden, görevinin bilincinde iyi birer asker gibi itiraz ettiler.

“Asla vazgeçme,” dedikten sonra kanlı canlı, sağlıklı bebeklerle biten kısırlık ve düşük hikâyeleri anlatmaya koyuldular.

Onları, başımı sallayarak, gülümseyerek, tepemizde dolaşan martıları seyrederek dinledim.

Bilmiyorum Dr. Hodges. Bilemiyorum.

* * *

Yemek yerlerken Roger kendine bir görev edinip Alice'e, son on yılda yaşanan bütün tarihsel olayları teker teker ve de kendi yorumuyla anlatmaya girişti. Annesiyse aynı şeyi, tanıdıkları insanların özel hayatlarındaki gelişmeleri bildirerek yapmaya çalıştı.

"Sonra Amerika Irak'a saldırdı. Bil bakalım neden; eski dost Saddam meğer kitle imha silahları depolamıyor muymuş?" diye anlatıyordu Roger.

"Tabii ortada silah milah yoktu," diye araya girdi Frannie.

"Nereden bileceklerdi ki?"

"Şaka yapıyorsun herhalde Roger."

"Sonra Marianne Elton, onu hatırlarsın herhalde, Elisabeth'in basketbol takımının koçuydu hani? Hah işte o Jonathon Knox'la evlendi, onu da bilirsin, hani şu Paskalya günü hava buz gibiydi, bizim tuvaletlerde sorun olmuştu da o gelmişti yapmaya, işte o tesisatçı çocuk, neyse bunlar tutup düğünlerini tropik bir adada yaptılar, gitmek ayrı dert, kalmak ayrı dert, hatta çiçek tutan kızı güneş çarpmıştı, neyse bunların iki yıl önce bir kızları oldu, adını da Madeline koydular, buna bizim Madeline nasıl sevindi bir görsen, ben dedim ki, "Benim kızların çocuklarına Barbara ismini vermesini bekliyor değilim," dedim, ki öyle, ama Madeline şu sıralar çok popüler bir isim bak..."

"... sana şu kadarını söyleyeyim Alice, hükümet Bali'ye yapılan saldırılardan sonra yumruğunu masaya vurup..."

"Ah, Felicity'nin oğlanlardan biri de Bali'deydi!" dedi Barb. Özel hayatlar birdenbire siyaset dünyasıyla iç içe geçivermişti. "Olaydan *önceki gün* geri dönmüş. Felicity, demek ki çocuğun daha yapacak çok şeyi varmış diyor ama bütün gün Facebook'ta dolaşmaktan başka bir şey yapıyorsa da ben bilmiyorum, bilgisa-

yardaki şu şeyin adı Facebook'tu değil mi Roger?..."

"Bütün bunlar sana bir şeyler hatırlatıyor mu Alice?" diye sordu Frannie.

Alice o sırada bağışlama kavramı üzerinde düşünmekte olduğu için can kulağıyla dinlememişti onları. Ucunda bağışlanacak korkunç bir şey olmadığı sürece kulağa ne kadar sevimli ve iyiliksever bir düşünce olarak geliyordu. Peki o bağışlayıcı bir insan mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Şimdiye kadar sadakatsizlik gibi büyük bir şeyi bağışlamak zorunda kalmamıştı ki. Hem Nick onu bağışlamasını *istiyor* muydu bakalım.

"Pek emin değilim," dedi Frannie'ye.

Roger'ın anlattığı bazı olaylar, okulda öğrenilip sonradan unutilan şeyler gibi belli belirsiz bir aşinalık uyandırıyordu zihninde. Yapılan terör saldırılarını düşünürken içinde otomatik bir korku hissi, biraz da hayal meyal hatıralar uyandı. Güneş siperliğinin ardında bir kadın, elini ağzına bastırmış, "Benim emrimi bekleyin, benim emrimi bekleyin," diyen bir kadın mesela. Ama bunu nerede duymuştu, o esnada Nick'le birlikte miydi, yoksa yalnız mıydı, televizyonda mı seyretti radyodan mı dinledi; bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Ama annesinin anlattığı hikâyelerin bazı kısımlarını hatırlar gibiydi. Örneğin "çiçekçi kıza güneş çarpması", önceden dinlediği bir fıkranın en can alıcı cümlesiymiş gibi tanıdık bir hissi getiriyordu zihnine.

"Yeniden doktora gitmesi gerekiyor," dedi Frannie. "Ortada bir sorun olduğu kesin. Şu haline baksanıza. Çok belli değil mi?"

"Kafasına hatıra nakli yapacak değiller ya," dedi Roger.

"Kusura bakma Roger, beyin cerrahlığı da yaptığını bilmiyordum," diye karşılık verdi Frannie.

"Kremalı turta isteyen var mı?" diye sordu Barb birden canlanarak.

16

Alice nihayet yalnız kalmıştı.

Öğlen yemeğinden sonra, onu yalnız bırakmak doğru olur mu olmaz mı diye hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi. Barb’la Roger’ın öğleden sonra, ileri salsa teknikleri kursu vardı. *Bu seferlik* gitmesek de olur, diyorlardı; tabii bir yandan Frannie’nin emekliler köyündeki yetenek gecesine hazır olmaları da gerekiyordu ama *olsundu*, Alice’in onlara ihtiyacı varsa gerçekten, ama gerçekten kalabilirlerdi. Frannie’nin de köyde önemli bir toplantısı vardı – Noel’le ilgili bir şeydi. Toplantıya o başkanlık ediyordu ama *pekâlâ* Bev’i, hatta Dora’yı bile arayıp yerine bakmalarını isteyebilirdi; gerçi ikisi de topluluk önünde konuşurken ıkınıp sıkınıyorlardı, aralarına yeni katılan şu adam kesin sazi eline alacaktı ama dünyanın sonu muydu canım, torunu önce gelirdi elbette.

“Ben başımın çaresine bakabilirim,” demişti Alice tekrar tekrar. “Neredeyse *kırk* yaşındayım artık!” Bu sonuncusunu bir garip söylemiş olacak ki, hepsi önce ona bir bakakaldı, sonra yine hep bir ağızdan Alice’e refakat etme yarışına geri döndüler.

“Elisabeth birazdan gelir,” dedi Alice, onları mutfaktan koridora, oradan da kapıya doğru kışalarken. “Gidin artık yahu! İyiyim ben!”

Birkaç dakikaya kalmadan Roger’ın kocaman, pırıl pırıl arabasına binip uçarcasına kayboldular gözden.

“İyiyim ben,” diye tekrar etti Alice kendi kendine.

Kapıda dururken yandan, kafasında kocaman bir Meksika

şapkası, elinde bahçe makasıyla Bayan Bergen'in çıktığını gördü. Bayan Bergen'i severdi. Alice'e bahçıvanlığı öğretiyordu. Ona, bahçedeki limon ağacıyla yaşadığı sıkıntılara karşı bol bol tavsiyelerde bulunur, kendi bahçesinden kesip verdiği dalları, kökleri nereye dikeceğini, nasıl sulayacağını, nasıl budayacağını anlatırdı. Bayan Bergen'in yemek yapmayı pek sevmediğini bildiği için Alice de ona Tupperware kapların içinde güveçler, kişler, havuçlu kekler götürürdü. Bayan Bergen bebeğe üç tane patik örmüş; şimdi de yeni bir hırka ve bone takımına başlamıştı.

Ama bütün bunlar on yıl önceydi.

Alice sevinç içinde, kadını selamlamak için elini kaldırsa da Bayan Bergen başını öne eğip açelyalarının yanına gitti.

Bunda yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Bayan Bergen onu resmen görmezden gelmişti.

Şimdi yanına gidip bir merhaba dese; Nick'in yaptığı gibi; tatlı, tombul Bayan Bergen de bağırıp çağırır, küfür eder miydi acaba? Bu, *Şeytan* filminde kızın kafasının döndüğü sahneden farksız olurdu herhalde.

Alice hemen içeri girip, kapıyı da arkasından kapattı. İçinde saçma sapan bir ağlama isteği doğmuştu.

Belki Bayan Bergen bunamıştı da o yüzden tanıyamamıştı onu. Bak bu kesinlikle mantıklı bir açıklama olurdu. Evet, evet, iyiydi bu. En azından şimdilik. Hafızası geri geldiğinde bütün taşlar yerine oturacaktı nasıl olsa. Bir anda her şey aydınlanacak, *tabii ya*, diyecekti.

Ee, sırada ne var?

Çocukların Nick'te olduğu hafta sonları o neler yapıyordu acaba? Böyle bir mola ona iyi geliyor muydu? Yoksa kendini yalnız mı hissediyor, çocukları bir an önce dönsün diye pazarı iple çekiyor muydu?

Şimdi yapılacak en mantıklı şey, evi dolaşıp hayatıyla ilgili ipuçları aramaktır. Böylece, Nick yarın akşam geldiğinde hazırlıklı olabilir. O zamana kadar, “boşanmamamız için on neden” gibisinden ikna edici bir sunum bile yapabilir.

Belki Gina’ya dair bir şeyler de bulurdu. Nick’e yazdığı aşk mektupları mesela. Ama adam büyük ihtimalle onları da alıp öyle gitmişti evi terk ederken.

Belki akşamki partiye biraz hazırlık yapardı. İyi de ne yapacaktı ki? Ne kadar zamansız ve manasız bir partiydi bu.

Aslında şu anda evde olmak bile istemiyordu. Yediği kremalı turta da karını şişirmişti zaten. Annesi, Alice yediklerini bitirdiğinde sevinçle, “Biraz daha ister misin tatlım?” diye sorunca annesinin bu halinden normalde o kadar çok yemediği sonucuna varmıştı.

Biraz yürüyüşe çıkabilirdi. Kafası rahatlardı biraz. Dışarıda güzel bir hava vardı. Niye içeride tıkalı kalacaktı ki?

Üst kata çıkınca koridorda durup diğer üç odanın kapısına baktı. Bunlar çocukların odası olmalıydı. Nick’le birlikte, yoldaki bebeğe bir oda hazırlayıp diğerlerini boş bırakmışlardı. Yerde bağdaş kurup, kafalarındaki planları tartışarak az mı zaman geçirmişlerdi orada? Duvarların rengine karar vermişlerdi: Okyanus Mavisi olacaktı. Böylece, olur da bebek bir sürpriz yapıp kız olursa da fark etmeyecekti. (Ki bebek sürprizini yapıp kız olmuştu gerçekten.)

Alice bebek odasının kapısını korka korka açtı.

E yani. Ne bekliyordu ki? Etrafta beyaz bebek yatağı, bez değiştirme masası, sallanan sandalye falan olacak değildi ya. Artık bebek odası değildi burası. Onun yerine, üstüne elbiseler gelişigüzel dağıtılmış tekli bir yatak ve tika basa kitapla, eski parfüm şişeleriyle ve cam kavanozlarla dolu bir kütüphane vardı içeride. Du-

varlar silme posterle doluydu. Hepsi de Avrupa şehirlerinin siyah beyaz fotoğraflarıydı. Alice bir yerde, iki posterin arasında küçük mavi bir boşluk gördü. Gidip üstünde parmağını gezdirdi. Okyanus Mavisiydi bu.

Bir duvarın önünde çalışma masası duruyordu; masanın üstündeki bir klasörün kapağındaysa *Madison Love* yazıyordu. El yazısı tanıdık gelmişti ona. Kendi, ilkokuldaykenki el yazısına benziyordu. Açılıp yüzüstü bırakılmış halde bir yemek kitabı dikkatini çekti. Çevirip baktı; lazanya tarifinin olduğu sayfa açıktı. Madison yemek yapmak için biraz küçük değil miydi? Peki ya bu Avrupa şehirlerinin posterleri? Alice onun yaşındayken hâlâ bebeklerle oynuyordu. Kızı, annesinin dokuz yaşındaki halini görse fena dalga geçerdi herhalde.

Yemek kitabını dikkatle eski yerine koyup, parmaklarının üstüne basa basa çıktı odadan.

Yandaki oda kapalıydı ve kapının üstüne bir not yapıştırılmıştı.

YASAK BÖLGE. İZİNSİZ GİRİLMEZ.

KIZLAR HİÇ GİREMEZ.

GİRMEYİ DENEYENLER ÖLÜMLE CEZALANDIRILACAKTIR.

Vay canına! Alice kapının tokmağını bırakıp geri çekildi. O da bir kızdı en nihayetinde. Burası Tom'un odası olmalıydı. Bir yerlere bubi tuzağı falan yerleştirilmiş bile olabilirdi. Ah şu oğlanlar! Ne korkunçtular.

Sonraki oda daha dostane bir yere benziyordu. Kapıya asılmış boncuklu iplerin arasından giriliyordu içeri. Tam da küçük bir kızın hayallerini süsleyecek bir yatak vardı duvarın dibinde. Dört direkli, mor tülден gölgelikli harika bir şeydi bu. Duvardaki bir

kancaya peri kanatları asılıydı. Etrafta çörek şeklinde camdan süsler, düzinelerce pelüş hayvan, çevresinde ışıklarıyla tam teşekküllü bir tuvalet masası, tokalar ve kurdeleler, bir müzik kutusu, simli ve boncuklu bilezikler, pembe renkli bir müzikçalar, içi tıka basa elbise dolu bir dolap vardı. Alice yere diz çöküp dolabı karıştırdı. İçlerinden bulduğu yeşil renkli, yazlık bir elbiseyi kaldırıp önünde tuttu. Balayı için özellikle almıştı bunu. Hatta sahip olduğu en pahalı elbiselerden biriydi. Şimdiyse boynunda kocaman, kahverengi bir leke, kol kısımlarında da kesikler vardı. Elbiseyi yere bıraktı; başı aniden dönmeye başlamıştı. Odanın içinde çilekli dudak parlatıcıya benzer, insanın midesini bulandıracak kadar tatlı bir koku vardı. Çıkıp temiz hava alması gerekiyordu.

Kendi odasına döndü, şifonyerden alelacele çıkardığı bir şortu ve tişörtü üzerine geçirdi, hastaneden getirdiği sırt çantasından spor ayakkabılarını ve güneş gözlüklerini de alıp koşa koşa aşağı indi ve son olarak şapkalıktan, üzerinde *PHILADELPHIA* yazan bir beysbol kepi alıp çıktı.

Kapıyı arkadan kilitleyip dışarı çıktığında Bayan Bergen'in ortalıkta görünmediğini fark edip rahatlamıştı.

Ne tarafa gidecekti? Sola dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı. İçinde dimdik oturmuş, gayet ciddi suratlı bir bebeğin olduğu arabasıyla bir kadın geliyordu karşı yönden. Alice iyice yaklaştığında bebek kaşlarını çatarak baktı ona; kadınsa gülümseyip, "Bugün koşu yok mu?" diye sordu.

Alice gülümseyerek, "Canım istemedi," deyip yoluna devam etti.

Koşu mu? Yüce Tanrım. O koştuktan nefret ederdi ki! Lisedeyken, oval koşu pistinin etrafında arkadaşı Sophie'yle birlikte inleyip yanlarını tuta tuta sürünüşlerini hatırladı bir an. Beden öğretmeni Bay Gillespie az kızmazdı onlara.

Sophie ya! Eve dönünce Sophie'yi aramak lazımdı. Mademki Elisabeth'e fazla açılmıyordu, belki Sophie bilirdi Nick'le aralarında neler olup bittiğini.

Fırında pişerken kabarıp büyüyen kekler misali şişip yükselmiş evleri seyrede seyrede devam etti yürümeye. Kırmızı tuğladan evler zaman içinde sütunlu kuleli, mantar renkli malikânelere dönüşmüştü.

Kaldırımında, gittikçe daha hızlı, hatta seke seke yürümeye başladığını fark edince şaşırdı. Bir an için, koşmak o kadar da aptalca bir fikir değilmiş gibi geldi. Belki hoş bile olabilirdi.

İyi de daha yeni travma geçirmiş birinin koşması doğru muydu bakalım? Muhtemelen çok kötü bir fikirdi bu. Ama belki de eski hatıraların geri gelmesini sağlardı.

Koşmaya başladı.

Kolları ve bacakları hemen düzgün bir ritim tutturmuş; nefesini burundan alıp ağızdan vermeye başlamıştı bile. Ah, bu çok iyiydi işte. Gerçekten çok iyi gelmişti. Bunu hep yapıyordu demek ki.

Rawson Sokağı'nın köşesinden sola dönüp hızlandı. Badem ağaçlarının tombul, kırmızı yaprakları güneş ışığında salınıyordu. İçi yeniyetme oğlanlarla dolu, bangır bangır müzik çalan, beyaz bir araba ışıklarda ani bir frenle durdu. Bir evin önünde çocuklar, ellerinde su tabancaları, çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Bir yerlerde bir çim biçme makinesi çalıştı.

Beyaz araba hemen ilerisinde, King Sokağı'nın köşesinde durdu.

Ani bir panik hissi yüreğini sıkıştırmaya başladı. Elisabeth'le arabadayken hissettiklerinin aynısıydı bu. Bacakları o kadar çok titriyordu ki, bir kenara çöküp, nereden geldiği belli olmayan bu his gidene kadar beklemeye karar verdi. Korku dolu bir feryat dü-

gümelenip kalmıştı boğazında. Bıraksa etrafa rezil olacak diye tuttu kendini.

Dengesini sağlamak için ellerini yere bastırmış, göğsü hızlı hızlı inip kalkarken çevresine bakındı. Su tabancalı çocuklar, hayat günlük güneşlikmiş gibi neşeyle koşturup duruyorlardı. Sokağın sonunda durmuş olan beyaz araba yeniden trafiğe girmek için fırsat kolluyordu.

Bu, bir arabanın o köşeye çekip durmasıyla ilgili olmalıydı.

Bir an, ateşi çıkmış gibi, hem üşümeye hem de terlemeye başladı. *Tanrı aşkına*. Yine kusmasaydı keşke. Kremalı turta aynen çıkacaktı. Ama sorun değildi; çocuklar gelip kaldırım su tabancalarıyla temizlerdi nasıl olsa.

Bir araba kornası. “Alice?”

Alice gözlerini açtı.

Yolun karşı tarafında bir araba durmuş, adamın biri camdan sarkmış, ona bakıyordu. Adam kapıyı açıp çabucak karşıya geçti, yanma geldi.

“Ne oldu?”

Önünde dikilmiş, güneşi engelliyordu. Alice bir şey söylemeden kafasını kaldırıp adama baktı. Yüzünün hatlarını seçemiyordu, ama çok uzun boyluymuş gibi duruyordu.

Adam eğilip kolunu tuttu.

“Bayıldın mı yoksa?”

Yüzü görünmüştü nihayet. Alelade, sevecen, ince, orta yaşlı bir yüzdü bu; ara sıra havadan sudan konuştuğunuz, mahallenin sıcakkanlı büfecisinin iddiasız yüzü gibiydi.

“Hadi kalk bakalım,” dedi adam, Alice’in kolundan tutup ayağa kaldırırken. “Seni eve götürelim.”

Bu sefer koluna girip karşıya geçirdi ve arabanın yolcu koltuğuna bindirdi onu. Alice ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey

söylemedi. Arkadan gelen bir ses, “Düşüp bir yerini mi incittin?” diye sordu.

Alice dönüp baktığında, pırıl pırıl kahverengi gözlü, küçük bir çocukla yüz yüze geldi.

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdi. “Biraz başım döndü, o kadar.”

Adam arabaya binip motoru çalıştırdı. “Biz de tam size geliyorduk ki Jasper fark etti seni. Koşuya mı çıkmıştın?”

“Evet,” dedi Alice. Rawson ve King sokaklarının köşesinde durdular. Bu kez hiçbir şey hissetmemişti.

“Sabah Neil Morris’le karşılaştım,” dedi adam. “Dedi ki dün seni spor salonundan sedyeye çıkarırlarken görmüş. Sana bir-iki mesaj bıraktım ama...”

Adam sözünü tamamlamamıştı.

“Step dersinde düşüp başımı çarpmışım,” dedi Alice. “Bugün daha iyiyim ama koşmam yanlış oldu. Aptallık işte.”

Arkadan küçük Jasper’ın kıkırtısı geldi. “Asıl aptal benim babam! Mesela bugün tam üç şeyi almayı unuttuğu için geri döndük. Arabayı her durduruşunda, ‘Hay benim aptal kafam!’ demesini görecektin. Önce cüzdanını unuttu. Sonra cep telefonunu. Üçüncüsü deee... unuttuğun üçüncü şey neydi baba?”

Alice’in evinin önüne gelmişlerdi. Adam arabayı durdurunca küçük çocuk üçüncü şeyi boş verip arabadan dışarı fırladı ve verandaya doğru koşmaya başladı.

Adam el frenini çektikten sonra dönüp endişeyle Alice’e baktı. Sonra da elini omzuna koyarak, “Jasper’la ben balonları hallerken sen biraz uzanıp dinlenirsin,” dedi.

Balonlar. Parti içindi herhalde.

“Acayip bir durum bu,” dedi Alice.

Adam gülümsedi. Sevimli bir gülümsemesi vardı. “Neymiş o?” diye sordu.

“Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok,” dedi Alice. (Aslında adamın gülümseyişi, elini omzuna atışı onda bir şeyler uyandırıyor ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu.) Adam o anda elini hızla geri çekti. “Alice!” dedi sonra. “Benim, Dominick.”

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Alice’in durumunu ne kadar merak ettiğinizi bildiğim için kısa bir açıklama yapayım dedim. Maalesef Alice iyi değil! Arkadaşı Gina’yı bile hatırlamıyor. (Yaşanan korkunç şeyleri daha önce **buraya** yazmıştım.) Ürkütücü bir durum.

Gina, Alice’in hayatında uzunca bir süre ve de çok önemli bir rol oynadı. (Alice’in insanları gereğinden fazla yüceltme huyu vardır.) Bu Gina’nın, çocukların doğum günlerinden birinde Alice’in kıyafetiyle ilgili yaptığı bir yorumu hatırlıyorum da; “O etekle falanca bluzun daha iyi giderdi,” gibisinden bir şeydi. Her konuda bir fikri, bir yorumu olan kadınlardan biriydi anlayacağınız. Alice direkt yukarı çıkmış, bluzunu değiştirip öyle inmişti aşağıya. Ö-nemsiz gibi görünüyor ama hatırladığım kadarıyla Nick buna sinir olmuştu.

YORUMLAR

Modern Büyükanne diyor ki...

Bir zamanlar benim de öyle bir arkadaşım vardı. Ve ondan benim kocam da hoşlanmazdı! Umarım Alice’in doktoru iyidir.

DallaslıDoris diyor ki...

Eminim Alice çok geçmeden sağlığına kavuşacaktır.

Asıl Bay X'le işler nasıl gidiyor onu anlat sen?

Elisabeth'in ev ödevi

Kısırlarla yemek yedikten sonra eve döndüğümde komik bir şey oldu. Öyle kahkahalarla gülünecek kadar komik değil de, aptalca ve garip komik bir şey desem daha doğru olacak galiba.

Arabayla eve dönerken yolda vazgeçmek, pes etmek üzerinde düşünüp durdum ve düşündükçe bu fikir kafamın içinde daha çok yer etmeye başladı. Sonra, birdenbire her şey değişiverdi gözümde. Bir düşüğe daha dayanamam. Gerçekten. Bu kadarı yeter. Böyle yeter diyebileceğimi sanmazdım ama diyebiliyormuşum işte.

Arkadaşlarla aramızda hep tarihler verirdik. Kırkıncı yaş gününden sonra bırakıyorum, Noel'den sonra bırakıyorum gibi. Ama sonra, bir kez daha düşündükten sonra, yapacak başka bir şeyimiz mi var sanki diyerek, kaldığımız yerden devam ediyorduk. Bol bol seyahat etmiş, bir sürü partiye, filme, konsere gitmiş, yeri geldiğinde sağda solda sızıp kalana kadar içmiştik de. Çocuklu insanların ah keşke diye özlem çektikleri her şeyi yapmıştık yani. Ve şimdi hepsini bir kere daha yapmanın manası yoktu. Artık bir bebek istiyorduk.

Bir keresinde annelerin, çocuklarının hayatını kurtarmak için, yanmakta olan bir binaya nasıl da gözlerini kırpmadan dalabildiklerini düşünmüştüm. Bense *kendi* çocuklarıma hayat vermek için bundan biraz daha fazla acıya ve huzursuzluğa katlanmaya razıydım. Bunu asilce bir davranış olarak görüyordum. Ama şimdi düşünüyorum da, içeride hiç var olmayan çocukları için, yanan bir binaya dalan deli bir annemmişim meğer. Benim çocuklarım hiçbir zaman var olmayacaklardı ki. Onlar sadece hayallerimde vardılar. Asıl utanç verici olan da bu ya. Kaybettiğim bir bebeğin ardından ağlamak, hiç çıkmadığım bir adamla ilişkim sona erdi diye ağla-

maya benziyordu. Benim bebeklerim bebek bile değillerdi. Sadece mikroskopik boyutta birer hücre öbeği, hiçbir zaman bir şeye benzemeyecek minicik oyuncaklardı onlar. Onlar benim umutsuz umutlarımdı. Hayal bebeklerimdiler.

Ve gün gelir, insan hayallerinden vazgeçmek zorunda kalır. Örneğin o hırs küpü dansçılar bir gün vücutlarının artık bale yapmaya müsait olmadığını kabullenmek zorunda kalırlar. Ama kimse onlar için doğru düzgün üzülmez bile. Başka bir iş bulsunlar canım, öyle değil mi? İşte benim vücudum da bebek yapmaya müsait değil. Şansına küs.

Yaya geçidinde hamile bir kadın, bebek arabalı bir kadın ve çocuğunun elinden tutmuş bir kadın gördüm. Ve o anda hiçbir şey hissetmedim Dr. Hodges. *Hiç-bir şey!* Bir Kısırın hamile bir kadın görüp de hiçbir şey hissetmemesi büyük bir olaydır. Ne bir pişmanlık ne bir kıskançlık.

Şu komik şeye gelecek olursak; eve döndüğüm zaman, Ben ilk defa garajda, arabasının başında değildi. Mutfak masasına oturmuş, önüne de bir sürü belge yaymıştı. Gözlerine baktım; kızarmış ve şişmişlerdi.

“Biraz düşündüm,” dedi.

Biraz ben de düşünmüştüm ama ilk sözü ona verdim.

Alice’in geçen hafta söylediği bir şeyi düşünüyormuş ve ona yüzde yüz hak verdiğinde karar kılmışmış.

Ah Alice.

Alice kanepede oturup, Dominick’in helyum tüpüyle mavi ve gümüş rengi balonları şişirilişini seyretti. O ve Jasper helyumu çekip sincap gibi konuşma oyunundan nihayet sıkılmışlardı. Bir ara, babası “Somewhere over the Rainbow”u söylerken Jasper öyle

bir kahkaha nöbetine kapılmıştı ki, katılıp kalacak diye ödü kopmuştu Alice'in.

Çocuk şimdi de arka bahçeye çıkmış, uzaktan kumandayla minyatür bir helikopteri uçuruyordu.

"Çok tatlı bir çocuk," dedi Alice onu izlerken. Jasper'ın Olivia'yla aynı sınıfta olduğunu tahmin ediyordu. Kızı Olivia'yla. Atkuyruklu, tombul, sarışın kıızıyla.

"Bir canavara dönüşmediği zamanlar fena değildir," dedi Dominick.

Alice güldü. Belki biraz fazla güldü. Bu anne baba esprilerinden de pek anlamazdı aslında. Belki çocuk gerçek bir canavara dönüşüyordu da bu komik gelmişti ona.

"Ee," dedi, "ikimiz ne kadar zamandır görüşüyoruz?"

Dominick ona hızlı bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırdı. Sonra da elindeki balonun ağzını bağlayıp bıraktı, tavana uçuşunu seyretti.

Nihayet, ama yine göz göze gelmemeye gayret ederek, "Bir ay kadar oldu," dedi.

Dominick'e doktorların, bu hafıza kaybının geçici olduğunu düşündüklerini anlatmıştı. Adamsa bunu öğrendikten sonra onunla, karşısındaki zekâ engelli biriymiş gibi, daha bir nazik, daha bir dikkatli konuşmaya başlamıştı. Tabii her zaman böyle konuşmuyorsa.

"Peki nasıl, iyi gidiyor mu bari?" diye sordu Alice, biraz da kayıtsızca. Çok tuhaf bir şeydi bu. Onunla öpüşmüş müydü? *Yatmış mıydı?* Adam çok uzun boyluydu. Çirkin sayılmazdı. Ama yabancının biriydi onun için. Bunu düşününce hem biraz iğrenmiş hem de biraz içi gıcıklanmıştı. Gençken kızlarla aralarında kıkır kıkır gülüşüp konuştukları anlar gelmişti aklına. *Aman Tanrım, bu adamla seks yaptığımı düşünüsenize.*

“Evvvet,” dedi Dominick. Bazen ağzı komik bir hal alıyor, o haliyle sınıfın zeki ama şapşal öğrencilerine benziyordu.

Adam bir balon daha alıp helyum tüpünün ağzına bağladı. Sonra da dosdoğru gözlerinin içine bakıp, belki biraz da haşınca, “Bence gayet iyi gidiyor,” dedi. Gerçekten de çirkin bir adam değildi.

“Hım.” Alice bir an kendini çıplak hissetmişti. “İyi bari.”

Keşke şu an Nick de yanımda olsaydı, diye düşündü. Her zamanki gibi, o sıcak elini Alice’in dizine atıp, ona sahip çıksaydı keşke. Belki o zaman bu iyi niyetli adamla daha mesafeli ve kendinden emin bir şekilde konuşabilir, bir yere kadar flört bile edebilirdi.

“Biraz değişmiş gibisin sanki,” dedi Dominick.

“Ne gibi?”

“Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.”

Başka da bir şey söylemeyip sustu. Nick gibi konuşkan biri değildi besbelli. Bu adamda ne bulmuştu acaba? Çok mu hoşlanıyordu ondan? Biraz sıkıcı bir tipe benziyordu.

“Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu Alice. Standart tanışma sorularından biri. Ama bir yerde, adamın karakterini öğrenmek zorundaydı.

“Muhasebeciyim,” diye cevap verdi adam.

Muhteşem. “Oldu.”

Adam gülümsedi. “Hafızanı gerçekten kaybettin mi diye bir test yapayım dedim. Aslında manavım ben. Sebze, meyve işleri filan.”

“Cidden mi?” Bir an Alice’in gözünün önüne bedava mangolar ve ananaslar gelivermişti.

“Hayır canım!”

Ah Tanrım.

“Okul müdürüyüm.”

“Hayır değilsin.”

“Bu kez ciddiym. Okulun müdürü benim.”

“Hangi okulunmuş bakalım?”

“Senin çocukların gittiği okulun. Zaten oradan tanışıyoruz.”

Okul müdürü. *Hı, dosdoğru müdürün odasına bakayım!*

“Bu akşam sen de burada olacaksın demek ki. Partide yani.”

“Evet. Jasper bizim anaokulu kısmına gittiği için iki farklı kimliğim var denebilir. Bu parti de anaokulu çocuklarının velileri için. Haliyle ben de...”

Hep böyle, cümlelerini yarım bırakıyordu. Sanki cümlelerin nasıl biteceği çok belliymiş de o yüzden söyleme gereği duymuyormuş gibi susuveriyordu tam ortasında.

“Peki bu partiye neden ben ev sahipliği yapıyorum?” diye sordu Alice. Bu gerçekten sıra dışı bir durumdu. Böyle bir şeyi neden yapsındı ki?

Dominick kaşlarını kaldırdı. “Çünkü sen ve Kate Harper sınıf annelerisiniz.”

“Birinci sınıf anneyiz yani.”

Adam belli belirsiz gülümsedi. “Sınıf anneleri diğer anneler için sosyal etkinlikler düzenler, öğretmenlerle iletişim kurar, okuma bayramı gibi olayları organize ederler...”

Ah Tanrım. Ne korkunçtu. Şu aktivist, angaje insanlardan birine dönüşmüştü. Hatta bu yüzden kendiyi fena halde gurur duyuyordu muhtemelen. Hep böyle bir eğilimi vardı zaten. Şimdi de kendini kuğu kıyafeti içinde bir balerin gibi ortalıkta süzülürken hayal etmekte zorlanmamıştı.

“Okul adına çok şey yapıyorsunuz,” dedi Dominick. “İyi ki varsınız. Bu arada büyük güne de fazla kalmadı ha! Umarım o zamana kadar iyileşirsin!”

Spor salonunun koşu bandındaki adam da “büyük gün” de-mişti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alice, içinde kötü bir hisle.

“Guinness Rekorlar Kitabı’na girmek üzeresiniz.”

Bir sonraki espriye gülmek üzere hazır halde gülümsedi Alice.

“Ciddi söylüyorum. Hatırlamıyor musun gerçekten? Anneler Günü’nde dünyanın en büyük limonlu, kremalı turtasını yapacak-sın. Bu büyük bir olay. Bunun için toplanacak paranın yarısı okula, yarısı da göğüs kanseri araştırmalarına gidecek.”

Alice bir an dev merdaneyle ilgili rüyasını hatırladı.

“Ben mi yapıyormuşum?” dedi Alice panikle. “Hem de de-vasa bir limonlu turta, öyle mi?”

“Hayır, hayır, bunun için yüz tane daha anne topladın,” dedi Dominick. “Muhteşem bir şey olacak.” Bir balonun daha ağzını bağıladı. Alice kafasını kaldırıp baktığında tavanın mavi ve gümüş renkli balonlardan geçilmediğini gördü.

Bu akşam parti verecek olması yetmiyormuş gibi, bir de haf-taya dünya rekoru kıracaktı. Yüce Tanrım. Nasıl bir şeye dönüşm-üştü böyle?

Gözlerini tavandan aşağı indirdiğinde Dominick’in ona bak-makta olduğunu fark etti.

“Şimdi buldum,” dedi adam. “Sendeki değişikliği buldum.”

Gelip yanma oturdu. Fazla yanma. Alice onu gücendirmeden biraz yana kaymak istese de deri koltuk bunu çaktırmadan yapma-sına izin vermedi. O da mecburen, okullu bir kız gibi, elleri kuca-ğında öylece oturdu kıpırdamadan. Oğlu birkaç metre ötedeyken bir şey yapacak değildi ya.

Dominick o kadar dibinde duruyordu ki yüzündeki kıl dip-le-rini bile görüyor, diş macununun, çamaşır deterjanının kokusunu

bile alıyordu. (Oysa Nick kahve, tıraş losyonu ve akşamdan kalma sarımsak kokardı.)

Yakından bakıldığında gözlerinin, oğlununkiler gibi sıvı çikolata renginde olduğunu fark etti. (Oysa Nick'in gözleri ışığa göre elayla yeşil arasında gidip gelirdi; gözbebeklerinin etrafında altın rengi bir hale vardı ve kirpikleri o kadar sarıydı ki güneşte bembeyaz görünürlerdi.)

Dominick biraz daha yaklaştı. Yüce Tanrım, okul müdürü onu öpecekti galiba. Daha önce öpüşüp öpüşmediklerini bilmediği için adamın yüzüne tokat falan da atamazdı şimdi.

Ama hayır, öpmedi. Başparmağını getirip Alice'in kaşlarının arasına bastırdı. Ne yapıyordu böyle? Alice'in bilmediği, orta yaşlı insanlara özgü bir hareket miydi bu? Aynısını onun da yapması gerekiyor muydu?

"Çatık kaşların gitmiş," dedi Dominick sonunda. "Mutlu olduğun zaman bile, hep bir şeyler düşünüyormuşsun gibi, bir şeyleri dert ediyormuşsun gibi çatarsın kaşlarını. Ama şimdi..."

Parmağını kaldırdı. Alice derin bir oh çekti. "Böyle bir şey bir kadına söylenir mi ki?" dedi sonra. Biraz cilveli mi çıkmıştı sesi?

Dominick, "Ne olursa olsun, hâlâ çok güzelsin," dedikten sonra elini Alice'in başının arkasına götürüp öptü onu.

O kadar da kötü değildi.

"Gördüm, gördüm!"

Jasper, elinde helikopteriyle, karşılarına dikilmişti. Gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Alice elini ağzına götürdü. Az önce başka bir adamı öpmüştü. Öyle öpülmüş filan da değildi hani; basbayağı o da onu öpmüştü. Sırf meraktan. Nezaketten. (Eh, biraz da ilgi duymuştu belki.) İçine bir pişmanlık düşmüştü.

Spor salonunun koşu bandındaki adam da “büyük gün” demişti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alice, içinde kötü bir hisle.

“Guiness Rekorlar Kitabı’na girmek üzeresiniz.”

Bir sonraki espiye gülmek üzere hazır halde gülümsedi Alice.

“Ciddi söylüyorum. Hatırlamıyor musun gerçekten? Anneler Günü’nde dünyanın en büyük limonlu, kremalı turtasını yapacaksınız. Bu büyük bir olay. Bunun için toplanacak paranın yarısı okula, yarısı da göğüs kanseri araştırmalarına gidecek.”

Alice bir an dev merdaneyle ilgili rüyasını hatırladı.

“Ben mi yapıyormuşum?” dedi Alice panikle. “Hem de devasa bir limonlu turta, öyle mi?”

“Hayır, hayır, bunun için yüz tane daha anne topladın,” dedi Dominick. “Muhteşem bir şey olacak.” Bir balonun daha ağzını bağladı. Alice kafasını kaldırıp baktığında tavanın mavi ve gümüş renkli balonlardan geçilmediğini gördü.

Bu akşam parti verecek olması yetmiyormuş gibi, bir de haftaya dünya rekoru kıracaktı. Yüce Tanrım. Nasıl bir şeye dönüşmüştü böyle?

Gözlerini tavandan aşağı indirdiğinde Dominick’in ona bakmakta olduğunu fark etti.

“Şimdi buldum,” dedi adam. “Sendeki değişikliği buldum.”

Gelip yanına oturdu. Fazla yanına. Alice onu gücendirmeden biraz yana kaymak istese de deri koltuk bunu çaktırmadan yapmasına izin vermedi. O da mecburen, okullu bir kız gibi, elleri kucağında öylece oturdu kıpırdamadan. Oğlu birkaç metre ötedeyken bir şey yapacak değildi ya.

Dominick o kadar dibinde duruyordu ki yüzündeki kıl diple-rini bile görüyor, diş macununun, çamaşır deterjanının kokusunu

bile alıyordu. (Oysa Nick kahve, tıraş losyonu ve akşamdan kalma sarımsak kokardı.)

Yakından bakıldığında gözlerinin, oğlununkiler gibi sıvı çikolata renginde olduğunu fark etti. (Oysa Nick'in gözleri ışığa göre elayla yeşil arasında gidip gelirdi; gözbebeklerinin etrafında altın rengi bir hale vardı ve kirpikleri o kadar sarıydı ki güneşte bembeyaz görünürlerdi.)

Dominick biraz daha yaklaştı. Yüce Tanrım, okul müdürü onu öpecekti galiba. Daha önce öpüşüp öpüşmediklerini bilmediği için adamın yüzüne tokat falan da atamazdı şimdi.

Ama hayır, öpmedi. Başparmağını getirip Alice'in kaşlarının arasına bastırdı. Ne yapıyordu böyle? Alice'in bilmediği, orta yaşlı insanlara özgü bir hareket miydi bu? Aynısını onun da yapması gerekiyor muydu?

"Çatık kaşların gitmiş," dedi Dominick sonunda. "Mutlu olduğun zaman bile, hep bir şeyler düşünüyormuşsun gibi, bir şeyleri dert ediyormuşsun gibi çatarsın kaşlarını. Ama şimdi..."

Parmağını kaldırdı. Alice derin bir oh çekti. "Böyle bir şey bir kadına söylenir mi ki?" dedi sonra. Biraz cilveli mi çıkmıştı sesi?

Dominick, "Ne olursa olsun, hâlâ çok güzelsin," dedikten sonra elini Alice'in başının arkasına götürüp öptü onu.

O kadar da kötü değildi.

"Gördüm, gördüm!"

Jasper, elinde helikopteriyle, karşılarına dikilmişti. Gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Alice elini ağzına götürdü. Az önce başka bir adamı öpmüştü. Öyle öpülmüş filan da değildi hani; basbayağı o da onu öpmüştü. Sırf meraktan. Nezaketten. (Eh, biraz da ilgi duymuştu belki.) İçine bir pişmanlık düşmüştü.

Jasper kıkırdayarak güldü. “Olivia’ya söyleyeceğim! Babam anneni öptü diyeceğim!” Çocuk, yüzünde zevk ve iğrenme karışımı bir ifadeyle olduğu yerde tepiniyor, yumruklarını havaya savuruyordu. “Babam anneni öptü! Babam anneni öptü!”

Tanrım. Alice’in çocukları da bunun gibi miydi? Böyle şey miydiler... kaçık mıydılar?

Dominick, Alice’in kolunu hafifçe, saygılı bir şekilde tuttuktan sonra ayağa kalktı. Sonra da Jasper’ı yakalayıp ayak bileklerinden tutarak baş aşağı çevirdi. Jasper katıla katıla gülerken helikopteri elinden düşürdü.

Alice onları izlerken garip bir yabancılaşma hissetti yeniden. Bu adamla gerçekten öpüşmüş müydü? Öpe öpe bu pısrık okul müdürünü, bu şen babayı mı öpmüştü?

Belki de bunu o kafa travması yaptırmıştı ona. Evet, bu bir sağlık sorunuydu. Kendinde değildi. Hastaydı zaten.

Sonra Nick’in Gina karısıyla ilişkisini hatırlayıp, şimdi kendini suçlu hissetmesine gerek olmadığını fark etti. Tabii ya! Böylece ödeşmiş oluyorlardı.

Jasper helikopterinin bir parçasının kırılmış olduğunu fark edince, etinden et koparıyorlarmış gibi bağırıp ağlamaya başladı. Dominick, “Ne var? Ne oldu dostum?” diyerek düz çevirdi onu yeniden.

Alice’in başı ağrımaya başlamıştı.

Bu Elisabeth de ne zaman dönecekti ki? Elisabeth’e ihtiyacı vardı.

Elisabeth’in ev ödevi

Alice’in evine giderken yolda Gina’yı düşündüm. Son zamanlarda daha sık geliyor aklıma. Bir sır perdesinin ardında durduğundandır belki. Oysaki bir zamanlar ne çok sinir olurdum ona.

Aslında en başından beri, ondan neden bu kadar nefret ettiğimi ben de bilmiyorum. Belki de onun Michael’la, Alice’in de Nick’le çok uyumlu birer çift olmalarındandır. Sürekli birbirlerinin evlerindeydiler. Kapıyı bile çalmıyorlardı artık. Gizli espriler. Birbirlerinin çocuklarını yedirip içirmeler. Gina yolun karşısındaki evlerinden mayosuyla – üstünde ne bir tişört ne de bir havlu, bir çocuk gibi masum haliyle – çıkar gelirdi onlara. Kadının etli butlu, yuvarlakça bir vücudu, epey esmer bir teni vardı. Erkeklerin gözlerini alamadığı biçimli göğüsleri bingil bingil oynardı. Anlattıklarına göre, bir yaz gecesi, kafaları iyice bulduktan sonra havuza çıplak bile girmişlerdi. Yetmişlerin hippilerinden farkları yoktu yani.

O ve Alice şampanyaya gömülüp ısıt ısıt parlar, kıkırdarlarken ben yanlarında mukavva bir poster gibi kalırdım. Gülüşüm bile zorlamaydı. Çok geçmeden, bir baktım ki Gina ve kardeşim, birbirlerine benden daha yakın oluvermişler.

Gina’nın çocukları tüp bebek tedavisi sayesinde olmuştu. Bana meraklı, bilmiş bilmiş sorular sorup dururdu. Konuşurken beni anladığını belirtmek için elimi okşardı. (Her görüşmemizde yanaklarımdan yumuşak, kokulu kokulu öpüp sarılan, dokunmatik bir tipti; hatta Roger bir keresinde ona, “Siz Avrupalı hanımların birbirinizi böyle öpmenizi pek beğeniyorum!” dediğine şahit olmuşumdur.) Muhtemelen gerçekten de iyi anlıyordu beni; ama tabii o bütün bunları arkada bırakmıştı artık. Sonu mutlu bittiği için tedaviyle ilgili bütün anıları da tatlı oluyordu haliyle. Normalde ondan ilham almam gerekirdi, değil mi? Ne de olsa bir başarı hikâyesiydi. Kısırlığın en tehlikeli mayın tarlalarına kadar girmiş ve oradan sağ salım çıkmayı başarmıştı. Ama ben onda bir kendini beğenmişlik görüyor, gıcık oluyordum ona. Karşı kıyıya geçtikten sonra, mayın tarlasının ortasında hâlâ debelenmekte

olanlara, o kadar da kötü bir şey değil canım demek kolaydı tabii. Aynı konuda Alice’i de ikna ettiği için, durumumdan kendi öz kardeşime de yakınp sızlanamıyor, onunla doğru dürüst dertleşemiyordum artık.

Bir akşam, geç vakit, bir bebeği daha kaybettiğimizi anlatmak için Alice’i aradım.

O hamileliğim sırasında hiç olmadığı kadar mide bulantısı çekmiştim. Dişlerimi fırçalarken bile midem bulanıyordu. Bir keresinde sinemada, yakınlardaki bir kadının parfümüyle (Opium) mısır patlağı kokusu karışınca öğürecek gibi olmuş, salondan dışarı kendimi zor atmıştım. Ama bütün bunları, bu sefer şansımız yaver gidecek diye yorumluyordum tabii. Ha ha. Ne saçma.

Neyse, Alice’i aradığımda telefonu gülererek açtı. Gina arkadan, bağıra çağıra ananasla ilgili bir şeyler anlatıyordu. O sıralar, bir okul etkinliği için miydi neydi, kendilerince yeni kokteyller icat etmeye çalışıyorlardı. Kötü haberi verdiğimde Alice tabii ki gülmeyi kesip üzgün bir ses takınarak konuştu benimle, ama önceden kalma bir kahrkabayı zor bastırdığını hissedebiliyordum. O an kendimi, sıkıcı düşük hikâyeleriyle, iğrenç jinekolojik haberleriyle en güzel anların içine eden düşüncesiz bir kardeş gibi hissettirdim. Bu arada Alice, Gina’ya da işaret etmiş olacak ki, o da birden susmuş, gülmeyi kesmişti.

Endişe etmemesini, sonra da konuşabileceğimizi söyleyip çabucak kapattım. Sonra telefonu öyle bir fırlatmışım ki, gitti, yirmi yaşındayken bir İtalya gezisinden aldığım güzel vazoyu kırdı. Ardından kendimi kanepeye atıp başımı yastıklara gömerek böğüre böğüre ağladım. O vazoya bugün bile acırım.

Alice ertesi gün aramadı beni. Sonraki gün, Madison köprücük kemiğini kırınca zaten hastane köşelerinde geçti günümüz. Anlayacağınız, benim düşük, Gina’nın kokteylleriyle Madison’ın

kazasının arasında gümbürtüye gitmişti. Alice bundan hiçbir zaman bahsetmemiştir. Unutmuştu herhalde.

Sanırım aramıza soğukluk da bu şekilde girdi.

Evet biliyorum, çocukça bir şey bu. Ama anlat dediniz anlat-tım işte.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Dün kızım Barb Anneler Günü için bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Aklıma ilk gelen ne oldu, biliyor musunuz?

Şu **cıkış torbası** dedikleri şey. Yatarken başınıza geçirdiğiniz, oksijen seviyesi düştüğü için uykunuzda huzur içinde ölmenizi sağlayan özel bir torba. Alternatif olarak **huzur hapi** da olur. O da acısız intihar hapi. Ama maalesef bunu almak için Barb'ın Meksika'ya gitmesi gerekiyor. Şehir dışına çıkmayı bile büyük bir olay sayan biri için epey düşük bir ihtimal yani.

Şu anda bilgisayarlarınızın başında söylendiğinizi duyar gibi oluyorum. Ama merak etmeyin, Barb'a sadece güzel bir el havlusu ve kokulu sabunun yeterli olacağını söyledim.

Ben hasta değilim. Bildiğim kadarıyla sağlığım gayet iyi. Ama ağustosta yetmiş beş yaşına basacağım. Kansere yenik düştüğünde annem de bu yaştaydı ve şimdi aynı durumda olmayı düşünmek bile ürkütüyor beni. Acıdan değil, elinizin ayağınızın kesilmesinden söz ediyorum. Sözde şirin görünüp, "Bugün nasılız bakalım?" diyen hemşirelerden. Dilediğin zaman yiyip içememekten, uyuyamamaktan, banyo bile yapamamaktan söz ediyorum. Ah, şimdi dolabımda bir çıkış torbası ya da huzur hapi olsaydı

üstümden büyük bir yük kalkmış olurdu. Belki böyle kara kara düşünüp dertlenmekten de kurtulurdum. Anlayacağınız, benim için gerçekten özel birer hediye olurlardı.

Bu arada ötenazi panelinden sekiz kişi daha sildirdi adını. Demek ki o bar gezme muhabbetleri doğruymuş. Bay X eli yüzü düzgün bir liman gezisi düzenlemiş. Herkesin heyecanla bundan bahsedişine bakıyorum da, geçen yıl Noel'de benim de liman gezisi düzenlediğimi unutmuş gibiler. Sanırsınız ki böyle bir etkinliği X icat etti.

Açıkçası biraz da bu yüzden bozuk moralim.

Ama güzel haberlerim de var. Mesela torunumun kızı **Olivia** yetenek gecesinde sahneye çıkacak! Unutmayayım da birkaç fotoğraf çekeyim, koyarım buraya da. Bu arada Barbara ve kocası Roger da çıkıp salsa yapacaklar. Köy sakinleri salsa yapmayı öğrenmek ister mi diye sordular. Bu tam X'lik bir iş, değil mi? Ne kadar azgın ve şımarık olursa, o kadar iyi.

YORUMLAR

Beryl diyor ki...

Ah Frannie, yazını okurken, yediğim sandviç az daha boğazımda kalıyordu! Frannie tatlım, sence de bunu biraz takıntı yapmadın mı? Senin için endişelenmeye başladım.

AB74 diyor ki...

Çok basit. Git bir silah al. Hızlıdır, etkilidir. Kafaya bir tane sıktın mı tamam. Bam! Şimdi git diğerleriyle birlikte liman gezisine katıl ve fazla da takma kafaya! (Ucuz yollu sağlam bir tabanca ararsan bana özelden mail atabilirsin.)

DallaslıDoris diyor ki...

Bay X'e bir şeyler içmeyi teklif edip etmediğini yazmamışsın.

Not: Aşktan yana şansım yok derken neyi kast ettiğini de anlatmadın bu arada.

Not 2: Lütfen şu AB74'e mail atma! Adam mafya mıdır nedir anlamadım.

Sportmen Anne diyor ki...

Bu blogu başladığı ilk zamandan beri okuyorum ve şimdiye dek hiç yorum yazmadım ama bu son yazın yüzünden seni ne kadar ayıpladığımı bilmeni isterim. Resmen midemi bulandırdın. Bundan sonra okumam bu blogu.

Brisbane'li diyor ki...

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Frank Neary diyor ki...

Sizi üzen o hıyara ne kadar kızdığımı anlatamam Bayan Jeffrey! Ama aşk için hiçbir zaman geç değil! Sizinle birlikte bir şeyler yapmak isterim. Dansa gitmek olur, sinemaya gitmek olur. Siz nasıl isterseniz.

Modern Büyükanne diyor ki...

Belki de Alice'in Gina'yı unutması daha hayırlı olmuştur.

"Nick!"

Alice sıçrayarak uyandığında nefes nefese kalmıştı ve kalbi deli gibi atıyordu. Elini yataкта gezdirip Nick'i aradı. Onu bir an

önce uyandırıp kâbusunu anlatmak istiyordu. Rüyanın ayrıntıları yavaş yavaş kaybolmaya, anlamını yitirmeye başlamıştı ama hâlâ bir şeyler hatırlıyordu. Mesela bir ağaç kalmıştı aklında.

Dev bir ağaç. Fırtınalı gökyüzüne doğru uzanan kapkara dallar.

“Nick?”

Normalde hemen uyanır, uyku sersemi mahmur sesiyle, “Geçti canım, rüya gördün, geçti,” derdi onu yatıştırmak için.

Elini bütün yatakta gezdirdi ama yoktu Nick. Su getirmeye gitmişti herhalde. Yoksa hiç yatmaya gelmemiş miydi?

Nick burada değil Alice. Şimdi başka bir yerde yaşıyor. Yarın sabah Portekiz 'den döndüğünde onu karşılayanların arasında sen olmayacaksın. Belki Gina gelir onu almaya. Ah, bu arada bir okul müdürünü öptün bugün. Hatırladın mı? Şu hayatını biraz hatırlasan ya aptal kadın!!

Yatağın başındaki lambayı açıp örtüleri üstünden attığı gibi yataktan dışarı fırladı. Bir daha hayatta uyuyamazdı artık.

Üstündeki geceliğe baktı. Kolsuz, parlak, istiridye rengi, ipekten bir şeydi. Çok pahalı bir şeye benziyordu. Bunu ne zaman satın aldığını bile hatırlamaması ne aptalcaydı. Yeterse yeterdi! Hemen şimdi, her şeyi hatırlamak istiyordu artık.

Banyoya gidip, hastanede kullandığı parfüm şişesini buldu ve bolca sıkıp derin derin içine çekti. O hatıra girdabının içine bahlıkla dalmaya hazırды.

Parfüm burun deliklerinden içeri hücum edince midesi bulandı. Son on yılın görüntüleri zihnine dolsun diye bekledi ama tek görebildiği, bu akşamki partiden gülümseyen suratlar, Dominick'in kahverengi gözleri, annesinin Roger'a yaptığı cilveler ve Elisabeth'in ağzının etrafındaki hayal kırıklığı çizgileri oldu.

Ama bütün bu hatıralar yeniydi. Asıl sorun da buradaydı belki. Eski hatıralara yer kalmamıştı.

Soğuk banyo fayansına oturdu, sarılıp dizlerini göğsüne çekti. Partiye gelen insanları düşündü. Şen şakrak eve doluşmalarını, beyaz önlüklü garsonların tepsilerinden şampanya ve kanepeleri kapışmalarını (yemekçiler akşam beşte gelip mutfağı ele geçirmiş, çok da profesyonel iş çıkarmışlardı), arka bahçede küçük gruplar halinde toplanışlarını, yüksek topuklarıyla çimenlerin üzerinde tepmişlerini hatırladı. Her gelen, “Alice!” deyip sarılmış, yanaklarından öpmüştü onu. 2008’de ne çok yanak öpülüyordu böyle. “*Nasıl* oldu?” Saç modelleri 1998’e göre daha düzgün, daha tertipliydi. Herkesin kafası küçücük kalmıştı.

İnsanlar benzinin fiyatından (böyle sıkıcı bir mevzu hakkında ne konuşulabilirdi ki?), emlak fiyatlarından, inşaatların kabasından, incesinden, politik skandallardan konuşuyordu. Çocuklarından bahsediyorlardı – Emily, Harry, Isabel ya da her neyse. Ellere yüzlerine bulaştırdıkları bir okul gezisini anlatıp şakalaşıyorlardı. Konu dönüp dolaşıp, istisnasız herkesin nefret ettiği bir öğretime gelince sesler alçalıyor, suratlar düşüyordu. Bir de aldıkları dersler vardı; caz bale dersleri, saksafon dersleri, yüzme dersleri, okulun müzik grubu, okul eğlenceleri, yetenekli çocuklar için özel dersler. Bunların hiçbirisi ona bir şey ifade etmiyordu ki. Her şeyi en ufak ayrıntısına kadar; isimlerle, tarihlerle, bir de ne olduğunu anlamadığı kısaltmalarla konuşuyorlardı. Yok PE sınıfıymış, WE öğretmeniymiş. Bir-iki kez, bir kadın yanlarından geçip gittikten sonra, gruptaki diğer kadınlar Alice’in kulağına, ne anlama geldiğini bilmediği *Botoks* kelimesini fısıldamıştı. Alice bu bir hakaret mi, yoksa bir iltifat mı bilememişti.

Dominick hep etrafında dolaşmış; insanlara, Alice’in kazadan sonra pek kendinde olmadığını, aslında şimdi yatakta olması gerektiğini anlatıp durmuştu. Bunu duyanlarsa, “Tam Alice işte! Bak hâlâ ayakta!” diyerek övgüler yağdırmışlardı. (*Tam Alice mi? Ne*

garip. Normalde bunu fırsat bilip çoktan yatmaya gitmişti bile.) Etrafındaki tek bir insanı bile tanımıyor olmasının pek de önemi kalmamıştı sanki. Başını sallayarak, gülümseyerek sohbetlere devam edebilmiş; hatta bir yandan, kendi arka bahçesindeki değişiklikleri keşfetmeye vakti bile olmuştu. Şu köşedeki bir sebze bahçesi miydi? Akşam esintisiyle hafifçe gıcırdayarak salınan bir salıncak vardı. Sultani de biniyor muydu ona?

Şimdi banyoda yalnızdı yeniden. Beyaz fayansların arasındaki sıvanın üzerinde parmaklarını gezdirdi. (Fayans döşemeyi öğrenmek için Nick’le bir kursa gitmişlerdi – Sırf İmkânsız Hayal’in 46. maddesinin üzerini çizebilmek için.) Ama bunları ne zaman döşediklerini hatırlamıyordu. Oysaki bununla ilgili *bin tane* anısı olmalıydı. -

Nick şimdi Gina’nın yanında mı yatıyordu?

Partide Gina’nın bahsi de geçmişti. Ne garip. Kulağında, insanın gözünü alamadığı, kocaman elmas küpeleri olan bir kadınlara ve çok sevdiği bir sebzeli börekten yine gelir mi diye gözlerini garson tepsilerinden ayırmayan bir adamla yaptıkları sohbeti hatırladı. Konu ev ödevi ve ödevlerin velileri ne kadar zorladığıydı.

“Saat sabahın üçü olmuş; ben hâlâ Erin’in faaliyet ödevini hazırlayacağım diye karton yapıştırıyorum; o an nevrime döndü inan.” Küpeli kadın elini alnına götürünce elmaslar ışıldamıştı.

“Bilirim,” diye mırıldandı Alice; hiçbir şey bildiği yoktu tabii. Bu Erin neden kendi ödevini kendi yapmıyordu ki? Ya da en azından neden annesiyle birlikte yapmıyorlardı? Alice kızıyla birlikte karton yapıştırıp sıcak çikolata içerken nasıl eğlenebileceklerini düşündü. Alice bu işlerde iyiydi. Onların ödevi sınıfın en iyisi olurdu.

“Ama disiplinin ne olduğunu öğrenmeleri gerekiyor. Ev ödevlerinin amacı da bu değil mi?” dedi adam. “Hey! Bakar mı-

sın? Onlar sebzeli börek mi? Ah, kebabmış. Ne diyordum, hah, artık Google'dan her şeyi buluyorlar zaten.”

Google mı? O da neydi ki? Alice'in başı ağrımaya başlamıştı yine.

“Karton yapıştırmanın nesini öğreneceksin Google'dan? Hem sen çocukların ödevlerine yardım etmiyorsundur ki!” Kadın Alice'e, “Erkekler işte!” der gibisinden bir bakış atmış, Alice de ona aynı şekilde karşılık vermeye çalışmıştı. (Ödevlere Nick de yardım ederdi ki.) “Tabii sen işten gelene kadar Laura bütün ödevlerini bitirmiş oluyordur. Bir keresinde, bu ev ödevleri hakkında Gina Boyle demişti ki...”

Kadın cümlelerin ortasında, abartılı bir şekilde irkilip durmuştu. “Ah, affedersin Alice, benimki de ne büyük kabalık!”

Adam kolunu bir ağabey gibi omzuna attı Alice'in. “Senin için de ne zor olmuştur! Ah bakın, sebzeli börek geçiyor.”

Alice dehşete düşmüştü. Nick'in onu Gina'yla aldattığını herkes mi biliyordu?

Nereden çıktıysa Dominick bir anda yanında bitmiş, onu yavaş yavaş konuşmadan sıyrıp almıştı. Alice ona iyiden iyiye güvenmeye başlamıştı. Öyle ki, kalabalığın içinde gözleri onu arar, *Dominick nerede?* diye kendi kendine sorar olmuştur. Ama bir yandan da, her şeyi Nick'e anlatıp, “Sonra adam gece boyunca *sevgilimmiş* gibi davranmasın mı? Sen ne diyorsun bu işe?” diye sormanın hayalini kurmuyor değildi.

Alice, gelmezseniz panik atak geçiririm diye tehdit edince mecburen Elisabeth ve kocası Ben de uğramışlardı partiye. Ben, Alice'in hatırladığından daha iri yarı, çam yarması gibi bir adamdı. Resimli masal kitaplarından fırlamış oduncu halleriyle, partideki diğer erkeklerin arasında fena halde sırtıyordu. Alice'i de seviyor gibiydi. Önce “Geçen gün söylediklerini epey bir düşündüm,” de-

miş, sonra da, “Ah tabii ya, hatırlamıyorsundur ki sen,” deyip eliyle başına hafifçe vurmuştu. Dudak büküp bakışlarını çevirdiğini görünce Alice, “Ne konuşmuştuk ki?” diye sormuş, Elisabeth, “Şimdi ne yeri ne de zamanı,” diye karşılık vermişti.

Elisabeth ve Ben ortalıkta çok dolaşmamış, doğru düzgün bir tek Dominick’le konuşmuşlardı. Elisabeth’i elinde içkisi, Ben’e yapışmış halde görmek çok tuhaftı. Normalde olsa, partilerde herkesle konuşmak asli göreviymiş gibi ondan ona atlar, gezinip dururdu.

İşin komik yanı, bu partiyi Elisabeth ya da Dominick olmadan, hatta Nick bile olmadan tek başına idare edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Bütün bunlar ne kadar gerçeküstü ve hayali görünse de, onun ismini ve hakkında pek çok mahrem şeyi bilen bu yabancı insanlarla tanışmak (öyle ki, bir kadın onu bir köşeye çekip kasıklarındaki sorun devam ediyor mu diye bile sormuştu) onda o her zamanki parti paniğine yol açmamıştı. Nerede nasıl duracağını, elini kolunu nereye sokacağını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. İnsanlara spor salonunda düşüp başını vuruşunu, kendini on yıl öncesinde ve hamile sandığını anlatırken bile zarafetinden ve ışıltısından bir şey kaybetmediğini hissediyordu. Sözcükler ağzından yağ gibi akıp dökülüyordu. Çevresindeki herkesle göz teması kuruyordu. *Anekdotlar* anlattığı bile oluyordu. Bu kırk yaşında epey normal ve becerikli biri olmuştu galiba.

Belki de iyi görüldüğündendi bu rahatlığı. Gardıroptan boynu ve kolları ince dantellerle süslü, mavi bir elbise seçmişti. “Ah, en *müthiş* kıyafetler hep sende olur zaten,” demişti Kate Harper. Kate içtikçe daha da abartılı konuşmaya başlamış ve daha da katlanılmaz bir hale bürünmüştü.

Parti gece bire doğru bitti. Sonuna kadar kalan Dominick ayrılırken, yarın ararım deyip yanağına temiz bir öpücük kondur-

muştı. Gece onda kalmayı teklif etmediğine bakılırsa, ilişkileri henüz o noktaya gelmemişti demek ki. Bir arkadaşıyla tanıştırmaktan çekinmeyeceği türden, iyi niyetli bir adamdı bu Dominick; ama önünde çırılçıplak soyunma fikri bile gülünç geliyordu Alice'e.

Kim bilir, Elisabeth ve Ben gece onda kalacaklar diye de teklif etmemiş olabilirdi. Belki de gayet aktif bir seks hayatları vardı.

Alice'in bir an içi ürpeydi.

Nick'i ve çocukları görmesine yirmi dört saatten az kalmıştı. Nihayet bütün taşlar yerine oturacaktı.

Banyonun zemini iyice soğuk gelmeye başlamıştı. Kalkıp aynadaki yorgun ve süzgülün yüzüne baktı. *Sen ne olmuşsun böyle Alice Love?*

Yatak odasına dönüp etrafına bakındı; pek mümkün görünmüyordu ama yine de uyumanın bir yolunu bulmak lazımdı. Sıcak bir bardak süt iyi gelirdi mesela. Evet, aslında o kadar iyi bir çözüm değildi, uykusuzluğa birebir falan da denemezdi, ama bunu bir ritüele dönüştürmek, en azından dergilerin uykusuzluğa birebir dedikleri bir şeyi yapmak insanın içini rahatlatıyor, zamanın daha iyi geçmesini sağlıyordu.

Biraz dolaşmak için çıktığında, koridordaki kullanılmayan yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark etti. Evde, içinde iki kişilik bir yatak, şifonyer ve havluların da olduğu boş bir oda bulmak nasıl da hoş bir sürpriz olmuştu. Demek ki ardiye odasını yatak odasına dönüştürmüşlerdi. Elisabeth'e, "Yatılı misafir falan mı bekliyordum?" diye sormuş, Elisabeth de, "Burayı hep böyle hazır tutuyorsun," demişti. "Sen epey tertipli bir kadınsın Alice."

O sertlik yine gelmişti Elisabeth'in sesine. Alice bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Elisabeth'e sinir olmaya başlamıştı.

Halı döşemeli koridorda parmaklarının üzerine basa basa yürüdükten sonra merdivenin ilk basamağını fark etmeyip düşer gibi olmuş, son anda tırabzana tutunmuştu. Bir kez daha düşüp kafasını çarpsa iyi olmaz mıydı? Hafızası geri gelirdi belki.

Elini tırabzandan ayırmadan indi merdivenleri. Aşağıda, mutfaktan ışık geldiğini fark edip oraya yöneldi.

“Selam,” dedi.

“Ah selam.”

Elisabeth mikrodalga fırının başında duruyordu.

“Süt ısıtıyorum,” dedi. “Sen de ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Güya uykusuzluğa iyi geliyor.”

“Aynen.”

Alice tezgâha yaslanıp Elisabeth’in sütü ikinci bir fincana doldurmasını seyretti. Üstünde, Ben’e ait olduğunu tahmin ettiği kocaman bir erkek tişörtü vardı. Onu bu halde görünce, kendi uzun, saten geceliğinin içinde pek bir iffetli kadın gibi kaldığını fark etti.

“Nasıl oldun bakalım?” diye sordu Elisabeth. “Şeyin nasıl... hafızan yani.”

“Bir yenilik yok,” dedi Alice. “Çocuklarla ya da boşanmayla ilgili hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum. Gerçi Gina’yla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum ya neyse.”

Elisabeth şaşırmış görünüyordu. “Nasıl yani?”

“Sorun değil, beni korumana gerek yok,” dedi Alice. “Nick’in onunla ilişkisi olduğunu anladım zaten.”

“Nick’in *Gina*’yla ilişkisi mi varmış?”

“Yok mu? Cümle âlem biliyor bunu.”

“İnan ki ben yeni öğrendim.” Elisabeth gerçekten şok olmuş gibiydi.

“Muhtemelen şimdi bile onun yatağındadır,” dedi Alice, bunu önemsemediği gibi.

Mikrodamızın zili çalsa da Elisabeth aldırış etmedi.

“Ben pek emin değilim Alice,” dedi.

“Nedenmiş?”

“Çünkü Gina öldü.”

“Ah,” dedi Alice.

Sonra da bir an durup, “Onu ben öldürmedim, değil mi? Kıskançlık krizine falan girip yapmışımdır belki,” dedi. Ve sonra yeniden durup, “Ama öyle olsa hapse girerdim, değil mi? Ne belli? Belki de yakalanmamayı başarmışımdır,” diye ekledi.

Elisabeth abartılı bir kahkaha patlattı. “Hayır, tabii ki sen öldürmedin onu.” Sonra kaşlarını çatıp, “Nick Gina’yla bir ilişki yaşadığı da sen bunu mu *hatırlıyorsun?*” diye sordu.

“Tam sayılmaz,” dedi Alice. Şimdi her şeyi anlamış, içi rahatlamıştı. Demek ki Gina’nın ismi geçtiğinde insanlar bu yüzden ezilip büzülüyorlardı; öldüğündendi demek! Yasak bir ilişki de yaşanmamıştı o zaman! Nick hakkında öyle düşündüğü için bin pişman olmuştu. *Tabii ki öyle bir şey yapmamışsındır hayatını, zaten senden bir an olsun şüphelenmedim bile.*

Ortada ilişki falan yoksa Gina da iyi bir insandı o halde. Ölmüş olması ne korkunçtu.

Elisabeth süt fincanlarını fırından alıp masaya koydu. Dominick’in şişirdiği helyumlu balonlar hâlâ tavanda dolaşıyorlardı. Pencerenin pervazında iki tane, yarısı dolu şampanya kadehi ve tavuk kebablardan kalma ahşap şişler duruyordu.

Alice deri koltuğa bağdaş kurup oturdu, geceliğini çekip dizini örttü. “Gina nasıl öldü peki?” diye sordu.

“Kazada.” Elisabeth, Alice’ten gözlerini kaçırıp, parmağını

süte bandırdı. “Araba kazasıydı sanırım. Bir yıl oldu.”

“Ben çok üzüldüm mü?”

“O en yakın arkadaşındı. Duyar duymaz harap olmuşsun.” Elisabeth sütünden kocaman bir yudum aldıktan sonra fincanı hızla sehpaye bıraktı. “Ay! Çok sıcakmış.”

Harap olmuştu demek. Büyük bir olaydı o zaman. Sütten bir yudum almaya kalkınca onun da dili yandı. Tanımadığı bir kadının ölümüyle harap olmak nasıl bir şeydi, bir türlü kestiremiyordu. Harap olmanın ne demek olduğunu da bilmiyordu zaten. Başına hiç o kadar korkunç bir şey gelmemişti ki. Babası öldüğünde altı yaşındaydı ve o zamandan aklında kalan tek duygu şaşkınlıktı.

Annesi bir keresinde, Alice’in, öldükten sonra babasının eski bir kazağını haftalarca üzerinden çıkarmadığını, hatta Frannie üstünden zorla çekip çıkarırken bile çığlıklar ve tekmeler savurarak ortalığı ayağa kaldırdığını anlatmıştı. Ama Alice bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Bir tek cenazeden sonra akşamüzeri verilen çayda, annesinin tenis arkadaşlarından birinin, onu, parmağını peynirli keke sokuyor diye azarladığını hatırlıyordu. Aynısını Elisabeth de yapmıştı, ama *onun başı belaya girmemişti*. Keder ve hüznü hatırlayacağı yerde peynirli kekin etrafında dönen haksızlığı hatırlıyor olması ne tuhaftı.

Bir de, düğününden önceki akşam, kilisede babasıyla birlikte yürüyemeyeceğini düşünüp hüngür hüngür ağlayışı vardı. Bu ani gözyaşlarına kendi de şaşırmış, ertesi günün gerginliğine vermişti. Bir yandan bunların sahte gözyaşları olmasından da korkmuştu; çünkü her ne kadar üzüлüp ağlasa da, bir babasının olduğunu hayal bile edemiyordu aslında. Ama öte yandan bu sevindirici bir şeydi de; demek ki bir parçası babasını hatırlıyor ve onu hâlâ özlüyordu. Sonra babası tıraş olurken hemen dibinde bitip ellerini uzattığını, sıkılan tıraş köpüğünü eline yüzüne sürdüğünü, ama sonra aynada

pek de güzel durmadığını fark edip ertesi gün kanguru gibi gözü-keceğim diye endişe ettiğini hatırlamış, bunun üzerine daha da çok ağlamıştı. Ne kadar sık ve bencil bir insandı; ölmüş babasını değil, saçını başını düşünüyordu. Gece bu duygu yoğunluğundan bitkin düşüp uyuymadan önce bile karışıkta kafası.

Şimdiyse, Gina adında bir kadın için gerçek bir keder yaşamış olduğunu öğreniyordu.

“Sen de oradaydın,” dedi Elisabeth.

“Efendim? Neredeydin dedin?”

“Gina’nın kazasına şahit oldun. O sırada arabayla arkasından gidiyormuşsun. Bu korkunç bir şey olmalı. Ben hayal bile edemiyorum.”

“Rawson ve King sokaklarının birleştiği yerde mi olmuştu?” diye sordu Alice.

“Evet. Hatırlıyor musun yoksa?”

“Pek sayılmaz. Sadece o esnada neler hissettiğimi hatırlıyorum galiba. Aynı şeyleri iki kez yaşadım. O köşeyi gördüğüm anda paniğe kapılıyorum, kendimi bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyorum.”

Artık ne anlama geldiklerini öğrendiğine göre bir daha olmazdı herhalde. Birinin, gözlerinin önünde ölüşünü hatırlamak istemiyordu.

Bir süre sessizce oturup sütlerini içtiler. Alice tavandan sarkan bir ipi tutup balonu aşağı çekti. Tekrar havaya bıraktığındaysa, fırtınalı gökyüzünde sağa sola savrulan o pembe balonlar geldi altına.

“Pembe balonlar,” dedi Elisabeth’e. “Pembe balonlar hatırlıyorum; ardından da korkunç bir kedere boğuluyorum. Bunun da Gina’yla alakası var mı?”

“Cenazesinde vardı onlar,” dedi Elisabeth. “Sen ve Michael,

yani Gina'nın kocası, mezarlıktan havaya bırakılmak üzere balonlar ayarlamıştınız. Çok güzel bir görüntüydü. Çok hazindi."

Alice, Michael adında, karısını yeni kaybetmiş acılı bir adamla balonlar hakkında konuştuklarını hayal etmeye çalıştı.

Michael. Cüzdanından çıkan kartvizitin üstünde de bu isim vardı. Michael Boyle. Melbourne'lu fizyoterapist. Gina'nın kocası olmalıydı. Kartvizitin arkasına da bu yüzden "mutlu günler" diye yazmıştı.

"Peki Gina, Nick'le ben ayrılmadan önce mi öldü?" diye sordu Alice.

"Evet. Sanırım altı ay kadar önce. Zor bir sene geçiriyordunuz."

"Öyle olmalı."

"Üzgünüm," dedi Elisabeth.

"Sorun değil." Alice kendine acıyormuş gibi görünmek istemiyordu. "Nasıl olsa Gina'yı da hatırlamıyorum, boşanmayı da."

"Şu nörologa görünmen gerekiyor," dedi Elisabeth. Ama daha fazla uzatmadı.

Bir süre, akvaryumdan gelen fokurtuları dinleyerek oturdular sessizce.

"Bu balıkları benim mi beslemem gerekiyor?" diye sordu Alice sonra.

"Bilmem ki," dedi Elisabeth. "Dur bakayım, galiba Tom'un işi o. Hatta başka kimsenin dokunmasına izin bile vermiyordu sanki."

Tom. Telefondaki sesi genizden gelen, sarı saçlı küçük çocuk. Alice onunla karşılaşacak olduğunu düşünüp korktu. Balıklar onun sorumluluğundaydı. Demek ki çocuğun sorumlulukları, kendince düşünceleri vardı. Diğer ikisinin de tabii. Hepsinin Alice hakkında düşünceleri vardı. Belki pek sevmiyorlardı onu. Belki fazlasıyla

sert bir anneydi. Belki de düpedüz utandırıyordu onları. Örneğin onları okuldan almaya abuk subuk kıyafetlerle gidiyor olabilirdi. Belki Nick'i daha çok seviyorlardı. Kim bilir, babalarını evden kaçırdığı için onu suçluyor bile olabilirdi.

“Nasıllar peki?” diye sordu.

“Balıklar mı?”

“Hayır canım, çocuklar.”

“Ah... onlar bir harika.”

“Öyle değil, doğru düzgün anlat. Mesela karakterlerinden filan bahset.”

Elisabeth tam bir şeyler söyleyecekti ki sustu. “Sana çocuklarını anlatmak çok garip geliyor bana,” dedi sonra. “Onları benden çok daha iyi tanıyorsundur.”

“İyi de onları doğurduğumu bile hatırlamıyorum ki ben.”

“Biliyorum. Ve buna inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Aynen kendin gibi görüldüğün için, her an hafızan geri gelecek ve ‘Yapma ama, benim çocuklarımı bana mı anlatıyorsun?’ diyeceksin diye bekliyorum.”

“Yüce Tanrım,” dedi Alice.

“Tamam, tamam.” Elisabeth ellerini havaya kaldırarak teslim işareti yaptı. “Bir deneyeyim bakalım. Pekâlâ, Madison... şey Madison galiba...” Durdu. “Annem bu işi benden daha iyi yapar. Çocuklarla sürekli içli dışlı olan o ne de olsa. Ona sorsan daha iyi bence.”

“Bu da ne demek şimdi? Sonuçta çocuklarımı sen de tanıyor sun, öyle değil mi? Hatta senin onu herkesten daha iyi tanıyor olmanı beklerdim. Bebeğim için ilk hediye alan da sen değil miydin? Şu küçük çorapları diyorum.”

Alice'in, Nick'le birlikte pozitif çıkan bütün hamilelik testlerini masaya yaydıktan sonra ilk aradığı kişi Elisabeth olmuştu.

Ne kadar da heyecanlanmıştı. Sonrasında soluğu, elinde bir şişe şampanya (“Bu sadece Nick’le bana. Sana yasak!”), *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler* kitabı ve o küçük çoraplarla Alice’lerin evinde almıştı.

“Öyle mi? Hatırlayamadım,” dedi Elisabeth. Elindeki fincanı bırakıp yandaki masadan çerçeveli bir fotoğraf aldı. “Daha küçüklerken daha sık görüyordum onları. Hayrandım onlara. Tabii hâlâ hayranım. Ama, işte, senin işin başından aşkın. Çocukların bir sürü aktivitesi oluyor. Hepsinin yüzme dersi var mesela. Olivia baleye ve voleybola gidiyor. Tom futbol, Madison hokey oynuyor. Bir de doğum günü partileri var tabii! Sürekli birilerinin doğum günü partisindeler. Sosyal hayatları inanılmaz. Henüz küçüklerken doğum günlerinde ne hediye alacağımı bilirdim. Paketleri yırtı yırtı açarlardı. Ama şimdi seni arıyorum; nereden ne alacağımı sen söylüyorsun. Hatta bazen parasını veriyorum, sen alıyorsun. Sonra da çocuklara teşekkür kartları hazırlatıyorsun. *Sevgili Libbie Teyze. Hediyen için teşekkürler* falan filan.”

“Teşekkür kartı,” diye tekrarladı Alice.

“Biliyorum, biliyorum, bunu iyi birer çocuk olsunlar diye yaptırıyorsun ama inan bana, o teşekkür kartlarından nefret ediyorum. Bunlardan elime ne zaman bir tane geçse, çocukların onu uflaya puflaya yaptıklarını düşünüyorum. Ayrıca kendimi ihtiyar bir teyze gibi hissetmeme de yol açıyorlar.”

“Ah, kusura bakma.”

“Yok, yok! Teşekkür kartları yüzünden mızımızlandığıma inanmıyorum. Aksi ihtiyarın teki oldum çıktım. Sence de öyle olmadım mı?”

“Asıl ben şey oldum...” Alice nasıl bir insan olduğunu tarif eden bir sözcük bulmakta zorlanıyordu. “Çekilmez” olur muydu acaba?

“Neyse,” dedi Elisabeth, Alice’i beklemeden. “Hadi çocuklara dönelim. Şimdi, Madison Madison işte.” Bunu söylerken tatlı tatlı gülümsemişti.

Madison Madison işte. Bu kısacık cümlede bile dünyalar dolusu hatıra saklıydı. Alice bunların hepsini kaybettiye ne kalmıştı geriye?

“Annem hep, ‘Kimden çıktı bu çocuk?’ der mesela,” dedi Elisabeth.

“Anladım,” dedi Alice. Söylenenler pek de işe yaramamıştı.

“Şey, bebekliğinden beri aşırılarda yaşayan bir çocuk oldu. Hisleri her zaman yoğundur. Örneğin Noel öncesi öyle bir heyecanlanır ki, ateşi çıkacak, yatağa düşecek sanırsın; Noel bittikten sonra bu kez de neden bitti diye sızlanır. Onu bir köşede, Noel’in gelmesini bir sene daha beklemek zorunda olduğu için ağlarken bulabilirsin. Ondan başka, kazalara davetiye çıkaran bir tiptir. Geçen sene, koşarken balkon camına çarpıp indirdi de hastanede kırk iki dikiş atıldılar. Tam bir travmaydı. Etraf kan içinde kalmıştı. Tom ambulansı ararken Olivia bayılmış. Beş yaşındaki çocuklar bile bayılabiliyormuş demek ki. Olivia kan görmeye dayanamıyor. Yani dayanamıyordu. Hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum. Dur bir saniye, geçenlerde hemşire olacağım diye dolaşmıyor muydu ortalıkta? Annem ona hemşire üniforması almıştı da ondan mıydı yoksa?”

Alice ona bakakalmıştı.

“Affedersin,” dedi Elisabeth telaşla. “Bunun senin için ne kadar tuhaf olduğunu hep unutuyorum.”

“Biraz daha anlat Sultani’yi. Yani Madison’ı.”

“Madison yemek yapmayı seviyor,” dedi Elisabeth. “Yani hâlâ seviyordur diye tahmin ediyorum. Son zamanlarda biraz dengeşizleşmiş galiba. Eskiden kendince tarifler uydururdu. Bayağı

da iyi şeylerdi. Ama tabii mutfağı savaş alanına çevirirdi ve temizlemeye de pek yanaşmazdı. Ayrıca yemek konusunda biraz da asolist kılıklı. Yani denediğı bir tarif iyi çıkmazsa ağlama nöbetlerine tutulabiliyor. Hatta bir keresinde, süslemek için saatlerce uğraştığı üç katlı, çikolatalı bir pastayı beğenmedi diye çöpe atmıştı da sen öfkeden küplere binmiştin.”

“Öyle mi?” Alice bu yeni haline hâlâ alışmaya çalışıyordu. O hiç küplere binmezdi ki. Somurtup otururdu sadece.

“Sen o pasta için gerekli malzemeleri bilmem nerelerde arayıp bulmuştun da o yüzden mi bu kadar kızmıştın hatırlamıyorum şimdi. Seni de suçlamamak lazım tabii.”

“Madison bizim Yanardönerlere benziyor sanki,” dedi Alice. Nick’in kız kardeşlerinin genlerinin, bir yolunu bulup onun çocuğunu ele geçirebileceklerini düşünmemiştii hiç. Aksine, bir kızı olursa kendisinin birebir kopyası olacağını ve ileride bir gün kendinden çok daha iyi, yepyeni bir Alice’e dönüşeceğini hayal etmişti her zaman.

“Hayır, Yanardönerlere benzemiyor,” dedi Elisabeth kendinden emin bir şekilde. “Sadece kendine benziyor.”

Alice avuç içlerini karnına bastırıp, Nick’le ikisinin Sultanı’ni nasıl delicesine sevdiklerini hatırladı. Basit, tertemiz, neredeyse bencilce denebilecek bir sevgiydi bu. Ama şimdi aynı Sultanı cam kapıları indiriyor, çöpe pastalar atıyor ve Alice’in öfkeden küplere binmesine neden oluyordu. Bütün bunlar, hayal ettiğinden çok daha karmaşık çıkmıştı.

“Peki ya Tom? O nasıl?”

“Zeki bir çocuk,” dedi Elisabeth. “Hatta bazen şaşırtıcı derecede zeki. Şüpheli bir çocuk aynı zamanda. Ondaki hiçbir şey saklanmıyor. Gidip her şeyi internetten öğreniyor. Bir şeye kafayı taktı mı onun hakkında her şeyi öğrenene kadar bırakmıyor. Bir ara di-

nozorlara takmıştı. Sonra lunaparklardaki eğlence trenlerine. Ama şu sıralar neyle ilgileniyor bilmiyorum. Okulda gayet başarılı. Birincilikler alıp duruyor, ayrıca sınıf başkanı da. Böyle şeyler işte.”

“İyiymiş,” dedi Alice.

“Madison’dan sonra epey bir rahatlamışsınızdır.”

“Ne demek bu?”

“Şey, Madison’m okulla başı hep dertteydi. Senin deyimimle ‘davranışsal sorunlar’ yaşıyor.”

“Anladım.”

“Ama her şeyi kontrol altına aldın sanırım. Son zamanlarda pek bir sıkıntı olmuyor.”

Sıkıntı. Alice’in hayatı “sıkıntı”larla mı geçmişti?

“Bir de Olivia var tabii,” dedi Elisabeth. “O herkesin aşık olacağı tipte bir çocuk. Bebekken sokağa çıkardığımızda insanlar seni yolda durdurup iltifatlara boğardı. Bir iş toplantısına yetişmeye çalışan asık suratlı, orta yaşlı, patron kılıklı adamlar bile durup gülümserdi Olivia’yı gördüklerinde. Görenlerin dönüp bir kez daha baktığı bir ünlüyle yan yana dolaşmak gibi bir şeydi. Hâlâ da çok şeker bir kız. Her an bir canavara dönüşecek diye bekliyoruz ama olmadı hâlâ. Çok sevgi dolu - belki biraz fazla sevgi dolu - bir çocuk o. Bir keresinde mutfakta çömelmiş, ‘Merhaba küçük dostum,’ demişti de hepimiz dönüp baktığımızda o küçük dostun yerdeki bir hamamböceği olduğunu görmüştük. Annem oracıkta düşüp bayılacaktı az daha.”

Elisabeth konuşmasına ara verip, ağzını yırtı yırtı esnedi.

“Muhtemelen, sen olsan başka türlü anlatırdın,” dedi sonra. “Ne de olsa annelerisin.”

Alice o sırada, Nick’le ilk kez göz göze geldikleri anı düşünüyordu. Onun üzerinde çizgili bir önlük vardı ve uzunca bir tezgâhın başında, yüksek bir tabureye oturmuş, Tayland mutfağının

inceliklerini öğrenmeye hazırlanıyordu. Yanında arkadaşı Sophie de olacaktı ama kızcağız bileğini burktuğu için ilk derse gelememişti. Nick ise kursa, Alice'in o anda sevgilisi olduğunu tahmin ettiği bir kızla gelmişti. (Onun aslında kız kardeşlerin en yanardöneri olan Dora olduğunu sonradan öğrenecekti.) İkisi içeri gülerek girince, sevgilisinden henüz yeni ayrılmış olan Alice fena halde uyuz olmuştu onlara. Ne kadar sıradanlardı. Mutlu, şen şakrak, sevgi dolu bir çift daha. İşte Nick'le ilk kez o anda, Nick oturacak boş bir yer bakarken göz göze gelmişlerdi. (Dora ise o esnada hipnotize olmuş gibi, gözlerini tavandaki pervaneden alamıyordu.) Nick gür kaşlarını meraklı meraklı kaldırınca Alice kibarca gülümsemişti. Oysaki içinden, *Tabii, tabii, aman ne olur yanıma oturun, sizi gidi çifte kumrular; oturun ki sıkıntıdan hep birlikte patlayalım*, diye düşünmekteydi.

Sınıfın en önünde de boş yerler vardı. O anda Nick'le göz göze gelmeseler, mesela önünde duran bir balık köftesi tarifine falan bakıyor olsa; ya da Sophie iki santimetre yana basıp yoldaki o çukura girerek bileğini burkmamış olsa, ya da Tayland mutfağı yerine şarap tadıcılığı kursuna gitmeye karar vermiş olsalar o üç çocuk hiç doğmamış olacaktı. Madison Love. Thomas Love. Olivia Love. Kişilikleri daha şimdiden oluşmaya başlamış üç küçük birey.

Nick'in gür kaşlarını Alice'e doğru kaldırmasıyla birlikte üçü de onay damgasını almıştı. Evet, evet, evet, üçünüz de geliyorsunuz.

Alice'in içi sevinçle dolmuştu şimdi. Bu inanılmaz bir şeydi. Evet, her saniye milyonlarca bebek doğuyordu, bu o kadar da inanılmaz değildi, ama olsun. O çocuklara her baktıklarında keyiflenmiyorlar mıydı? Madem öyle, ne demeye boşanıyorlardı ki?

“Demek Nick'le, çocukların velayeti için de kavga ediyoruz.”

Tam yetişkinlere göre bir meseleydi bu.

“Nick yarım zamanlı onda olsunlar istiyor. Öyle saatlerce çalışan biri olarak bunu nasıl becerecek biz de anlamış değiliz. Kanunlara göre esas veli sen olmalısın ama son zamanlarda her şey... biraz çirkefleşmeye başladı. Boşanmanın doğası bu galiba.”

“Tamam da Nick ne düşünü...” Alice incindiğini hissetti. “Benim iyi bir anne olmadığımı mı düşünüyor?” *Peki sahiden iyi bir anne miydi bakalım?*

Elisabeth çenesini kaldırıp baktığında, gözlerinde o eski Elisabeth’in ısıltısını gördü Alice. “Böyle düşünüyorsa fena halde yanılıyor. Zaten mahkemede tanık koltuğuna oturup tersini söyleyecek milyon tane insan vardır. Sen *harika* bir annesin. Bunları hiç dert etme. Nick’in kazanması imkânsız. Hiç şansı yok. Zaten neyi ispat etmeye çalıştığını da anlamış değilim. Buna bir çeşit güç oyunu olarak bakıyor herhalde.”

Elisabeth’in onun için öfkелendiğini görmekten zevk duyar-ken, bir yanının Nick’e karşı otomatik sadakatini kaybetmiyor olması bir çeşit karmaşıklığa yol açıyordu. Nick’i Elisabeth de se-verdi. Onunla kavga ettiklerinde hep Nick’in tarafını tutardı. “Bu adamın kıymetini bil,” derdi Alice’e.

Elisabeth iyice havaya girmişti. “Demek istediğim, bu düpe-düz *aptallık*. Bir kere çocuk bakımının b’sini bilmez ki o. Yemek yapmaktan anlamaz. Çamaşır makinesinin nasıl çalıştığını bildi-ğinden de şüpheliyim. Sürekli iş gezilerinde. Hal böyleyken...”

Alice onu susturmak için elini kaldırdı. Elisabeth’in Nick’i böyle eleştirmesine daha fazla dayanamamıştı. “Kendi babası gibi bir part-time baba olma fikri ağına gittiği için böyle yapıyordur. Roger’ın gelip onu ve kızları almasından nefret edermiş mesela. Gerçi Roger da az çabalamamış onlar için; ama olmuyormuş, bir türlü beceremiyormuş. Bu durum bir tek kızlara yarıyormuş; ba-

balalarının kredi kartını sömürüp duruyorlarmış. Ne zaman bir restorana gitsek ve Nick, çocuklarıyla birlikte yalnız bir adam görse, ‘Boşanmış bir baba,’ der yüzünü ekşiterek. Yani *derdi*. Bu on yıl önceydi tabii.”

Sesindeki titremeyi dizginlemeye çalışarak devam etti: “Her akşam çocuklarının yanında olmak, okulda ne yaptıklarını dinlemek, hafta sonları birlikte kahvaltı yapmak istiyordu. Bıraksan saatlerce anlatırdı bu hayallerini. Çocukken yaşadıklarını kendi çocuklarına da yaşatmak istemiyordu. Bunları anlatışını dinlemek benim de hoşuma gidiyordu; sanki böylece *bizim* çocukluğumuzun, babasız geçen yıllarımızın acısını da çıkartmaya çalışıyor gibiydi. Aile olmakla ilgili bir sürü romantik fikirleri vardı. Aslında ikimizin de vardı. Buna inanamıyorum... resmen *inanamıyorum*...”

Daha fazla devam edemeyip sustu. Elisabeth gelip kanepede yanına oturdu, beceriksizce sarıldı ona. “Belki,” dedi dalgın dalgın, “belki bu hafıza kaybı bir yandan iyi bir şeydir; belki bu sayede her şeyi, son on yılda başınızdan geçenlerin etkisinde kalmadan, sil baştan değerlendirebilirsin. Hafızan geri geldiğinde de, bu görüşünü koruyarak, Nick’le sorunlarınızı kavga etmeden çözme yoluna gidersiniz.”

“Hafızam ya hiç geri gelmezse?”

“Tabii ki gelecek. Şimdiden parça parça gelmeye başlamadı mı?” dedi Elisabeth.

“Belki de bu eski Alice’i, boşanmayı durdursun diye geçmişten göndermişlerdir,” dedi Alice neşeli görünmeye çalışarak. “Bu görev tamamlanana kadar hafızam geri gelmeyecektir belki de.”

“O da olabilir!” dedi Elisabeth, yine yapmacık bir neşeyle. Sonra bir an durup, “Dominick iyi birine benziyor. Gerçekten,” dedi.

Alice, kendini Dominick'e, tam da bu kanepede nasıl öptürdüğünü ve nasıl büyük bir suçluluk duyduğunu düşündü. "Evet, çok iyi. Ama bir Nick değil işte."

"Değil canım. Nick'ten *bayağı* bir farklı."

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Nick'in adına gücenmeliydi mi bu sözden? Şimdi tutup, sanki rakip sevgililerden bahsediyormuş gibi iyi yanlarını, kötü yanlarını karşılaştıracak değildi ya. Nick onun kocasıydı. Hemen konuyu değiştirmeye girişti. "Erkeklerden söz açılmışken, Ben de hoş bir adam."

"Onunla yeni tanışmışsın gibi konuşman ne komik."

"Geçen günkü konuşmamızı düşünüp durdum derken neyi kast ediyordu?" Alice işin içinde şaibeli bir durum olduğunu seziyor, Elisabeth'le aralarındaki bu mesele neyse bir an önce çözmek istiyordu.

"Ah." Elisabeth esneyip gerindi. "Su ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

"Ben çok susadım." Kalkıp mutfığa gitti. Bu konuyu geçiştirmeye mi çalışıyordu yoksa?

Elinde bir bardak suyla gelip Alice'in karşısındaki tekli koltuğa oturdu.

"Geç oldu," dedi.

"Libby."

Elisabeth iç geçirdi. "Tamam, perşembe günü – senin step dersinden önceki gün yani – Ben arabanın bir arızasına bakmak için sana gitmişti. Ama, bak şu Allahın işine ki, arıza marıza yokmuş. Küçük bir tuzakmış hepsi."

Eyvahlar olsun! Ne yapmıştı öyle? Alice oturduğu yerde dikleşti. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. Kız kardeşinin kocasına da asılmamıştı ya! (Bir kere adam çam yarmasının tekiydi.) Nick'le ayrıldıktan sonra kötü yola mı düşmüştü yoksa?

“Ona fırından yeni çıkmış muzlu kek ikram etmişsin. Adam senin muzlu keklerine bayılıyor zaten.”

Aman Tanrım.

“Bol tereyağlı yapmışsın bir de. Oysaki ben adama tereyağı yedirmiyorum. Sen de biliyorsun ki yüksek kolesterol var onda. Bir de sağlık uzmanı diye geçinirsin.”

Demek ki eniştesini tereyağıyla ayartmıştı! Alice’in kalbi küt küt atıyordu.

“Sonra da ona küçük bir nutuk çekmişsin.”

“Ne nutuğu?” diye sordu Alice çekinerek.

“Evet, neden tüp bebek tedavisini bırakıp evlat edinmemiz gerektiğine dair küçük bir nutuk. Broşürler almışsın, başvuru formları ayarlamışsın, internetten siteler bulmuşsun. Her türlü araştırmayı yapmışsın yani.”

Alice’in kafasını toparlaması biraz zaman alacaktı, çünkü zihninde hâlâ *Üstüme rahat bir şeyler alıp geleyim* deyip yukarı çıkmalar, kırmızı iç çamaşırlarıyla geri dönmeler falan vardı.

“Evlat edinme araştırması mı?” diye tekrar etti.

“Evet. Angelina ve Brad gibi gidip bir üçüncü dünya ülkesinden, şirin, sevimli bir yetimi evlat edinmemiz gerektiğini düşünüyormuşsun.”

“Çok ileri gitmişim ama!” dedi Alice sertçe, Ben’i baştan çıkartmaya çalışmadığını öğrenmenin verdiği rahatlıkla. “Her boka burnumu sokuyorum ben de!”

Tamam da evlat edinmek iyi bir şey değil miydi?

“Evet,” dedi Elisabeth. “Ben de çok kızdım. Ben eve gelip konuştuklarım anlatınca hemen seni aradım, telefonda epey bir atıştık. Sen ısrarla ‘gerçeklerle yüzleşme’ zamanının geldiğini söylüyordun.”

“Gerçekten böyle mi dedim?”

“Evet.”

“Affedersin.”

“Sorun değil. Kötü bir niyetin yoktu herhalde. Beni asıl sinirlendiren, kendimi aptal gibi hissetmeme yol açmandı. Sen olsan işi bu kadar ileri götürmezdin, değil mi? Sen olsan düşük üzerine düşük yapacak kadar dağıtmazdın kendini. Sanki, ne bileyim, sanki her şeye fazla duygusal yaklaşıyormuşum gibi.”

“Özür dilerim,” dedi Alice yeniden. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Hiçbirini hatırlamıyorsun ki,” dedi Elisabeth. “Hatırladığında düşüncelerin de değişecek nasıl olsa. Bu arada ben de sana demediğimi bırakmadım ha.”

“Ne gibi?”

“Şimdi bir daha tekrarlayacak değilim tabii ki. Ama inan bana, dediklerimde ciddi değildim. Sen damarıma basınca kendimi kaybettim, o kadar.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bu Angelina’yla Brad senin arkadaşların mı?” diye sordu Alice.

Elisabeth kıkırdarak güldü. “Brad Pitt ve Angelina Jolie onlar. Ohoo, sen magazin haberlerinden de epey bir geri kaldın.”

“Brad Pitt, Gwyneth Paltrow’la nişanlı değil miydi?”

“Tarih oldu o iş. Ondan sonra Jennifer Aniston’la evlenip boşandı, Gwyneth ise çocuk yapıp adını Apple koydu. Şaka yapmıyorum ha, adı gerçekten Apple.”

“Ah.” Alice, Brad ve Gwyneth’in ayrılmalarına gerçekten üzülmişti. “Fotoğraflarında ne kadar da mutlu görünüyorlardı.”

“Fotoğraflarda herkes mutlu görünür.”

“Bill ve Hillary Clinton ne yaptılar peki?” diye sordu Alice. “Hâlâ birlikteler mi?”

“Lewinsky meselesini mi söylüyorsun?” dedi Elisabeth.

“Evet, hâlâ birlikteler. O mesele çoktan unutulup gitti.”

Alice, Elisabeth’e baktı. “O halde,” dedi şaşkın bir halde, “anladığım kadarıyla evlat edinmek istemiyorsun.”

O anda Elisabeth’in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Bunu yıllar önce düşündüm ama Ben hiç yanaşmadı. Kendisi de evlatlık olduğu için evlat edinme fikrine her zaman karşı oldu. Pek iyi bir çocukluk geçirmemiş. Benim sevgili kayınvalidem ona, gerçek annesinin, parası olmadığı için onu terk ettiğini söylemiş, Ben de para biriktirmeye karar vermiş. Şöyle bir yüz doları falan olduğunda gerçek annesine mektup yazıp, artık kendi kendine bakabileceğini söylemeyi planlıyormuş. Her doğum gününde, gerçek annesi belki bu yıl ona bir kart atmaya karar vermiştir diye posta kutusuna koşarmış.

“Bebeklik fotoğraflarını da çirkin bulurmuş – gerçekten komik bir tipi var bu arada – ve annesinin, onu doğurduğunda tipini beğenmediği için bıraktığını düşünürmüş. Daha ufak tefek, daha zeki olsa beni bırakmazlardı dermiş kendi kendine. Çocukluğu boyunca odasını hiç dağıtmamış, büyüklerine hiç karşı gelmemiş; anlayacağın, kendi evinde bir misafir gibi yaşamış. Bunu düşündükçe içim acır. Nick’in, kendi babasına inat, iyi bir baba olmak istediğini söylediğinde aklıma Ben geldi. O da öz evladı olsun istiyordu. Gözleri, iri yarılığı ona çekmiş, ona benzeyen bir çocuk istiyordu. Ben de ona bu çocuğu vermek istedim. Hatta, başka hiçbir şey istemez oldum.”

“Anlıyorum.”

“Demek istediğim, Ben’in evlat edinmeyle ilgili hislerine hep saygı duydum.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Elisabeth muzipçe gülümsedi.

“Ne var?”

“Perşembe günü Ben’e, artık bunu aşması gerektiğini söylemişsin.”

“Neyi aşacakmış?”

“Evlat edinmeyle ilgili çekincelerini. Demişsin ki; zaten bir sürü insan öz annesiyle, babasıyla bile geçinmiyor, bu bir çeşit piyango, ama sizin çocuğunuz öyle olmayacak, o baştan büyük ikramiyeyi kazanmış olacak. Güzel şeyler söylemişsin yani. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” En azından iyi bir şey söylemişti demek. “Ama Ben bu sözlerimden hoşlanmamıştır.”

“Orası ilginç işte. Dün öğlen yemeğinden sonra döndüğümde o da evdeydi. Senin söylediklerini düşünmüş ve sana hak vermiş. Biz de evlat edinmeliymişiz. Çok da heyecanlıydı. Demek ki beş yıl önce ben de, ‘Aş bunları,’ desem olurmuş. Çocukluğu iyi geçmedi diye aşırı hassasiyet göstermeye gerek yokmuş yani.”

Alice bu iri yarı adama bir yandan muzlu kek yedirirken bir yandan da ‘aş bunları’ deyişini hayal etti. (Muzlu kek demek. Aca-ba nasıl bir tarifi vardı? Bunun için bir de kek kalıbı olması gerek-miyor muydu?) Elisabeth onun hayatına epey bir karışsa da, o Elisabeth’in hayatına karışmazdı. Ama bunu sıkıntı etmiyordu; ne de olsa ablaydı o. Vergisini zamanında yatıran, arabasının bakımlarını hiç kaçırmayan, kariyer peşinde koşan akıllı ve otoriter bir ablan olması iyi bir şeydi. En azından dağlı, günbatımlı, özlü sözlü posterleriyle dalga geçebiliyordun. Aklına bir şey daha gelmişti: O kı-rıktık bilgi işlecisi tarafından terk edildi diye mızımızlanıp durma-sından sıkılıp, Sophie’yle birlikte Tayland mutfağı kursuna gitmesi için zorlayan da *Elisabeth* değil miydi?

Ama bak, şimdi de o zorluyordu Elisabeth’i.

“Ee, evlat edinme fikrine artık Ben’in de sıcak bakıyor olması iyi bir şey o zaman. Değil mi yoksa?” diye sordu bir umutla.

“İyi falan değil.” Elisabeth’in sesi yeniden sertleşmişti. Bir de üzerine, oturduğu yerde doğrulup diklenince *Hadi hayırlısı*, diye düşündü Alice. “Hem de hiç iyi değil,” diye devam etti Elisabeth. “Ağzından çıkanı kulağın duymuyor herhalde.”

“Ama...”

“Bunun için çok geç artık. Evlat edinme işlemleri ne kadar sürüyor, biliyor musun sen? Nasıl bir eziyet olduğunu da bilmiyorsundur. Çocuk bu; öyle internetten sipariş verilmiyor. Brad’le Angelina değiliz ki biz. Binlerce dolar da saçsan, ağzınla kuş da tutsan olmayabiliyor. Hem yıllarca sürüyor, hem çok stresli, hem de bende o güç kalmadı artık. Bittim ben. Elli yaşında çocuğumuz olur herhalde. Gidip elin memuruna ağız eğmek; şöyle iyi anne olurum, böyle iyi anne olurum demek; şu kadar para kazanıyoruz, halimiz vaktimiz yerinde diye dil dökmek istemiyorum ben. Böyle birdenbire beni düşünmeye neden başladın, onu da anlamış değilim ama şuna emin ol ki çok geç kaldın.”

“*Birdenbire* mi oldu gerçekten?” Alice buna çok içlerlemişti, kendini savunmak istiyordu ama bu haldeyken söyleyebilecek bir şeyi de yoktu. Sadece inanamıyordu. Elisabeth’i düşünmemiş olamazdı. “Bu gerçekten ilk defa mı oluyor?”

Elisabeth uzunca bir pufladıktan sonra oturduğu yere gömüldü.

“İlk defa değil tabii ki.”

“Neden öyle söyledin o zaman?”

“Bilmiyorum. Bu sadece bir his. Bak, iddiamı geri çekiyorum, tamam mı?”

“Mahkemedeyiz sanki.”

“Söylediklerimde ciddi değildim. Aslında aynı şey benim için de geçerli. Çocukları eskisi kadar sık görmüyorum. Gina’dan sonra, hatta Nick’ten sonra sana daha çok destek olmalıydım. Ama

sen hep... ne bileyim, hep meşgulsün, işin hep başından aşkın.”
Esnedi. “Neyse, boş ver.”

Alice ablasının kırısmaya başlamış ellerine baktı. “Aramızda bir şey mi oldu?” diye sordu sonra.

Ama bir cevap gelmedi. Alice kafasını kaldırıp baktığında, Elisabeth’in gözlerini kapayıp başını kanepeye dayadığını gördü. Bitkin ve üzgün görünüyordu.

Nihayet konuştuğunda, “Hadi artık yatalım,” dedi gözlerini açmadan.

Pazar günü gelip çatmış, saat beş buçuk olmuştu. Yarım saate kadar Nick çocukları getirecekti.

Alice'in içinde, biriyle ilk randevusuna çıkıyormuş gibi bir heyecan ve bulantı vardı.

O çiçek desenli şirin elbisesi ne zamandır üzerindeydi; makyajı, annelere yakışır kabarık saçları aynen duruyordu. Aynada kendine baktığında bu kadar zorlamanın gereksiz olduğuna karar verdi. Her zaman da 1950'lerin ev hanımı tipinde dolaşacak değildi ya. Hemen üst kata koşup, delicesine bir panikle makyajını sildi, elbisesini kafasından çekip çıkardı. Sonra da bulduğu bir kot pantolonu ve beyaz bir tişörtü üzerine geçirip saçlarını düzleştirdi. Nick'in bileziğini, alyansını ve çekmecede alyansın hemen yanında bulduğu, Büyükanne Love'ın nişan yüzüğünü taktı, diğer bütün takıları çıkardı. Nişan yüzüğünü niye geri vermemişti acaba? Boşanma sırasında bir öfkeyle yüzüğü parmağından çıkarıp adamın suratına atmak gerekmiyor muydu?

Yatak odasının aynasında kendine bir daha baktı. Böylesi daha iyiydi; rahat ve kendinden emin. Bir an yüzünün solgun ve yaşlı görüldüğünü fark edip, o mucizevî makyaj operasyonuna girişmeyi düşünse de hemen vazgeçti bundan. Evinde pazar akşamları da süslü püslü dolaşmıyordu ya.

Gündüz, Elisabeth ve Ben gittikten sonra, akşam o üç çocuğu doyurması gerekeceğini fark edince hemen annesini aramış, ne

yemek yapması gerektiğini ve çocukların ne sevdiğini sormuştu. Barb da her bir çocuğun beslenme yapılarını anlatmaya girişmiş, bunun üzerine en az yirmi dakika konuşmuştu. “Madison’ın vejetaryenliğe taktığı zamanları hatırlıyor musun? Tabii ne tesadüftür ki, bu, tam da Tom’un sebze yemeyi reddetmeye başladığı zamanlara denk gelmişti. Sonra Olivia’nın da kafası karıştı, canım benim. O da bir süre Madison gibi sadece sebze mi yesin, yoksa Tom gibi sebze yemeye karşı mı çıksın bilemedi. Ah tabii, onları öyle görürnce sen de sinirden saçını başını yoluyordun!” Ve böyle bir süre daha çene çalıp, birkaç kez fikir değiştirdikten sonra nihayet ev yapımı hamburgerde karar kılmıştı. “Sanırım Kalp Vakfı’nın yemek kitabında gayet sağlıklı bir tarif bulmuştun. Onu yapmaktan artık gına geldi diyordun ama çocuklar yemeye doyamadıkları için çaresiz yapmaya devam ediyordun. Bunu da hatırlıyorsundur herhalde, değil mi tatlım? Ne de olsa daha geçen hafta yaptık bu konuşmayı.”

Alice yemek kitabını bulduğunda, o tarifi olduğu sayfanın açık olduğunu ve her yerine yemek kırıntılarının bulaşmış olduğunu gördü. Gereken bütün malzemeleri, şaşırtıcı derecede dolu ve düzenli buzdolabında ve derin dondurucuda rahatlıkla bulmuştu. Bu kadar yiyeceklerle yüzlerce çocuk doyardı. Hamburger için kıymayı hazırlarken artık yemek kitabına bakmadığını fark etti. Hiç düşünmeden havuçları, kabakları rendeliyor; yumurtaları elleri otomatikman kırıp çırpıyordu. Karışım hazır olduktan sonra çiğ malzemeyi buzdolabına geri koyup, bu kez çözmek için hamburger ekmeklerini çıkardı ve bir yeşillik salatası yapmaya girişti. Çocuklar yeşillik salatası yiyor muydu acaba? Kim bilir? Onlar yemezse Nick yerdı. Akşam yemeğe kalırdı herhalde. Çocukları bırakıp kaçacak değildi ya. Ama sonra içinden sinsi bir ses, boşanmış çiftlerin böyle davrandıklarını fısıldadı ona. O halde, lütfen yeme-

ge kal demesi gerekiyordu ya da basbayağı yalvarması. Çocuklarla bir başına kalması doğru değildi. Güvenli olmazdı bu. Daha prosedürleri bile bilmiyordu. Mesela, kendi başlarına yıkanıyorlar mıydı bu çocuklar? Onlara yatmadan önce masal okuyor muydu? Birlikte şarkı söylüyorlar mıydı? Yatma saatleri kaçtı? Ve bunun için çok mızızlanıyorlar mıydı? (Annesi gelip ona yardım etmeyi teklif etmişti ama Alice, Nick'in buna ne diyeceğini bilmediği için yanaşmamıştı.)

Üstünde kotuyla aşağı inip, pırıl pırıl parlayan evine bir göz gezdirdi. Gün ortasında, süpürgeleriyle, kovalarıyla kapıya dayanan iki temizlikçi içeri girer girmez işe koyulmuşlardı. Onlar etrafı ovalayıp parlatırken Alice de ne yapması gerektiğini bilemediğinden dolayı biraz şaşkın, biraz da mahcup bir halde dolaşmıştı ortalıkta. Onlara yardım etmesi gerekiyor muydu? Yoksa hepten ayakaltından çekilmeli miydi? Ya işlerini denetlemek gerekiyorsa? Ya değerli şeyleri ortadan kaldırmak gerekiyorsa? Paralarını vermek için çantasını da hazırlamıştı ama aralarında para konusu geçmedi. Sadece perşembe her zamanki saatte görüşürüz deyip, şen şakrak çıkıp gitmişlerdi. Kapıyı arkalarından kapatıp, mobilya cilasının ve diğer malzemelerin temiz kokularını içine çekerken, *Yüzme havuzu, kliması ve temizlikçileri olan bir kadın olmuşum ben*, diye düşündü.

Mutfakta neler yapmışlar diye bakınırken gözü şarap rafına ilişti. İçlerinden bir şişe seçtikten sonra tam tirbuşon bakınmaya başlamıştı ki şişenin mantar tıpası olmadığını fark etti. Normal, gazoz kapağı gibi kapağı vardı. Ne komik. Şişeyi açar açmaz, şarabın kokusu burnuna süzülürken bir baktı ki, büyükçe bir kadehi doldurmaya başlamış bile. Burnunu kadehe eğip derin bir nefes çekti. İçinden bir ses, *Ne yapıyorsun sen pis ayyaş?* derken, başka bir ses de, *Mmm, ahududulu*, diyordu.

Şarap boğazından aşağı tatlı tatlı süzülürken, yoksa alkolik de mi olmuşum ben diye düşündü. Saat altı bile değildi. Normalde bu kadar içmezdi. Ama şimdi, şarabı içerken kendini hem iyi hem kötü hissetmiş, içinde hem tanıdık hem de yabancı duygular uyanmıştı. Belki de Nick bu yüzden ayrılıyordu ondan, bu yüzden istiyordu çocukların velayetini. Ayyaşın teki olup çıkmıştı demek ki. Tabii bunu Nick'ten ve çocuklardan başka bilen olmadığı için şimdiye kadar ona söyleyen de çıkmamıştı. Neden? Çünkü korkunç bir sırdı bu. Ama olsun, bunun da çözümü vardı. İçkisinden büyükçe bir yudum aldı. Gerekirse Adsız Alkoliklere katılır, o meşhur on iki aşamalı tedaviyi görebilirdi. O zaman da bir daha elini bile sürmezdi. Bir yudum daha alıp parmaklarını mutfak tezgâhında tıkırdattı sabırsızlıkla. Çok geçmeden Nick'le görüşecek; o zaman bu esrar nihayet çözülecekti. Pek mantıklı gelmese de, içinden bir ses, Nick'i gördüğü anda hafızasının aynen geri geleceğini söylüyordu.

Öğleden sonra Dominick de uğramış; gelirken yanında, bir tepsi içinde sıcak çikolata ve küçük sütlaçlardan da getirmişti. (Alice de bunları seviyor olduğunu sezip, sevinmiş gibi görünmüştü.) Onu kapıda gördüğünde hissettiği sevince kendisi de şaşırılmıştı. Belki de adamın gergin tavırlarından kaynaklanıyordu bu. Belki de bu şekilde sevildiğini hissediyordu da ondandı. Onu Nick de seviyordu ama o da Nick'i sevdiği için ortada bir denklik oluyordu. Oysaki Dominick, onunla konuşurken söylediği her sözün hayranlık uyandırıcı olduğunu düşündürüyordu.

Arkadaki verandada sıcak çikolatalarını yudumlayıp sütlaçlarını yerlerken, "Hafızan nasıl oldu bakalım?" diye sordu adam nazikçe.

"Biraz daha iyi galiba," diye karşılık verdi Alice. Konu sağlık olunca, insanlar iyileştiğinden başka bir şey duymak istemiyordu.

Jasper'ın "annesiyle" olduğunu duyunca Dominick'in de boşanmış bir baba olduğunu anladı. Bütün bunlar ne kadar da tuhaftı. Herkes ilk evlendiği kişiyle evli kalsa daha rahat olmaz mıydı?

Galiba boşanma, Dominick'le ortak noktalarından biriydi. Alice bir anlık bir ilhamla, "Seninle hiç Nick hakkında, neden ayrıldığımız hakkında konuştuk mu?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi adam, gözlerini kaçırarak.

İşte bu!

"Sana söylediklerimi kısa bir özet geçebilir misin?" Bunu söylerken, cevabı nasıl deliler gibi merak ettiğini belli etmemeye gayret etmişti.

"Nick'le neden ayrıldığınızı hatırlamıyor musun?" diye sordu adam yavaşça.

"Hayır! Duyunca ben de inanamadım! Şok oldum diyebilirim."

Söylediklerinin, onunla ilişki kurmak isteyen bir adamı ne kadar gücendirebileceğini fark etti ama artık çok geçti.

Adam sertçe burnunu kaşıdı. "Şey. Aslında ben de her ayrıntısını bilmiyorum, ama galiba Nick kendini işine gücüne fazla kattırmıştı. Adam sürekli seyahatte, sürekli işte olduğu için birbirinizden iyice kopmaya başladığınızı söylemiştin. Evet, böyle olmuştu. Bir de... ee, şey... seksle ilgili meseleler de vardı galiba. Bana demiştin ki..." Gürültülü bir şekilde öksürüp sustu.

Seks mi? Bu adama seks hayatlarını da mı anlatmıştı? Yok artık, bu kadarı da fazlaydı. Bu, Nick'e yapılmış, affedilmez bir hakaretti. Ayrıca seksle alakalı nasıl *meseleler* olabilirdi ki? Zevkli, eğlenceli, duyarlı ve de son derece tatmin edici bir seks hayatları vardı bir kere.

"Seks" lafını Dominick'in ağzından duymak ayrı bir utanç kaynağıydı. Adam çok iyi niyetliydi. Çok olgun ve düzgün bir a-

damdı. Alice bunu şimdi bile düşünürken yüzü kızarıyordu.

Ama Dominick de rahatsız olmuşa benziyordu. Boğazını arka arkaya, o kadar çok temizlemişti ki Alice gidip içeriden bir bardak su getirmek zorunda kalmıştı. Suyunu içtikten sonra da fazla oturmayıp kalktı. Kapıda, tam ayrılırken aniden Alice'e sarıldı ve kulağına, "Sen benim için çok değerlisin," diye fısıldadıktan sonra gitti.

Alice yine bir şey anlamamıştı. *Nick çok çalıştığı için birbirimizden kopmaya başlamışız demek!* Ne kadar klişe laflardı bunlar. Böyle bahaneler ancak diğer evlilikleri bozabilirdi. Nick çok çalışıyorsa çalışıyordu; onlar da açıklarını kalan zamanlarda telafi ederlerdi, olup biterdi.

Gözü şarap kadehine takıldı; bitmek üzereydi. Ya dudakları, dişleri kıpkırmızı olduysa? Nick'e ve çocuklara kapıyı bir vampir gibi açmanın âlemi yoktu şimdi. Hemen gidip holdeki aynada kontrol etti. Dudaklarında bir şey yoktu. Sadece gözleri biraz tuhaf duruyordu ve hâlâ inanılmaz yaşlı görünüyordu.

Mutfğa giderken Yeşil Odanın önünde durdu. Burası holün hemen çıkışında, parlak bir yeşil renge boyandığı için o ismi verdikleri, küçük bir odaydı. Ama Yeşil Oda artık yeşil falan değildi; duvarları tatlı bir bej rengine boyanmıştı. Alice kapıya yaslanıp içeri bakarken o yeşil halini özlediğini fark etti. İnsanlar odayı ilk gördüklerinde nasıl da keyiflenip gülerlerdi. Tamam, belki de eve pek yakışmıyordu, ama olsun. Ev şimdi kusursuz görünüyordu ama Alice'e gittikçe daha da sıkıcı gelmeye başlamıştı.

Yeşil Oda, planladıkları gibi, bir çalışma odasına çevrilmişti. Masada bir bilgisayar, duvarlarda da kitap rafları vardı. İçeri girip bilgisayarın başına oturdu. Sonra da hiç düşünmeden, eğilip yerdeki siyah kutunun üstündeki gümüş renkli düğmeye bastı. Bilgisayar çalışmaya başlayınca bu kez de monitörün üzerindeki düğ-

meye bastı. Monitörde mavi bir ekran çıktı. Hemen ardından, beyaz harflerle, *Başlamak için kullanıcı adınızı giriniz*, diye bir yazı çıktı. Onun altında da dört tane sembol vardı: *Alice, Madison, Tom* ve *Olivia*. (Bu bilgisayarı çocuklar da mı kullanıyordu? Henüz çok küçük değiller miydi?) Kendi isminin olduğu sembole tıklayınca bütün ekranı renkli bir fotoğraf kapladı. Üç çocuğun resmiydi bu. Üstlerinde paltoları, atkıları, hepsi birden aynı kızağa binmiş, karlı bir yokuştan aşağı kayarken çekilmişti. Madison en arkada, Tom ortada, küçük Olivia da öndeydi. İpi Madison tutuyordu. Ağızları, gülüyormuş ya da çığlık atıyormuş gibi açılmış; gözleriye korkudan ve heyecandan kocaman olmuştu.

Alice elini göğsüne bastırdı. Ne kadar da güzellerdi. Keşke o günle ilgili hatıraları geri gelseydi şimdi. Fotoğrafa bakarken bir an zihninde, bağıışan çocuklar, insanın burnunu ve parmaklarını donduran bir soğuk belirdi... ve o bu hatıraya sıkıca tutunayım demeye kalmadan parmaklarının arasından kayıp gitti.

Bu kez de, üstünde *E-mail* yazan bir ikona tıkladı. Ama şifre istiyordu.

Şifre de nereden çıktı diye düşünürken, bir baktı ki elleri klavyeye gitmiş; parmakları onu beklemeden şifreyi yazmıştı bile: *KEKİKOTU*.

Ne alakaydı bu şimdi? Ama anlaşılan, vücudu zihninden daha fazlasını hatırlıyordu ki, ekran açıldı ve ortaya dönüp duran bir zarf resmi ve *7 yeni mesajınız var*; uyarısı veren bir yazı çıktı.

Şifre olarak neden bir otun ismini seçmişti ki?

Jane Turner'dan, *Kafan nasıl oldu?* başlıklı bir mesaj; Dominick Gordon diye birinden (Gordon da kim? Ah, tabii ya, oydu. *Erkek arkadaşıydı*.) *Önümüzdeki hafta sonu?* başlıklı bir mesaj ve tanımadığı beş kişiden, *Mega Kremalı Anneler Günü* ortak başlığı altında mesajlar gelmişti.

Mega Kremalı Anneler Günü. Bunu görünce ister istemez burun kıvrıldı. Böyle bir şeyi ancak Elisabeth, daha doğrusu eski, dinamik Elisabeth gibi biri organize edebilirdi, o değil.

Ayrıca Nick'ten de, daha önce okumuş olduğu belli olan, eski bir posta duruyordu kutusunda. Mesajın konu başlığı yoktu ve cuma günü, yani kazanın olduğu gün gönderilmişti. Tıklayıp okumaya başladı:

Artık pek çok geleneğin de değişmesi gerekecek, öyle değil mi? Bir sürü ıvır zıvır işte. Ne yaparsak yapalım NOEL bile farklı olacak. Ben onları ne gecesinde ne de sabahında görebileceğim. Sadece gün ortasında bir beş dakikacık, o kadar. Ama NOEL'DE Dora'da kalmaları daha doğru değil mi? Kuzenlerini ne kadar sevdiklerini sen de biliyorsun. Bu seferlik bir DEĞİŞİKLİK yapamaz mısın? Her şey SENİN elinde. Hep öyle olmadı mı zaten?

Not: Lütfen hafta sonu için çantalarına mayolarını da koy. Portekiz'den döndüğümde, pazar günü onları su sporları merkezine götüreceğim.

Not 2: Kız kardeşlerim dün gece telefonda, Büyükanne Love'in yüzüğüyle ilgili olarak ağlayıp durdular. Bu konuda biraz daha insafli davranamaz mısın? Zaten doğru düzgün takmıyordun bile. Şayet satmayı falan düşünüyorsan, alçaklıkta yeni bir rekor kırarsın. Kendini bile aşarsın yani.

Alice bunları okurken nefessiz kalmıştı. Bütün bunlar; bu soğukluk, bu hainlik, bu nefret, inanılır gibi değildi.

Bunu yazan adam, onunla evlenmeyi kabul ettiğinde gözleri dolan adamla; onu yüzüstü yatağa yatıran, saçlarını kaldırıp ense-sini öpen adamla; birlikte bir film izlerlerken, tamam artık korkulu sahneler geçti, gözlerini açabilirsin diyen adamla; duşta ona aşk

şarkıları söyleyen adamla aynı kişi olamazdı.

Peki o niye reddediyordu Büyükanne Love'ın korkunç yüzü-
günü geri vermeyi? Aile yadigârıydı o. Love ailesi onu geri iste-
mekte tabii ki haklıydı.

Sayfadan aşağı indiğinde Nick'in mailinin aslında günlerdir
devam eden bir yazışmanın parçası olduğunu fark etti.

Üç gün önce kendi yazmış olduğu bir mesajı okudu:

*Bu yılki Noel'in sabahında çocuklar kendi yataklarında uya-
nacaklar Bu konudaki kararımı kesinlikle değiştirmem. Eski ge-
lenekleri elimden geldiğince devam ettireceğim. Ağaçtı, hediyeydi,
yataklarının ucunda Noel baba çoraplarıydı v.s. her şey aynen ka-
lacak. Yeterince sıkıntı yaşadılar zaten. Bu da senin o aptal güç
oyunlarından biri. Kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorsun
sen. Bana kaç puan fark atacağın umurumda değil; bari çocuklara
yazık etme. Unutmadan, sana kaç kez söyledim; çocuklara, özel-
likle de Olivia'ya abur cubur şeyler yedirme dedim. İstedikleri her
şeye evet dedikçe kendini harika bir baba gibi hissediyor olabilir-
sin, ama senden geldikten sonra yorgunluklarıyla, şımarıklıkla-
rıyla ben uğraşmak zorunda kalıyorum.*

Daha mayıstaydılar! Noel günü olacakları ne diye şimdiden
konuşuyorlardı ki?

Onun yerine adi bir taklidi geçmişti sanki. O kendini beğen-
miş, aşağılayıcı lafların kendinden çıktığına inanamıyordu.

Bütün bu yazışmaları sert sözlerden geçiliyordu.

Hatırlatırım...

O kadar dar kafalısın ki...

Böyle düşünürken aklın neredeydi...

Sen kendini ne sanıyorsun...

Biraz daha mantıklı düşünemez misin...

Asıl sen kendine bak...

Dışarıda çakıl taşlarının ezildiğini duydu. Ardından kapının önüne çekilen bir arabanın far ışıkları vurdu içeri. Alice ayağa kalktığı anda kalbi küt küt atıyordu. Holü geçip kapıya doğru giderken elleriyle saçlarını düzeltti. Makyaj yapmamakla büyük aptallık etmişti. Birazdan, ondan nefret eden bir adamın karşısına çıkacaktı.

Arabanın kapıları açılıp kapandı. Bir çocuk, “Baba ya, haksızlık bu!” diye mız mızlanıyordu.

Alice ön kapıyı açtı. Dizleri öyle çok titriyordu ki, oracıkta yere yığılmaktan korktu. Yok, yok, yığılsa daha mı iyi olurdu acaba?

“*Anneciğim!*” Küçük bir kız merdivenleri koşarak çıkıp kollarını Alice’in beline doladı. Hatta hızını alamayıp, sarılırken kafasını sert bir şekilde Alice’in karnına çarpmıştı. Yüzünü çevirmeden konuşuyordu. “Başının ağrısı geçti mi? Kartımı aldın mı? Hastanede rahat uyuyabildin mi?”

Alice ona sarılırken dili tutuldu, bir şey diyemedi.

Seni karnımda taşıdığımı bile hatırlamıyorum.

“Olivia?” diyebildi nihayet, beceriksizce de olsa. Sonra elini küçük kızın kıvrır kıvrır, sarı saçlarında gezdirdi. Kafası sertti ama saçları yumuşacıktı. Yüzünü kaldırıp ona baktığında Alice onun kadar güzel bir çocuk görmediğini düşündü. Tarçın rengi çillerle kaplı o pürüzsüz yüz, o upuzun kirpikler, o kocaman mavi gözler.

Aynı kendi gözleriydi ama bunlar çok daha büyük ve çok daha güzeldiler. Bir an başı döner gibi oldu.

“Canım annem benim,” diye mırıldandı Olivia. “Hâlâ hasta mısın yoksa? Zavallı annem benim. Ama ben ne yapacağımı bul-

dum. Kalbini dinleyeceğim, hemşiren olacağım. Evet ya!”

Bunları söyledikten sonra hızla kapıdan içeri dalıp holde gözden kayboldu.

Alice kafasını çevirip baktığında Nick’in gümüş renkli, şık bir arabanın bagajından eşyaları çıkarmakla meşgul olduğunu gördü. Bagaj kapağı kapandığındaysa, elleri kolları sırt çantalarıyla, kirli plaj havlularıyla dolu halde doğruldu.

“Selam,” dedi.

Uzaktan, saçları gitmiş gibi duruyordu. Ama ona doğru yaklaştıkça Alice saçların bir yere gitmediklerini, sadece kırlaştikları ve çok kısa kesildikleri için öyle göründüklerini anladı. Yüzü biraz incelmışti ama vücudu kalınlaşmıştı. Omuzları dolmuş; biraz da göbeği çıkmıştı. Ayrıca onun da gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirmişti. Üstünde, Alice’in daha önce görmediği yeşil bir tişört ve şort vardı. Hatırlamaması normaldi, ama hâlâ alışamamıştı işte.

Basamakları çıkıp önünde durdu. Alice ona dikkatle baktı. Biraz farklı ve yabancı duruyordu ama hâlâ bildiği Nick’ti. Bilgisayarda okuduklarını ve geçen gün telefonda söylediklerini unuttuvarmış; uzun bir aradan sonra Nick’e kavuşmanın verdiği saf bir neşeyle dolmuştu yüreği. Heyecanla gülümseyip, “Sana da selam,” dedi.

Ona doğru bir adım atınca Nick bir adım geri çekildi. Bu, üstüne zararlı bir haşerat geliyormuş gibi doğal, istem dışı bir tepkiydi. Boş bakan gözleri Alice’in alnında bir yere takılıp kalmıştı.

“Nasıl oldun?” diye sordu. Alice bu ses tonunu hatırlıyordu. Bu, Nick’in, canını sıkkan beceriksiz satış personeline karşı takındığı o soğuk sesiydi.

“Anne! Su sporları merkezine yeni bir dalga makinesi koymuşlar, nasıl oynadığımı görecektin! Böyle on metre falan vardı. Ta şu çatıya kadar işte. Bak. Hayır, oraya değil ya anne, çatıya ba-

kacaksın. Hah, orası. İşte o kadar yüksekti. En fazla birkaç santim kısadır. Babam bir sürü fotoğraf çekti. Anneme de gösterecekti baba. Şu fotoğrafları anneme de gösterebilir misin?”

Bu da Tom'du demek ki. Üstünde sörfçü şortu, kafasında da, neredeyse kulaklarına kadar çektiği bir kep vardı. Saçları Olivia'ninkilerle aynı renkti. Soluk sarı. Çocukken Nick'in de saçları böyleymiş. Tom'un kolları, bacakları güneşten yanmıştı; ince ama güçlü görünüyorlardı. Bu haliyle minyatür bir sörf şampiyonuna benziyordu. Yüce Tanrım. Burnu aynı Roger'dı. Kesinlikle onun burnuydu. Bu hayat dolu, kıpır kıpır küçük çocuğun yüzünün tam ortasında Roger'ın burnu olacak şey değildi. İçinden ona sarılmak geldi, ama bu şimdi doğru olur muydu, bilemedi.

Onun yerine, “Evet ya, fotoğraflara ben de bakayım Nick,” dedi.

Nick ve Tom birbirlerine baktılar. Yanlış bir ses tonuyla konuşmuştu herhalde. Fazla mı neşeli ve uçarı çıkmıştı sesi?

“Sesin bir tuhaf geliyor anne,” dedi Tom. “Hastanede başına dikiş de attılar mı? Libby Teyze'ye beyin tümörü filan mı diye sordum, o da kesinlikle yok öyle bir şey dedi. Benim yalan makinesi testi de geçti bu arada.”

“Beyin tümörü değil zaten,” dedi Alice. “Sadece düşüp bayıldım.”

“Açlıktan ölüyorum ben,” diye inledi Tom.

“Yemekte hamburger var.”

“Yemeğe kadar nasıl bekleyeyim? Açlıktan ölüyorum dedim ya.”

Verandanın önüne bir kız gelmişti şimdi. Yere düşürdüğü ıslak bir havluyu eğilip aldıktan sonra, “Yemekte *hamburger* mi var dedin sen?” diye sordu.

“Evet,” dedi Alice.

Sultanisiydi bu. Gebelik testlerinin üstündeki iki mavi çizgiydi. Ekranda atan kalpti. Nick'in tuvalet kâğıdı rulosundan gelen sesini dinleyen gizemli, görünmez varlıktı.

Madison'ın bembeyaz, neredeyse şeffaf bir teni vardı. Koyu kahverengi, uzun saçları gözlerinin önüne geliyordu. Güçlü, beyaz dişleri vardı. Gözlerinin şekli Nick'e benziyordu ama onunkiler daha koyuydu. Kaşlarıysa başka birine... evet, evet, Elisabeth'in küçükkenki kaşlarına benziyordu. Mr. Spock'ın kaşları gibi, üst köşeleri hafifçe kalkıktı. Olivia ya da Tom gibi çarpıcı bir güzelliği yoktu. Vücudu kısa ve kalıncaydı. Alt dudağı, mutsuz mutsuz bükülmüştü. *Ama bir gün, diye düşündü Alice, bir gün çok güzel bir kadın olacaksın, benim canım Sultanım.*

“Söz vermiştin,” dedi Sultani, Alice'e. Gözlerinden alevler saçıyordu.

“Neye söz vermişim?”

“Malzemeleri alacaktın, ben de lazanya yapacaktım. Almayacağın belliydi ama. Neden yapmayacağını bile bile yapacakmış gibi söz verirsin ki?” Son cümleyi ayaklarını yere vura vura söylemişti.

“Kabalaşma Madison,” dedi Nick. “Annen bir kaza geçirdi. Geceyi hastanede geçirmek zorunda kaldı.”

Alice, Nick'in bu sert baba sesini duyunca gülmek için kendini zor tuttu. Madison ise çenesini havaya kaldırdı ve bir hışım ile eve girip kapıyı da arkasından çarparak kapattı.

“Kapı çarpılmayacak dedim!” diye seslendi Nick arkasından. “Derhal buraya geliyorsun ve havlunu alıyorsun.”

Sessizlik. Madison geri dönmemişti.

Nick alt dudağını ısırırken burnundan soluyordu. Alice onun yüzünü hiç böyle görmemişti. “İçeri gir Tom,” dedi Nick. “Annenle konuşmak istiyorum. Madison'ın havlusunu da götürür müsün lütfen?”

Tom duvarın önünde durmuş, elini tuğlaların üzerinde gezdiriyordu. “Baba, bütün evin toplam kaç tane tuğlası vardır sen-ce?” dedi.

“Tom.”

Tom abartılı bir şekilde iç geçirip, Madison’ın havlusunu alarak içeri girdi.

Alice derin bir nefes aldı. Bu üç çocukla aynı çatı altında yirmi dört saat geçirmeyi bile hayal edemiyordu. Susmuyorlardı da. Sürekli bir kaynama, sürekli bir fokurdama ve etrafa elektrik saçma halleri vardı. Kişilikleri, henüz yetişkin terbiyesinden yoksun oldukları için bütün açıklığıyla ortadaydı.

“Sultani,” diye söze girdi Alice, ama gerisini getiremedi. Madison demekte hâlâ zorlanıyordu sanki.

“Efendim?” dedi Nick.

“Sultani dedim. Büyüyüp de böyle biri olacağını tahmin etmezdim. Sanki biraz şey... neyse.”

“Sultani mi?” Nick, Alice’in neden söz ettiğini anlamamıştı.

“Hatırlasana, Madison’a hamileyken Sultani adını takmıştık ona.”

Nick kaşlarını çatı. “Hatırlamadım. O değil de, ben şu Noel meselesini bir konuşup halledelim diyorum.”

“Ah, şu mesele.” O sevimsiz e-mailleri hatırlayınca ağzının tadı kaçmıştı yine. “Noel’le ilgili bir şeyi neden şimdi konuşuyoruz ki? Daha mayıstayız!”

Nick delirmiş gibi baktı ona.

“Nasıl yani? Her şeyi belgeleyelim diyen sen değil miydin? Önümüzdeki yılın planını çıkaracaktık hani? Bütün doğum günleri, konserler, bayramlar, her şey kâğıda dökülecekti hani?”

“Bunu ben mi dedim?” Böyle bir şey nasıl belgelenebilirdi ki?

“Evet!”

“Doğru. Tamam. Sen nasıl istersen. Noel’de sende kalabilirler.”

“Ben nasıl istersem,” diye tekrar etti Nick şüpheyle. “Bilmediğim bir şeyler mi oluyor acaba?”

“Yoo. Hey, Portekiz nasıldı bakalım?”

“Teşekkür ederim, iyiydi,” diye karşılık verdi mesafeli bir şekilde.

Alice, tırnakları avuçlarının içine saplanmış, Nick’in üstüne atılıp başını göğsüne gömmek için kendini zor tutuyordu. Bir an, “Normal sesinle konuş be adam!” diye bağırarak geldi içinden.

“Ben gideyim,” dedi Nick.

“Ne? Olmaz. Gidemezsin. Yemeğe kal.” Adamı kolundan tutup içeri sürüklemesine az kalmıştı.

“Yakışık almaz bu.”

“Ah evet babacığım, yemeğe kal!” Olivia’ydı konuşan. Omuzlarına kırmızı bir pelerin geçirmiş, boynuna da oyuncak bir stetoskop asmıştı. Atılıp Nick’in koluna sarıldı. Alice ona bu kadar rahat dokunabilmesini kıskanmıştı.

“Ben gitsem iyi olacak,” dedi Nick.

“Kal lütfen,” dedi Alice. “Yemekte hamburger var.”

“Bak, annem de kalmanı istiyor.” Olivia verandada sevinçten bir ileri bir geri koşturmaya başlamıştı. Sonra içeri bağırdı: “Tom! Bil bakalım ne oldu? Babam akşam yemeğine kalıyor!”

“Tanrı aşkına Alice,” dedi Nick dişlerinin arasından. İlk defa dosdoğru gözlerine bakmıştı.

“Güzel bir şarap da açtım,” dedi Alice gülümseyerek.

Kocasını geri almak için ruj sürmesine gerek kalmamıştı.

20

Nick içeri girdiğinde ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Ellerini şortunun cebine sokup salonda dolaşmaya, sanki başka birinin evindeymiş gibi, durup eşyaları incelemeye koyuldu.

“Havuzu yaptırdın mı?” diye sordu, çenesiyle arka bahçeyi göstererek.

Alice o sırada mutfakta birer kadeh şarap doldurmakla meşguldü ve Nick’in neden söz ettiğini anlamamıştı. Havuzun nesi yaptırılacaktı ki?

“Havuzu iyi gördüm,” dedi. “Hiç sorun çıkarmadı, sağ olsun. Yarın unutmayayım da bir ödüllendireyim kendisini.”

Nick pencerenin önünden dönüp ona meraklı bir bakış attıktan sonra, “İyi,” dedi kısaca.

Alice mutfaktan çıkıp kadehi uzattı. Nick kadehi, ellerinin birbirine değmemesine dikkat ederek almış; alırken de, “Sağ ol,” demişti. Alice önünden ayrılmayınca da, sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geri çekilmişti.

Bu arada Tom da mutfığa dalmış, dolapları karıştırmaya başlamıştı. En son buzdolabının önünde durup içine baktı.

“Bana yiyecek bir şey yok mu anne?” diye sordu.

Alice şaşırmış bir halde dönüp annesi arkasında mı diye baktı.

“Anne,” dedi Tom bir kez daha.

Alice birden irkildi. Anne oydu tabii.

“Şey,” dedi, neşeli ve sevecen görünmeye çalışarak, “canın ne istiyor? Sandviç yapayım mı?”

“Yemeğe kadar bekleyebilirsin Tom,” dedi Nick.

Ah, demek ki doğru cevap buydu.

“Evet,” diye onayladı o da, Nick’inkine benzer bir ses tonuyla. “Baban haklı.” Sonra kendini tutamayıp güldü. Nick’e de muzip muzip baktı. Bu ona da komik gelmiyor muydu? Basbayağı birer anne babaya dönüşmüş olmaları komik değil miydi gerçekten?

Nick ona gergin bir bakış attı. Ardından gözleri Alice’in elindeki şarap kadehine gitti. “Pis ayyaş!” bakışı mıydı bu yoksa?

Küçük çocuk kapağı hızla çarpınca buzdolabı tangırdadı. “Hemen bir şeyler yemezsem açlıktan yatağa düşebilirim. Bakın, Afrika’daki açlar gibi karnım bile çıktı. Bakın, bakın.” Göbeğini şişirip ileri doğru ittirdi.

Alice güldü. Nick ise, “Zevzekliği bırak, git çıkar şu üstündekileri,” dedi sertçe. Tabii canım, çocuklarının açlıktan ölen insanlarla dalga geçmesine izin vermemek de lazımdı.

Sonra en küçük çocuk çıktı ortaya yeniden. Olivia. Dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmeye çalışmış, eline yüzüne bulaştırmıştı. Buna izin var mıydı acaba? Alice bir ipucu almak için Nick’e baktı ama o arka pencerenin önünde dikilmiş, havuza bakıyordu. “Su biraz yeşermeye başlamış,” dedi. “En son ne zaman geldiler bakıma?”

“Pekâlâ anneciğim, artık hemşiren olabilirim. Otur da ateşine bakayım.” Olivia elini tutmuştu bile. Avucunun içindeki bu küçük ve sıcak ele hayranlıkla bakan Alice, Olivia’nın onu kanepeye götürmesine izin verdi.

“Şimdi bir uzan bakalım,” dedi Olivia.

Alice yatınca Olivia ağzına oyuncak termometreyi soktu.

Sonra Alice'in alnına düşen saçlarını eliyle okşayarak düzelterek, "Şimdi de kalbini dinleyeceğim, hastacığım." Stetoskobu kulaklarına geçirip, diğer ucunu Alice'in göğsüne bastırdıktan sonra bilmiş bilmiş kaşlarını çattı. Alice gülmemeye çalışıyordu ama bu çocuk harikaydı.

"Pekâlâ hastacığım, kalbin atıyormuş," dedi.

"Şükürler olsun," dedi Alice.

Olivia termometreye bakar bakmaz ağzı bir karış açıldı. "Ama çok fena ateşin var hastacığım! Resmen yanıyorsun!"

"Ah, olamaz! Ne yapacağız şimdi?"

"Şimdi etrafımda dönerken beni izle. Bu sana iyi gelecektir."

Olivia düşmeden etrafında bir tur attı. Alice alkışladı, Olivia eğilerek selam verdi. Sonra bir tane daha yaptı.

"Evin içinde olmaz Olivia!" diye azarladı Nick onu. "Sen de biliyorsun!"

Olivia alt dudağını bükerek, "Lütfen baba, lütfen. Son bir tane."

"Hep böyle rujlarını sürüyor mu?" diye sordu Nick.

"Ee, şey," dedi Alice. "Bilmiyorum ki."

"Annenizi rahat bırakın da yemeği hazırlasın." Önceki gece Elisabeth'te gördüğü o yorgun ve bezgin duruş Nick'te de vardı. Bu 2008 kimseye iyi gelmemiştir galiba.

"Özür dilerim canım babacığım," dedi Olivia, kollarını Nick'in bacaklarına dolayarak.

"Git mayonu çıkar, üstüne bir şeyler giy," dedi Nick.

Olivia kırmızı pelerinini savura savura, dans ederek gitti.

İkisi baş başa kalmışlardı.

"Unutmadan söyleyeyim, Olivia'nın ev ödevleri hâlâ bitmedi," dedi Nick. Sanki bir şey itiraf ediyormuş gibi, suçlu suçlu çıkmıştı sesi.

“Olivia’nın ev ödevlerini sen mi yapıyorsun?” diye sordu Alice.

“İlgisi yok! Tanrım, sen de beni beceriksizin biri yaptın, çıktın.”

Alice yattığı yerden doğruldu. “Hiç de bile.”

“Sadece sekiz sorusu kaldı. Küçücük evde hepsiyle aynı anda başa çıkmak kolay olmuyor. Ayrıca Tom’un okuma ödevi de bitmedi daha. Bugün üç saat Madison’ın fen deneyiyle uğraştık. Tom da bana yardım etti.”

“Nick.”

Susup kadehinden bir yudum aldıktan sonra dönüp Alice’e baktı.

“Ne?”

“Biz neden boşanıyoruz?”

“Bu nasıl bir soru böyle?”

“Merak ettim de.”

Alice bir an ona sarılmak istedi. Bu öyle güçlü bir arzuydu ki, ayağa fırlayıp kafasını Nick’in çenesinin altına dayamamak için kendini zor tutuyordu.

“Neden boşandığımızın bir önemi yok artık,” dedi Nick. “Bu konuda konuşacak değilim. Hem ne gereği var ki zaten? Bu gece seninle oyun oynamaya hiç niyetim yok Alice. Ağzımdan, sonradan aleyhimde kullanabileceğin bir laf mı koparmaya çalışıyorsun, ne yapıyorsun bilmiyorum ama inan bana boşuna uğraşıyorsun.”

“Ah,” dedi Alice.

Yaşadığı bu şoklar hiç bitmeyecek miydi? Oysaki hastanede Elisabeth’in ağzından o “boşanma” lafı çıktığından beri Nick’i görmeyi ve bu saçmalığa bir son vermeyi ne kadar da istemişti.

“Ben eve gideyim artık,” dedi Nick, kadehini sehpaye bırakarak.

“Bir keresinde, ilişkimizle ilgili bir sıkıntı yaşayacak olursak, gerekirse yerle göğü dize getiririm ama yine de her türlü meseleyi çözerim demiştin. Bunu o yeni İtalyan restoranındayken söylemiş-tin. Hatta o esnada mumlarla oynuyordun. Bütün bunları gayet net hatırlıyorum.”

“Alice.”

“Birlikte yaşlanıp aksi birer moruğa dönüşeceğiz, otobüs gezilerine katılacağız, tombala oynayacağız demiştin. Hatta sarımsaklı ekmek soğuk gelmişti ama biz şikayet edemeyecek kadar açtık.”

Nick’in alt dudağı düştü.

“Bir keresinde, Sarah O’Brien’in evinin önünde taksi beklerken, Sarah bu geceki partide her zamankinden güzel değil miydi diye sormuştum da bana, ‘Alice, ben kimseyi senin kadar seve-mem,’ demiştin; ben gülerek, ‘İyi de sorum bu değildi ki,’ demiş-tim ama sorum buydu gerçekten, çünkü hâlâ kendime güvene-miyordum. Hava soğuktu. Senin üzerinde, sonradan Katoomba’da kaybettiğin o kalın, yünlü kazak vardı. Hatırlamıyor musun bun-ları?”

Boğazının düğümlenmeye başladığını hissetti.

Nick ise, hemen önünde bir yangın çıkmış da söndürecek bir şey bulamıyormuş gibi korku dolu bir ifadeyle ellerini havaya kal-dırmıştı.

Alice gürültüyle burnunu çekip, “Affedersin,” dedi ve sonra başını eğip yere baktı. Nick’in bu tanıdık ama yabancı yüzünü gör-meye dayanamıyordu.

“Bu fayanslar çok iyi olmuş,” dedi sonra. “Nereden aldık bunları?”

“Bilmiyorum,” dedi Nick. “On yıl önceki hikâye.” Alice ka-fasını kaldırıp ona baktı. Kolları yana düşmüş, gözleri endişeyle

büyümüştü. “Alice, hafızan geri geldi, değil mi? Ben düşündüm de... demek istediğim, hastaneden çıkmışsın işte. Hâlâ 1998’de olduğunu sanmıyorsun, değil mi?”

“2008’de olduğumuzu biliyorum. İnanıyorum da. Ama hâlâ alışamadım.”

“Tamam da geçen on yılı *hatırlıyorsundur* Yani bu tuhaf soruları bu yüzden sormuyorsun, öyle değil mi?”

“Yolun karşısında oturan şu kadınla bir ilişkiniz oldu mu?” diye sordu Alice birdenbire. “Hani şu ölen kadınla. Hah, Gina’yla işte.”

“İlişki mi? *Gina*’yla mı? Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Ah, tamam o zaman.”

“Gina’yı hatırlamıyor musun yoksa?” diye sordu.

“Hayır. Bir tek cenazedeki balonları hatırlıyorum.”

“Ama Alice,” dedi Nick ona doğru eğilerek. Sonra durup odada yalnız olup olmadıklarını görmek için etrafına bakındı ve sesini alçaltarak devam etti. “Çocukları da hatırlamıyorum deme sakın.”

Alice onunla göz göze gelip başını salladı.

“Hiç mi hatırlamıyorsun?”

“Doğru düzgün hatırladığım son şey, Sultani’ye, yani Madi-son’a hamile olduğum.”

Nick eliyle kendi dizlerine vurdu. (Demek ki sinirlendiğinde böyle yapıyordu artık.) “Tanrı aşkına, neden hâlâ hastanede değilsin o zaman?”

“Gina’nın *dışında*... başka biriyle ilişkin oldu mu peki?” diye sordu Alice.

“Ne? Tabii ki olmadı.”

“Peki ya *benim* oldu mu?”

“Bildiğim kadarıyla senin de olmadı. Konuya dönebilir miyiz artık?”

“Yani ortada ilişki falan yok.”

“Yok! Tanrım. Bizim öyle ilişkilere ne zamanımız ne de enerjimiz oldu. Yani en azından benim için öyle. Tabii sen o pek kıymetli aerobik derslerinden, kuaför randevularından zaman bulup bir işler çevirdiysen bilemem. Çevirdiysen de çevirdin artık, bana ne. Uğurlar olsun.”

Alice’in aklına Dominick’le öpüşmeleri geldi.

“Peki şimdi bir sevgilin var mı?” diye sordu. “Ama dur, cevap verme sakın. Bir sevgilin olmasına dayanamam. Bir şey deme n’olur!” Elleriyle bir anlığına kulaklarını kapattıktan sonra yeniden açıp, “Var mı yoksa?” diye sordu yeniden.

“Sen kafanı gerçekten fena çarpmışsın galiba Alice,” dedi Nick.

Bir an için gerçek Nick geri dönmüştü sanki. Hayrete düşmüş çizgi film karakterleri gibi başını bir sağa, bir sola çevirerek sallıyordu. Tıpkı Alice’i ördekli, bebekli margarin reklamlarına bakıp ağlarken; ya da sinirle çamaşır makinesine tekme atıp bacağına acıttığında etrafta küfürler savurarak zıplarken; ya da bir köşede unutulup kalmış bir parça çikolata bulma umuduyla buzdolabını deliler gibi boşaltırken yakaladığında oluşan o ifade vardı şimdi yüzünde.

Ama bu ifade hemen sonra, sanki aklına sinir bozucu bir şey gelmiş gibi kaybolup gitti. “Bu arada, Olivia’ya bakılırsa, asıl senin bir sevgilin varmış,” dedi. “Jasper’ın babasıymış. Basbayağı okul müdürü yani. *Onu* da mı hatırlamıyorsun?”

Alice’in yüzü yanmaya başlamıştı. “Hatırlamıyordum ama kendisiyle dün karşılaştık.”

“Tabii,” dedi Nick ihtiyatlı bir şekilde. “İyi bir adammış galiba. Okuldan hatırlıyorum. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Neyse canım, senin için her şeyin yolunda gidiyor olmasına sevindim.

Asıl soru şu: Bu gece çocuklara bakabilecek misin? Yoksa benim eve götüreyim mi onları?”

“İkimizin de ilişkisi olmadıysa neden hâlâ birlikte değiliz? Ayrılmamıza yol açacak kadar büyük ne olmuş olabilir ki?”

Nick gürültüyle oflayıp afallamış bir halde etrafına bakındı. Kendisi gibi afallamış birilerini bulmaya çalışıyor gibiydi. “Sen bence ciddi bir travma geçirmişsin. Hastaneden çıkmana izin verdiklerine inanamıyorum.”

“Tomografi de çektiler. Fiziksel olarak bir hasar yokmuş. Ha bir de, hafızam geri gelmeye başladı dedim.”

Nick gözlerini tavana çevirdi. O gösterişli mimiklerinden biriydi bu da. “Aman ne güzel. Harika. Doktorlara yalan söylemeye de başladın demek. Bravo Alice.”

“Bana neden böyle kötü davranıyorsun?”

“Ne oldu? Beş yaşında çocuk gibi sızlanmaya başladın? Sana kötü mötü davranmıyorum ben.”

“Hayır, davranıyorsun. Ayrıca bambaşka biri olmuşsun. Alaycı, klişe... ne bileyim, sıradan bir adam olup çıkmışsın.”

“Sağ ol be. Ne kadar iyisin. Klişe ve sıradan demek. Ben de evliliğimiz neden bitti diyordum.”

Görünmez seyircilerine muzaffer bir edayla selam verdi Nick. Kafasını iki yana sallarken, “Bakın nelerle uğraşıyorum,” der gibiydi.

“Özür dilerim,” dedi Alice. “Öyle demek istemedim.” Biriyle aranız bozulduğunda nasıl davranmak gerekiyordu acaba? Konular dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyordu. Konuşurken kibar ve dikkatli olmak gerekiyordu. Karşıdakini rahat rahat eleştiremiyordun, çünkü buna hakkın yoktu artık.

“Ah Nick,” dedi Alice çaresizce.

Bir ilişkinin bitiminde görülen bütün semptomları yaşamaya

başlamıştı şimdi. Mide bulantısı. Boğazının, kocaman bir parça takılıp kalmış gibi düğümlenmesi. Dokunsan ağlayacak gibi olmalar.

Artık bu tip şeyler yaşamıyor olması gerekmez miydi? Böyle ayrılıklar falan gençlerin işiydi. İnsanda sadece acı hatıralar olarak kalırlardı. Aslında o kadar da acı kalmıyorlardı galiba; gençlik hallerini düşünüp, *O gerzeğin arkasından gözyaşı dökcek kadar aptalmışım*, demenin eğlenceli bir yanı da oluyordu.

Ama yetişkin insanların ilişkileri böyle olmazdı. Sonsuza kadar sürerdi onlar.

Kadehini sehpaye bırakıp Nick'e döndü yeniden. "Neden boşandığımızı söylesene. Lütfen."

"Buna cevap vermek imkânsız. Milyon tane neden var. Bir milyon tane de sende vardır."

"Kısaca özetlesen?"

"Yirmi beş sözcükle özetleyiniz."

"Hah, aynen öyle işte."

Hafifçe gülümsemesiyle birlikte eski Nick bir kez daha geri gelmişti. Böyle bir gelip bir gidiyordu.

"Şey, galiba..." diyecek oldu, ama sonra durup başını önüne eğdi. "Ah Alice." Yüzünden derin bir keder bulutu geçip gitti.

Alice daha fazla dayanamayacaktı. Bir parçası onu teselli etmek, diğer parçası da onun tarafından teselli edilmek istiyordu. Karşısında oturan Nick'ti; bir başkası değil ki.

Yanına gidip kollarına atıldı ve yüzünü göğsüne gömüp derin bir nefes çekti. Hâlâ Nick'ti bu. Hâlâ kendisi gibi kokuyordu.

"Sorun her neyse çözeriz," diye mırıldandı. "Danışmanlara gideriz. Birlikte bir tatile falan çıkarız!" Aklına parlak bir fikir gelmişti. "Hem de *çocuklarla* gideriz! Onlar da gelebilir! *Bizim* çocuklarımız onlar! Eğlenceli olmaz mı? Ya da belki bir yerlere

gitmez, buralarda takılırız. Havuzda yüzeriz mesela. Havuz tabii ya! Havuzumuza bayıldım ben! Onu yaptıracak parayı nereden bulduk sahi? Yeni işin sayesinde olmuştur herhalde. İşini seviyor musun? İnanılır gibi değil, kendi özel asistanın bile varmış. Kadın bana pek iyi davranmadı ama olsun, umurumda bile değil.”

“Alice.”

Nick’in kolları aşağıdaydı, Alice’e sarılmıyordu. Ama Alice’in durmaya, susmaya niyeti yoktu. Konuşarak her şeyi çözebileceğini düşünüyordu.

“Ne kadar zayıfım, öyle değil mi? Demek ki insan bu kadar zayıflayabiliyormuş. Sen ne düşünüyorsun? Nasıl bu kadar zayıfladım ben? Çikolatayı mı bıraktım? Koca evde bir parça olsun çikolata bulamadım zaten. Bu arada internet şifrem ‘kekikotu’ymuş. Ne komik. Ha, bu arada Bayan Bergen benimle neden konuşmuyor? Onu küstürecek bir şey mi yaptım? Galiba Elisabeth de sinir oluyor bana. Ama sen beni hâlâ seviyorsun, değil mi? Seviyorsundur, seviyorsundur.”

“Kes şunu.” Nick, Alice’i omuzlarından tutup hafifçe geri itti.

“Tam üç tane çocuğumuz var ve ben seni hâlâ seviyorum.”

“Yapma Alice.” Karşısında, elini prize sokmak üzere olan bir çocuk varmış gibi sertçe salladı kafasını.

“Siz ikiniz bu *sefer* hangi sebepten kavga ediyorsunuz bakiyim?” Alice ve Nick sesin geldiği yere dönüp baktıklarında kapıda Madison’ı gördüler. Banyo yapmıştı. Üzerinde bir bornoz vardı; yüzü pırıl pırıl olmuş, ıslak saçlarını da omuzlarından aşağı bırakmıştı.

“Ah ne kadar güzel görünüyorsun,” dedi Alice dayanamayıp.

O anda Madison’m yüzü değişti, öfkeyle kasılıp çirkinleşti. “Neden hep böyle aptalca, geri zekâlı şeyler söyleyip duruyorsun, anlamıyorum.”

“Madison!” diye gürledi Nick. “Annenle böyle konuşamazsın.”

“Ama öyle-e! Ayrıca geçen gün Ella Hala’ya annemin nasıl bir kaltak olduğunu söyleyen sen değil miydin? Şimdi niye onu seviyormuş gibi konuşuyorsun? Ondan nefret ettiğini biliyorum.”

Alice’in nefesi kesilmişti.

“Annenden nefret *etmiyorum*,” dedi Nick. Alice, Nick’in ağzının öfkeyle gerildiğini görebiliyordu. Böyle olunca ne kadar da yaşlı görünüyordu.

“Hem de öyle çok nefret ediyorsun ki,” dedi Madison.

“Hayır, nefret falan etmiyor!” Bu kez konuşan Tom olmuştu. Madison’ın koluna bir yumruk indirip, “Ama ben senden nefret ediyorum,” dedi.

“Tom!” diye çıkıştı Nick.

“Ayyy!” Madison kolunu tutup dizüstü yere çöktü. “Bana vurdu. Kızlara vurulmaz. Buna resmen aile içi şiddet denir. Kadına karşı şiddet denir.”

“Sen kadın falan değilsin,” dedi Tom burun kıvrarak. “Hem kızsın hem de aptal.”

Madison, Tom’un bacağına sertçe bir tekme atınca bu kez Tom başını arkaya atıp böğürmeye başladı. Sonra, yüzü bu haklı öfkesinden dolayı kıpkırmızı olmuş halde Alice’e bakıp, “Anne, bana ne kadar sert vurduğunu gördün, değil mi? Ben sadece küçük bir yumruk indirmiştım!”

“Küçük mü?” Madison burnunu sıyırıp kolunu gösterdi. “Bu ne peki? Resmen izi çıktı! Kesin moraracak.”

“Tanrım,” diye inledi Alice. Sehpadan şarap kadehini alırken, buna müdahale edecek bir yetişkin yok mudur diye bakındı etrafına.

“Ben artık gideyim,” dedi Nick.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Alice. “Beni onlarla yalnız bırakamazsın!”

Madison ve Tom şimdi birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı galiba. Yere yatmış, kuduz köpekler gibi boğuşuyorlardı. Tekmeler, yumruklar, öfke dolu çığlıklar havada uçuşuyordu. Gerçekten çarpıcı bir manzaraydı.

“Bunu sık sık yapıyorlar mı?” diye sordu Alice, parmaklarıyla kulaklarını tıkarken. “Tatile onlarla birlikte çıkma meselesini bir daha düşünmek lazım.”

Nick güldü, ama hatasını anlayıp kısa kesti.

“Ella’ya gerçekten kaltağın teki olduğumu söyledin mi? Gerçekten de kaltağın teki miyim?”

Nick kalkıp çocukların yanına gitti ve Tom’u tişörtünden yakalayıp havaya kaldırarak kanepeye kadar taşıdı. Sonra da Madison’a dönüp, “Derhal odana çıkıyorsun!” dedi.

“Neden ben? Her şeyi o başlattı! Gelip yumruk atan o! Haksızlık bu! Anne ya?” Madison doğrulup sırtını duvara vererek oturdu, yalvaran gözlerle Alice’e baktı.

Tam o anda Olivia üstünde bir tişört, altında çilek desenli bir külotla koşarak odaya daldı. “Anne, şortum nerede? Kot şortumu bulamadım. Çekmeceye baktın mı deme, çünkü baktım. Hem de saatlerce baktım, ama yok.” Sonra da kollarını başının üstünde birleştirerek parmaklarının ucunda döndü.

“Ne güzel dönüyorsun sen öyle,” dedi Alice, onu o halde görmekten memnun.

“Evet, bayağı güzel yaparım,” dedi Olivia, bu kadar güzel dans ediyor olmasından sıkılmış gibi iç geçirerek. Tam o anda aklına başka bir şey gelmişti. “Anne, beni Frannie’nin emekliler şehrindeki Yetenek Gecesi’ne kim götüreceksin? Sen mi babam mı? Hangi evde kalacağım ben?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi Alice.

“Babamın evinde sadece hafta sonları kalıyoruz,” dedi Madison, Alice’e ters ters bakarak. “Frannie’nin gecesi de çarşamba akşamı olduğuna göre...”

“Haklısın galiba Madison,” dedi Alice.

“Ben çok acıktım,” dedi Tom kanepede iç geçirerek. “Yemek ne zaman? Anne? Cevap versene ya, yemek ne zaman diye sordum? Kan şekerim düştü galiba.”

“Tamam Tom...”

“Niye her seferinde isimlerimizi tekrar edip duruyorsun?” diye araya girdi Madison.

“Ah kusura bakmayın, ben... affedersiniz.”

“Bizi hatırlamıyorsun değil mi?” dedi Madison.

Tom yattığı yerde doğruldu, Olivia dans etmeyi bıraktı.

“Bizim kim olduğumuzu dahi bilmiyor,” dedi Madison onlara.

21

Alice paniğe kapıldığı belli olmasın diye, sert ve umursamaz anne rolünü takınıp dudaklarını büzüştürdü. “Tabii ki biliyorum kim olduğunuzu,” dedi Madison’a. “Saçmalama lütfen.”

“Annem bizi nasıl hatırlamaz ki zaten.” Olivia ellerini beline koymuş, göbeğini dışarı çıkarmıştı. “Ha Madison? Nasıl olacak ki o?”

Madison ona üstünlük taslayan, bezgin bir bakış attı. “Annem spor salonunda düşüp başını vurmuş. Libby Teyze söylerken duydum, annemin hafızasının on yılı gitmiş. Bu da ne demek oluyor? On yıl önce biz var mıydık?”

“Tamam da, bizim kim olduğumuzu bilir ki! Çocuğuyuz biz!” Olivia hem heyecanlı hem de telaşlı görünüyordu.

“Siz neden gidip televizyon seyretmiyorsunuz,” dedi Nick. “Ya da PlayStation falan oynayın. Ayrıca sen de yetişkinlerin laflarını dinlemeyi kes artık Madison.”

“Kimsenin lafını dinlemiyorum ben! Yanımda konuştular! Mutfaktaydım ben de! Buzdolabından bir şey alıyordum. Ne yapacaktım? Böyle mi dolaşıyordum?” Parmaklarıyla kulaklarını tıkadı.

“Hafıza kaybı,” dedi Tom. “Buna hafıza kaybı deniyor. Sende de ondan mı var anne?”

“Annenizin bir şeyciği yok,” dedi Nick.

“Öyle mi anne?” dedi Tom.

“O zaman bir sınav yaparız biz de,” dedi Madison. “Bazı sorular sorarız.”

“Nasıl yani?” dedi Olivia.

“Buldum!” Tom sınıftaymış gibi parmağını kaldırdı. “Buldum ben! Pekâlâ anne, söyle bakalım, benim en sevdiğim yemek ne?”

“Patates kızartması,” dedi Nick. “Hadi dağılın şimdi.”

“Yanlış ki!” diye bağırdı Tom. “Benim en sevdiğim yemek şnitzel bir kere. Bazen tabii. Bazen de suşi.”

“Ah gördün mü bak, bende de hafıza kaybı varmış demek ki. Hadi dağılın dedim.”

“Benim en sevdiğim yemek de şnitzel,” diye araya girdi Olivia.

“Hayır, değil,” dedi Tom. “Herkesin yemeği kendine! Beni taklit etmeyi bırak.”

“Benim öğretmenimin adı ne anne?” diye sordu Madison.

“Yeter dedim,” diye tekrar etti Nick.

“Ah, onu biliyorum ben!” Az daha Alice de parmağını kaldıracaktı. Buzdolabının kapağındaki beşinci sınıf ders programının üzerinde okumuştı. “Bayan Ollaway! Yok, yok, Alloway. Ollaway miydi yoksa? Öyle bir şeydi işte.”

Uğursuz bir sessizlik olmuştu.

“Bayan *Holloway* müdür yardımcısı oluyor,” dedi Madison, inanılmaz derecede aptalca, hatta neredeyse ölümcül bir hata yakalamış gibi.

“E tamam işte, ben de öyle dedim ya,” dedi Alice çekinerek.

“Hayır öyle demedin,” dedi Madison.

“Benim doğum günüm ne zaman anne?” diye sordu Tom; hemen ardından da parmağını babasına doğrultarak, “Sakın sen cevap verme baba,” dedi.

“Yeter artık!” diye bağırdı Nick, ellerini gürültüyle çırparak. “Anneniz kaza geçirdiği için kafası biraz karışık, o kadar. Ona kar-

şı her zamankinden daha anlayışlı olmanız ve uslu durmanız gerekirken bu sorgu sual de nereden çıktı? Şimdi üçünüz birden gidip masayı hazırlıyorsunuz.”

Olivia, Alice’in yanma gelip elini tuttuktan sonra, “Benim doğum günümün haziranın yirmisinde olduğunu biliyorsun değil mi?” dedi fısıldayarak.

“Tabii ki biliyorum tatlım,” dedi Alice. O anda kendini gerçek bir anne gibi hissetmişti. “Senin doğduğun gün o. Nasıl unuta-bilirim ki?”

Kafasını kaldırdığında Madison’ın holde durmuş, acımasız bir merakla ona bakmakta olduğunu gördü.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Madison ve gitti.

Elisabeth’in ev ödevi

Bakin ne diyeceğim Doktor Hodges; bundan sonra size ilk isminizle hitap etmeye karar verdim. Evet, ilk seansınızda bunun üzerinde durmuştunuz ama benim daha yeni aklıma geliyor. Ben “Dr. Hodges” dedikçe siz ısrarla “Jeremy,” demiştiniz. Belki de soyadınızı sevmiyorsunuzdur. Siz de haklısınız. Hodges tombul, etli butlu bir isim ve siz ne tombulsunuz ne de etli butlu. Tersine, bayağı yakışıklısiniz da. Ama keşke gerçek insanlar gibi yakışıklı olmasaydınız; sizin gerçek insanlar gibi olmanızı istemiyorum. Gerçek insanlar sorun çözemezler; sadece sorun yaratırlar. Kendilerinden emin bir şekilde konuşurlar ama hep yanılıyorlardır.

Neyse, artık sizi sizlikten alıp senliğe terfi ettiriyorum.

Ee, nasılsın bakalım Jeremy? Pazar gününe bir planın var mı? O güzel, doğurgan karınla karşılıklı kırmızı şaraplarınızı mı yudumlayacaksınız? O yemeği hazırlarken sen sarı saçlı çocuklarının ev ödevlerine mi yardım edeceksin? Eviniz sıcak ve samimi mi; sarımsak ve biberiye kokuyor mu?

Bizim evde ne yemek var ne de karşılıklı iki çift laf. Sadece televizyonun sesi çıkıyor. O hep açık zaten. Kapansın istemiyorum. Sessizliğe dayanamıyorum. “Müzik falan çalsak?” diyor Ben bazen. Ama olmaz. Ben televizyon istiyorum. Silah sesleri, kahkaha efektleri, köpek maması reklamları olsun istiyorum. Televizyon bangır bangır bağırırken insanın aklına dertleri gelmiyor.

Sahi ne anlatacaktım ben? Ah, tabii ya. Ben’le kavgamızı anlatacaktım.

Bugün Alice’ten dönerken Ben yolda, dün geceki partide tanıştığı bir adamdan bahsetmeye başladı. Biz Alice’in yeni sevgiliyle laflarken Ben de o bahsettiği adamla konuşuyordu. Sırası gelmişken söyleyeyim, bu yeni sevgili biraz şapşal ama tatlı bir adammış. Kendimi, onunla konuşarak biraz Nick’e ihanet ediyormuş gibi hissettim ama olsun, adamı da sevdim.

Neyse, Ben’i o halde görünce, *Güzel, nihayet arabalar hakkında konuşabileceği birini bulmuş*, diye düşünüp sevinmiştim, ama öyle değilmiş. Kısırlık ve evlat edinme hakkında konuşuyorlarmış meğerse. Nasıl olduysa artık, Ben birdenbire, özel hayatının sırlarını anaokulu kokteyl partilerinde tanıştığı yabancılara anlatan biri olup çıktı. Bunca senedir ne de yanlış tanımışım onu. O sessiz, güçlü ama kırılgan adam değilmiş demek ki.

Neyse, konuştuğu bu adamın kız kardeşi tam on bir kez tüp bebek girişiminde bulunmuş, ama hepsinde başarısız olunca gitmiş Tayland’dan bir kız bebeği evlat edinmiş. Kız da çok yetenekli bir kemancı olmasın mı? Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine vesaire vesaire.

Ben kadının telefon numarasını da almış bu arada. Arayacakmış. Kocam yeni imana gelmiş biri gibi çakmak çakmak bakıyor artık. Bay *Asla Evlat Edinmem* şimdi Bay *Evlat Edinmek İçin Sabırsızlanıyorum*’a dönüştü.

Bu işlerin kaç sene sürdüğünü sordum ama cevabı bilmediğini fark edince fazla üstelemedim.

Neyse, akşam birlikte haberleri seyrederken Burma'daki kasırga felaketini gördük. Üzerinde Alice'inkine benzer kırmızı bir elbise olan bir kadın vardı. Kadın, bir zamanlar kızının okulu olan enkazın önünde duruyordu. Elinde de ciddi bakışlı bir kızın resmini tutuyordu. Kız Olivia'nın yaşlarındaydı. Kadın düzgün bir İngilizceyle muhabire, yerel yönetimin elinden geleni yaptığını anlatıyordu. Ağırbaşlı, görmüş geçirmiş bir kadına benziyordu. Kamera bir ara başka yöne çevrilip geri geldiğinde kadını bu kez ağlayıp dövünürken, yerlerde yuvarlanırken, üstünü başını parçalarken seyrettik. Muhabir bunun üzerine, artık tehlikeli olmaya başladığı için okulda daha fazla arama kurtarma çalışmasına izin verilmeyeceğini anlattı.

Oturmuş, patlamış mısır yerken bir kadının, hayatının en kötü anını yaşayışını seyreliyordum.

Benim herhangi bir şey için üzölmeye hakkım yok. Aslında hiç var olmamış çocukları kaybettim diye sizin gibi pahalı doktorlardan terapi görmeye de hakkım yok. Dünyada ne acılar yaşanıyor. Gerçek çocuklarını kaybeden gerçek anneler var. Böyle düşündükçe kendimden iğreniyorum.

O kadını seyrettikten sonra Ben, "Bir sürü çocuk da annesini babasını kaybetmiştir herhalde," dedi. Bunu ciddi bir şekilde, ama sanki biraz da sevinçle söylemişti. Aa ne güzel, bir sürü ölmüş anne baba vardır! Boştaki çocukları da kapışırılar! Belki de enkazın altından sürünerek küçük, tatlı bir kemancı çıkıyordur şimdi. Yüce Tanrım.

"Bu kasırga da ne güzel oldu, değil mi?" dedim.

"Başlama yine," dedi.

İşte o anda bağıırıp çağırmaya başladım: "Evlat edinecektim

ben! İstedim bunu! Çok istedim! AMA SEN OLMAZ DEDİN. Kendim de evlatlığım dedin, acısını ben çektim dedin...”

“Ben HİÇBİR ZAMAN acısını çektim falan demedim,” diye girdi araya.

Gerçekten de söylememişi böyle bir şey. Ama ima etmişti.

“Söyledin işte,” diye karşılık verdim. Yani, bir tek söylemediği kalmıştı Jeremy.

“Atıyorsun,” dedi.

Bu sözden nefret ediyorum ve bunu o da biliyor. Ne saçma bir laf! Neyi nereye atıyorum ki bir kere?

Ve sonra da -en can alıcı kısmı şimdi geliyor Jeremy- sonra da bana, “Evlat edinmek istemeyen asıl sen değil miydin?” dedi.

Kafamın içindeki yangın geçip gittikten sonra, biraz daha sakinleşip, “Bunu da nereden çıkardın?” dedim.

“İnsanlar böyle bir tavsiyede bulunduğu öfkeden kuduruyordun da ondan. Hatta bıkip usanmadan, kendi biyolojik çocuğunun olmasını istediğini tekrar edip duruyordun.”

“Ama ben seni kırmamak için öyle söylüyordum. Ta en başından karşı çıktığını bildiğim için.”

“Evet, başta karşıydım ama sonra, arka arkaya düşükler olunca başka seçeneğimiz kalmadığını fark ettim. Bu fikre çok kızdığını sandığım için de söyleyemedim.”

Al işte, evlilikte iletişim sorunlarına giriş, birinci ders.

Televizyonda bir program vardı ya; uçakların düşüş nedenlerini araştırıyorlardı hani? İşte o geldi aklıma. Onda da ufacık, aptalca bir hata yüzünden koca koca uçaklar yere çakılmıyor muydu?

“Neyse, artık çok geç,” dedim ona.

“Hayır değil,” diye karşılık verdi.

“Ben evlat edinme işleriyle uğraşamam. Yoruldum artık,” dedim.

Doğrusu da bu Jeremy. Geçenlerde fark ettim; son birkaç yıldır hep bir bitkinlik var üzerimde. Denemekten, deneyip durmaktan o kadar bıktım, usandım ki. Bittim yani. Sıfırı tükettim. Şöyle bir iki yıl sadece uyumak istiyorum.

Ona dedim ki, “Biz anne baba olamayacağız. O kadar.”

O bir süre (sincaplar gibi arka arkaya, hızlı hızlı) patlamış mısıra devam ettikten sonra, “Ee ne yapacağız, hayatımızın geri kalanını televizyon seyrederek mi geçireceğiz?” dedi.

“Bana uyar,” dedim.

O da kalkıp gitti.

Şimdi konuşmuyoruz. O zamandan beri görmedim de. Ama geri döndüğünde de konuşmayacağız, biliyorum. Konuşsak bile usulen, nezaketen konuşacağız, ki onun da küslükten pek bir farkı yok.

Şu an hiçbir şey hissetmiyorum.

Hem de hiç.

Patlamış mısır ve *En Komik Amatör Videolar* programıyla doldurmaya çalıştığım kocaman bir hiç.

22

Love ailesi hep birlikte yemek masasının etrafında oturuyordu. Alice, Olivia'nın yerine oturmaya kalktığında az daha bir skandal yaşanacaktı ama neyse ki Nick zamanında müdahale edip çenesiyle doğru yeri gösterdi de tantana çıkmadı.

Çocuklar sarhoş gibi kıpır kıpır ve kıkır kıkırdılar. Yerlerinde duramıyorlardı. Sandalyelerinden aşağı kayıyorlar, çatalları kaşıkları yere düşürüyorlar, sürekli birbirlerinin lafını keserek, bağıra çağıra konuşuyorlardı. Alice bu davranışlarının normal olup olmadığını bilmiyordu ama sinir bozucu olduğu kesindi. Nick de yemek masasına değil de dişçi koltuğuna oturmuş biri gibi gergindi.

“Lazanya yapmama izin verecektin hani? Ama biliyordum ben unutacağımı,” dedi Madison, hamburgeri çatalıyla dürtüp dururken.

“Onda hafıza kaybı var akıllım,” dedi Tom, ağzındakileri çiğnerken.

“Terbiyeli olun,” dedi Alice, söylediğine kendi de şaşırarak. Az önce gerçekten “terbiye” mi demişti? Ne demekti ki o?

“Ah tabii,” dedi Madison, kara gözlerini Alice’e dikerek. “Affedersin.”

“Sorun değil,” dedi Alice gözlerini kaçırarak. Bu çocuktan korkmaya başlamıştı.

“Tatlı ne var anneciğim?” dedi Olivia. Yemek yerken sürekli masanın bacağına tekmeleyip duruyordu. “Dondurma olabilir mi?

Yok, yok, buldum, çikolatalı pelte var.”

“Çikolatalı pelte ne ki?” diye sordu Alice.

“Ah, bilmezmiş gibi yapma lütfen,” dedi Olivia.

Tom öfkeyle elini alnına çarptı. “Ah kızlar! Hafıza kaybı var dedik ya!”

“Canım anneciğim,” dedi Olivia. “Geçti mi artık? Hafıza kaybını diyorum? Bir aspirin alsan olmaz mı? Gidip getireyim mi?”

Sandalyesini geriye doğru itmiş, kalkmaya hazırlanıyordu ki, “Yemeğini ye Olivia,” dedi Nick.

“Ama baba,” diye sızlandı Olivia. “Burada yardım etmeye çalışıyorum.”

“Aspirin işe yarayacak sanki de,” dedi Tom. “Muhtemelen ameliyat olması gerekiyor. Açık beyin ameliyatı falan. Tabii bir cerrah tarafından. Ben geçen gün televizyonda bir beyin cerrahı gördüm.” Gözleri parlamıştı. “Hey! Biliyor musunuz, ben bir fareyi kesip beynine bakmak isterdim! Hem de neşterle falan. Müt-hiş olmaz mıydı?”

“Allahım ya!” Madison çatalını bıçağını bırakıp kafasını masaya koydu. “Midemi bulandırırıyorsun. Şimdi kusacağım.”

“Kes şunu,” dedi Nick.

“Bak, bu bir farenin beyni Madison.” Tom çatalını hamburgerin etine saplamaya başlamıştı. “Al sana, al sana, pis beyin!”

“Durdurun şunu ya!” diye sızlandı Madison.

“Tom,” dedi Nick iç geçirerek.

“Ee,” diye araya girdi Alice. “Su eğlenmeniz nasıldı bakalım?”

Madison kafasını masadan kaldırıp Alice’e bakarak, “Babamla boşanmakta olduğunuzu hatırlıyor musun? Hani kafanı falan vurdun ya ondan diyorum, hatırlıyor musun bunları?”

Nick boğulurmuş gibi çaresiz bir homurtu çıkardı.

Alice soruyu biraz düşünür gibi yapıp, “Hayır,” dedi. “Hatırlamıyorum.”

Bir sessizlik oldu. Ardından Olivia bıçağıyla tabağa vurdu. Tom kolunu havaya kaldırıp dirseğindeki bir şeye baktı. Madison’ın yanakları kızarmaya başlamıştı.

“Ee, babamı hâlâ seviyor musun bari?” diye sordu Madison. Sesine hafif bir titreme gelmişti. İyice küçük bir çocuk gibi çıkıyordu sesi.

Nick uyarı mahiyetinde sesini yükselterek, “Alice,” derken Alice de aynı anda, “Evet, tabii ki seviyorum,” dedi.

“O zaman babacığım eve geri dönebilir mi?” Olivia neşeyle kafasını kaldırıp ona baktı. “Ve tabii kendi yatağında yatabilir mi?”

“Pekâlâ, şu konuyu bir değiştirelim artık,” dedi Nick. Alice’le göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Yine kavga etmeye başladılar,” dedi Tom.

“Ne sebepten kavga ediyoruz ki?” diye sordu Alice merakla.

“Ah, ne bileyim işte,” dedi Tom sıkıntılı bir şekilde. “Bu yüzden artık birlikte yaşayamıyoruz diyen siz değil miydiniz? Çok kavga ediyormuşsunuz. Aptal kız kardeşlerimle ben de çok kavga ediyorum ama hâlâ birlikte yaşıyoruz. Bence hiç mantıklı değil.”

“Gina yüzünden kavga ediyorsunuz,” dedi Madison.

“Gina hakkında konuşma!” dedi Olivia. “Üzülüyorum sonra. Tam bir *trajedi*.”

“Allah rahmet eylesin,” dedi Tom. “Ölen biri hakkında konuşurken böyle söylenir. Allah rahmet eylesin denir. Hatta adını duyduğun anda böyle demen gerekiyor.”

“Gina’nın nesi yüzünden kavga ediyorduk?” diye sordu Alice.

“Allah rahmet eylesin de!” diye atıldı Tom.

“Su sporları merkezinde amma da eğlendik, değil mi?” dedi Nick. “Eğlenmediniz mi yoksa?”

“Şey,” dedi Madison. “Galiba babam senin Gina’yı ondan daha çok sevdiğini düşünüyordu.”

“Allah rahmet eylesin!” diye bağırdı Tom ve Olivia hep bir ağızdan.

“Kesin şunu ya!” dedi Madison. “Birilerinin ölümüyle dalga geçilmez!”

Alice, Nick’e baktı. Yüzü güneşte veya rüzgârda fazla kalmış gibi kızarmıştı ama bunun öfkeden mi utançtan mı olduğunu kestiremiyordu Alice. Tanırım. Yoksa Gina’yla lezbiyen bir ilişki falan mı yaşamıştı?

“American Ekspreso yüzünden de çok kavga ediyorsunuz,” dedi Tom.

“Onun adı American Express,” diye araya girdi Madison.

“Ekspreso daha iyi oldu,” dedi Nick, kadehini alay eder gibi kaldırarak. Ama hâlâ Alice’in yüzüne bakamıyordu.

“Bir keresinde de benim yüzümden acayip kavga etmiştiniz,” dedi Olivia sevinçle.

“Neden ki?” diye sordu Alice.

“Hatırlarsın canım,” dedi Olivia. “Hani şu kumsaldaki gün?”

“Daha kaç milyar kez söyleyeceğiz, hatırlamıyor işte!” dedi Tom.

“Olivia kaybolmuştu,” dedi Madison. “Polis gelmişti. Sen ağlıyordun.” Alice’e sinsi bir bakış attı. “Aynen söyledin bak: Olivia! Olivia! Kızım! Kızım nerede?” Madison yüzünü ellerinin arasına almış, hıçkırarak ağlar gibi yapıyordu.

“Öyle mi yaptım?” Madison’ın bu gösterisi Alice’i çok incitmişti.

“Bilmiyorsundur diye söylüyorum,” dedi Madison, “en çok

Olivia'yı seviyorsun.”

“Anneniz birinizi diğerinden fazla sevmiyor,” dedi Nick.

“Madison, sana hamileyken,” dedi Alice, “babanla ben sana Sultani adını takmıştık. Bunu biliyor muydun? Çünkü bir Sultani üzümü büyüklüğündeydin.”

“Bunu hiç söylememiştiniz,” dedi Madison şüpheli bir şekilde.

“Gerçekten mi? Hiç söylemedim mi gerçekten?” dedi Alice.

Madison, Nick'e döndü. “Doğru mu bu? Bana Sultani mi diydunuz?”

“Baban tuvalet kâğıdının rulosunu karnıma bastırıp öyle konuşuyordu seninle,” dedi Alice. “Hey sen, Sultani! Benim ben! Baban konuşuyor! diye sesleniyordu.”

Madison gülümseyince Alice ona bakakaldı. Bu, şimdiye kadar gördüğü en güzel gülümsemeydi. Bir an yüreği, göğüs kafesine sığmayacak gibi büyüdü, büyüdü.

Boynunu eğip tabağına bakarken nereden geldiği belli olmayan bir hatıra zihninin tam ortasına düştü.

İçeriye altın rengi bir ışığın doldurduğu bir arabadaydı. Etrafında tuz ve yosun kokusu vardı. Boynu ağrıyordu. Dönüp arkada oturan bebeğe baktı. Mucize. Uyuyordu. Tombul, pespembe yanaklar. Upuzun kirpikler Kafası yana düşmüştü. Alice onu seyrederken bir ışık huzmesi yüzünü aydınlattı. Gözlerini kırıştırarak açtı, esnedi ve gerindi. Sonra Alice'i görür görmez yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı. “Hey, inanamıyorum, sen de buradaymışın!” der gibiydi. Sonra, yandan bir homurtu gelince bebek korktu. “Bir şey yok,” dedi Alice. “Baban.”

“Bebek uyumuyordu.” Alice, Nick'e baktı. “Araba gitmeden uyumuyordu.”

Nick ağzını yemekle doldururken dosdoğru ileri bakıyordu.

Alice tekrar Madison'a bakıp gözlerini kırıştırdı. Masadaki bu öfkeli, tuhaf kız o bebekti bir zamanlar. Arabada kıkırdayan bebek Sultanı'ydı.

"Bütün gece arabanın içindeydik," dedi Alice, Madison'a. "Ne zaman duracak olsak çığlıklar atıyordun."

"Biliyorum," dedi Madison. Yine hırçınlaşmıştı. "Beni Manly'ye kadar götürdünüz, sonra yol kenarında durdunuz, sen, babam ve ben hepimiz arabanın içinde uyuyakaldık, sonra beni sahile götürdünüz, ilk kez orada yan dönüp yuvarlandım, falan filan."

"Evet!" dedi Alice heyecanla. "Bebek, piknik kiliminin üzerinde yan dönüp yuvarlanmıştı! Hatta mavi tenteli büfeden kahve almıştık. Bir de peynirli salamlı karışık tost söylemiştik."

Bütün bunlar hem dün gibi hem de milyon yıl önce olmuş gibiydi.

"Ben daha sekiz haftalıkken bile bütün gece uyanmadan mışıl mışıl uyuyormuşum," dedi Olivia. "Öyle değil mi anne? Uykucunun tekiymişim."

"Dur biraz... şş," dedi Alice, hatırasına devam edebilmek için. O sabahı gayet iyi hatırlıyordu. Bebeğin üstündeki çizgili tulumu. Nick'in tıraşsız yüzünü ve kan çanağına dönmüş gözlerini. Masmavi gökyüzünden geçen beyaz martıları. Yorgun ve sersem bir haldeydiler. Kahve ne de iyi gelmişti. Anne baba olmuşlardı işte. Anne baba olmanın mucizesini ve korkusunu, mutluluğunu ve yorgunluğunu tadıyorlardı.

"Anneciğim," diye sızlandı Olivia.

O günü hatırlıyorsa, geri sarıp Madison'ın doğduğu güne darki her şeyi de hatırlayabilir demekti. Oradan da ileri sararak, Nick'in bavullarını toplayıp onları terk ettiği güne geçebilirdi.

"Anneciğim," dedi Olivia yeniden. *Lütfen sessiz ol.* Karan-

lıkta el yordamıyla yolunu bulmaya çalışıyordu ama fazla bir şey yok gibiydi.

Bir tek o sabah vardı.

“Nick,” dedi.

“Ne var?” dedi Nick huysuz, sabırsız bir şekilde. Ondan gerçekten hoşlanmıyordu. Sevmek bir yana, hoşlanmıyordu bile.

“Ne kadar da mutluyduk.”

Elisabeth'in ev ödevi

Saat sabahın üçü.

Merhaba J. Ben arabayı da alıp dışarı çıktı. Nereye gittiğini bilmiyorum.

Çok yorgunum.

Aklıma ne geldi, bak. Hani bir kelimeyi arka arkaya söyler sen bir süre sonra anlamını yitiriyor ya?

İşte o kelime şey olsa ya, şey olsa işte, KISIRLIK olsa.

Kısırlık. Kısırlık. Kısırlık. Kısırlık.

Böyle hısır hısır, uğursuz bir kelime bu. Çok da uzun.

Neyse Jeremy, canım terapistim (Olivia böyle konuşuyor) demek istediğim şuydu; bir şeyi uzun uzadıya incelersen bir süre sonra anlamını yitiriyor. İşte ben de anne olma fikrine kafayı öyle bir takmışım ki, şimdi hiçbir anlamı kalmadı benim için. O kadar istedim, istedim, istedim. Şimdiyse istediğim bu muydu, onu bile bilmiyorum.

Alice ve Nick'in hallerine bak mesela. Çocukları olmadan önce ne kadar mutluydular. Tamam, çocuklarını seviyorlar elbette, ama açıkçası çok da zor bir iş. O tatlı, bebeklik halleriyle kalmıyorlar ki. Hemen büyüyorlar ve bir süre sonra o kadar da tatlı olmayan çocuklara dönüşüyorlar.

Madison ne kadar güzel bir bebektir mesela. Ona adeta tapı-

yorduk. Ama bugünkü Madison'la o bebeğin alakası yok şimdi. Öyle hırçın, öyle tuhaf bir çocuk ki, bazen yanında kendinizi aptal gibi hissediyorsunuz. (Evet Jeremy, doğru duydun, dokuz yaşındaki bir çocuk bile ezebiliyor beni. Bu da duygusal olarak olgunlaşmadığımı gösteriyor, öyle değil mi?)

Tom eskiden gelir, yüzünü boynuma gömerdi, ama şimdi dokundurtmuyor bile. Bir de saatlerce televizyondaki programları anlatıp duruyor. Bir süre sonra o kadar sıkıcı oluyor ki, o konuşurken başka şeyler düşünmeye başlıyorum.

Tamam, Olivia hâlâ çok tatlı ama bazen bu tatlılığını, sana istediğini yaptırmak için kullandığını anlıyorsun.

Bir de o KAVGALARI yok mu?! Nasıl kavga ettiklerini göstermen lazım. Akıl alır gibi değil.

Gördüğün üzere hiç de iyi bir teyze değilim ben. Bu üç güzel çocuk hakkında demediğimi bırakmıyorum. Üstelik son zamanlarda çok sık görmememe rağmen. Bir de anne olsam nasıl olurum acaba? Berbat bir anne olurum herhalde. Çok kötü davrandığım için çocukları elimden alırlardı muhtemelen. Sonra da gider kısır bir kadına evlatlık verirlerdi.

Biliyor musun Jeremy, bir keresinde, Olivia henüz emekli-yorken bir günlüğüne ben bakmıştım ona. Alice ve Gina okul bir şeyine gitmişlerdi. Olivia çok uslu ve de çok tatlıydı, hatta en tatlı bebek yarışması olsa kesin birinci olurdu; ama inan bana, o kadar sıkıldığım bir gün daha yoktur herhalde. Bütün gün peşinde dolaşıp, hayır ona dokunma, oo ne güzelmiş oyuncağın falan demekten gına gelmişti.

Sıkılmıştım. Bıkılmıştım. Hatta aksileşmeye bile başlamıştım. Alice eve döndüğünde nasıl mutlu olmuştum, anlatamam. Üstüm-den bir yük kalkmıştı, bir tüy gibi hafıflemiştim.

Buna ne diyorsun bakalım? Anne olamıyorum diye ahlanıp

vahlanıyorum ama annelikten bir günde sıkılıyorum.

Bak mesela bizim Kısırlar grubundan Anna-Marie'nin berbat bir anne olacağını düşünmüşümdür hep; hatun o kadar huysuz ve asabi ki. Ama belki onlar da benim için aynısını düşünüyordur. Belki hiçbirimizden doğru düzgün bir anne olmaz. Ben'in annesi bazen "tabiatın bir bildiği vardır" der ya; galiba haklı. Tabiat benim berbat bir anne olacağımı biliyor. Ne zaman hamile kalmaya çalışsam Tabiat araya girip, "Bu çocuğun böyle bir annesi olacaksa hiç doğmasın daha iyi," diyor.

Bunu diyen Ben'in annesi, onun da çocuğu olmamış ve o da berbat bir anneymiş.

Sonuç: Evlatlık edinmememiz gerekiyor.

Ben artık anne falan olmak istemiyorum Jeremy.

Anne. Anne. Anne. Anne.

Bak bunun da bir anlamı kalmadı.

Madem öyle, neden hâlâ ağlıyorum?

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Senin tavsiyene neden uydum bilmiyorum DallaslıDoris, ama uydum işte! Bay X'i akşam yemeğine davet ettim. Ona peynirli soğanlı kişimden yapacağım.

Neyin peşinde olduğumu ben de anlamış değilim; tek bildiğim, buna daha fazla dayanamayacak olduğum. Herkes benim için üzülüyor. O zavallı, yaşlı kadınlar bile "neşelen biraz" deyip duruyorlar.

Aştan yana şansım yok derken neyi kast ettiğimi sormuştunuz değil mi? Aslında saçma sapan bir hikâye ama anlatayım. Savaşın başlarında Paul diye bir çocuğa aşık olmuştum. Onunla birlikte evliliğe yürüdüğümüzü düşünüyordum. Bir gün Paul'ü askere aldılar ve ben onu

uğurlamak için tren garına gittim. Ama yalnız değildim; diğer sevgilisi de gelmişti. O kızın yüzünü hâlâ unutamam. Koyu renk saçlı, güzel bir kızdı. Demek ki herif aynı anda hem bir sarışını hem de bir esmeri idare ediyordu. Çapkının tekiydi anlayacağınız. İkimizin de aynı anda geldiğini görünce resmen gülmüştü. Bunun harika bir şaka olduğunu düşünüyordu herhalde. Belki de espri anlayışımı o gün kaybetmişimdir.

Adam bir Japon esir kampında öldü. Zavallı, bencil, yakışıklı, genç Paul. Yazık. Daha ne kalpler kıracaktı.

Diğer kız çabuk toparlandı; gitti başka biriyle evlendi ve altı tane de çocuğu oldu. Bense onun kadar esnek olmadım. Bana ilgi gösteren bütün erkeklere, "Teşekkürler, ben almayayım" dedim. Yaptığım belki hataydı, belki de değildi, ama gözlemlediğim kadarıyla evlilik hayatı da gül-lük gülistanlık bir şey değil! Başımda yemek hazırla, gömleklerimi ütüle, şunu yap, bunu yapma diyen bir adam olmadı hiç. Her yönden tatmin edici bir meslek hayatım oldu ve bol bol da gezdim. Kötü bir hayatım olmadı yani.

YORUMLAR

Modern Büyükanne diyor ki...

Evlilik sultanlıktır Frannie. Tabii erkeksen! Şaka yaptım. Yazdıkların düşündürdü beni. Ed'le ben ağustosta el-linci evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız. Acısıyla, tatlısıyla tam elli yıl. Şimdi farklı bir yol seçseydim hayatım nasıl olurdu, hayal bile edemiyorum. Muhtemelen hiçbir şey değişmezdi. (Ara sıra, keşke bizimki bu kadar cimri olmasaydı dediğim oluyor, ama o kadar.)

AB74 diyor ki...

Evlilik aşktır. Aşkın da gözü kördür. Demek ki evlilik körler için kutsal bir müessese. HA HA HA HA HA. Bu en sevdiğim esprilerden biri. Düşünlerde anlatınca daha da güzel oluyor. Herkes gülüyor. (Ben de müzmin bekârım bu arada.)

Frank Neary diyor ki...

Keşke doğru erkekle karşılaşsaydınız! Mesela daha genç bir erkekle. Size prensesler gibi davranacak bir erkekle! Sizin o tren garındaki halinizi düşündüğümde gözlerim dolmadı desem yalan olur.

DallaslıDoris diyor ki...

X'le buzları kırmaya karar vermene çok sevindim! Gelişmeleri mutlaka yaz! Bu arada, hayatından, sanki bitmiş gibi bahsediyorsun. Oysaki önünde daha çok güzel yıllar var Frannie.

23

“Pekâlâ. Kemerler takıldı mı?” dedi Alice. Anahtarı, elleri titreye titreye kontağa taktı. Bu devasa arabayı her gün kullanıyor muydu? Arabadan çok karavana benziyordu. Zaten adına da araba değil SUV mi ne diyorlardı.

“Yarın çocukları okula götürebileceğine emin misin? Yani riskli olur dersen ben de götürebilirim,” demişti Nick dün akşam çıkmadan önce. Alice orada, “Tabii ki emin değilim aptal! Okulun nerede olduğunu dahi bilmiyorum!” diye karşılık vermek istemişti. Ama işte, Nick’in ses tonunda nasıl bir şey vardıysa artık, Alice’in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu o esnada. Güçlü ve nedense tanıdık bir şeydi hissettiği. Neydi sahi? Öfke miydi yoksa? Adam iyice uyuz uyuz konuşmaya başlayınca Alice’in içindeki o kasıntı ses yeniden devreye girmiş, *Kendini beğenmiş hıyar, beni kötü bir annemişim gibi göstermeye çalışıyor*, demişti. Gerçek Alice, “Sorun olmaz, götürürüm,” deyince Nick aynı uyuzlukta bir oflamanın ardından çıkıp gitmişti. Alice onun pırıl pırıl arabasına binişini seyrederken bir yandan rahatlama bir yandan da yalnızlık hissetmişti.

Şimdi bütün çocuklar arka koltukta oturuyorlardı. Hepsi de acayip aksiydi. Sanki dün gece içkiyi fazla kaçırmışlar gibi homurdanıp duruyorlardı. Renkleri solgun, gözlerinin altı karaydı. Onun yüzünden uyuyamamış olabilirler miydi? Belki de biraz erken kaldırmıştı onları. Normalde saat kaçta yattıklarını bile bilmiyordu ki?

Alice dikiz aynasını düzeltti.

“Arabanın nasıl sürüldüğünü hatırlıyor musun anne?” diye sordu Tom.

“Tabii ki hatırlıyorum.” Alice’in eli gergince el frenine gitti.

“Geç kalıyoruz,” dedi Tom. “Hız limitini aşman gerekebilir.”

Gergin ve stresli bir sabah olmuştu. Tom saat yedide Alice’in yatak odasının kapısında dikilip, “Hafızan geri geldi mi?” diye sormuştu. Alice bütün gece Nick’i ona bağırırken gördüğü kötü rüyalarından silkinmeye çalışarak, “Pek sayılmaz,” diye karşılık vermiş, Tom da, “Hafızası geri gelmemiş!” diye seslenmişti ev halkına. Yataktan kalkıp aşağı indiğinde Madison’la Tom’u. üstlerinde pijamaları, televizyonun karşısında kahvaltılık gevreklerini yerken bulmuştu. “Okula gitmeden önce hep böyle televizyon seyreliyor musunuz?” diye sorduğunda Tom, “Bazen,” diye cevap vermişti gözlerini televizyondan ayırmadan. Yirmi dakika sonra da paniğe kapılıp çılgınlar gibi bağırarak beş dakika içinde çıkmaları gerektiğini bildirmişti. Olivia’nın hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu da o zaman anladılar. Demek ki onu uyandırmak da Alice’in göreviydi.

“Olivia hasta galiba,” dedi Alice onu bir türlü kaldıramayınca. Küçük kız ne zaman gözlerini açsa, “Hayır teşekkürler, ben kalkmayayım, teşekkürler, güle güle,” gibi şeyler mırıldanıyor, sonra yastığına daha sıkı sarılıp uyumaya devam ediyordu.

“Anne o her sabah böyledir ki,” dedi Tom iğrenerek.

Nihayet, Alice yarı koma halindeki Olivia’yı okul üniformasının içine sokup kahvaltısını ağzına tıktıktan sonra, Madison da banyodaki yarım saatlik işini bitirince çıkabildiler dışarı. Ama Tom’a kalırsa acayip geç kalmışlardı.

Alice el frenini tuttu.

“Bari saçlarını bir tarasaydın anne,” dedi Madison. “Gücen-

me ama iğrenç görünüyorsun.”

Alice elini saçlarına götürüp düzeltmeye çalıştı. Çocukları okula götürürken de süslenip püslenecek değildi ya. Saçla mak-yajla uğraşmadan, üstüne bir kot pantolon, bir tişört, bir de çek-mecenin dibinde bulduğu eski bir kazak geçirip çıkmıştı. Kazak nasıl da solup yıpranmış diye düşünürken daha geçen hafta Elisa-beth’le birlikte aldıklarını hatırlayınca küçük çaplı bir şok daha geçirmişti.

On yıl önce geçen hafta.

“Canım anneciğime kötü davranma,” dedi Olivia, Madison’a.

“Canım anneciğime kötü davranma!” diye taklit etti Madison onu.

“Beni taklit etmeyi bırak!” Alice, Olivia’nın tekmesini kol-tuğun arkasından hissetti.

“O kadar geç kaldık ki,” diye homurdandı Tom.

“Siz üçünüz, hayatınızda bir kerecik olsun susmayacak mısınız yahu!” diye bağırdı Alice, kendini bile şaşırtan bir sesle. Ve sonra el frenini indirdi, geri geri gidip kapıyı geçti, sonra da sola dönüp yola çıktı. Bütün bunları, ellerini deri kaplı direksiyondan ayırmadan, gayet rahat ve kendinden emin bir şekilde yapmıştı. Sanki o son sözlerini daha önce milyon kez söylemiş ve o çıkış manevralarını daha önce milyon kez yapmış gibiydi.

Işıklara geldiğinde eli sağa dönüş lambasının düğmesine gitti.

“Ee, bugün okulda ne yapacaksınız bakalım?” diye sordu.

Madison hayatında bunun kadar saçma bir laf duymamış gibi abartılı bir şekilde iç geçirdi.

“Yanardağlar,” diye cevap verdi Tom. “Bugün yanardağlar neden patlar, onu konuşacağız. Bayan Buckley’ye sormak için birkaç soru hazırladım. Bayağı şaşırtmacalı sorular ama.”

Zavallı Bayan Buckley.

“Biz Anneler Günü için sürpriz hazırlıyoruz,” dedi Olivia.

“Artık sürprizi kalmadı tabii,” dedi Madison.

“Kaldı bir kere!” dedi Olivia. “Anne, kaldı değil mi?”

“Tabii ki sürpriz olacak. En azından ne hazırladığınızı bilmiyorum,” dedi Alice.

“Özel mumlar hazırlıyoruz,” dedi Olivia.

“Al sana sürpriz!” dedi Madison.

“Olsun, hâlâ ne renk olduklarını bilmiyorum,” dedi Alice.

“Pembe!” dedi Olivia.

Alice güldü.

“Aptal,” dedi Madison.

“Kardeşine aptal deme,” dedi Alice. Küçükken Elisabeth’le ikisi de böyle mi konuşuyorlardı? Elisabeth ona bir keresinde tırnak makasını fırlatmamış mıydı? Alice hayatında ilk kez annesini anlamaya, hatta ona acımaya başlamıştı. Kadıncağız, kavga ettiklerinde onlara bir kere olsun bağırmamış, sadece bol bol iç geçirmekle ve ara sıra “Uslu durun kızlar,” demekle yetinmişti.

Kırmızı ışıktaki durdular. Ama ışık yeşile döndüğünde Alice nereye gideceğini bilmediğini fark etti.

“Eee,” dedi.

“Düz git. Soldan ikinci sokağa sap,” dedi Tom. Sesi ve konuşma tarzı babasına o kadar benziyordu ki Alice gülmek için kendini zor tuttu.

Yola devam ederken, arabanın bu kadar büyük olmasına rağmen böyle rahat gidiyor olmasına şaşırdı. Üç çocuğunu arabayla okula bırakan bir anne olup çıkmıştı demek. Ve bunu her gün yapıyordu. İnanılır gibi değildi. Biraz da komikti hatta.

“Söyleyin bakalım, okuldaki diğer annelere kıyasla nasıl bir anneyim ben?” diye sordu. “Sert miyim?”

“Nazilerden farkın yok,” dedi Madison. “Gestapo gibisin.”

“Bence ortada bir yerdesin,” dedi Tom. “Mesela annesi, Bruno’nun okul gezilerine katılmasına bile izin vermiyor. Ne kadar kötü bir durum olduğunu anla yani. Ama bir de Alistair’in annesi var ki; kadın saat dokuza kadar oturmasına izin veriyor, istediği zaman hamburgerciye götürüyor ve de kahvaltı sırasında bile televizyon seyredebiliyorlar.”

“Bak sen!” dedi Alice.

“Öyle ama,” dedi Tom hafifçe gülerek.

“Ne zamandan beri Gestapo oldum bakalım?” diye sordu Alice.

“Takma kafana,” dedi Madison iç geçirerek. “Sen böylesin işte.”

“Ben sert bir anne olduğumu düşünmüyorum,” dedi Olivia. “Şey, sadece... bazen birazcık sinirleniyorsun, o kadar.”

“Nelere sinirleniyorum peki?” diye sordu Alice.

“Bana,” dedi Madison. “Bana şöyle bir bakman bile yetiyor sinirlenmene.”

“Normalde okula geç kaldığımız zaman da çok sinirleniyorsun,” dedi Tom. “Dur bakayım, başka ne vardı? Hah, kapı çarp-mak. Kapının çarpılarak kapatılmasına dayanamıyorsun. Kulak-ların bayağı hassas yani.”

“Babam da sinirlendiriyor seni,” dedi Olivia.

“Evet ya,” diye onayladı Tom. “En çok babama sinirleniyorsun.”

“Neden peki?” diye sordu Alice, o kadar da merak etmiş gibi görünmemeye çalışarak. “Ne yapıyor da o kadar sinirlendiriyor beni?”

“Sen ondan nefret ediyorsun,” dedi Tom.

“O kadar da değildir herhalde,” dedi Alice.

“O kadar,” dedi Madison bezgince. “Bunu da unutmuşsun bence.”

Alice dikiz aynasından, arkada oturan bu üç garip çocuğa baktı. Tom kaşlarını çatmış, bileğindeki plastik saatine bakıyordu; Olivia hâlâ rüyalar âlemindeydi; Madison da başını cama dayamış, gözlerini kapamıştı. Onlara ne yapmışlardı böyle? Nefret sözlelerinden geçilmiyordu. Utanmıştı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Ne için özür diliyorsun?” diye sordu Olivia.

“Hem kendim hem de babanızın adına özür diliyorum.”

“Ah, sorun değil ki,” dedi Olivia. “Okuldan sonra sıcak çikolata alabilir miyiz?”

“Yeşil yandı,” diye araya girdi Tom.

Alice kendisinininki gibi iri yarı arabaların arka arkaya park ettikleri bir sokağa girdi. Ortalık panayır alanı gibiydi. Kadından ve çocuktan geçilmiyordu. Kadınlar, boyunlarında eşarpları, güneş gözlüklerini kafalarına kaldırmış, ikişerli üçerli toplanmışlardı. Hepsinin de altında şık kot pantolonlar ve botlar, üstlerindeyse özel dikim süet ceketler vardı. Anneler hep böyle zayıf ve çekici mi oluyordu? Alice kendi okul günlerindeki anneleri hatırlamaya çalıştı. O zamankiler biraz tombul ve erkeksi değiller miydi? Varlıklarıyla yoklukları belli olmayan, silik tipler olmuyorlar mıydı? Kadınlardan bazıları Alice’i görünce el salladılar. Aralarından birini, anaokulu kokteyl partisinden hatırladı. Tüh, keşke saçını yapıp da gelseydi.

Çocuklar mavi okul formalarının içinde, küçük kuş sürüleri gibi bir oraya bir buraya gidip geliyorlardı. Masum, pırıl pırıl yüzleriyle bir sürü çocuk.

“Geç kalmamışız işte,” dedi Alice.

“Biz geç kaldık,” diye söylendi Tom. “Benim casus kulübüyle bir toplantım vardı. Bensiz hiçbir şey yapamazlar.”

Arabayı park edecek bir yer buldular.

“Dikkat et!” diye bağırdı Tom, Alice arabayı kaldırıma sürttüğünde.

Arabayı durdurup anahtarları alırken rahatça bir oh çekti. Çocuklar çabucak emniyet kemerlerini çözüp, arabanın ağır kapılarını açarak, sırtlarında çantalarıyla dışarı çıktılar.

“Hey, beni bekleyin!” dedi Alice, nasıl vedalaştıklarını bilmediği için.

Arabadan iner inmez Dominick’i gördü. Boynunda kravatu, gömleğinin kollarını katlamış; üç çocuğun, el hareketlerinden bir futbol topuyla ilgili olduğu anlaşılan bir meseleyi anlatışlarını dinliyordu. Üst seviye bir iş toplantısındaymış gibi ciddi duruyordu. Konuşmak için sıralarını bekleyen iki de anne vardı yanında. Dominick onu görünce göz kırptı. Alice çekingen çekingen gülümsemi. İyi bir adamdı bu Dominick. Çok ama çok... iyiydi.

“Onunla hâlâ yatmadınız mı?” diye fısıldadı bir ses kulağına. Ardından bir kuaför dolusu koku hücum etti Alice’in burun deliklerine.

O iğrenç Kate Harper karısıydı yine.

“Ah, merhaba.” Alice bir adım geri çekilip ona baktı. Üste şık bir pardösü atılmış, cilt parlatılmış, dudaklar ıslıl ıslıl. Günün bu saati için biraz fazla değil miydi?

Kate ondan bir cevap beklemeden devam etti konuşmaya. “Tanrım, seni o kadar kıskanıyorum ki. Bizde bir yıldır tık yok.”

“Bir yıl mı?”

“O işi yapmayalı bir yıl oldu yani. Aşağısı ağ bağlamıştır herhalde.”

Şu yabancılar ne de konuşkan oluyordu.

Kate’in gözleri hâlâ Dominick’teydi. “Savaş naraları duy-maya başladım bu arada. Meğer ne zamandır onda Miriam Dane’in de gözü varmış. Hatta geçen gün Felicity’ye, Nick’ten ayrılalı

şunun şurasında ne kadar oldu, hemen müdüre asılmaya başladı falan demiş. Ben kimseye söylemeyeceğim diye yemin ettim ama sana söylemeden olmazdı!” Sesini alçaltarak konuşmaya başlamış; o güzel yüzüne bir çirkeflik gelmişti. “Şunu dinle bak, gülmekten öleceksin. Miriam geçen geceki partide içkiyi biraz fazla kaçırınca senin için ‘s’ demiş.”

Alice şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Kate sesini daha da alçaltıp, “Sürtük yani,” diye fısıldadı. Sonra yine yükseltip her zamanki cırtlak sesiyle, “Ne kadar *güllünç*, değil mi? *Seksenlerdeyiz* sanki şekerim! Dedim ki, bunu mutlaka Alice’e anlatayım, duyunca *bayılacak* yahu! Kadın kıskançlıktan çatlayacak! Tom’un maçta golü attığı günden beri sana bir garezi var zaten. Biliyorsun, Harry’ye özel dersler aldırıp duruyor. Neymiş? Yetenekliymiş. Ha, ha, ha, ufak at da civcivler yesin!”

Alice’in midesi bulanmıştı. Kate’ten kurtulmak için bir bahane olsun diye çocuklarına bakındı. Tom bir bankta oturmuş, kendisi yaşlarda iki çocukla, ders verir gibi konuşuyordu; onlar da dikkatle dinliyorlar, hatta not bile alıyorlardı. Olivia kendi etrafında dönerek dans ediyor, bir grup kız alkış tutuyordu. Madison ortalıkta yoktu.

“Şey,” dedi Alice, “Miriam’a söyle, hiç dert etmesin bunları. Nick’le ben barışıyoruz.”

Kate, Alice’in koluna yapıştı. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır yapmıyorum.” Bir an aklına, Nick’in ayrılırkenki soğuk nevale suratı geldi. “Şey, en azından deneyeceğiz.”

“İyi de ne oldu şekerim? Yani daha geçen hafta konuştuk, adama demediğini bırakmadın. Neler neler hem de! Yok onu görmeye bile dayanamıyormuşsun da, seni *resmen* hasta ediyormuş da. Onu asla affetmem diyordun. Bir de...”

“Ne için affetmezmişim?” diye araya girdi Alice.

“Resmen şoklardayım!” Kate, ıslak görünümlü dudaklarına yapışan, altın rengi bir tel saçı çekip aldı. Heyecandan ne diyeceğini şaşırılmış bir haldeydi.

“Ne yaptı da affedecekmişim?” Kate Harper’ın o kusursuz boynuna yapışıp sıkmamak için kendini zor tutuyordu.

“Selamlar.”

Bir el nazikçe omzuna dokunmuştu.

Alice dönüp baktığında Dominick’in yanlarına gelmiş olduğunu gördü.

“Nasılsın Kate?” dedi Dominick. Eli, okşamamak için kendini zor tutuyormuş gibi hâlâ Alice’in omzundaydı. Nick olsa çoktan başlamıştı okşamaya. “İkinizi de tebrik ederim. Cumartesi gecesi harikaydı.”

Adam hem otoriter hem de utangaç olabiliyordu.

“Sen nasılsın Dominick?” diye sordu Kate. Taze dedikodu kokusu ona çok iyi gelmiş, yüzü ışıldamıştı.

“Pazartesi sendromu işte.” Dominick elini Alice’in omzundan çekip bezgin bezgin kollarını sarkıttı.

Sonra Alice’e gülümseyip tekrar kolunu tuttu. “Sonra görüşürüz.”

Alice de gülümseyerek karşılık verdi. Adam ona, Nick’in, ilk çıkmaya başladıkları zamanlarda baktığı gibi bakıyordu. Kendini yeniden arzulanan ve hayran olunan biri gibi hissetmesini sağlayan bir bakıştı bu. Nick’in bir de şimdiki bakışları geldi aklına.

“Tamam, olur,” dedi.

“Şey Dominick, buraya bir bakar mısın?” diye cınladı bir kadın sesi.

Dominick uslu bir çocuk gibi o tarafa yöneldi.

“Anladığım kadarıyla henüz ona söylememişsin. Nick’le ilgili gelişmeleri diyorum.”

“Ah, hayır. Henüz söylemedim.”

“Peki ama kesin mi?”

“Sanırım öyle. Yani, umarım öyle olur. Ama aramızda kalsın.”

“Anladım! Benden laf çıkmaz.” Kate fermuarla ağzını kapatma hareketi yaptı.

“Ee, Nick’i ne için affedecektim ben?”

“Hımm. Efendim?” Kate’in aklı başka bir yerdeydi. “Ah, şey, Gina’yı konuşuyorduk.”

“Gina’ya ne olmuş?” Kate’i omuzlarından yakalayıp dişleri takırdayana kadar sarsmak istiyordu.

“Bilirsin işte, zahmet edip cenazesine bile gelmedi diyordun. O kadar sinirliydin ki... hay Allah ya, bu gerçekten çok ani oldu.”

Demek ki Nick, Alice’in en yakın arkadaşının cenazesine gitmemişti. Neden acaba? İyi bir bahanesi vardı mutlaka. Bu yüzden boşanacak değillerdi ya.

“Tek bir şey söyleyebilir miyim?” dedi Kate. Bir süre pardösüsünün düğmesiyle oynadıktan sonra kafasını kaldırıp ona baktı. “Şey, bak, çocuklar yüzünden bir araya gelmeyin sakın. Benim annemle babam da çocuklar yüzünden ayrılmamıştı.” Çocuklar için derken parmaklarıyla havada tırmak işareti yapmayı ihmal etmemişti tabii. “Bir şey daha söyleyeyim, çocuklar annelerinin babalarının birbirinden nefret ettiğini anlar. Ve bu hiç hoş değil. Öyle bir ortamda büyümek istemezsin. Ayrıca Dominick’i de kaçıрма derim. Her neyse, bugünlük Kate’ten hayat dersleri yeter şekerim. Ben kaçtım! Çok işim var, çooook.”

Kate çantasını omzuna atıp, pardösüsünün kemerini sıktıktan sonra topuklu ayakkabılarıyla takır tukur yürüyerek uzaklaştı.

O kadar da iğrenç biri değildi sanki.

Elisabeth'in ev ödevi

Bu sabahki kan tahliline hiç gitmesem mi acaba diye düşündüm. Bugünlük gitmeyiverirdim olur biterdi. Okulu asıyormuşsun gibi.

Ama tabii saat tam sekiz dediğinde oradaydım. Formu doldurdum. Hemşireye kolumu uzattım. Tüpün üzerinde yazan adımları, doğum tarihimi falan kontrol ettim. İğne yerine pamuğu bastırdım.

“İyi şanslar,” dedi hemşire arkamdan.

O da “iyi şanslar” diyenlerden. Sanki onun dileyeceği şansa ihtiyacım varmış gibi. O anda bir kızmışım; sıçtırma iyi şansına deyip yüzüne bir tane indirdim.

Bir an inandın değil mi J? Tabii ki öyle bir şey yapmadım. Adam gibi “Sağ ol!” deyip çıktım. Sonra büroya uğradım. Layla da oradaydı. Cuma günü seminerin, ben gittikten sonra nasıl güzel geçtiğini, değerlendirmelerin hepsinin pozitif çıktığını, hatta ileri seviye kurs için on iki rezervasyon bile aldığını anlattı heyecanla.

“Neden erken çıktığımı sormayacaksın galiba,” dedim. “Hani kız kardeşimin başına bir şey gelmişti. Hastaneye mi yatmıştı ne?”

Jeremy, o anda kızcağızın yüzü resmen kırıış buruş oldu. O kadar utandı ki, sokaktaki bir kedi yavrusuna tekme atmış gibi hissettirdim kendimi. Özür üstüne özür diledi, böyle özel meseleleri konuşmaktan hoşlanmazsın sen, o yüzden bir şey söylemedim dedi.

Ona, “Bir sus be kadın!” diyesim geldi. Zavallı şey.

Ne kadar korkunç bir insan olduğuma dair en son örneğim bu işte.

Alice ön verandanın basamaklarında, sonbahar güneşine karşı oturup, annesinin yaptığı kremalı turtadan kalanları yerken

bir yandan da o saatte gitmesi gereken bir yer var mıdır diye düşündü. Günlüğünde “Sabah 10’da L” yazıyordu. Bu “L” bir yerlerde onu beklemekte olan biri miydi acaba? “L” önemli miydi? Bunu öğrenmek için Elisabeth’i ya da annesini araması gerekiyordu ama onun canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Biraz kestirse iyi olacaktı sanki.

Kestirmek mi? Dalga mı geçiyorsun sen? Milyon tane işin var daha.

O kasıntı ses yine.

“Git başımdan,” dedi Alice yüksek sesle. “O milyon tane şeyin ne olduğunu hatırlamıyorum bile.”

Gözlerini kapatıp, yüzünde dolaşan güneşin tadını çıkardı bir süre. Uzaklardan gelen bir motosiklet sesinden başka bir ses yoktu etrafta. Şehre uzak mahallelerin gündüz sessizliği. Normalde bunu sadece hasta olup işe gitmediği günlerde yaşırdı.

Gözlerini yeniden açıp esnedi. Oldu olacak, turtanın geri kalanını yeseydi bari. Bir dilim bir şey kalmıştı zaten. Oturduğu yerden, karşı evin önündeki Satılık ilanı görülüyordu. Demek Gina orada oturmuştu. Alice bu “yeniden dekore edilmiş karakterli ev”e kim bilir kaç kez girip çıkmıştı. Otuzlu yaşlarında yeni arkadaşlara ihtiyaç duymuş muydu gerçekten? Yeterince arkadaşı yok muydu? Ona Nick ve Elisabeth yetiyordu. Hem yakında anne de olacaktı. Daha ne olsundu?

Ama anlaşılan, Gina’yla arkadaşlıkları hayatının önemli bir parçası olmuştu. Sonra Gina ölmüş, o da “harap olmuştu”. Bu Alice’e biraz saçma geliyordu. Fazla mı büyümüştü acaba?

Motosikletin sesi daha da yaklaştı.

Vay canına. Ona doğru geliyordu. Gelen “L” olabilir miydi? Alice eliyle ağzını sildikten sonra tabağı yere bıraktı.

Yüzü kaskından görünmeyen, siyah deri ceketli bir adam

evin önüne gelip, eldivenli elini kaldırarak selam verdi. Sonra motoru durdurdu, kontağı kapattı.

“Hey sen,” dedi adam kaskını çıkarıp ceketinin önünü açarken.

“Sana da hey,” dedi Alice şaşkınlıkla. Şaşırmıştı, çünkü o kimseye böyle şeyler söylemezdi. Adam gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Geniş omuzları, kocaman pazıları, delici bakışları ve pis sakalı vardı. Alice ister istemez etrafında başka bir kadın mı var diye bakındı. Böyle nefes kesici bir adamın ona selam vermiş olması bile saçmaydı.

Yoksa onunla da mı *çıkıyordu*? Bu mümkün değildi. Adam onu fazlasıyla aşardı. Genç kızlar gibi kıkırdayarak gülmek istedi bir an.

“Tam seanstan önce yemek de nereden çıktı?” diye sordu seks ilahı.

“Seans mı?” diye sordu Alice. Akıllı fena halde karışmıştı yine. Aman Tanrım, adam belki de *jigoloydu* ve ona *hizmet* etmeye gelmişti. Ne de olsa, yüzme havuzu olan orta yaşlı bir kadındı o da.

“Bunu sana hiç yakıştıramadım.”

Adam deri ceketini çıkarırken beyaz tişörtü de açılmış, karını görünmüştü.

Dünyanın sonu değil ya canım?!

Belki de ödemeyi çoktan yapmıştı. Şimdi kabul etmemek olmazdı ki.

Alice dayanamayıp gülmeye başladı.

Adam ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi. “Neye gülüyorsunuz?” Kaskını motorun önüne bırakıp Alice’e doğru yürümeye başladı. Ne yapacaktı ki? “O kadar yakışıklısın ki komiğime gitti” mi diyecekti?

O kadar çok gülüyordu ki, gülmekten dizlerinin bağı çözüle-

cekti neredeyse. Adam korkmuş gibiydi. Tanrı aşkına. Demek ki çekici insanlar da kanlı canlı yaratıklardı. Onların da duyguları vardı. Alice nihayet susup toparlandı.

“Ben bir kaza geçirdim,” dedi ona bakarak. “Geçen hafta. Spor salonunda. Düşüp kafamı çarptım. O yüzden biraz hafıza kaybı yaşıyorum. Yani kusura bakma ama senin kim olduğunu ve buraya neden geldiğini bilmiyorum.”

“Dalga geçiyorsun benimle.” Adam Alice’e şüpheyle baktı. “Bugün 1 Nisan mı yoksa?”

“Yoo,” dedi Alice iç geçirerek. Gülmekten başı ağrımaya başlamıştı. “Kim olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

“Benim yahu,” dedi adam. “Luke.”

“Kusura bakma Luke ama bu kadar bilgi yetmedi.”

O da güldü nihayet. Ama bir yandan da, dalga geçen birileri var mı diye etrafına bakıyordu. “Ben senin özel antrenörünüm. Her pazartesi sabahı gelip antrenman yaptırıyorum sana.”

Hay Allah. Şimdi anlaşılmıştı neden bu kadar zayıf olduğu.

“Neticede egzersiz yapıyoruz, değil mi? Tam olarak ne yapıyoruz sahiden?”

“Sürekli değiştiriyoruz. Biraz kardio, biraz ağırlık. Son zamanlarda istasyon da yapmaya başladık.”

Alice adamın neden söz ettiğini anlamamıştı.

“Az önce üç dilim kremalı turta yedim ben,” dedi tabağı göstererek.

Luke yanma oturup kalan son dilimi mideye indirdi. “Kaç kalori aldığını söyleyeyim mi?”

“Binlerce olmalı!” dedi Alice. “Lezzetli ve ilahi binlerce kalori.”

Luke ona tuhaf tuhaf baktı. “Kafanda travma olduysa antrenman yapmayalım bugün.”

“Yapmayalım,” dedi Alice. Bu adamın önünde egzersiz yapmak istemiyordu. Düşüncesi bile utandırıyordu onu. “Ödemeni yapacağım yine de.”

“Gerek yok.”

“Hayır, hayır, ısrar ediyorum.”

“Şey, o zaman yüz dolar yeter.”

Vay canına. Normalde kaç para alıyordu acaba?

“Bu hafıza şeysi geçicidir herhalde, değil mi?” dedi adam. “Doktorlar ne diyor?”

Alice elinin tersiyle susturdu onu. Bu konuyu onunla konuşmak istemiyordu. *Yüz dolar ha!* “Ne kadar zamandır özel antrenörüsün?” diye sordu.

Luke bacaklarını uzatıp, dirseklerinin üstünde arkaya yaslandı. “A şey, üç yıl olmuştur. Sen ve Gina, galiba ilk öğrencilerimdir. Başlarda beni nasıl güldürürdü, hatırladın mı? Parkta merdiven hareketini yapacağız dediğimde nasıl tantana çıkarırdı ama. ‘Merdiven olmaz Luke! O olmasın da ne olursa olsun.’ Sonradan alıştı o da. İkiniz de çok formdaydınız.” Luke sözlerini tamamlamamıştı. Alice onun ağlamamaya çalıştığını anlamıştı.

“Affedersin,” dedi Luke boğuk bir sesle. “Daha önce tanıdığım kimse ölmemişti de. Aklıma geldikçe böyle oluyorum. Burada, sana ders vermeye ne zaman gelsem onu düşünüyorum. Gerçi sen onu benden daha çok özölüyorsundur. Benimki ne ki?”

“Ben onu hatırlamıyorum,” dedi Alice.

Luke hayretler içinde baktı ona. “Gina’yı hatırlamıyor musun?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Yani arkadaşım olduğunu biliyorum. Öldüğünü de biliyorum.”

“Vay be.” Adamın dili tutulmuştu. Bir süre sustuktan sonra aklına ilk gelen şey, “Ürkütücü,” oldu.

Alice boynunu bir sağa bir sola çevirdi. Canı bir şey yemek ya da içmek istiyordu. Aklına bir şey gelir gibi oluyordu ama tam olarak ne istediğini bir türlü çıkaramıyordu. Sinirleri bozulmuştu.

“Luke,” dedi biraz da çıkışır gibi. “Sana hiç Nick’ten bahsettim mi?”

Mademki ona, böyle laklak yapmak için yüz dolar veriyordu, karşılığını da almalıydı.

Luke kocaman, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Adam ayaklı multivitamin ilanı gibiydi. “Sen ve Gina, evliliğinizle ilgili sorunlar olduğunda, erkekler ne düşünür diye merak ettiğiniz her şeyi bana sorardınız. Ben de, ‘Teker teker gelin kızlar,’ dedim.”

“Evet,” dedi Alice kısa kesmek için. Sinirlerinin neden bu kadar bozulduğunu hâlâ anlayamamıştı. “Tamam da ben Nick’le neden ayrıldığımızı bilmiyorum ki.”

“Ah,” dedi Luke. Dönüp verandanın en üst basamağında sınav çekmeye başladı. “Hatırlıyorum, bir keresinde boşanmanın, dönüp dolaşıp hep aynı nedene bağlandığını anlatmıştın. Hatta ben aynı gün bunu, ilgisini çeker diye kız arkadaşıma da söylemiştim.”

Şimdi de bir kolunu arkaya götürüp tek elle sınav çekmeye başlamıştı. Ne gerek varsa?

“Ee...” dedi Alice, Luke homurdanarak kolunu değiştirirken. “Neymiş o neden?”

“Hatırlayamadım.” Doğrulup Alice’in yanına oturdu ve yüzündeki ifadeye bakıp sıırttı. “Onu aramamı ister misin?”

“Arayabilir misin?”

Pantolonundan cep telefonunu çıkarıp bir düğmeye bastı.

“N’aber bebeğim? Evet, yok, yok, bir şey olmadı. Dersteyim, dersteyim. Bir keresinde bir müşterimin, boşanmanın tek bir nedeni vardır dediğini anlatmıştım sana, hatırladın mı? Evet, yok

canım, merak ettim sadece. Neydi o neden?”

Karşı tarafı dinliyordu.

“Gerçekten mi? Emin misin? Tamamdır. Seni seviyorum.”

Telefonu kapatıp Alice’e baktı. “Uykusuzlukmuş.”

“Uykusuzluk mu?” dedi Alice. “İyi de bu çok saçma.”

“Evet, ama kız arkadaşım böyle söylüyor. Yanlış hatırlamıyorsam Gina bunu saçma falan bulmamıştı.”

Alice iç geçirip yüzünü kaşdı. Gina adını duymaktan sıkılmıştı. “Sinirlerim bozuldu. Çikolataya mı ihtiyacım var ne?”

“Bence adamını arasan iyi olur.”

“Adamım mı?” Daha neler! Bir de uyuşturucu bağımlısı mı olmuştu? Çocukları okula bıraktıktan sonra eve dönüp kokain falan mı çekiyordu? Öyle değilse bu huysuzluğu ne anlama geliyordu ki?

“Kahveciyi diyorum. Vücudun şimdi sütlü espresso diye bağıırıyordur herhalde.”

“İyi de ben kahve içmem ki,” dedi Alice.

“Sen tam bir kafein bağımlısısın,” dedi Luke. “Elinden kahve hiç eksik olmaz.”

“Kazadan beri kahve içmedim ama.”

“Başın ağrımadı mı hiç?”

“Şey, ağrıdı, ama ben kazadandır diye düşündüm.”

“Kahve içmediğin için de olabilir. Belki de bahane olur, bırakırsın. Yıllardır bıraktırmaya çalışıyorum zaten.”

“Olamaz,” dedi Alice. İçindeki bu arzusun adı da konmuştu artık. Burnuna taze çekilmiş kahve kokusu geliyordu. Tadı bile geliyordu ağzına. Acilen bir kahveye ihtiyacı vardı. “Kahvemi nereden aldığımı biliyor musun?”

“Tabii ki. Dinos’tan. Hep, Sydney’in en iyi kahvesini orada yapıyorlar dersin.”

Alice ona boş boş baktı.

“Sinemanın hemen yanında. Ana caddede.”

“Anladım.” Alice ayağa kalktı. “Neyse, sağ ol.”

“Ah, bitti mi işimiz? Tamam o zaman.” Luke da ayağa kalkınca Alice yanında ufacık kaldı. Adam bir şey bekliyor gibiydi.

Alice parasını beklediğini anlayınca utandı. Hemen içeri gidip çantasını buldu. Elleri titreye titreye iki tane elli dolarlık banknot uzattı. Bir an o kadar da yakışıklı gelmemişti ona.

Luke’un kocaman eli neşeyle kavradı parayı. “Haftaya iyileşmiş olursun. Arayı kapatmak için canına okuyacağım!”

“Harika!” dedi Alice sırtarak. Bu adama, her hafta nasıl egzersiz yapacağını göstereceğini diye yüz dolardan fazla para mı veriyordu şimdi?

Motoruna atlayıp gidişini seyrederken başını salladı. Evet. Şimdi sıra kahvedeydi. Luke’un sınav çektiği basamağa bakarken birden çöküp emekleme pozisyonu aldı; avuç içleri yerde, vücudu yatay, karın kasları çekilmiş halde dirseklerini kırarak göğsünü indirip kaldırmaya başladı.

Bir, iki, üç, dört...

Yüce Tanrım, resmen sınav çekiyordu.

Otuz sınavdan sonra daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Göğsü yanıyor, kolları acıyordu. “Bir de seni görelim!” diye bağırdı, orada olmayan birine. Ama sonra kalkıp etrafına bakındı; kimse yoktu.

Dizlerini göğsüne kadar çekip, yolun karşısındaki Satılık ilanına baktı.

Orada olmayan biri Gina’ydı galiba. Gözleri onu aramıştı.

Gina.

Ne garip, hiç tanımadığı birini özlüyordu.

Elisabeth'in ev ödevi

Şey, sanki bu sabah biraz aksi gördüm seni. Bu serbest mi? Terapistlerin duyguları olması yasak değil midir? Bence öyle olmalı J. Duygularını kendi terapilerine sakla. Benim zamanımı boşa harcama dostum.

Mesela, ev ödevim için yazdığım onca sayfayı görünce birkaç övgü dolu söz söylemeni beklerdim. Bir terapist olarak anlamadın mı bunu? Yani tamam, okuman gerekmiyor ama defteri sana gösteriyorsam bunun bir nedeni vardır herhalde. En azından, “Vay be! Keşke bütün müşterilerim senin gibi disiplinli olsa!” gibi bir şey diyebilirdin. Ya da, ne bileyim, el yazın ne güzelmiş deseydin. Benimki sadece bir öneri. İnsanları anlamak benim değil senin işin.

Övgü bir yana şaşırmış gibiydin bir de. Sanki bana ev ödevi verdiğini hatırlamıyordun. Öğretmenler de böyle verdikleri ödevleri unuturlardı da ifrit olurdum. Böyle örnekleri görünce kimseye güvenim kalmazdı.

Neyse artık. Bugün bir de kahveci dükkânıyla ilgili meseleden konuşmak istemiştin ya; bence o da sırf merakındandı. Pazartesi pazartesi canın sıkkın falan olduğu için farklı bir mevzu olsun da biraz eğlenelim diye sordun değil mi?

Zaten ben evlat edinme meselesini konuşmayı tercih ettiğimi söyleyince de bu yüzden düştü suratın. Müşteri her zaman haklıdır Jeremy, unutma bunu.

Ama ille de merak ediyorsan anlatayım; kahvecide şöyle bir şey oldu.

Bir cuma sabahı işe giderken yolda Dinos’a uğradım. Hamile ya da tüp bebekte de olmadığımı göre, gidip bir kapuçino filan içeyim demiştim. Hemen yanımdaki masada, küçük bir bebeği ve ondan daha büyük bir çocuğuyla bir kadın oturuyordu.

Bu büyük olan bir kız çocuğuydu. Kıvrır kıvrır, kahverengi saçları vardı. Ben’in saçları da kahverengidir, kıvrırcıktır. Gerçi kafasını hep araba hırsızları gibi üç numaraya vurdurduğu için anlamazsınız ama ben tanışmadan önceki fotoğraflarını gördüm, oradan biliyorum. İşte ben o halini gördüğüm için, kendi çocuklarımızı da hep öyle kahverengi, kıvrırcık saçlı hayal ederim.

Neyse, bu kahvecide gördüğüm kız o kadar da şirin, tatlı bir çocuk değildi. Yüzü gözü kir içindeydi ve mızımız bir şeydi.

Annesiye cep telefonu ile konuşurken sigara içiyordu.

Yok, yok, sigara falan içmiyordu aslında. Ama tam bir içici tipi vardı kadında. Olur ya hani; ince, kara kuru olurlar, öyleydi işte. Telefonda da onların yerine başka birini almış, onu anlatıyor, “Okkadar komikti ki,” deyip duruyordu. Böyle bir şeyin nesi komik Allah aşkına Jeremy?

Neyse, kadın kızına bakmıyordu bile. Sanki var olduğunu hepten unutmuş gibiydi.

Dinos, Pacific Caddesi’nin üzerinde, işlek bir yer. İnsanlar girip çıktığı için kapı da sürekli açılıp kapanıyor.

Ben bu küçük kızı izliyordum. Öyle gıcık gıcık, kısır kısır seyretmiyordum ama. Boş boş bakıyordum yani. Sonra kapı açıldı ve içeri bir sürü anne girdi. Tabii bebek arabalarıyla birlikte. Onlarsız olur mu hiç?

Ben dedim ki, *Gitme zamanı geldi*.

Ben kalkarken anneler o devasa bebek arabalarıyla, masaları sandalyeleri döke saç, ortalığı birbirine katarak içeri yerleşiyorlardı. Bir ara küçük kıza baktım; kapıdan sıvışıp sokağa çıkıyordu.

Telefondaki annesi de konuşmaya devam ediyordu. Ben, “Bakar mısınız?” diye seslendim ama duyan kim? İki anne çoktan oturmuş, gömleklerinin düğmelerini açmış, bebekleri emzirmek için memeleri fora etmişlerdi bile. (Bu emzirme serbestliği biraz fazla mı serbest olmaya başladı ne?) Bu arada diğer kadınlar da kasadakilere bağıra çağıra kahve siparişlerini vermekle meşguldü.

Ben kahveciden çıkarken küçük kız tıpış tıpış kaldırıma doğru ilerliyordu. Yoldan da arabalar vızır vızır geçip duruyordu. Koşup yetişmesem yola çıkacaktı. Son anda yakalayıp havaya kaldırdım.

Çocuğun hayatını kurtarmıştım yani.

Kahveciye baktığımda ince suratlı anne hâlâ telefundaydı, anneler ekibiyse kendi aralarında çene çalıyorlardı. Küçük kız biraz şeker biraz da sigara dumanı kokuyordu. Küçücük, tombul elini de güvenle omzuma koymuştu.

O kucağımdayken yürümeye başladım. Öylesine yürüyorduk. Aklımda bir şey yoktu yani. Kızın saçını sarıya boyayayım; hip-pilerin arasında, deniz kenarında bir karavanda yaşayalım; güneşin altında kapkara olalım; denizden ne çıkarsa onu yiyelim; okula göndermeyeyim, kendim eğiteyim tarzında bir planım yoktu demek istiyorum.

Kısacası, öylesine yürüyordum işte.

Küçük kız da bunu bir oyun sanmış olacak, etrafa gülücükler dağıtıp duruyordu. Ağlamaya başlasaydı kesin geri götürürdüm, ama ağlamıyordu işte. Beni sevmişti. Belki de hayatını kurtardığım için minnet duyuyordu bana.

Ama sonra, arkamdan patır patır ayak sesleri geldi ve ardından ince suratlı kadın omzumdan tutup, “Hey!” diye bağırdı. Kadının yüzü dehşet bir hal almıştı; küçük kızı kollarımdan kopararak alırken tırnakları battı koluma. Küçük kız bu gösteriden korktuğu için ağlamaya başladı tabii. Annesi bir yandan, “Geçti tatlım, geçti, geçti,” gibi şeyler söylüyor, bir yandan da nefretle bana bakıyordu.

Tanrım, ne büyük bir rezaletti.

Annelerden bazıları kahveciden çıkmış, bebeklerinin kafaları avuçlarında, sessizce durmuş, bir trafik kazasını seyrederek gibi bana bakıyorlardı. Dükkânın sahibi de çıkmıştı dışarı. Adamı o zamana kadar hep tezgâhın arkasından, yani belden yukarısını görmüştüm. Sandığımdan daha kısaymış meğer. Şaşırmış, bir haber sunucusunu tam boy görmüş gibi olmuştum. Bir de onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Normalde yüzünden gülümsemesi eksik olmayan tiplerdendir.

İşte bütün bu insanlar durmuş, beni seyrediyor, beni ayıplıyorlardı. Halkın gözünde kan kaybından gitmek üzereydim. Kafamdaki vidalardan birinin gevşemeye başladığını hissettim. Siz böyle durumlarda ne diyorsunuz bilmiyorum ama ben resmen kafayı oynatmak üzereydim Jeremy.

Kaldırımda dizlerimin üstüne çöktüm. Çok gereksiz bir hareketi ve canım da çok acımişti. Öyle ki, dizimdeki yaralar haftalarca geçmedi.

Alice de tam o anda geldi işte. Üstünde, daha önce hiç görmediğim bir ceket, kolunda çantası, kaşları çatılmış bir halde aceleyle Dinos’a doğru gidiyordu. Beni tanıdığına yüzünün aldığı hali görecektin. Fare görmüş gibi irkildi resmen. Böyle bir rezalet için en sevdiği kahveciyi seçmem yıkmıştı onu.

Ama bana karşı çok iyi davrandı. Gerçekten çok iyiydi. Gelip yanımda diz çökerken göz göze geldik ve o anda çocukluğumuz-

dan bir anı geldi gözümün önüne. Okul bahçesinde, herkes kendi arkadaşlarıyla oynarken bazen onunla karşılaştık ve ben o anlarda kendimi, bütün gün sahneden inmemişim de gerçek halimi bir tek Alice biliyormuş gibi hissedirdim.

“Ne oldu?” diye sordu fısıldayarak.

O esnada ağladığımı için cevap veremedim ona.

Sonra o ipleri eline alıp bütün sorunları çözdü. Neyse ki hem küçük kızın annesini, hem de anneler grubundan bazılarını tanıyordu. Ben kaldırımda dizüstü çökmüş ağlarken o da kadınlarla anne muhabbeti yapıp ortamı yumuşattı. Sonra kalabalık yavaş yavaş dağıldı gitti.

Gelip beni kaldırımdan alarak arabasına götürdü, yan koltuğa oturtup emniyet kemerimi bağladı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

İstemem dedim.

“Peki nereye gitmek istersin?” diye sordu bu kez de.

Bilmem dedim.

Ve o zaman en doğru şeyi yapıp, beni Frannie’nin yanına götürdü. Hep birlikte onun küçük balkonunda oturup çay içtik, tereyağlı, ararotlu bisküvi yedik, toplu ulaşım araçlarının sorunlarından, süpermarketlerde hâlâ plastik poşet kullanan insanlardan falan konuştuk. (Bu arada ben de plastik poşetçilerden biriyim ama bunu Frannie’ye söylemedim tabii.) Muhabbetimiz o kadar sade, sıradan ve rahatlatıcıydı ki.

Frannie bebek sahibi olmaktan vazgeçmem gerektiğini düşünüyor. Nereden mi biliyorum? Çünkü bunu söyleyeli en az iki yıl olmuştur. “Bazen hayatına yeni bir yön verecek kadar cesur olmak gerekir,” demişti. Ben o zaman biraz kızmıştım ona. Bunun bebek sahibi olmakla ne ilgisi var demiştim. Ayrıca, gördüğüm kadarıyla o da hayatına yeni bir yön vermiş biri değil. Babam öldük-

ten sonra hepimiz onun hayatının ortasına düşüvermiştik, o kadar.

İyi ki de öyle yapmışız bu arada. Kim bilir, belki gün gelir başka birinin bir yakını ölüverir. Pozitif düşünmek lazım! Bizim iki yan kapıda oturan babayı bazen çimleri biçerken seyrediyorum da; her an düşüp ölecekmiş gibi duruyor.

Neyse, sonuçta geçirdiğim o psikotik nöbetin ardından aile doktoruma gidip bana iyi bir psikiyatr önermesini söyledim. Bu arada, böyle durumlarda onlara komisyon veriyor musunuz, merak ettim şimdi.

Neyse işte, sen hayatıma böyle girdin Jeremy.

Alice, Dinos Kahve Dükkânı'na girdiğinde bütün duyuları tanıdık sinyaller almaya başlamıştı. Kahve ve hamur işlerinin kokusu. Espresso makinesinin ritmik gürültüsü.

“Alice, aşkım!” dedi tezgâhın arkasındaki ufak tefek, siyah saçlı adam. Elleri, bir müzik aleti çalar gibi usta ve zarif bir şekilde kahve makinesinin üzerinde çalışıyordu. “Kaza geçirmişsin diye duydum! Hafızanı kaybetmişsin. Dino’yu unutmamışsındır ama, değil mi?”

“Şey,” dedi Alice, “galiba kahveni hatırlıyorum.”

Bu çok komik bir espriymiş gibi güldü Dino. “Tabii ki hatırlayacaksın aşkım! Tabii ki hatırlayacaksın! Kahven hemen geliyor. Kesin yine acelen vardır. Meşgul şey seni. Al bakalım.”

Adam onun sipariş vermesini beklemeden kahvesini hazırlayıp eline tutuşturmuştu bile. “Nasıl oldun bu arada? Daha iyisin ya? Her şeyi hatırlamaya başladın mı? Büyük pazara hazır mısın bakalım? Mega Kremalı Anneler Günü geldi çattı ha! Benim kız da çok heyecanlı! ‘Baba, baba, dünyanın en büyük turtası olacak bu!’ deyip duruyor.”

“Mmmmm,” dedi Alice. Pazara kadar hafızası geri gelse iyi olacaktı, çünkü dünyanın en büyük limonlu kremalı turtasının nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. O dev merdaneli rüyası yine geldi aklına. Ah. Merdanenin sembolik bir anlamı yoktu demek ki. Basbayağı dev bir merdaneydi gördüğü. Zaten rüyaları hep böyle düz oluyordu.

Kahve bardağının kapağını kaldırıp bir yudum aldı. Iyyy. Şekersiz ve acayip sertti. Bir yudum daha aldı. Aslında çok iyi gelmişti. Şeker olmasa da olurdu. Bir yudum daha aldı, bir yudum daha, bir yudum daha. Kafasını arkaya yatırıp hepsini bir dikişte içmek istiyordu. Kafein damarlarında dolaşp kafasını temizlerken, kalbinin daha hızlı atmasına, görüşünün daha bir netleşmesine yol açmıştı.

“Bir taneye daha ne dersin?” dedi Dino gülerek.

“Olur derim,” diye onayladı Alice.

“Ablan nasıl oldu bu arada?” diye sordu Dino gülmeye devam ederek. Ne kadar neşeli bir adamdı bu. Durup parmaklarını şaklattı. “Ah, aptal kafam! Unutup duruyorum; karım ona vermem için bir şey bırakmıştı sahi.”

“Ablamı mı sordun?” Alice parmağını bardağın etrafında çevirdikten sonra ağzına götürüp kremayı yaladı. Bir yandan da Dino’nun Elisabeth’i nereden tanıyor olabileceğini düşünüyordu. “Elisabeth iyi.” *Sadece bambaşka biri olmuş..Acayip mutsuz görünüyor. Ve ben ne yaptım da onu böyle kızdırdım, hâlâ bilmiyorum.*

“Eve gittiğimde karıma bütün hikâyeyi olduğu gibi anlattım. Dedim ki kadıncağız, kucağına bir çocuğu alıp giderken kaldırımında dizüstü çöküp ağlamaya başladı, biz ne yapacağımızı bilemedik falan. Aslında ben ne yapacağımı biliyordum. Dino’nun kahvesi her derde devadır, öyle değil mi? Bir de o aptal kadınlar

yok muydu? Polis çağırılım deyip duruyorlardı.”

Yüce Tanrım, Elisabeth bir çocuğu kaçırmaya mı çalışmıştı yoksa? Alice’in yüreği burkuldu. (Zavallı Elisabeth, böyle bir suç işlemeye kalkıştığı için nasıl da utanmıştır!) Sonra korkunç bir utanç duydu içinde. (Tam rezalet! Resmen suç işliyormuş!) Son olarak da suçluluk hissetti. (Ablası o kadar acı çekerken el âlem ne der diye düşünülür müydü hiç?)

Dino anlatmaya devam ediyordu. “Ben kadınlara dedim ki, ‘Kimseye bir zarar gelmedi!’ Neyse ki sen geldin de sakinleştirdin onları. Sonra da bana ablanın hikâyesini anlattın. Aman Tanrım, ne acıklı! Neyse, karım da bunu verdi. Afrika doğurganlık heykeliymiş. Kimde varsa güzel bir bebeği olurmuş. Öyle bir efsane işte.”

Üzerine *Alice* yazılmış bir hatırlatma notu bulunan, koyu renkli, küçük, ahşap bir bebek uzattı ona. Kocaman kafalı, geleneksel kıyafetli bir Afrikalı kadın figürüydü bu.

“Karına bizim adımıza teşekkür et,” dedi Alice heykeli saygıyla incelerken. Dino’nun karısı Afrikalı mıydı acaba? Belki bu da onların kabilesinin mistik bir geleneğiymiş.

“İnternette bulmuş,” dedi Dino. “Hamile kalmak için uğraşıp duran bir kuzeni için almış. Ve dokuz ay sonra... ta taa! Bebek olmuş! Ama bir şey söyleyeyim mi, pek güzel bir bebek değildi.” Keyifle bir şaplak attı dizine. “Karıma da diyorum. ‘Ne kadar çirkin bir bebek o öyle! Aynı şu heykelcik gibi kocaman kafası!’” Dino gülmekten konuşamaz olmuştu şimdi. “‘Kafası kocaman,’ dedim ona, ‘tıpkı o heykelcik gibi!’”

Alice gülümsedi. Dino da ona bir kahve daha uzattıktan sonra ciddileşti.

“Geçen gün Nick geldi,” dedi sonra. “Pek iyi görmedim onu. ‘Karınla barış artık,’ dedim. ‘Yanlış yapıyorsun,’ dedim. Dükkânı

ilk açtığım zamanlar her hafta sonu küçük Madison’la birlikte geldiniz. Üçünüzün de üzerinde tulum olurdu. Yumurcak, boya yapmanıza yardım ediyordu. İkiniz onunla o kadar gurur duyuyordunuz ki. Ömrü hayatımda sizin gibi mutlu bir çift daha görmedim! Bunları hatırlıyor musun?”

“Hmmm,” dedi Alice.

“Nick’e de söyledim. ‘İkiniz artık barışın ve yeniden bir aile olun,’ dedim. ‘Halledilmeyecek bir sorun mu var?’ dedim. Aslında bana ne, öyle değil mi? Karım hep, ‘Dino el âlemin işine burnunu sokma,’ deyip duruyor. Ama ben de, ‘Umurumda değil. Benim içim dışım bir,’ diyorum.”

“Peki Nick ne dedi sana?” diye sordu Alice. Bu arada ikinci kahveyi de yarılamaştı.

“‘Elimde olsa ben de hallederdim dostum,’ dedi.”

Alice eve dönerken yolda Nick’in sözlerini düşünüp durdu. Elinde olsa hallederdin demek. Ee, daha ne bekliyorsun? Hallet hadi!

Kahvesini direksiyonun yanındaki bir bardaklığa koymuştu. Bu devasa arabayı bir eliyle sürerken diğer eliyle de kahvesini yudumlayabiliyordu. Bir sürü becerisi olmuştu! Kafein yüzünden içinde bir enerji patlaması yaşıyordu şimdi. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı sanki. Işık yeşile döndüğünde öndeki araba hemen hareket etmeyince var gücüyle kornaya asıldı.

O gıcık ses hâlâ arkada bir yerlerde konuşuyor, öğleden sonra 3.30’da çocukları okuldan alana kadar yapılması gereken şeyleri tekrar edip duruyordu. “Zamanında gelmen şart anne,” demişti Tom. “Pazartesi öğleden sonraları programımız çok sıkışık oluyor.”

Bütün gününü boş boş dolaşıp kremalı turta yiyerek geçire-

mezsın. Sonra o güzel elbiselere sığmayacaksın. Elbise demişken, çamaşırlar ne oldu? Eve döndüğünde çamaşır koysan iyi olacak. Annelerin çamaşır derdi hiç bitmez.

Başka hangi dertleri bitmez? Mutfak alışverişi tabii! Markete ne zaman gidecektin? Kilere bir bak. Bir liste yap. Muhtemelen bir listen vardır Sende tam listeci tipi var zaten. Akşam yemeğini ne yapacaksın? Okuldan aç geliyorlar; biliyorsun. Ne seviyorlardı? Kurabiye olur mu?

Sophie 'yi ara. O sana epey bir bilgi verir.

Ajandana bakılırsa öğleden sonra birde Mega Kremalı Toplantın var Büyük ihtimalle sen idare ediyorsun toplantıyı. Harika! Süper olacak. Toplantının nerede olduğunu öğren! Nasıl? E, birilerini ara öğren işte. Gerekirse şu Kate Harper 'ı bile arayabilirsin. Ya da "erkek arkadaşını",

Elinde olsa hallederdi dostum. Elinde olsa.

Çamaşır

Onu demin de söyledin.

Çamaşır dedim!

Duyduk, duyduk, bağırma.

Keşke iki bardak kahve içmeseydi. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı şimdi. Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. Kendi vücuduna dahi söz geçiremez olmuştu. Şu anda geniş bir çayırılıkta deliler gibi koşmak, kutudan fırlayan oyuncaklar gibi zıplamak istiyordu.

Eve vardığında, abuk subuk bir yarışmaya katılmış gibi hızla saldırıp; çamaşır sepetlerinden, çocukların odalarından ve banyolardan kirlileri toplamaya girişti. Ne çok çamaşır vardı. Merdivenlerden inip çamaşır odasına gitti. Odanın yarısını kaplayan devasa, parlak beyaz makineyi görünce hiç şaşırmamıştı. Kapağı açıp çamaşırları makineye tıkiştırmaya hazırlanıyordu ki, ardı ardına bir

duygu bombardımanına tutuldu. Utanç vardı bu dalgada. Aldatılma vardı. Şok ve panik vardı.

Bu ne anlama geliyordu şimdi? Neden bütün hatıraları arkada bırakıp aceleyle zihnine dolmuştu? Tabii ya. Tam burada bir şeyler olmuştu da ondan. Bu, inanılmayacak kadar temiz çamaşır odasının tam ortasında olmuştu ve de korkunç bir şeydi.

Doğru. Partideydi.

Mevsimlerden yazdı. Akşamları bile sıcak oluyordu. Çamaşır odasının ortasında buz fiçileri duruyordu. İçlerinde de şişe şişe bira, şarap ya da şampanya. İçeri, bir şişe şampanya almak için girmiş, partinin neşesini de beraberinde getirerek kapıyı açmış, onları görünce otomatikman, salak gibi "Merhaba!" demiş, beyni olanları ancak ondan sonra algılamış, ancak ondan sonra anlamıştı ne olup bittiğini. Ufak tefek, zarif, kısa kızıl saçları olan bir kadın bacakları ayırık bir halde çamaşır makinesinin üstünde oturuyor; Nick de kadını bacaklarının altından kavramış, başını ona doğru eğmiş, tam önünde duruyordu. Kocasını çamaşır odasında resmen başka bir kadını öpüyordu.

Alice makinenin içindeki kıyafetlere boş boş baktı. Kadını gayet net görebiliyordu. Yüzünün o hassas kemik yapısını. Sesini bile duyabiliyordu. Ufak tefek bedenine yakışan çocuksu, tatlı sesini.

Makineye bir ölçek deterjan koyduktan sonra kapağını çarparak kapadı. Bu Nick, bir ilişkin oldu mu diye sorduğunda nasıl da gülmüştü utanmadan. Onları öpüşürken göreceğine yatakta yakalasa daha iyiydi. Belli ki ilk öpüşmeleri gibi bir şeydi o ve ilk öpüşmeler ilk sevişmelerden çok daha aşk dolu olurdu. Bir ilişkinin başlarında çiftler sarsakça, şapşalca sevişirdi. Jinekologunla randevuya gitmişsin gibi, birbirini keşfetmekle geçerd. Ama henüz yatmaya başlamadan önceki giyinik öpüşmeler çok lezzetli ve de gizemli olurdu.

Nick onu ilk kez, sinemada birlikte *Ölümcül Silah 4*'ü seyrettikten sonra eve bırakırken, arabaya dayayıp öpmüştü. Biraz patlamış mısır, biraz da çikolata tadında bir öpücüktü. Nick beyaz bir tişörtün üzerine siyah bir kazak giymişti ve altında kot pantolon vardı. Yüzünde de hafif bir kirli sakal. Alice öpüşürlerken bu anları; ertesi gün işte bilgisayar ekranına boş boş bakarken yeniden yaşayacağını bilerek zihnine saniyesi saniyesine kaydediyordu. Zaten daha sonrasında da, eski bir film gibi, kabından çıkarıp çıkarıp seyretmişti defalarca. Ayrıca her şeyi en ufak ayrıntısına kadar Sophie'ye de anlatmış; Jack'le beş yıldır beraber olan Sophie ise, Jack hayatının aşkı olmasına rağmen kıskançlıktan çatlamıştı.

Sophie. En eski dostu. Düğününün nedimesi.

Hemen şimdi Sophie'yi aramalıydı. Kesin, çamaşır odasındaki o öpücükten sonra da ilk onu aramış, yaşadığı dehşeti en ufak ayrıntısına kadar anlatmıştı. Ama yoo, ilk Elisabeth'i aramış olmalıydı. Sophie sonra. Hatta hikâyeyi ikisinin zevkine göre ayrı ayrı yorumlayarak anlatmıştı muhtemelen. Elisabeth'le konuşurken daha çok duygularını ön plana çıkararak, “Bunu bana nasıl yapar?” gibisinden sorularla sızlanmıştı muhakkak. Sophie'ye ise daha çarpıcı, daha tantanalı anlatmış olmalıydı. “Sonra şampanya almak için çamaşır odasına bir girdim ki ne göreyim? Kırk yıl düşünsen aklına gelmez. Bir tahmin et bakayım.” Elisabeth'ten gerekli şefkati ve bundan sonra ne yapacağıyla ilgili talimatları alırken; Sophie'den dehşet ve öfke, tabii bir de, “Hemen gidip kafaları çekiyoruz,” şeklinde bir davet gelmişti muhtemelen.

Adres defterinden Sophie'nin numarasını buldu. Anlaşılan, Dee Why'da yaşıyordu Sophie. Kuzey sahillerinde. Aferin ona. O hep deniz kenarında yaşamayı hayal ederken Jack ise şehirden fazla uzaklaşmamayı tercih etmişti. Demek ki sonunda o kazan-

mıştı. Şimdiye çoktan evlenmiş, çocukları bile olmuştu herhalde. Tabii o kadar da emin olmamak lazımdı; belli olmuyordu o işler. Sophie'nin de Elisabeth gibi kısırlık sorunları olduysa, o kötüydü işte. Ya bir de Jack'le ayrıldılarsa? Yok artık. Mümkün değildi.

"Sophie Drew."

Vay be! Herkes nasıl da büyümüş, ciddi ciddi konuşur olmuştu.

"Sophie merhaba, ben Alice."

Kısa bir sessizlik. "Ah, merhaba Alice. Nasılsın?"

"Başıma neler geldiğini bir bilsen, inanamazsın," dedi Alice ve hemen sonrasında saçmaladığını fark edip sustu. Biraz da gergin miydi ne? Bir başkası değildi ki; Sophie'ydi bu.

Bir sessizlik daha. "Ne geldi başına?"

Ters bir şeyler vardı. Sophie'nin sesi fazlasıyla kibar geliyordu. Alice ağlamak istiyordu. *Tanrı aşkına, seni de mi kaybettim ben? Konuşacak kimim kalmış ki?*

Hikâyeyi uzatıp süslemekten vazgeçip kısa kesti. "Kaza geçirdim. Başımı vurdum. Hafızamı kaybettim."

Bu sefer daha uzun bir sessizlik. Ardından Sophie'nin yanındaki birilerine, "Çok sürmez. Söyle biraz beklesinler," dediğini duydu.

Eski sesiydi bu. Biraz daha yüksekti sadece. Belki biraz da tahammülsüz. "Affedersin Alice. Ee, ne diyordun? Kaza geçirdim mi dedin?"

"İkimiz hâlâ arkadaş değil miyiz?" diye sordu Alice çaresizlik içinde. "Hâlâ arkadaşsınız, değil mi Soph?"

"Tabii ki arkadaşsınız," dedi Sophie çabucak, daha cana yakın bir şekilde. Ama sanki alttan alta, kendi kendine de, "Bu işte bir iş var. Dikkat et Sophie," der gibiydi.

"Doğru düzgün hatırladığım son şey, Madison'a hamile ol-

duğum. Ama şimdi bir bakıyorum ki, üç tane çocuğum var, Nick’le ayrılmışız ve ben bunun nedenini bile bilmiyorum, sonra Elisabeth’le de...”

“Hayır, hayır, o değil! Yeşil olan!” Sophie yine ciddilemişti. “Kusura bakma. Bir işi yetiştirmeye çalışıyoruz da. Burası tımarhaneden farksız bir halde.”

“Ah. Sen ne iş yapıyordun ki?”

Bir sessizlik daha. “O yeşil mi şimdi? Bana pek yeşil gibi gelmedi de. Alice, affedersin, seni sonra arasam olur mu?”

“Ah. Tabii ki.”

“Bak ne diyeceğim. Bunu hep söyleyip duruyoruz ama bir gün gerçekten buluşalım. Arayı soğutmayalım.”

“Tamam.” Demek ki eskisi gibi arkadaş değildiler. Buna olsa olsa “arayı soğutmayalım” arkadaşlığı denebilirdi.

“Seninle en son görüştüğümüzde şu arkadaşınla beraber oturup bir şeyler içmiştik. Arkadaşın değildi de komşun muydu ne? Hah, Gina’ydı adı. O nasıl?”

Gina da Gina, Gina da Gina. Alice o anda, çamaşır odasındaki öpüşme hikâyesini ne Elisabeth’e ne de Sophie’ye, direkt Gina’ya anlatmış olduğunu fark etti.

“O öldü.”

“Affedersin, ne oldu dedin? Yeşil diyoruz, yeşil! Sen renk körü falan mısın be! Bak Alice, kapatmam gerekiyor. Ben sana dönerim, tamam mı?”

“Sana tek bir şey soracağım,” dedi Alice, ama telefondan sinyal sesi geliyordu artık. Sophie gitmişti.

Herkes gibi o da gitmişti.

Telefon hâlâ elindeyken çalınca Alice bir an sıçradı.

“Alo?”

“Ah, bak şimdi sesin daha iyi geliyor.” Annesiydi. Alice ra-

hatladı. Barb şimdi Roger'ın salsa yapan, dekolte giyinen karısı olmuş olsa da hâlâ annesiydi sonuçta.

"Az önce Sophie'yle konuştum," dedi Alice.

"Ah ne güzel. Son zamanlarda çok meşhur oldu, değil mi? Şu şeyden sonra hani. Daha geçenlerde birine ondan bahsediyordum. Kime bahsediyordum sahi? Hah, buldum! Roger'ın ayağı için gelen şu kadındaydı tabii. Masörüne. Yoo masör denmiyordu onlara. Neydi? Hah, podiyatrist. Ayak hastalıkları uzmanı işte! Kadın bana dedi ki, kızı ondan doğum günü hediyesi olarak bir Sophie Drew çantası istemiş. Ben de dedim ki, oo ben Sophie'yi küçüklüğünden tanırım; az daha, istersen indirim yaptırırız gibisinden bir şeyler söyleyecektim; ya neden biliyor musun, bizim Roger'ın ayakları biraz kıllı ya, kadına acıyorum bazen; ama sonra aklıma geldi: Son zamanlarda Sophie'yle pek sık görüşmüyordunuz galiba. Sadece Noel'den Noel'e birbirinize kart falan atıyorsunuz, değil mi? Neyse, ben de çabucak konuyu değiştirdim, çünkü biliyorum, kadın kesin bir kıyak isteyecekti benden; öyle bir kadın bu, ilişkileri bağlantıları kullanıp indirim falan yaptırırım derdinde yani. Gina da öyleydi biraz, değil mi? Tabii bunda bir kötülük yok, yanlış anlama. Hayatta bazen işini bilmen gerekir, ah canım ya, ne acı, gerçekten tam bir trajedydi, iyi de Gina nereden geldi aklıma şimdi? Hah, tabii, bağlantı meselesi. Ama bak gördün mü, seni aramam için en az üç tane sebebim varmış demek. Hatta bunları bir kenara da yazmıştım, hafızam şu sıralar berbat, hafıza demişken seninki nasıl oldu tatlım?"

"İyiym ben," dedi Alice.

"Oo güzel, bak buna sevindim. Frannie de çok abartıyordu zaten. Ama ben ona dedim, 'Gör bak, pazartesiye hiçbir şeyciği kalmaz, hafızası geri gelir,' dedim."

"Bazı şeyleri hatırlıyorum," dedi Alice. Nick'in çamaşır oda-

sında öpüşme hikâyesini annesine anlatmalı mıydı?

“Harika!” Annesi bir an duraksadıktan sonra, bildiği iyimser havadan devam etti. “Harika işte! Şey, tatlım, bir şey soracağım, hastanede Nick’le barışabiliriz demiştin ya, bunu kimseye anlatmamamız mı gerekiyordu? Şey, ben bugün markette Jennifer Turner’a rastladım da.”

“Jennifer Turner mı?” Al sana yeni bir isim daha.

“Evet ya, hani şu bilmiş kız yok mu? Avukat işte.”

“Ah, *Jane* Turner demek istiyorsun.” Hımm. Bu tuhaf yaşamına uyanır uyanmaz gördüğü ilk yüz. Boşanma davasına bakan Jane.

“Evet, Jane işte. Nasıl olduğunu merak etmiş. Mesajlarına cevap vermiyormuşsun.”

Mesaj mı? Ne mesajı?

“Neyse, ben zaten iyi olduğunu söyledim, bir de Nick’le barışacağınızdan bahsettim. Bunu duyunca bir irkildi. Sonra sana, her ne sebepten olursa olsun hiçbir şey imzalamaman gerektiğini söylememi istedi. Uzun uzadıya anlattı da durdu. Hiç söylemese miydim acaba diye düşündüm ben de. Yanlış mı yaptım?”

“Tabii ki hayır anne,” dedi Alice otomatikman.

“Tanrı’ya şükür. Roger’la ben bu habere o kadar sevindik ki. Gerçekten! Hatta şeyi bile düşündük, dedik ki, bir hafta sonu çocukları alalım, siz ikiniz romantik bir tatile falan çıkın. Bak, listemdeki ikinci madde de buydu. Onun da üstünü çizeyim. Bir sözüne bakar, tamam mı tatlım? Biz çocukları seve seve alırız. Roger da kesenin ağzını açtı; birlikte şöyle mükellef bir yemek yeriz diyor. Nasıl eli açık bir adam, görüyor musun?”

“Harika olur.”

“Sahiden mi? Ah buna da çok sevindim, çünkü fikrimi Elisabeth’e de söylediğimde o dedi ki, senin hafızan geri geldikten

sonra bu lafları bırakır ‘başka havalardan çalarmışsın’, aynen böyle söyledi bak. Ama biliyorsun işte, o bu sıralar biraz karamsar, zavalcılık, zaten aramamın üçüncü nedeni de o. Ondandır hiç haber alıyor musun? Sonuçları öğrendi mi merak ediyorum. Arayıp duruyorum ama hiç cevap vermiyor.”

“Ne sonuçları?”

“Bugün kan tahlili yaptıracaktı. Son yumurta için yani. Ah, dur bakayım, hep yanlış söylüyorum, neydi adı? Hah, embriyo tabii.” Annesinin sesi çatlamaya başlamıştı şimdi. “Ah Alice, o kadar çok dua ediyorum ki, sonunda Tanrı’yı gücendireceğim diye korkuyorum. Ama uzun zamandır uğraşıyorlar yahu. İstedikleri sadece bir bebek, çok mu şey istiyorlar?”

“Yoo,” dedi Alice. Gözü, tezgâhın üzerindeki doğurganlık heykelciğine gitti. Elisabeth bugün kan testi yaptıracığını ona neden söylememişti?

“Geçenlerde Roger’a da dedim, ‘Ben bu kadar mutluyken kızlarım neden mutlu olamıyorlar?’”

Elisabeth’in aradıkları

Bugün bir sürü insan çağrı bırakmış.

Annem beş kez aramış.

Az önce gördüm, Alice de aramış.

Hemşire aramış. Herhalde tahlil sonuçlarını bildirmek içindir.

Layla da aramış; nerede olduğumu merak etmiştir, çünkü öğlen yemeğinde çıktım ve sonra da dönmedim. Nedense ofise gidecek gücü bulamadım kendimde. Şimdi kızcağız beni gücendirdiğini falan sanıyordur.

Ben üç kez aramış.

Kimseye geri dönecek halim yok. Şimdi sizin muayenehane-

nizin dışında, arabanın içinde oturmuş, bunları yazıyorum.

Telefonum çalıyor yine. Zır zır! Zır zır! Dünyadan Elisabeth'e! Bir gidin başımdan.

Alice çamaşırları asarken (ki hiç bitmeyecek gibi duruyordu) telefon çaldı. Cevap vermek için koşmak zorunda kalmıştı.

"Alo?" diye açtı telefonu nefes nefese.

"Selam, benim," dedi Nick. Sonra bir an durup, "Nick," diye de ekledi.

"Evet, sesinden tanıdım zaten."

Çamaşır odasında bir başka kadınla öpüştün sen! Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum! Öpüşme meselesini açsa mıydı? Ama hayır, uygun zamanını beklese daha iyi olacaktı.

"Şey için aradım... sen, yani şeyin, yani kafan nasıl oldu diye merak ettim de. Çocukları okula götürürken sorun oldu mu?"

"Ben olmasam geç kalacaklardı," dedi Alice şakasına. Geçen gece bütün okul formalarını ütölemiş, temizlik yapmış, her biri için ayrı ayrı beslenme çantaları hazırlamıştı. (Tom'un gayet kibar önerilerinden yola çıkarak pazar akşamları bunları yaptığını öğrenmişti.)

"İyi o zaman," dedi Nick. "Şu hafıza meselesini hallediyorsundur herhalde."

"Şey, bir parçası geri geldi en azından," dedi Alice dayanmayıp. Öpüşme meselesini söyleyecekti galiba. Başka türlü mümkün değildi. "Çamaşır odasında bir kadınla öpüştüğünü hatırladım mesela."

"Çamaşır odasında bir kadınla öpüşmemi mi?"

"Evet. Bir partide. Şampanya almak için girmiştim odaya."

Bir sessizlik oldu. Ardından Nick güldü.

“Çamaşır makinesinin üstünde, değil mi?”

“Evet,” dedi Alice, adamın bu kadar küstahlaşabildiğine şaşırmış bir halde.

“Çamaşır makinemizin üstünde oturan bir kadını *öptüğümü* mü hatırlıyorsun?”

“Evet!”

“Bak ne diyeceğim; biz birlikteyken başka bir kadına bakmadım bile. Başka bir kadını öpmedim. Başka bir kadınla yatmadım.”

“İyi de hatırlıyorum ben.”

“Evet. Neyi hatırladığını anladım zaten. Çok da garibime gitti.”

Alice afallamıştı. “Ama...”

“Çok garip gerçekten. Bak şimdi kapatmam gerekiyor, ama gördüğüm kadarıyla hafızan henüz doğru düzgün geri gelmemiş, bir an önce bir doktora görünmen gerekiyor. Ayrıca çocuklara bakamayacak haldeysen, bundan benim de haberim olsun. Onlara karşı bir sorumluluğun var.”

Oo, dün gece çekip giderken iyiydi ama! Hem de, çocuklara bakmak bir yana, onları tanımadığını bile bile. Söyledikleri hiç mantıklı değildi, ama o buna aldırmadan, “doğrusunu ben bilirim, sen ne anlarsın” tonuyla konuşmaktan geri durmuyordu. Bu ses tonunu geçmişte yaşadıkları tartışmalardan, mesela kahvaltı için sütün kalmadığı o sabahtan, kız kardeşinin ilk bebeğinin vaftizine geç kaldıkları o geceden, feribotla karşıya geçecekken ikisinin de bilet alacak paralarının olmadığını fark ettikleri zamandan hatırlıyordu. Hep aynı sestti. Ukala, tahammülsüz, sert patron sesi. Ve bu, Alice’i deliye çeviriyordu.

O bu sesle konuştuğça Alice’in aklına geçmiş örnekler geliyor, *Böyle konuştuğunda katlanılmaz oluyorsun*, diye düşünö-

yordu.

“Bak ne diyeceğim!” dedi Alice. “Boşanıyor olmamıza çok sevindim!”

Telefonu çarparak kapamadan önce karşıdan kahkaha sesleri geliyordu.

25

Mega Kremalı Komitesi saat 1’de kapıdaydı.

Alice onları unutmuştu.

Kapı zili çaldığında, salonda yere fotoğraf albümlerini yaymış, oturuyordu. Sayfaları teker teker çevirmiş, kimi fotoğrafları çıkarıp daha dikkatli incelemiş, orada öyle saatlerce oturmuştu.

Piknik ve gezi resimleri, kumsalda çekilmiş olanlar, doğum günü partileri, Paskalyalar, Noeller... her türlü fotoğraf vardı. Ne çok Noel’i kaçırmıştı! Üstlerinde pijamaları, saçları başları dağınık, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle, güzel güzel süslenmiş ağaçların altında hediyelerini açan çocukların resimlerini görünce göğsünün tam ortasında bir ağrı hissetmişti.

Belki de doktora gitmeli, üzücü olanları hariç bütün hatıralarını geri getirmesini istemeliydi.

Fotoğraflarda daha çok Nick ve çocuklar vardı. Her zamanki gibi kamera arkasında Alice vardı herhalde. Nick fotoğraf çekerken yüzüne ciddi, profesyonel bir ifade gelir; işinde çok iyiymiş gibi dururdu, ama aslında o kadar beceriksizdi ki, çektiği fotoğraflarda çoğu zaman çerçeveyi bile tutturamazdı.

Alice iyi fotoğraf çektiğini daha küçükken fark etmişti. Babaları öldükten sonra resimlerini çeken olmamıştı. O zamana kadar ailenin fotoğrafçısı hep babaları olmuş, anneleri için fotoğraf çekmek ampul değiştirmekten farksız bir uğraş olagelmişti. Annele-
rinin kendi kabuğuna çekildiği o yıllarda yan komşuları Bayan

Jeffrey çok geçmeden manevi büyükanneleri Frannie'ye dönüşürken; Elisabeth vergi beyannamelerini doldurmayı, faturaları ödemeyi ve yabancılarla konuşmayı öğrenmiş; ampul değiştirmek, bozuk tuvaleti tamir etmek ve yemek yapmak gibi işler de Alice'e kalmıştı.

Eline ne zaman Nick'in olduğu bir fotoğraf gelse daha dikkatli bakıp gözlerindeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. Evliliklerinin çöküşlerinin izini bu şekilde sürmek mümkün müydü? Değildi. En fazla Nick'in saçlarının yıldan yıla kısalışını takip edebiliyordu; onun dışında, kameranın arkasındaki kişiye gülümseyişi hiç değişmemiş, hep sahici ve mutlu kalmıştı.

Birlikte çektiydikleri bütün fotoğraflarda hep kollarını birbirlerinin beline dolamışlar, birbirlerine yaslanmışlardı. Vücut dili uzmanlarından, evliliklerinin gidişatını bu fotoğraf albümlerine göre yorumlamalarını isteseler, "Mutlu, sevgi dolu, huzurlu bir aile bu; karı kocanın boşanma ihtimali sıfır," derlerdi muhtemelen.

Fotoğraflarda gördüğü, tanımadığı insanların üzerinde fazla durmasa da, bilhassa bir yüzle sık sık karşılaşmaya başlayınca bir süre sonra bunun Gina olabileceğini düşündü. Büyük göğüslü, büyük dişli; koyu renk, kıvrıkcık saçları olan bir kadındı. O ve Alice neredeyse bütün fotoğraflarda şampanya ya da kokteyl kadehlerini bir kupa kazanmış gibi kameraya tutuyorlardı. Birbirlerine fiziksel olarak da hep yakın duruyorlardı, ki bu Alice için alışılmadık bir durumdu. Şimdiye dek kimseyle böyle kol kola, sarmaş dolaş arkadaşlık kurmamıştı; ama görüldüğü kadarıyla Alice'le bu kadın hep kafa kafaya, yanak yanağa, rujlu rujlu, kocaman kocaman sırtarak poz vermişlerdi. Alice bu fotoğraflarından utanmış, rahatsız olmuştu. Hatta Gina'nın yanağına ıslak bir öpücük kondurduğu bir fotoğrafına, "Ah kes şunu yahu, onu *tanımıyorsun* bile," diye yüksek sesle kızdığı dahi oldu.

Gina'nın ardı arkası gelmeyen fotoğraflarına bakarken bir tanıdıklık ya da bir keder hissi gelmesini bekledi ama hayır, hiçbir şey hissetmiyordu. Eğlenceli bir kadına benziyordu ama Alice'in kendine arkadaş olarak seçebileceği biri değildi. Aşırıya kaçma eğilimi olan, gürültücü, uçuk kaçık, bir süre sonra insanı yoran tipte bir kadındı bu.

Ama değildi belki de. Hem bazı fotoğraflarda Alice de gürültücü, uçuk kaçık bir kadın gibi duruyordu. Belki de bu zayıf ve kahve bağımlısı haliyle o da gürültücü ve uçuk kaçık biri olmuş çıkmıştı.

Alice ve Nick'in, Gina ve yanında bir adamla birlikte çekilmiş olduğu fotoğraflar da vardı. Bu adam da Gina'nın kocası olmalıydı. Mike Boyle. Melbourne'a taşman fizyoterapist. Kartvizitte sözünü ettiği "mutlu zamanlar" da bunlardı herhalde. Restoranlardan, mangallardan, partilerden geçilmiyordu. (Her yanda boş şarap şişelerinin olduğu bazı fotoğraflarda tanımadığı bir yerdediler. Orası da Gina ve Mike'ın evi olmalıydı.)

Yine resimlerden gördüğü kadarıyla Gina ve Mike'ın, Tom'la aynı yaşlarda, koyu renk saçlı, güzel mi güzel iki de kızı (ikizler miydi yoksa?) vardı. Fotoğraflarda çocuklar birlikte oynuyor, kocaman karpuz dilimleri yiyor, havuza atlıyor ya da bir yana kıvrılmış, yatıyorlardı. İki aile birlikte kamplara da gitmişlerdi. Ayrıca, müthiş okyanus manzarası olan bir yazlıkta sık sık buluştukları anlaşıyordu.

Arkadaşlıklar. Birlikte tatile çıkmalar. Yüzme havuzları. Şampanya, güneş, kahkaha. Rüyalar âleminde gibiydiler.

Ama belki de albümlere bakınca herkesin hayatı böyle harika görünüyordu. Kimin önüne bir fotoğraf makinesi koysan böyle gülümser, yamndakinin kafasına kafasını dayayarak poz verirdi. Belki de deklanşöre basıldıktan saniyeler sonra Nick'le ikisi yine ay-

rılıyor, birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınıyor, gülücüklerin yerini hakaretler alıyordu.

Tam Elisabeth'in Ben'le evlilik fotoğraflarına bakarken (ne kadar da genç ve rahat görünüyorlardı; Elisabeth nasıl zayıf ve ıslıl ışıldı) kapı çalındı. Alice kapıyı duyar duymaz, unutulmuş yüzlerce anıyla dolu albümleri yerde bırakıp ayağa kalktı.

Kapıda iki kadın vardı; üç kadın da kapıya doğru geliyordu. Bir-iki tanesini hiç tanıyaması da geri kalanını partiden ya da çocukların okulundan hatırlamıştı.

"Mega Kremalı Toplantısına mı geldiniz?" dedi Alice onları içeri buyur ederken. Hepsinin de elinde klasörler, defterler vardı ve fena halde profesyonel duruyorlardı.

Aralarından uzun boylu, şık giyimli, kırsaklı bir kadın, "Sadece altı günümüz kaldı!" dedi, kaşlarını kare çerçeveli gözlüklerinin üstüne kaldırarak.

"Nasılsın?" dedi gamzelinin biri, Alice'i yanaklarından öperken. "Hafta sonu fırsatını bulup bir türlü arayamadım seni. Bill seni sedyyle götürürlerken koşu bandındaymış. 'Alice Love'ı öyle yıkılmış halde göreceğimi hiç tahmin etmezdim," dedi. Ah canım benim, ciddi bir şey yok ya!"

Alice koşu bandının üzerindeki adamın, "Maggie"ye de söylerim dediğini hatırladı.

Şansını deneyip, "Maggie?" dedi.

Kadın kolunu tuttu. "Affedersin! Kafam çok karışık bugün!"

Kadınlar hiç davet beklemeden yemek odasına doluşup masanın etrafında yerlerini alırlarken defterlerini, dosyalarını da çıkarıp önlerine serdiler.

"Çay, kahve?" dedi Alice çekingence. Onları evinde daha önce de ağırlamış mıydı acaba?

"Senin keklerden yiyeceğim diye sabahtan beri ağzıma bir

şey sürmedim,” dedi kaşları oynayan.

“Dur sana yardım edeyim,” dedi Maggie. Vay canına! Hepsi de bir şölen bekliyordu demek ki.

Maggie’nin, mutfağın halini gördüğü anki şaşkınlığı Alice’in dikkatinden kaçmadı. Ortalık dün akşamdan kalma tencereden tavadan, çocukların kahvaltı tabaklarından geçilmiyordu. Alice çamaşırdan sonra bulaşıkları da yıkamaya niyetlenmişti ama fotoğraf albümlerine dalınca o iş de kalmıştı. Tezgâhların üstü süt lekeleri ve hamburgerden kalanlarla doluydu.

Alice aceleyle derin dondurucuda kek aramaya koyulurken Maggie de çaydanlığı ateşe koydu. “Sabah Kate Harper’ı gördüm,” dedi sonra. “Dedi ki Nick’le barışıyormuşsunuz.”

“Evet!” Alice üstünde *Muzlu kek* yazan ve iki hafta öncesinin tarihi not düşülmüş bir kabı dondurucudan çıkarırken sevinçliydi. *Ah, seni gidi hamarat anne Alice.*

“Şey, bu haber beni biraz şaşırttı,” dedi Maggie.

Alice kadının ses tonunu okumaya çalıştı. Sanki biraz kırılmış gibiydi.

“Demek istediğim, Dominick de çok hevesliydi,” diye devam etti Maggie, diplomatik olmaya çalışarak.

“Dominick’le ikiniz yakın arkadaş mısınız?” diye sordu Alice.

Maggie şaşkınlıkla kafasını geri attı. “Ağabeyim o. Biraz hassas bir adamdır. İlişkiniz bir yere gitmeyecekse ona da söyle bunu.”

Tanrım, Dominick’in *kız kardeşiymiş*. Şimdi daha dikkatli bakınca, özellikle gözlerde bir benzerlik görmüştü. Şu Kate Harper da az değildi.

“Ne bileyim işte,” diye devam etti Maggie, “geçen gün söylediğin şeyleri düşünüyorum da. Nick fikirlerime hiç saygı göstermiyor, beni hep aptal yerine koyuyor demiştin. Ama

Dominick’le daha denk bir ilişkiniz varmış ve sana okulda olup bitenleri anlatmasını seviyormuşsun, çünkü Nick işinden hiç söz etmiyormuş. Şimdi ben ne düşüneceğimi bilemedim. Kabalık etmek istemem ama sormadan da edemeyeceğim. Bütün bunların kafana aldığı darbeyle ilgisi olabilir mi? Yani, ‘Ağabeyimi istemeyen birinin aklından şüphe ederim,’ gibi algılamayı istemem ama düşünüyorum da, yani biraz acele...”

O da Dominick gibi cümlesini tamamlamadan susmuştu.

Nick onun fikirlerine saygı göstermiyor muydu gerçekten? Hayır efendim, bal gibi de gösteriyordu! Tamam, onu bazen güncel meselelerde fazla cahil buluyordu ama böyle seviyordu onu.

Alice ne diyeceğini bilmeden, ağzını açmış, konuşmaya hazırlanıyordu ki kapı yeniden çalındı.

“Bir saniye,” dedi elini kaldırarak.

Yemek odasından gelen kadın seslerini geçip, koridorda koşarak kapıya gitti.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi ufak tefek, çocuk sesli, kızıl saçlı bir kadın.

Çamaşır makinesinin üstünde oturup Nick’i öpen kadındı bu.

Elisabeth’in ev ödevi

Hastaneyi arayıp kan tahlillerinin sonuçlarını aldım.

“Buyurun!” dedi Alice.

Hiçbir şeyi olmasa bile vücudu hatırlıyordu bu kadını. Öyle ki, o şekercik, tatlı sesini duymak bile yetmişti midesinin bulanmasına. Bir keresinde avokadolu salata yedikten sonra midesini fena halde bozmuş, o günden sonra avokadonun lafını bile duysa midesi bulanır olmuştuydu ya, bu da öyle bir şeydi herhalde.

“Spor salonunda düşüp başını vurmuşsun,” dedi kadın. “Fazla egzersiz iyi değildir demiştin ama.” Eyvah, kadın onu yanağından öpmek için eğiliyordu. Bu yanak yanağa öpüşme hikâyesi de çok olmaya başlamıştı. Mega Kremalı Toplantısıydı bu! İşlerine odaklanmaları gerekmiyor muydu?

Kadın şimdi de boynundan şalını çıkarmış; hiçbir şey olmamış gibi, gayet masum bir şekilde Alice’in şapkalığına asıyordu. Bir evin çamaşır odasında evin erkeğiyle öpüşmüş bir kadın aynı eve bu kadar rahat girebilir miydi? “Başka bir kadına bakmadım bile. Başka bir kadını öpmedim,” demişti Nick. Peki o zaman Alice nasıl oluyordu da bu kadar net bir şekilde hatırlıyordu her şeyi? Ayrıca Nick olayın çamaşır makinesinin üstünde cereyan ettiğini nereden biliyordu?

“Geç kaldınız Bayan Holloway!” diye bağırdı yemek odasından biri.

Holloway. Holloway. Şimdi hatırlamıştı. Kadın, müdür yardımcısıydı. Tamam da, bir müdür yardımcısına göre fazla ufak tefek, fazla güzel ve fazla çocuksu değil miydi bu?

Bayan Holloway kendi evindeymiş gibi rahat bir şekilde, güle oynaya yemek odasına doğru giderken Alice de mutfağa döndü. Dominick’in kız kardeşi, Alice’in keklerini mikrodalgaya koymuş; mutfağı bir muz kokusu sarmıştı.

“Bayan Holloway’miş,” dedi Alice.

“İhh,” dedi Maggie, suratını buruşturarak. Bunu söylerken kafasını kaldırmadan, kaydattığı suyu bir dizi kahve fincanına dolduruyordu. Suyu koyduktan sonra Alice’e bakıp göz kırptı. “Bayan H, işine bir daha karışırsa haddini bildir. Bu senin toplantın. Başkan sensin.”

“Hah, toplantı demişken,” dedi Alice, “ben bu toplantıyı yönetemeyeceğim galiba.”

“Nedenmiş?”

“Demek Dominick bahsetmemiş sana...”

“Dominick bana hiçbir şey anlatmaz ki. Erkek kardeşleri bilirsin. Ama yok, bilemezsin. Neyse, kız kardeşler gibi olmazlar, anlayacağın.”

Alice yaşadığı hafıza kaybını ve bir doktora görüneceğini ve yatması gerekmediğini ve şaka yapmadığını ve kafasına gerçekten sağlam bir darbe almış olduğunu anlattı birer birer.

Yemek odasından sesler gelmeye başlamıştı. “Orada neler oluyor? Burnumuza kek kokuları geliyor!”

“Hemen kudurmayın bakayım!” diye seslendi Maggie onlara. Sonra da Alice’e dönüp sevinçle, “Demek bu yüzden Nick’le barışmayı düşünüyordun. Son on yılı unuttun ha! Vay canına! Çok garip bir şey olmalı. Şimdi ben de düşündüm de; yirmi altı yaşımdayken neler yapıyordum acaba?”

Alice, Maggie’nin kendinden dört yaş küçük olduğunu anladığında çok şaşırdı. İçerideki bütün o yetişkin kadınlar da kendi yaş grubundandılar herhalde.

Maggie kıkırdayarak güldü. “Araba servisinde çalışan tombul adamla nasıl oldu da evlendim acaba? Bir de bu basenler ne böyle? Ne ara yaptım ben bunları?”

Kadın, Alice’e gayet ince görünen basenlerine bir şaplak attı.

“İçeride bekle bekle sıkıldım.” Uzun boylu, kır saçlı, göz-lüklü kadın mutfığa gelmişti. İçeri girer girmez bir harekette sıç-rayıp tezgâha oturdu ve uzun, ince, kot pantolonlu bacaklarını sallamaya başladı.

Sonra sesini biraz alçaltarak, “Bir an önce içeri gitsen iyi olur Alice. Bayan H yeni bir darbe planlıyor galiba. Ama merak etme, meydanı ona bırakacak değiliz,” dedi. Sonra, sesini biraz daha alçaltarak, “Şayet o çamaşır odası rezaletinden paçayı bu kadar

kolay sıyracağını sanıyorsa halt etmiş. Küçük şeytan.”

“Çamaşır odasında olanları biliyor musunuz?” Keki kesmek için aldığı bıçağın sapını sıkıca kavramıştı.

“Alice hafızasını kaybetmiş,” dedi Maggie. “Muhtemelen senin kim olduğunu bile bilmiyordur. Alice, bu Nora.” Bir an duraksadı. “Sen beni de hatırlamıyorsundur şimdi! Ben de Maggie’yim! Hatırlamadın değil mi?” Kadının suratında, Alice’in artık görmeye alıştığı, şaşkın ve utangaç bir ifade belirmişti. İnsanlar, onları unutabildiğinize inanmakta zorlanıyorlardı.

“Hafızanı kaybettiğinle ilgili dedikodular duymuştum zaten,” dedi Nora, “ama inanmamıştım. Dinos’ta konuşuyorlardı, kulak misafiri oldum, ama dedim ki yok artık, bu fısıltı gazetesi de ipin ucunu kaçırdı. Vay be! Peki doktorlar ne diyor?”

“Nick, Bayan Holloway’i çamaşır odasında öptü mü?” diye sordu Alice, bu orta yaşlı, kıvrak saçlı kadınla, öpüşme gibi mahrem meseleleri konuştuğu için utanarak.

“Nick’le mi?” dedi Nora. “Hayır be tatlım, onunla değil, Michael’la öpüşmüşlerdi. Gina’nın kocasıyla yani. Onları Gina bizzat yakalamıştı hatta.” Kadın Maggie’ye bir bakış attı. “Hafızasını gerçekten kaybetmiş.”

“Hiçbir şey hatırlamıyor ki,” dedi Maggie heyecanla, kekten kocaman bir lokmayı ağzına götürürken. “Şu masaldaki cüce gibi.”

“Uyuyan Güzel’i mi diyorsun?”

“Ben öyle mi dedim?”

“Ama ben her şeyi gayet net hatırlıyorum,” dedi Alice yavaşça. “Sanki onları yakalayan benmişim gibi hatırlıyorum.”

“Gina’nın adına çok üzülmüştün, ondandır,” dedi Maggie. “Ah Tanrım, her an Gina elinde bir şişe şampanyayla içeri girecek diye bekliyorum hâlâ. Ne zaman bir şampanya şişesinin patlatıldığını duysam aklıma o geliyor. Ben ölümünü hâlâ kabullenemedim galiba.”

“İçerideki cüce belki Nick’i de öpmüştür, ne biliyoruz,” dedi Nora düşünceli düşünceli.

“Gelebilir miyim?” diye seslendi koridordan, çocuksu bir ses.

“Bayan H!” dedi Nora sakince. “Biz de tam sizden söz ediyorduk.”

“İyi şeyler söylüyordunuz umarım.” Müdür yardımcısı, Nora’ya masum, mavi gözleriyle baktı.

“Tabii ki de! Ortaya dökecek *kirli çamaşırlarınız* yoktur herhalde,” dedi Nora.

Maggie’nin lokması boğazında kaldı.

“Buyurun,” dedi Nora, fincanları kadının eline tutuşturarak. “Boş gitmeyin içeri.”

“Tabii ki.” Bayan Holloway gayet soğukkanlı görünüyordu. “Hemen başlarız değil mi Alice?” Saatine baktı. “Okula geç kalmayayım.”

“Çok sürmez,” diye araya girdi Nora, sertçe bakarak.

Bayan Holloway fincanları alıp çıktı.

O odadan çıkar çıkmaz Maggie, Nora’nın ensesine bir şaplak atıp saçlarını havalandırdı. “Çok adisin.”

Yüzlerinde kırıksıklıkları, saçlarında beyazları, eteklerinde çocukları olmasa liseli kızlardan farkları yoktu aslında. Bu Alice’i rahatlatmıştı. Demek ki büyüdüğünde de zevzeklik yapabiliyordun.

“Benim anlamadığım bir şey var,” dedi. “Madem öyle, bu Bayan Holloway nasıl oluyor da hâlâ müdür yardımcısı...”

“Nasıl hâlâ müdür yardımcısı kalabiliyor, değil mi?” dedi Nora. “Yaptığını bilen bir tek biz varız da ondan. Gina başka kimseye söylemememiz için yemin ettirmişti. Okulda Bayan H’nin çocukları da okuyor. Gina bir evliliği daha bozmak istemediğini söylemişti.”

“Dominick, Bayan Holloway’den bahsettikçe dilimi ısırmaktan ağzım yüzüm yara içinde kalıyor,” dedi Maggie. “Kadını çok profesyonel buluyormuş. Gerçi bazen benim de, o gece içkiyi fazla kaçırdığını düşündüğüm oluyor. Hepimiz hata yaparız.”

“Yine bağışlayıcı havalara girme Maggie,” dedi Nora. “O kadın bağışlanmayı hak etmiyor. Görmedin mi bak, “kirli çamaşırlar” dediğinde yüzü biraz olsun kızardı mı?”

“Belki o da unutmuştur,” dedi Maggie. “Üç yıl oldu.”

“Bayan Holloway’le Mike’ın arasında başka bir şey oldu mu peki?” diye sordu Alice heyecanla. Bir an cevabı, dişlerini sıkarak beklediğini fark etti. O adamın Nick olmadığını öğrenmiş olmasına rağmen, o yabani, aldatılmışlık hissi hâlâ duruyordu içinde bir yerlerde.

“Bildiğimiz kadarıyla sadece o öpücükten ibaretti,” dedi Maggie. “Ama sanırım Gina ve Mike’ın aralarındaki sorunları tetikleyen de o öpücük oldu. Bence büyük haksızlık. Gina ve Mike ayrılırken, Holloway’ler hâlâ yılın çifti gibi dolanıyorlar ortalıkta. Geçen gece yine el ele gördüm onları ve inanın, resmen midem bulandı.” Maggie bir sallanıp toparlandı. “Her neyse, hadi artık başlayalım şu toplantıya.”

“Ben burada kalsam olmaz mı?” dedi Alice. “Rahatsızlandı falan dersiniz.” Bir toplantının nasıl idare edileceğini bilmediği için endişeliydi.

“Ben gündem işini hallederim,” dedi Nora. “Sen sadece *he* dersin. Zaten her şeyi başından beri o kadar iyi planladın ki, kim ne yapacağını gayet iyi biliyor. Sen tanıdığım en becerikli kadınsın Alice.”

“Bu ne zaman oldu, anlamış değilim,” dedi Alice iç geçirerek. Bir yandan da parmağını yalayıp, önündeki tabakta kalan kırıntılara bastırarak toparlıyordu. Bir an kafasını kaldırdığında,

diğer iki kadının ona tuhaf tuhaf bakmakta olduklarını fark etti. Bunun üzerine parmağını ağzına götürmeyip, kırıntıları silkeledi ve sonra, “Sahi biz neden dünyanın en büyük limonlu kremalı turtasını yapıyoruz? Mesela neden peynirli kek değil de turta?” diye sordu.

“Bu, Gina’nın en meşhur spesiyaliydi de ondan,” dedi Maggie. “Unuttun mu? Zaten bu özel günü de Gina’ya ithaf ettin.”

E tabii. Her şey dönüp dolaşıp Gina’ya gelmese olmazdı zaten.

Gina’yı bir hatırlasa, kalan her şey çorap söküşü gibi gelecekti.

Elisabeth’in ev ödevi

Yapabileceğim birkaç şey vardı.

Arabayla Sydney dışında bir yere gidebilirdim. Güney sahili boyunca kıvrılan şu otoyol var ya; hani bir tarafında yeşil tepeler, bir tarafında masmavi deniz. İşte o yolda seyahat etmek zevkli olurdu.

Hem sonra, bir kenarında yalnız başına bir telgraf direğinin durduğu, boş bir yol bulurdum. Biri gelsin de üzerimde bir hatıra bıraksın diye yıllardır oracıkta dikilen bir direk.

Ve üstüne üstüne hızla sürerdim arabamı.

Ya da ofise geri dönebilirdim. Layla’dan bana bir Sezar salatası - tabii ki ançüzeli - bir diyet kola ya da muzlu süt almasını söyler, bir yandan yemeğimi yer, bir yandan da önümüzdeki ay, Avustralya Doğrudan Pazarlama Birliği’nin konferansında yapacağım konuşma için notlar alırdım.

Onu da yapabilirdim, bunu da.

Telgraf direği ya da ofis.

Ha diyet kola olmuş, ha muzlu süt. Ha direk olmuş, ha ofis.

İşte o kadar önemsiz bir seçim bu benim için.

“Ah Alice, seni görmem iyi oldu, bu değil bundan sonraki hafta sonu okulun bir aktivitesi var da, düşündüm ki, Tom’u Harry’nin partisinden senin yerine ben alsam, öğlen yemeğine bir sözüm var demiştin ya oradan biliyorum, maça ben götürsem, maçtan sonra ikisini de sen alsan olur mu?”

“Affedersin, anneciğim. Affedersin, anneciğim. *Affedersin* diyorum ya.”

“Alice, selam! Olivia, Amelia’nın kostümlü balosunda ne giyeceğine karar verdi mi? Sana söylemedi mi? Ortada ciddi bir mesele var. Partiye Hannah Montana kılığında gitmek isteyen *yedi* çocuk var ve anlaşılan, *Amelia* da Hannah Montana olmak istiyor. E doğum günü kızı o olduğuna göre diğer bütün Hannah’lara yasak koymak gerekiyor tabii.”

“Büyük gün geldi çattı ha Alice!”

“Anne, sana affedersin deyip duruyorum ama bana baktığın yok.”

“Anne, öğleden sonra Clara bize gelebilir mi? Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen? Annesi de izin verdi, bak!”

“Anneciğim?”

“Anne?”

“Şunun şurasında ne kaldı ha Alice?”

“Bayan Love?”

“Seninle biraz konuşabilir miyiz Alice?”

Alice okul bahçesinde dururken kantin görevleri, oyun randevuları ve doğum günü partileriyle dolu bir dünyanın ortasında kalmıştı.

Bunların hiçbirini hatırlamıyordu, ama bir yandan çok da tanıdık geliyordu her şey.

Elisabeth'in ev ödevi

Merak ediyorsundur diye söylüyorum, bugünlük ofise dönmeye karar verdim.

Şu telgraf direği hikâyesinde ciddi değildim.

Asla öyle bir şey yapmam. Bunu yapamayacak kadar hassas ve sıkıcıyım çünkü.

Bu arada, önümüzdeki seansı iptal ettim. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Ne alışılmadık, ne can sıkıcı bir geceydi ama! X buluşmamıza gran tuvalet giyinmiş, saçlarını bir tarafa yapıştırmış, elinde bir şişe şarap ve bir çiçek buketiyle gelmesin mi?!

Ama ben de öyle hemen geri çekilmedim. Onu içeri buyur edip oturttuktan sonra, kişi keserken doğrudan konuya girip, ötenazi paneli gezimi neden sabote ettiğini sordum. Benimle alıp veremediğin bir şey mi var, dedim. Bu liman gezisini neden benimkiyle aynı zamana denk getirdiğini anlamadığımı söyledim.

O da bana, henüz sekiz yaşındayken, annesi gözlerinin önünde intihar ettiği için ötenazi fikrine tarafsız bir gözle bakamadığını anlattı.

Kendimi nasıl kötü hissettim, bilemezsiniz! Öyle ki, o anda mideme ağrılar girdi! Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim doldu.

Sonra, önündeki kişi gömülmüşken, bir ara gözlerinde hınzır bir parıltıyla kafasını kaldırıp, annesinin aslında doksan yaşında, yatağında ve huzur içinde öldüğünü, ama bazen, fena halde depresyona girdiği dönemler

de olduğunu ve öyle zamanlarda intihar etmesinden çok korktuğunu söyledi.

Az daha salata kâsesini başından aşağı boca edecektim.

Haliyle bundan sonra konuyla ilgili epey hararetli bir tartışmaya, daha doğrusu kavgaya tutuştuk. Bu böyle saatler sürdü ama ikimiz de pes etmedik. Söyleyebileceği, ileri sürebileceği, kendine ait özel bir fikri yok zaten. Hayatın her anının değerli bir hediye olduğunu ve tek bir saniyesinin bile boşa harcanmasının düpedüz terbiyesizlik anlamına geldiğini söyledi durdu.

Bir ara, ötenaziye karşı olsa da kendi liman gezisini başka bir güne ayarlayabileceğini söyledim.

O da bana, "Küçük bir oğlan küçük bir kızdan hoşlandığında gidip saçını çeker, kurdelesini falan çalar ya hani; benimki de öyle bir şey işte," dedi.

Ben söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı söyleyince de, "Şey, ben hiç büyümedim," dedi.

Söyle bana İnternet, bütün bunlar ne anlama geliyor?

YORUMLAR

DallaslıDoris diyor ki...

Bile bile aptala mı yatıyorsun anlamadım Frannie? Adam senden HOŞLANDIĞINI söylemeye çalışıyor yahu!

Onu sen nasıl buldun bu arada? Bana çok eğlenceli biriymiş gibi geldi. İşlenmemiş bir elmas diyeyim sana.

Brisbane'li diyor ki...

Doris'e ben de katılıyorum ama bu işler için biraz fazla yaşlı değil misiniz? Iyyyyy!

Frank Neary diyor ki...

Hey! Bana rakip çıktı ha! Bir kere, ben bu X denen heriften çok daha gencim, tamam mı? Bana da şans verin!

Modern Büyükanne diyor ki...

Kabalık etmek istemem ama bu X bana biraz kaypak bir tipmiş gibi geldi. Ben olsam tezkeresini çoktan vermiş-tim eline. O değil de, Alice'in hafızası geri gelmedi mi hâlâ?

Bir yerden çığlık sesleri geliyordu.

“Anne! Durdur şunu! Durdur lütfen! Anneciğim!”

Alice yataktan zıpkın gibi fırlayıp, yarı kör, yarı sersem halde, hızla koridora çıktığında hâlâ tam olarak uyanamamıştı. Dili damağına yapışmış; başı, gördüğü rüyaların etkisiyle dönüyordu.

Kimdi bağırın? Olivia mıydı?

Ama hayır, bu yürek parçalayan çığlıklar Madison'ın odasından geliyordu. Alice kapıyı iterek açtı. Karanlıkta sadece, yatağın içinde dönüp duran, “Al şunu üzerinden! Al şunu üzerinden!” diye bağırın birini görebiliyordu.

Gözleri karanlığa alışınca gidip Madison'ın yatağının yanındaki kitap rafında duran lambayı açtı.

Madison'ın gözleri kapalıydı ve yüzü kaskatı kesilmişti. Çarşaf birbirine dolanmış; Madison yastığı göğsüne bastırmıştı. Sonra yastığı itip yataktan aşağı attı.

“Al şunu üzerinden!”

Alice yastığı kaldırıp yatakta yanına oturdu.

“Rüya görüyorsun tatlım,” dedi. “Bu sadece bir rüya.” Kendi kâbuslarından biliyordu; Madison'ın kalbi şimdi küt küt atıyor olmalıydı. Ama birazdan, gerçek dünyadan gelen bu sesler yavaş yavaş rüyaya sızacak, sonra da bütün kötü şeyleri def edip gönderecekti.

Madison gözlerini açar açmaz Alice'in kollarına atılıp başını göğsüne bastırdı ve sıkıca sarıldı ona.

"Anneciğim, al şunu Gina'nın üstünden! Al şunu oradan!" dedi gözyaşlarına boğularak.

"Bu sadece bir rüya," dedi Alice, Madison'ın alnına yapışan saçlarını düzelterek. "İnan bana, bu sadece kötü bir rüya."

"Ama anneciğim, onu üstünden alman lazım! Al şunu Gina'dan."

"Neyi alayım?"

Madison cevap vermedi. Önce kolları gevşedi, ardından nefes alıp veriş yavaşlamaya başladı. Son olarak kendini Alice'in kucağına bıraktı.

Kaldığı yerden devam mı edecekti?

"Üzerinden neyi alayım?" diye fısıldadı Alice yeniden.

"Bu sadece bir rüya," dedi Madison uyku sersemliğiyle.

26

“Alice! Alice!”

Üç yaşlarında bir erkek çocuk koşarak Alice’in üzerine atıldı. Alice de bacaklarını beline koala yavrusu gibi saran çocuğu kaldırıp etrafında döndürmeye başladı. Sonra da burnunu koyu renk saçlarına gömüp o mayamsı, ekşi kokuyu içine çekti. Bu o kadar yoğun, o kadar tatlı, o kadar tanıdık bir kokuydu ki. Tekrar derin bir nefes aldı. Bu çocuğu gerçekten hatırlıyor muydu, yoksa herhangi bir çocuk muydu? Son zamanlarda, bir dalga halinde gelip, ne olduğunu anlamadan, geldikleri hızla kaybolup giden hatıralardan kurtulmak için ciddi ciddi burnunu tıkamayı düşünmeye başlamıştı.

Küçük çocuk, tombul avuçlarını Alice’in yanaklarına bastırıp anlaşılabilir bir şeyler geveledi.

“Bonibon getirdin mi diye soruyor,” dedi Olivia. “Hep bonibon getiriyorsun da.”

“Ah canım benim,” dedi Alice.

“Onun kim olduğunu bilmiyorsun değil mi?” dedi Madison keyifli bir şekilde.

“Hiç de bile,” dedi Olivia.

“Bu bizim kuzenimiz Billy,” dedi Tom. “Ella Hala’nın oğlu.”

Nick’in küçük kız kardeşi hamile kalmıştı demek! Ne büyük rezalet! Daha on beş yaşındaydı, hâlâ okula gidiyordu!

Kafan hâlâ basmıyor değil mi Alice? 2008 yılındayız yahu!

Kız şimdi yirmi beş yaşında! Bambaşka bir insan olup çıkmıştır

Asık suratıyla, insanları yararak onlara doğru gelen şu haline bakılırsa pek de değişmemişti aslında. O metalci görüntüsü neredeyse aynıydı hâlâ. Bembeyaz bir ten, bolca siyah rimelle etrafı çizilmiş kocaman gözler, ortadan ikiye ayrılıp kısa kesilmiş, kuzguni siyah saçlar. Altına uzun, siyah bir etek, siyah bir tayt, siyah babetler; üstüne siyah boğazlı bir kazak giymiş, boynuna da dört beş zincir inci kolye takmıştı. Böyle bir kostümü ancak Ella gibi biri taşıyabilirdi.

“Billy! Gel bakayım buraya,” dedi sert bir sesle, oğlunu Alice’in üzerinden koparıp almaya çalışırken.

“Ella,” dedi Alice, Billy’yi bacaklarının altından tutup başını boynuna gömerken. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.” Yarnardönerlerin arasından ille de birini seçeceksin deseler Ella’yı seçerdi herhalde. Kız, eskiden beri sulu göz, dengesiz bir çocuk olmuştu; ama nedense Alice’le giysiler üzerine konuşmayı ve ikinci elcilerden aldığı, kuru temizleme masrafı kendi fiyatından daha pahalı olan antika kıyafetlerini göstermeyi de hep sevmişti.

“Benim burada olmam zoruna mı gitti?” diye sordu Ella.

“Ne? Hayır, canım.”

Frannie’nin emekliler köyünde düzenlenen Aile Yetenek Gecesi’ne gelmişlerdi. Karşılıklı iki tarafında tavana, yaydıkları sıcaklıkla ziyaretçileri bunaltıp, üstlerini başlarını çıkarmalarına neden olan elektrikli ısıtıcılar asılmış, ahşap zeminli bir salondaydılar. Yarım daire şeklinde dizilmiş plastik sandalyelerin önünde duran sahne, iyice yıpranmış kırmızı kadife perdelerin önüne konup bırakılmış bir tek mikrofonuyla epey acıklı bir görüntü teşkil ediyordu. Sahnenin hemen dibinde, bazılarına, diğerleriyle karışmasın diye kurdeleler bağlanmış boy boy yürüteçler, havaalanlarındaki bavullar gibi düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Salonun

yanına da; çiçekli vazolar, plastik bardaklar ve tabak tabak sandviç, kek ve reçelli kremalı pideler dizili, beyaz örtülü masalar konulmuştu.

Ön sıraları köy sakinleri çoktan doldurmuştu bile. En güzel kıyafetlerini giyip, yakalarına broşlarını takmış, ufak tefek, kırış buruş yaşlı kadınlar; saçlarını leke leke kafa derilerinin üstünde dikkatle bir yana taramış, V yaka süveterlerinin altına kravatlarını takmış, iki büklüm yaşlı adamlar. Bu ihtiyarlar sıcaktan memnun görünüyordardı.

Alice orta sıralardan birinde Frannie'yi gördü. Hemen yanında oturan ve beyaz gömleğinin üstüne giydiği parlak, puantiyeli yeleşle dikkat çeken, beyaz saçlı, güler yüzlü bir adamla hararetili hararetili bir şeyler konuşuyordu.

“Aslına bakarsan,” dedi Ella, Billy’yi nihayet Alice’in kollarından koparmayı başardıktan sonra, “arayıp gelmemizi annen istedi. Dediğine göre babamın sahne korkusu varmış. Bana pek inandırıcı gelmedi ya neyse. Diğerleri gelmek istemedi.”

Barb’ın, Nick’in kız kardeşlerini arayıp, sanki denklermiş gibi, gelmelerini istemiş olması gerçekten çok garipti.

Alice bu düşüncesi yüzünden kendini ayıpladı.

Neden denk olmayacaklarmış ki? İnsan bazen olmadık düşüncelere kapılıyordu işte.

Ama bir yandan da, derinlerde bir yerde (belki o kadar da derinde değil) kendi ailesini Nick’inkilerden hep biraz aşağıda görmüş olduğunu hatırladı. Love ailesi zengin doğu mahallesindendi. “Köprü’nün öbür yakasına nadiren geçerim,” demişti Nick’in annesi bir keresinde. Kadın cuma akşamları operaya giderken, Alice’in annesi aynı akşamlarda kilisenin salonunda tombala oynamaya giderdi (bazen eve fırın tepsisi ya da meyve sepetiyle döndüğü de oluyordu!). Love ailesinin çevresi genişti. Milletvekilleri,

aktrisler, doktorlar, avukatlar ve ismini duyduğunuzda bir yerden hatırlıyorum dediğiniz önemli insanlar tanıyorlardı. Anglikanlardı ve kiliseye Noel'den Noel'e giderlerdi ama onu da gösterişli bir etkinliğe dönüştürmeyi bilirlerdi. Nick ve kız kardeşleri özel okullara ve üniversitelere gitmişlerdi. En iyi barlar ve restoranlar onlardan sorulurdu. Sanki bütün Sydney onlarındı.

Oysaki Alice'in ailesi, mutlu mesut Hristiyanların, orta düzey yöneticilerin, muhasebecilerin, mali müşavirlerin ve haciz memurlarının yuvası, monoton kuzeybatıdandı. Alice'in annesi de nadiren geçirdi Köprü'nün öbür yakasına, ama onunki gider de kaybolurum endişesindendi. Şehre kalkan treni yakalamak bile onun için büyük bir olaydı. Alice ve Elisabeth, öğrencilerinin çoğunlukla doktor ya da avukat değil de hemşire ve öğretmen olduğu, mahallenin Katolik kız okuluna devam etmişlerdi. Her pazar ayine giderler; pederin kel kafasının hemen üstündeki duvara yansıtılan sözleri okuyarak cemaate eşlik ederler, mahallenin gençlerinin gitar çalışmalarını dinlerlerdi. Alice çoğu zaman, keşke şehrin batı mahallelerinin birinde otursaydık diye düşünürdü. Böylece sert ve ağzı bozuk mahalle kızları gibi olabilirdi. Belki ayak bileğine dövmeye bile yaptırırdı. Ya da keşke, kendilerine has aksanları olan şu göçmenler gibi olsaydık, derdi. O zaman birden fazla dil biliyor olurdu; annesi de kendi hamurunu kendi açar, makarnasını kendi yapardı. Ama hayır, bunların hiçbirisi değillerdi; onlar eski bir muhitin sıradan, sade Jones ailesiydiler.

Tabii Nick hayatına girip, Alice'in kendini enteresan ve egzotik hissetmesini sağlayana kadar.

"Bu günah çıkarma işi nasıl oluyor?" diye sormuştu Nick bir keresinde. "Her şeyi anlatmak serbest mi?" Alice'in, üstünde, Katolik okulunda giydikleri, diz altı, pilili eteğiyle çekilmiş fotoğraflarını görünce, "Şu anda seni fena halde arzuluyorum," diye fısılda-

damıştı kulağına. Alice'in annesinin çiçekli, saksılı salonunda oturuyorlardı; üstüne dantelli bir örtü serilmiş, kare şeklinde, kahverengi bir sehpa koymuştu annesi önlerine; üstüne pembe pembe şekerler serpilmiş, bol tereyağlı kurabiyelerden yiyor, çay içiyorlardı. "Bu ev ne zaman yapılmış?" diye sormuştu Nick, sanki Alice'lerin tek katlı, kırmızı tuğlalı evleri böyle saygın bir soruyu hak ediyormuş gibi. "Bin dokuz yüz altmış beşte," diye karşılık vermişti Barb. "Beş yüz paunda almıştık." Alice bile ilk defa öğreniyordu bunu! Nick'in sayesinde evlerinin bir *tarihi* olmuştu. Nick, Barb'ın anlattıklarını dinlerken saygılı bir şekilde başını sallamış, elektrik tesisatıyla ilgili yorumda bulunmuş, ev için övgü dolu birkaç söz sarf etmişti. Adam, annesinin antika yemek masasında taze incir ve keçi peyniri yiyip, şampanya içerken nasılsa burada da aynıydı. Alice'in ona hayranlığı bir kat daha artmıştı.

"Babam buraya geldiğinde bizim yanımızda mı oturacak?" Olivia'ydı soran. "İkiniz yan yana mı olacaksınız? Yan yana durun, olur mu? Böylece beni seyrederken birbirinize, 'İşte bizim kızımız bu kadar tatlı. Onunla ne kadar gurur duysak azdır!' diyebilirsiniz."

Olivia, üstünde balerin mayosu, tül eteği ve babetleriyle sahneye çıkmaya hazırdı. Makyajını Alice yapmış, Olivia'nın ısrarlarına dayanamayıp, her şeyden biraz fazla sürmüştü.

"Tabii ki yan yana oturacağız," dedi Alice.

"Sen dünyanın en gıcık insanısın Olivia," dedi Madison.

"Hayır değil," dedi Ella, Olivia'ya sarılarak. Sonra da Madison'ın uzun kollu, bordo bluzunu çekip, "Üzerinde çok güzel durmuş. Sana yakışacağını biliyordum."

"En sevdiğim bluzum bu," dedi Madison. "Annem yıkasa daha da sık giyeceğim ya neyse."

Alice, Ella'nın Madison'a bakışını, o yabani ifadesinin yu-

muşayışını seyretti. Anlaşılan, Nick'in kız kardeşi Alice'in çocuklarını seviyordu ve Billy'nin, hâlâ bonibon çıkar umuduyla çantasının başından ayrılmayışına bakılırsa Alice de onun küçük çocuğunu seviyordu. Birbirlerinin çocuklarına bu kadar yakın olmaları Alice'i duygulandırmıştı.

"Büyüyüp güzel ve zarif bir kadın olmuşsun," dedi Alice, Ella'ya.

"Şaka mı bu?" Ella yine sertleşmiş, yüzü yine kasılmıştı.

"Annem sana biraz garip gelebilir Ella Hala," dedi Tom. "Çünkü kafasına travmatik bir darbe aldı. İnternette bununla ilgili bazı yazılar bulup bastım, istersen okuyabilirsin."

"Canım babacığım!" diye bağırdı Olivia.

Nick salonun kapısından girmiş, gözleriyle içerideki kalabalığı tarıyordu. Üstünde pahalı bir takım elbise vardı ama gömleğinin yakasını iliklememiş, kravat da takmamıştı. Bu haliyle başarılı, seksi, orta yaşlı adamlara benziyordu. Önemli kararlar alan, insanların gözündeki yerini bilen ve artık, sunum yapacağı bir günün sabahı üstüne fıstık ezmesi dökmeyen bir adam olmuştu.

Nick çocukları görünce yüzü ışıldadı. Ve yanlarında Alice'in olduğunu fark edince de aynı ışık anında sönüverdi. Onlara doğru gelirken Olivia koşup kollarını beline doladı.

"Çocuklar, o kadar özledim ki sizi," dedi. Olivia'yı kucağına aldı, Tom'un saçlarını karıştırdı, Madison'ın omzunu okşadı.

"Baba, bil bakalım bizim evden burası kaç kilometre," dedi Tom. "Hadi tahmin et."

"Ee, on beş."

"Yaklaştın! Tam on üç kilometre."

"Hey ufaklık," dedi Nick, Ella'ya, her zamanki lakabıyla seslenerek. Ella da ona hayran hayran bakıyordu. Hiç değişmemişlerdi demek ki. "Ufaklığın ufaklığı, gel bakayım buraya!" Eğilip

Billy'yi de aldı kucığına. Şimdi bir kolunda Olivia, bir kolunda Billy duruyordu. Billy bu lafı sevmiş olacak ki, gülererek tekrar etmeye başlamıştı. “Ufaklığın ufaklığı! Ufaklığın ufaklığı!”

“Nasılsın Alice?” diye sordu Nick, gözlerini çocukların üzerinden ayırmadan. Ona bakmıyordu bile. Alice selamlama sırasında sonuncu olduğuna göre, bu grubun en az sevileniydi demek.

“İyiym, sağ ol.” *Her ne olursa olsun ağlama.* Garip bir şekilde Dominick'i özlediğini fark etti. En çok onu seven birini. İnsanların nefret ettiği biri olmak ve kendini adi, değersiz hissetmek ne korkunçtu.

Mikrofondan tanıdık bir ses geldi. “Bayanlar baylar, kızlar ve oğlanlar, Huzur Korusu Emekliler Köyünün Aile Yetenek Gecesi'ne hoş geldiniz. Rica etsem yerlerinize geçebilir misiniz?”

“Frannie!” dedi Olivia.

Frannie'ydi sahnedeki. Üstündeki mavi elbisesiyle çok hoş duruyordu. Mikrofon karşısında da ne kadar rahattı öyle.

“Hiç heyecanlı görünmüyor,” dedi Madison. “Ben olsam, karşımda bu kadar insanı görünce, korkudan şak diye düşer bayılırdım herhalde.”

“Ben de,” dedi Alice.

Madison dudak büktü. “Hiç de bile bayılmazdın.”

“Hayır, bayılırdım!” diye itiraz etti Alice.

Yerlerine geçerlerken ufak çapta bir kriz yaşandı. Çocukların üçü de babalarının yanında oturmak istiyordu; Olivia'nın, çağırıldığında rahatça sahneye çıkması için sıranın en başında oturması gerekiyordu, ama Olivia ayrıca Nick ve Alice'in yan yana oturmalarını da istiyordu; Billy ise Alice'in kucığında oturmak istiyordu ama Ella buna açıkça karşı çıkıyordu. Nihayet yerleştiklerinde Alice'in bir yanında Madison, diğer yanında Nick, kucığındaysa Billy vardı. En azından *çocuk* seviyordu onu.

Elisabeth nerede kalmıştı sahi? Alice kafasını çevirip etrafa bakındı. Geceye o da gelmeyecek miydi? Son anda fikir değiştirmişti belki de. Annesi aramış, tahlil sonuçlarının negatif çıktığını ve Elisabeth'in sesinin telefonda bir tuhaf geldiğini anlatmıştı. "Sarhoş gibiydi sanki," demişti Barb. Dino'nun doğurganlık bebeği hâlâ Alice'in çantasındaydı. Elisabeth görünce ona kızar diye korkuyordu. Peki ama, ya böyle yaparak Elisabeth'i bu sihirli güçten mahrum bırakıyorsa? Nick'in fikrini de almak lazımdı.

Yan gözle Nick'in sert duruşuna baktı. Ona hâlâ akıl danışıyor muydu acaba? Muhtemelen danışmıyordu. Muhtemelen Nick onu sallamıyordu bile.

Herkes yerleştikten sonra Frannie mikrofonu alıp, "İlk olarak Mary Barber'in torunundan 'My Heart Will Go On'u dinleyeceğiz," dedi.

Üstünde parlak, pullu bir kıyafet, yüzü boya küpüne daldırılmış ("Gördün mü bak anne!" diye fısıldadı Olivia, Nick'in üzerinden uzanıp Alice'e kızgın kızgın bakarak) küçük bir kız sahneye fırlayıp, göğsünü yaşlı bir kabare sanatçısı gibi şişirerek mikrofonun önüne geldi. "Tanrım," dedi Nick kısık bir sesle. Sonra kız mikrofonu iki eliyle tutup, heyecandan titreyen sesiyle şarkısını söylemeye başladı. Kız tizlere çıktıkça sesi daha da cırtlaklaşıyor, seyirci aynı anda hop oturup hop kalkıyordu.

Onun arkasından, ellerinde silindir şapkaları ve bastonlarıyla dans eden başka torunlar; onların arkasından birinin yeğeninin çocuğunun sihirbazlık şovu (Onları görünce, "Nasıl yaptığını biliyorum, haberiniz olsun," diye fısıldamıştı Tom) ve onun da arkasından küçük bir kuzenin jimnastik gösterisi geldi. Ella'nın oğlu sıkılınca kendince bir oyun yaratıp, kucaktan kucağa dolaşarak herkesin burnuna, çenesine dokunmaya başlamıştı. Burnuna dokunduğuna, "Çene," diyor, çenesine dokunduğuna, "Burun," diyor,

sonra kendi şakasına kahkahalarla gülüyordu.

Frannie nihayet çıkıp, “Şimdi de huzurlarınıza, benim manevi torunumun kızı Olivia Love çıkıyor. Bizlere, koreografisini kendi yaptığı ‘Kelebek’ adlı dans gösterisini sunacak,” dedi.

Alice korkuya kapılmıştı. Koreografisini kendisi yapmıştı demek. Bale okulunda öğrendiği bir şeyleri yapması gerekmez miydi? Yüce Tanrım, kesin berbat bir gösteri olacaktı. Elleri terlemeye başlamış, sahneye çıkacak olan kendisiymiş gibi gerilmişti.

“Hımmm,” dedi Olivia, yerinden kalkmadan.

“Olivia,” dedi Tom. “Senin sıran.”

“Benim biraz karnım ağrıyor,” diye karşılık verdi Olivia.

“Bütün iyi sanatçıların karnı ağrır tatlım,” dedi Nick. “Bu bir işaret sayılır. Harika bir performans sergileyeceğini gösterir.”

Alice, “İstemiyorsan çıkma...” diyecek oldu, Nick elini uzatarak susturdu onu.

“Bak, bir başladın mı karnında ağrı mağrı kalmayacak,” dedi Olivia’ya.

“Söz mü?” Olivia kafasını kaldırmış, güvenle bakıyordu ona.

“Sözümde durmazsam kuduz köpekler kovalasın beni.”

Olivia gözlerini devirerek, “Çok zevzeksın baba,” dedi. Sonra da sandalyeden inip, koridorda tül eteğini savura savura sahneye yürümeye başladı. Alice’in kalbi küt küt atıyordu. Ne kadar da küçüktü. Ne kadar da yalnız görünüyordu.

“Yapacağı hareketleri gördün mü sen?” diye fısıldadı Nick; gümüş rengi, küçük bir kameranın objektifini ayarlarken.

“Hayır... Yani sanmıyorum. Ya sen?”

“Yoo.” Olivia’nın merdivenlerden sahneye çıkışını izlediler.

“Galiba benim de karnım ağrımaya başladı,” dedi Nick.

“Benim de,” dedi Alice.

Olivia sahnenin ortasında, önce bir süre başı önünde, kolla-

rıyla kendini kucaklamış, gözleri kapalı halde durdu. Ardından, müzik başlayınca, yavaşça, önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Sonra kocaman kocaman esnedi, kıpırdanıp kıvranmaya başladı. Kozasından çıkmaya çalışan uyku mahmuru bir tırtıl olmuştu. Omzunun üstünden arkasına bakıp, bir kanat görmüş gibi şaşırdı, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Seyirciler güldü.

Evet, gülüyorlardı.

Alice'in kızı komikti, eğlenceliydi. Hem de herkesin önünde.

Olivia diğer omzunun üzerinden de bakıp sevinçle titredi. İşte kelebek olmuştu! Pırpır bir oraya bir buraya uçmaya, yeni kanatlarını denemeye başladı. Başta sendeleyip düşünüyordu ama yavaş yavaş alışıyordu.

Tamam, müzikle o kadar da uyumlu değildi; bazı hareketleri de biraz tuhaftı, ama yüzüyle takındığı ifadeler paha biçilmezdi. Alice'e göre, ki epey objektif olduğunu düşünüyordu, şimdiye kadar böyle eğlenceli, böyle tatlı bir kelebek görülmemiştir.

Müzik durduğunda Alice gururdan patlayacak gibi olmuş; yüzü gülümsemekten acımaya başlamıştı. Dönüp seyircilere baktı; herkes büyülenmişçesine alkışlıyor, herkesin yüzü gülüyordu. Belki biraz, diğer yeteneklerin gönlü kalmasın diye abartmıyorlardı (ayakta alkışlamıyordu mesela). Hatta bir kadının cep telefonu ile ilgilendiğini görünce çok şaşırdı. Kadın nasıl olmuştu da gözlerini sahneden ayırabilmişti?

"Tam bir komedyen," diye fısıldadı Alice, Nick'e.

Kamerayı indirip ona döndüğünde, Nick'in yüzünde de aynı mutluluk ve hayranlığın olduğunu fark etti.

"Anne. Ona biraz ben de yardım ettim," dedi Madison.

"Gerçekten mi?" Alice kolunu Madison'ın omzuna atıp kendine doğru çekti. Sonra da kısık sesle, "Kesin, biraz değil bayağı

yardım etmişsindir. Sen harika bir ablasın. Bana Libby Halanı hatırlatıyorsun.”

Madison bir an afalladıktan sonra, onu bambaşka bir hale sokan o muhteşem gülümsemesi belirdi yüzünde.

“Çocuklarımla hepsi mi yetenekli olur Tanrım,” dedi Alice, sesi titreyerek. Bu arada Madison neden o kadar şaşırmişti?

“Babalarına çekmişler,” dedi Nick.

Olivia koridorda dans ede ede gelip Nick’in yanındaki yerini alırken kendinden emin bir şekilde, kocaman gülümsüyordu. “İyi miydin? Harika mıydım?”

“Sen en iyisisin!” dedi Nick. “Bir ara dikkat ettim, herkes, Olivia Love da çıktı, biz artık gidelim diyordu.”

“Zevzek,” dedi Olivia kıkırdayarak.

Oturup dört gösteri daha izlediler. Birinde, köy sakinlerinden birinin orta yaşlı kızı sadece çok kötü olduğu için komik sayılabilecek bir komedi gösterisi sergiledi; bir diğerinde de küçük bir çocuk, Banjo Paterson’a ait bir şiiri okurken yarısında heyecanlanıp gitmeye kalkınca dedesi hemen sahneye fırladı ve şiiri birlikte tamamladılar.

Sonra Frannie tekrar geldi sahneye. “Bayanlar baylar, oğlanlar kızlar, bu hepimiz için gerçekten çok özel bir gece oluyor. Birazdan yemek faslına geçeceğiz, ama önce son bir gösterimiz daha olacak. Bu seferki de benim ailemin fertlerine ait. Hadi bakalım, alkışlar Barb ve Roger’a. Bizlere bir salsa gösterisi sunacaklar!”

Sahne karardı. Sonra tek bir spot ışık Alice’in annesini ve Nick’in babasını aydınlattı. İkisi de, üzerlerinde Latin kıyafetleriyle, hareketsiz duruyorlardı. Roger bir dizini Barb’ın bacaklarının arasına sokmuş, kolunu beline dolamıştı. Barb da geriye yaslanıp boynunu uzatmıştı. Roger, yüzünde teatral bir ifade, kaşlarını çatmış, başını Barb’a doğru eğmişti.

Nick boğazına bir şey takılmış gibi bir ses çıkardı. Ella da ona uyup boğulur gibi yaptı.

“Annanemle dedem televizyondaki tiplere benzemiş,” dedi Tom sevinçle. “Ünlü insanlar gibiler.”

“Alakası yok,” dedi Madison.

“Hayır, var!”

“Şşş,” dedi Alice ve Nick aynı anda.

Müzik başlayınca onlar da danslarına başladılar. İyiydiler; hem de ürkütücü derecede iyiydiler. Kalçalarını ustaca kıvrıyor, birbirlerine bir sarılıp bir ayrılıyorlardı. Utanmazca seksiydiler... hem de bunca yaşlı insanın önünde!

Acı veren beş dakikalık bir dansın ardından Roger mikrofonun önünde dururken Barb eteklerini yandan çekiştirip ayaklarını yere manalı manalı vurarak onun etrafında dönmeye başladı. Alice bir gülme krizinin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

“Millet!” dedi Roger, o radyo sunucusu sesiyle. Spot ışığı esmer alnında boncuk boncuk birikmiş ter damlalarını aydınlatıyordu. “Sevgili karımla birlikte, ayda iki kez salsa dersi verdiğimizizi duymuşsunuzdur. Bir yandan sıkı bir egzersiz yapıyor, bir yandan da eğlencenin dibine vuruyorsunuz! Şimdi, herkesin salsa yapabileceğini göstermek için seyircilerin arasından, daha önce hiç salsa yapmamış iki kişiyi sahneye davet edeceğim. Kim olsun, kim olsun...”

Spot ışığı seyircilerin arasında dolaşmaya başlamıştı. Alice ışığı takip ederken içinden, en azından yürümeyi becerebilen birilerini seçse bari diye düşünüyordu.

Derken ışık dönüp dolaşıp Alice’le Nick’in üstünde durdu.

“Evet, şurada, araba farı görmüş tavşan gibi donup kalmış iki arkadaşı alalım. Bence kurban olarak gayet iyiler, sen ne dersin Barb?” dedi Roger.

Olivia, Tom ve Madison piyangoda büyük ikramiyeyi yakalamış gibi sevinçle ayağa fırlayıp ellerini kollarını havaya savurmaya başladılar. “Evet, evet! Annemle babam olsun! Hadi!”

“Hayır, hayır! Başka birini seçin!” Alice paniğe kapılmış, çocukların ellerini indirmeye çalışıyordu. Daha önce hiç böyle bir şeye gönüllü olmamıştı.

“Bence de harika olur Roger,” dedi Barb sahnedeki yarışma programı hostesleri gibi sırtarak.

“O ikisini öldüreceğim,” dedi Nick sessizce. Sonra da ortalığa, “Kusura bakmayın! Belim sakat!” diye bağırdı.

Ama yaşlı insanlar bu numarayı yutmamıştı. Ne de olsa sakat bel konusunda usta olan onlardı.

“Beli sakatmış! Hadi oradan!” diye bağırdı yaşlı bir kadın.

“Amma da korktunuz be!”

“Oyunbozanlık etmeyin!”

“Merak etme baba, sahneye çıkınca ağrın mağrın kalmaz,” dedi Olivia tatlı tatlı.

“Sahneye, sahneye, sahneye!” diye bağırırmaya başladı ihtiyarlar, kendilerinden beklenmeyen bir enerjiyle.

Nick iç geçirip ayağa kalktı. Sonra da Alice’e baktı. “Hadi bir an önce çıkalım da bitirelim şu işi.”

Birlikte sahneye doğru yürümeye başladıklarında, Alice otururken beline kadar çıkmış olduğundan korkup eteğini çekiştirdi. Frannie ise ön sıradaki yerinde omuz silkip, ellerini, “benim haberim yoktu” anlamında havaya kaldırdı.

“Pekâlâ, şimdi yüzleriniz birbirine baksın,” dedi Roger.

Roger Nick’in, Barb da Alice’in arkasında duruyordu. Onların yönlendirmeleriyle Alice elini Nick’in omzuna attı, Nick de kolunu onun beline doladı.

“Yaklaşın birbirinize,” diye gürledi Roger. “Utangaçlık yok.

Şimdi birbirinizin gözlerine bakın.”

Alice çaresiz Nick’e baktı. Adamın yüzüne, seyircilerin arasından zorla çıkarılmış iki yabancılarımı gibi kibar bir ifade gelmişti. Alice acı çekiyordu.

“Hadi ama, biraz erkek gibi dur!” Roger oğlunun omzuna bir şaplak attı. “Kumanda erkekte olacak! Lider sensin. O seni takip edecek!”

Nick’in burun delikleri öfkeyle şişti.

Sonra ani bir hareketle elini Alice’in beline kaydırıp kendine doğru çekti. Kaşlarını da babası gibi çatmıştı.

Seyirciden bir alkış koptu.

“Gördüğünüz gibi, beyefendinin doğal bir yeteneği var,” dedi Roger. Alice adamın gözlerinde sevecen bir ifade okuyordu. Gösteriş budalası ihtiyarın tekiydi ama içinde bir kötülük yoktu.

“Pekâlâ, parmak uçlarında hafifçe kalkıyorsun!” dedi Barb, Nick’e nasıl yapılacağını göstererek. “Ve sağ ayak ileri, sol ayak geri, sağ ayakla başa dön, sola geri. Ağırlığını sola verirken sağla başa dönüyorsun. İşte böyle! İşte böyle!”

“Kalçaları da görelim!” diye bağırdı Roger.

Alice ve Nick ortalıkta fazla dans etmezlerdi. Alice zaten utangaçtı, Nick de dansa o kadar düşkün değildi; ama bazen evde, akşam yemeğinde şarap içtilerse, güzel de bir müzik varsa, bulaşık makinesini doldururken mutfakta dans ettikleri olurdu. Abartılı, beceriksizce bir dans olurdu bu. Dans etmeyi sevdiği için ve fena da dans etmediği için, ilk başlatan Alice olurdu genelde.

Şimdi de annesinden bakarak, vücudunun üst kısmını sabit tutup kalçalarını oynatmaya başlamıştı. Seyircilerin tezahüratlarının arasından bir çocuğun, muhtemelen Olivia’nın, “Hadi anneciğim!” diye bağırdığını duydu. Nick güldü. Alice’in ayaklarına basıp duruyordu. Barb ve Roger da şempanzeler gibi sırtıyorlardı.

Alice kalabalığın arasından kendi çocuklarının seslerini duyabiliyordu.

Aralarında hâlâ bir elektrik vardı. Alice bunu ellerinden anlıyordu, Nick'in gözlerinden okuyordu. Eski güzel zamanlardan kalma bir hatıra gibi de olsa, hâlâ bir şey vardı aralarında. Alice'in sevinçten başı dönmeye başlamıştı.

Sonra müzik durdu. "Bakın işte! Herkes salsa yapmayı öğrenebilir!" diye bağırdı Roger. Nick ellerini Alice'in belinden çekip sahneden indi.

Elisabeth'in ev ödevi

Aile Yetenek Gecesi'ne giderken yolda canım nasıl televizyon izlemek istedi, anlatamam.

House'un saatiydi. Dr. House'un, olmayacak tıbbi vakaları o küstah ve alaycı tavırlarıyla çözümünü seyretmek istiyordum. Dr. House benim için ne derdi acaba? Keşke sen de biraz onun gibi olsan Jeremy. Fazla iyi ve naziksin. Bazen canımı sıkıyorsun. İyi liğin kime yararı olmuş ki zaten. Sen de beni ara sıra derin ger çeklerle falan yüzleştirsen ya!

House muhtemelen, "Kısırsın işte, aş bunları," diyerek burun kıvırırdı. Sonra da gıcıklık olsun diye o bastonunu havada savurdu herhalde.

"Geri dönelim mi?" diye sordum Ben'e.

Fikrimi değiştirmek için fazla üstelemedi. Şu sıralar epey kibar ve düşünceli. Mutfak tezgâhının üzerinde duran evlat edinme formları gitmiş. Muhtemelen o saklamıştır bir yerlere. Geçici olarak tabii. Çünkü gözlerinde hâlâ bu fikrin pırıltısını görüyorum bazen. O hâlâ umutlu. Asıl sorun da bu ya. Benim umut edecek gücüm kalmadı artık.

Tahlil sonuçlarını alınca onu aradım ama telefonu açınca ona

söyleyecek bir lafım olmadığını fark ettim. O da bir şey söylemedi zaten. Muhtemelen ağlamamak için kendini zor tutuyordu. O hal-leri hemen anlaşıyor. Zihnini ele geçirmeye çalışan görünmez bir şeyle kavga ediyor gibi oluyor.

“Üstesinden geliriz,” dedi neden sonra.

Hayır, hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğiz, diye düşünsem de, “Tabii,” diye karşılık verdim.

Az daha içimden geçenleri de söyleyecektim de son anda vazgeçtim.

House’dan sonra *Medium*’u, ondan sonra *Boston Legal*’ı, ondan sonra da *Cheaters*’ı seyrettim. *Cheaters*’ı bilirsin; hani eş-lerini aldatan gerçek insanların peşine düşüyorlar, bulunca da ka-merayla karşılırlarına dikiliyorlar ya, o program işte. Tatsız, lüzumsuz, iğrenç bir program aslında. Aynı yaşadığımız bu dünya gibi tatsız, lüzumsuz ve iğrenç Jeremy.

Kuvvetle muhtemel, şu anda zihin sağlığım pek iyi değil.

Gösteri bittiğinde yetişkinler kalkıp plastik bardaklarla çay, kahve içmeye, kırıntılar dökülmesin diye avuçlarını altında tuta tuta kurabiye yemeye başladılar.

Bir torun ordusuysa neşeyle etrafta koşuşturuyor, salonun önünde duran tekerlekli sandalyelerle oynuyorlardı.

“Tekerlekli sandalyelerle oynamaları doğru mu?” diye sordu Alice, Frannie’ye, sorumlu yetişkin havalarıyla. O esnada Madison, Olivia’yla Tom’u bir sandalyeye oturtmuş, peşlerinden ittire-rek yarış yapıyordu.

“Tabii ki değil,” dedi Frannie iç geçirerek. “Ama baksana, bizim köy sakinlerinden katılanlar da var.” Gösteriden önce yan yana oturup konuştukları beyaz saçlı, parlak yelekli adamı işaret ediyordu. Adam bir tekerlekli sandalyeye oturmuş, tekerlekleri el-

leriyle ittiriyor, “Yakalayamazsınız kiii!” diye bağıırıyordu bir yandan da.

Frannie’nin yüzü gerildi. “Adam seksen beş yaşında; beş yaşında çocuklarla aşık atıyor.” Ardından bir an susup, “Dur bakayım, bizim gazete için birkaç fotoğraf çekeyim bari,” dedikten sonra oraya doğru gidip Nick, Alice ve Ella’yı baş başa bıraktı.

“Ne gösteriydi ama,” dedi Ella. Billy kucağında, başını onun omzuna yaslamış, başparmağını emiyordu. Bir an Nick ve Alice’e deney fareleriymiş gibi bakıp, “Böyle bir şey seyredeceğimi sanmazdım,” dedi.

“Babama bir ders vermek istedim,” dedi Nick, elindeki kurbiyeyi ağzına tıktırırken.

“Aç mısın?” diye sordu Alice, masaya göz gezdirerek. “Sandviç ister misin? Körili, yumurtalı olanlarından var, bak.” Nick körili, yumurtalı sandviç severdi.

Nick huzursuz bir şekilde boğazını temizleyip Ella’ya yan gözle bir bakış attı. “Hayır, sağ ol, bu yeter.”

Ella gözlerini dikmiş, onlara bakıyordu.

“Neden kız kardeşlerden bir tek sen geldin Ella?” diye sordu Alice. Yanardönerler genelde sürü halinde dolaşırdı.

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Ella, “onlar seninle aynı havayı solumak bile istemiyorlarmış.”

Alice şaşırmişti. “Hay Allah.” Aslında insanların üzerinde böyle şiddetli etkiler bırakmaya alışkın değildi, ama Yanardönerlere karşı öyle ya da böyle bir gücü olmasına sevinmişti. Güzel bir histi bu.

“Ella,” dedi Nick ayıplayarak.

“Sadece gerçekleri söylüyorum,” dedi Ella. “Ve de tarafsız kalmaya çalışıyorum. Büyükanne Love’ın yüzüğünü geri verirsen iş değişir tabii.”

“Ah! Hatırlattığın iyi oldu.” Alice çantasının fermuarını açıp bir mücevher kutusu çıkardı. “Ben de yanımda getirmiştim zaten. Al bakalım.”

Nick yüzüğü Alice’in elinden yavaşça aldı. “Teşekkür ederim.” Mücevher kutusunu bir süre, ne yapacağını bilmez bir halde avucunun içinde tuttuktan sonra pantolonunun cebine soktu.

“E hazır havaya girmişken,” dedi Ella, “diğer meseleleri de gündeme getirelim bari. Mesela hesap kitap işleri.”

“Ella, bu seni ilgilendirmez,” dedi Nick.

“Madem öyle neden velayet konusunda keçi gibi inat ediyorsun o zaman?”

“Ella, sen bu işe karışma dedim,” dedi Nick.

“Me-e-e,” dedi Alice.

Ella ve Nick dik dik baktılar ona.

“Siz keçi gibi deyince meleyesim geldi canım!” dedi Alice gülümseyerek. “Ya kusura bakmayın, öyle aklıma geliverdi işte.”

Billy başını Ella’nın omzundan kaldırıp, parmağını ağzından çıkararak, “Me-e-e!” dedi. Ardından, Alice’e bir gülücük attıktan sonra parmağını ağzına götürüp başını annesinin omzuna yasladı yeniden. Ella ve Nick’in adeta dilleri tutulmuştu.

“Şu çocuklara okuduğumuz kitaplardan bir şeydi galiba,” dedi Alice.

Bu, son zamanlarda daha sık olmaya başlamıştı. Aklına, böyle birdenbire, nereden geldiği belli olmayan tuhaf sözcükler, cümleler ya da şarkı sözleri geliyordu. On yılın hatıraları, aklının bir köşesinde, küçücük bir dolaba sıkışmış, ara sıra fırsatını buldukça böyle dışarı fırlayıveriyordu demek ki.

Dolabın kapağı daha fazla dayanamayıp açılabilir, Alice’in zihnini her an acı, tatlı yüzlerce hatırayla doldurabilirdi. Bir de bunu gerçekten isteyip istemediğine emin olabilseydi keşke.

“Geçen gün bir şeyi düşürünce ‘Ayyah kahyetsin!’ dedim. Nedir bilmiyorum ama bana çok tanıdık ve sevimli geldi. ‘Ayyah kahyetsin.’”

“Bebekken Olivia söylerdi böyle,” dedi Nick gülümseyerek. “Bir süre bizim de dilimize takılmıştı. Ayyah kahyetsin. Bak, unutmuşum. Ayyah kahyetsin derdi, değil mi?”

“Aranızda özel bir şey herhalde,” dedi Ella.

“Sen Billy’yi de alıp eve gitsene artık,” dedi Nick.

“Doğru,” dedi Ella. “Tamam o zaman. Seninle pazar günü görüşürüz.” Nick’i yanağından öptü.

“Pazar ne vardı ki?”

“Anneler Günü var ya. Sen de gelecekmişsin.”

“Ah, tabii ya. Geleceğim tabii.”

Nick sosyal hayatına Alice’siz nasıl devam ediyordu acaba? Nick’e hafta sonu ne yapacaklarını söylemek onun göreviydi. Adam şimdi kesin bir şeyleri unutup duruyordu.

“Hoşça kal Alice,” dedi Ella kısaca, onu öpmeye yeltenmeden. Bu 2008 yılında onu öpücüklere boğmaya niyeti olmayan ilk insan Ella olmuştu. “Yüzüğü geri verdiğin için sağ ol. Bu, ailemiz için çok anlamlıydı.”

Başka bir deyişle: *Sen artık ailemizden biri değilsin.*

“Bir şey değil,” dedi Alice. *Alın iğrenç yüzüğünüzü, başınıza çalın.*

Ella gittikten sonra Nick Alice’e dönüp, “Anlaşılan, hafızan hâlâ geri gelmemiş,” dedi.

“Pek sayılmaz. Her an gelebilir ama.”

“Çocuklarla aran nasıl?”

“İyi,” dedi Alice. Kayıp izin kâğıtları, yıkanmamış okul formaları, unutulmuş ev ödevleri, bilgisayar ya da PlayStation kavgalarında ne yapacağını bilemeyişi gibi ufak sorunlara girmeye gerek

yoktu. “Hepsi de çok tatlı. Sevimli çocuklar yapmışız.”

“Bilmem mi?” dedi Nick, yüzünü asarak. “Bilmem mi?” Bir an, yanlış bir şey söylemekten çekiniyormuş gibi durduktan sonra, “Onları sadece hafta sonları görebileceğimi düşünmek bu yüzden öldürüyor ya beni!” dedi.

“Bir de o mesele vardı, değil mi?” dedi Alice. “Şey, şayet barışamazsak çocukları yarı yarıya paylaşmamız gerekir, değil mi? Bir hafta sende. Bir hafta bende. Neden olmasın?”

“Ciddi olamazsın,” dedi Nick.

“Gayet ciddiyim,” dedi Alice. “Altına imzamı da atarım!”

“Tamam o zaman,” dedi Nick. “Avukatıma söylerim, halleder. Yarın sana kuryeyle gönderirim.”

“Olur.”

“Hafızan bir geri gelsin, böyle düşünmeyeceksin bak,” dedi Nick. “Ayrıca kesinlikle barışmak da istemeyeceksin. Her şeyine iddiaya varım.”

“Yirmi kâğıdına var mısın?” dedi Alice, elini uzatarak.

Nick elini tutup sıktı. “Varım.”

Elini elinin içinde hissetmek hâlâ hoşuna gidiyordu. Bu da bir işaret sayılmaz mıydı? Ondandır nefret ediyor olsa, vücudu da bir ipucu vermez miydi?

“Çamaşır odasında o kadını öpen adam Gina’nın kocasıymış meğer,” dedi Alice. “Sen değilmişsin yani.”

“Ah, şu meşhur çamaşır odası vakası.” Nick, bir elinde bastonu, diğer eliyle sandviç dağıtmaya çalışan yaşlı bir kadına gülümsedi. “O kadar zahmet etmişsiniz, almamak olmaz şimdi,” dedi bir sandviç alırken. Sandviğin körili yumurtalı olduğu Alice’in dikkatinden kaçmamıştı.

“O kadını senin öptüğünü söylediğimde bunu çok enteresan bulmuştun. Neden?” diye sordu Alice, bir sandviç de kendi alırken.

“Çünkü sana sürekli, ‘Ben Mike Boyle değilim,’ deyip dururdum da ondan,” dedi Nick. Ağzı sandviç doluyken bile anlaşıyordu sesindeki öfke. “Bir de kendini Gina’yla o kadar özdeşleştirmiştin ki, onun başına gelen her şey senin de başına gelir gibi oluyordu. Yani o kadını ben öpmüşüm gibi konuşuyordun. ‘Bütün erkekler hayvandır’ edebiyatına kaptırmıştın kendini.”

“Özür dilerim,” dedi Alice. Onun sandviçi salamlı, hardallıydı ve hardal tadı ona bir şeyler hatırlatmıştı. Zihninde sürekli uçup kaçan bir hatıra trafiğinin olması, uyurken bir sivrisineğin kulağının dibinde vızıldaması gibi bir şeydi. Kalkıp ışığı açsan kaçır; ışığı kapatıp yeniden yattığındaysa yine vızır vızır kulağının dibinde biterdi.

Nick peçeteyle ağzını sildi. “Özür dilemene gerek yok. Hepsi geride kaldı.” Durdu. Manasız gözlerle, Alice’in bilmediği, ortak geçmişlerine bakar gibiydi.

“Bazen düşünüyorum da, dördümüz ne kadar yakındık,” dedi sonra. “Ama sonra Mike ve Gina’nın evlilikleriyle ilgili problemler bizim yakamıza da yapıştı. Boşanmaları bulaşıcıydı sanki.”

“O halde çözelim bu problemleri,” dedi Alice. Bu aptal Mike ve Gina ne hakla hayatlarına girip, mikroplarını bulaştırmıştı ki onlara?

Nick gülümseyip başını salladı. “Şeymiş gibi konuşuyorsun...” O şeyin ne olduğunu bir süre düşündükten sonra bulup söyledi: “Gençmiş gibi.”

“Neyse,” diye devam etti bir suskunluğun daha ardından, “sebepten *sadece* Mike ve Gina değildi elbette. Böyle düşünsen fazla basite kaçmış oluruz. Belki de evlendiğimizde çok gençtik... Eee. Şöhret Olivia’yı bozmuş olabilir mi?”

Alice, Nick’in bakışlarını takip ettiğinde Olivia’nın sahnede olduğunu gördü. Mikrofonu ağzına yapıştırmış, gösterişli bir şe-

kilde şarkı söylüyordu, ama mikrofon kapalı olduğu için sesi duyulmuyordu. Tom da ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, mikrofonun kablosunun girdiği yeri bulmaya çalışıyordu. Madison ise ön sıradaki boş sandalyelerin birinde, beyaz saçlı tekerlekli sandalye yarışçısı adamın yanında oturuyordu. İkisi derin bir sohbete dalmışlardı.

“Son on yıla ait mutlu bir anını söylesene,” dedi Alice.

“Alice.”

“Hadi ama. İlk aklma gelen ne oldu?”

“Eee. Şey. Bilmiyorum. Çocukların doğumu olabilir. Çok mu basit bir cevap oldu? Doğumhanedeki hallerini söylemiyorum tabii. Onları o kadar sevmemiştim.”

“Sevmemiş miydin?” dedi Alice, hayal kırıklığı içinde. O anları, arkada bir film müziği çalıyor, Nick’le ikisi hem ağlıyor hem gülüyor şeklinde hayal etmişti. “Neden sevinmemiştim ki?”

“Galiba hep bir panik halinde olduğum, hiçbir şeye gücüm yetmediği ve sana yardım edemediğim içindi. Sürekli yanlış şeyler yapıp duruyordum.”

“Öyle olmadığına eminim.”

Nick, Alice’e bir bakış attıktan sonra yine kaçırdı gözlerini.

“Ve tabii etrafın kan içinde olması, senin çığlıklar atıp durman falan da var. Bak, Madison’ın doğumuna senin pısırik doktor yetişemeyince nasıl sinirlendiğimi anlatamam. Adamı o an elime verseler bir kaşık suda boğardım. Neyse ki ebe müthiş bir iş çıkarmıştı da, sorunsuz olmuştu her şey. Sahi, ebeyi hatırlıyor musun? Şu Spice Girls kızlarından birine ne kadar da benziyordu.”

Dalgın dalgın ellerine baktı. Alice, acaba deminden beri parmağının üzerinde, yüzüğün olması gereken yeri ovuşturup durduğunun farkında mıdır diye merak etti. Adam bunu huy edinmişti aslında; düşünürken yüzüğüyle oynar dururdu böyle. Şimdiyse yü-

züğü olmamasına rağmen aynı şeyi yapıyordu.

“Bir de Olivia’yı doğururken acil sezaryen yapmaları gerekmişti,” dedi Nick ellerini ceplerine sokarak. “O gün ciddi ciddi kalp krizi geçireceğim sandım.”

“Ne kötüymüş,” dedi Alice. Tabii bu Nick için olduğu kadar Alice için de geçerliydi.

Nick gülümseyip hayretle kafasını salladı. “Hatırlıyorum da, orta yerde düşer bayılırsam seni ve bebeği bırakıp benimle ilgilenmeye başlarlar diye nasıl da sıkıştım dişimi. *Ben şuracıkta bir köşede sessiz sakın öleyim*, diye düşünmüştüm. Hatta senin de öleceğini, çocukların yetim büyüyeceklerini falan bile düşünmüştüm. Bunu sana daha önce anlatmış mıydım? Anlatmış olmalıyım.”

“Mutlu anılardan bahsediyorduk hani.” Alice şaşkındı. Anlatılan hiçbir şeyi hatırlamadığı için, onca kan ve çılgılık ileride bir gün başına gelecekmış gibi korkmuştu bir an.

“Mutlu kısımları, her şey bitip ortalık sütliman olunca başlıyordu. Bebeği paketleyip kucağımıza veriyor, bizi baş başa bırakıyorlardı; biz de hangi doktorlara ve hangi hemşirelere uyuz olduğumuzdan konuşuyor, karşılıklı çay içiyor, bebeğe ilk defa alıcı gözle bakıyorduk. Parmaklarını falan sayıyorduk. Dünyaya küçük bir insan getirmenin büyüsünü yaşıyorduk.” Boğazını temizledi.

“Peki son on yıla ait en kötü hatıran hangisi?” diye sordu Alice.

“Ah, bak onun için aday çok,” dedi Nick, tuhaf bir gülümsemeyle. Alice bu gülümseme üzgün mü yoksa muzip mi bilemedi. “Ben söyleyeyim sen seç. Çocuklara, ayrıldığımızı söylediğimiz gün. Benim taşındığım gün. Madison’ın beni arayıp, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak eve geri dönmem için yalvardığı gece.”

Etraflarındaki herkes konuşup gülüşüyor, keyifle çaylarını

içiyorlardı. Alice bir an tepelerindeki ısıtıcılardan yayılan sıcaklığı hissetti. Kafasının tepesi erimeye, çikolata gibi yumuşamaya başlamıştı sanki. Madison'ın telefonda babasına yalvardığı anı hayal etmeye çalıştı.

Hemen o an telefonu bırakıp koşa koşa eve gelseydi ya! Birlikte, kanepede birbirlerine sokulup, balık ve patates kızartması yiyerek bir aile filmi seyredерlerdi. Mutlu olmak bu kadar zor muydu? Elisabeth ve Ben, bir aileleri olsun diye uğraşıp didinirken, Nick ve Alice avuçlarının içindekini paramparça etmişti.

Bir adım atıp yaklaştı Nick'e.

"Yeniden denememiz gerekmiyor mu sence de? Çocukların hatırına yani. Aslında sadece onlar için değil. Bizim için de tabii."

"Affedersiniz!" Mavimsi gri perma saçlı, kırış buruş güler yüzlü, yaşlı bir kadındı bu seferki. "Siz Nick ve Alice'siniz değil mi?"

Yaklaşıp, bir sır verecekmiş gibi eğildi onlara doğru. "Frannie'nin blogunu okuyorum ben. Hatta bir keresinde sizin durumunuzla ilgili bir yorum bile göndermiştim. Yorumumda ne yazdığımı bilmek ister misiniz?"

"Bizimle ilgili mi?" Nick dehşete kapılmış gibiydi. "Frannie'nin blogu mu var? Bilmiyordum. Yani Frannie bizim hakkımızda bir şeyler mi yazıyor?"

"Ah, o kadar da özel şeyler değil tatlım, merak etme." Yaşlı kadın nazik bir şekilde Nick'in kolunu tuttu. "Ama ayrıldığınızdan bahsettiğinde ben sizin birbirinize ait olduğunuzu yazmıştım. Çünkü fotoğraflarınızdan, aşkınızın sahici olduğunu anlamıştım."

"İnternete fotoğraflarımızı mı koyuyor bir de?" dedi Nick. "Bunu ben niye bilmiyorum?"

"Eyvah," dedi yaşlı kadın, elini ağzına götürerek. "İnşallah boşboğazlık etmemişimdir!" Alice'e döndü. "Senin hafızan geri

geldi mi canım? Biliyor musun, aynısı 1954'te bir arkadaşımın başına da gelmişti. Savaşın bittiğine bir türlü ikna edememiştik onu. Gerçi o sonradan kendi ismini bile unutmaya başlamıştı ama sende öyle bir şey olmaz umarım.”

“Olmaz,” dedi Alice. “Adım Alice. Alice. Alice.”

“Çocukların fotoğraflarını da koymuyordur herhalde,” dedi Nick.

“Ah, ne güzel çocuklar onlar,” dedi yaşlı kadın.

“Aman ne güzel. Katillere, tecavüzcülere açık davet,” dedi Nick.

“İnsanları, çocukları öldürsün diye davet etmiyordur ya,” dedi Alice. “Sevgili katiller, bakın yeni kurbanlarınız burada!”

“Ben çok ciddiylim. Gün gelir, bela bizi de bulur, ama bunu sana bir türlü anlatamadım. O gün Olivia'yı da kumsalda bu yüzden kaybettin zaten. Fazla rahatsın.”

“Ben mi rahatım?” dedi Alice hayret içinde. Olivia'yı kaybetmiş miydi gerçekten?

“Dediğim gibi, bela gün gelir bizi de bulur.”

Alice, “Tamam, bundan sonra unutmam,” deyince Nick, bir sivrisinek tarafından ısırılmış gibi buruşturdu yüzünü.

“Ne oldu?” dedi Alice. “Ben ne dedim ki şimdi?”

“Ablan da burada mı?” diye sordu yaşlı kadın Alice'e. “Ona da evlat edinmesini tavsiye edecektim. Şu Burma'daki kasırgadan sonra kim bilir kaç bebek yetim kalmıştır. Bizim zamanımızda çocukları kilise kapılarına bırakırlardı, ama artık öyle yapmıyorlar tabii. Ah, bak annen de orada.” Yaşlı kadın Barb'ı görmüştü. Barb, kostümü hâlâ üzerinde, elinde bir dosya, etrafına üşüşmüş hevesli ihtiyarları dinliyordu. “Ben de salsaya yazılacağım! İkinizden özendim!” dedi ve gitti yaşlı kadın.

“Lütfen Frannie'ye, benimle ve ailemle ilgili şeyler yazma-

sım kabul edemeyeceğimi söyler misin?” dedi Nick. O kasıntı, kendini beğenmiş ses tonu gelmişti yine.

“Kendin söyle!” dedi Alice. Nick, Frannie’ye adeta tapardı. Şimdi eski Nick olsa hemen Frannie’nin yanına gider; birlikte haremli bir tartışmaya tutuşurlardı. Aile toplantılarında da hep kafa kafaya verip politika konuşur, kâğıt oynarlardı.

Nick abartılı bir şekilde iç geçirdi. Sonra da yüzüne, dişi ağrımaya başlamış gibi masaj yapmaya başladı. Gözlerinin etrafındaki etleri yukarı kaldırıp kırıştırdı binaların çatılarına konan zebani heykellerine benzemişti.

“Öyle yapma,” dedi Alice, Nick’in kolunu tutup.

“Ne?” dedi Nick. “Allah aşkına, ne diyorsun sen?”

“Eyvahlar olsun,” dedi Alice. “İlişkımız nasıl oldu da böyle kavga dövüş bir hale geldi?”

“Ben gidiyorum,” dedi Nick.

“George ve Mildred’a ne oldu?” diye sordu Alice. Nick ona boş boş bakınca da, “Merdivenin başındaki aslanları kast ediyorum,” dedi hatırlatmak için.

“Ne bileyim ben!” diye karşılık verdi Nick.

“Ah Alice,” dedi Alice kendi kendine.

Aile Yetenek Gecesi önceki akşamdı. Şimdi sabah olmuş, çocuklar sağ salım okula bırakılmıştı. Alice çalışma odasındaki masaya oturmuş, hafızasını harekete geçirecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Az önce Bayan Bergen’in onunla neden konuşmadığını öğrenmişti mesela.

Sandalyede arkasına yaslandı, ayaklarını masaya kaldırdı ve iyice kaykılıp tavana baktı. “Ne akla hizmet yaparsın böyle bir şeyi?”

Anlaşılan, Alice yerel meclisin, onların sokakta beş katlı apartmanlar dikilmesine izin vermesi için lobi faaliyeti yürüten bir mahalle komitesinin aktif üyelerinden biriydi. Bayan Bergen ise buna karşı çıkan grubun başkanıydı.

Ayaklarını masadan indirip, dosyadan ikinci bir evrakı çıkarırken gücü kuvveti yerine gelsin diye çikolata yiyordu bir yandan da. (Kilere her türlü çikolatalı mamulü stoklamıştı. Çocuklar bunu görünce, çaktırmamaya çalışsalar da, sevinçten havalara uçmuşlardı.)

Yerel gazetede *RAWSON SAKİNLERİNİN SAVAŞI* başlığıyla çıkmış bir haber kupürüydü elindeki. Haberde ayrıca Bayan Bergen’in ve Alice’in fotoğrafları da vardı. Bayan Bergen’i ön bahçesinde, güllerin yanında, kafasında bahçıvan şapkası, elinde bir kahve fincanıyla çekmişlerdi.

Kırk yıldır Rawson Sokağı'ndaki evinde yaşayan ve yine aynı evde beş çocuk büyütmüş olan Bayan Beryl Bergen, "Bu teklif tam bir rezalettir. Bu güzel sokağımızın ruhunu ve tarihini bozmak istiyorlar," diyor.

"Çok doğru," dedi Alice yüksek sesle.

Gazetedeki fotoğrafında, şimdi oturduğu masada oturmuş; ciddi, profesyonel bir poz takınmıştı. Ve kesinlikle kırk yaşında gibi görünüyordu.

Kendi sözlerini homurdanarak okudu.

Muhite on yıl önce taşınan Bayan Alice Love ise, "Bu kaçınılmaz," diyor. "Sydney'de toplu taşıma araçlarına yakın, yüksek yoğunluklu yerleşim alanlarına ihtiyaç olduğu çok açıktır. Biz bu evi satın alırken imarın beş yıl içinde yenileneceği söylenmiş; emlağımızın yatırım potansiyelini ona göre değerlendirmiştik. Yerel meclis sözünde durmazsa çok insan mağdur olacaktır "

Ne? Neden bahsediyordu öyle? Bu eve yeniden imar olacak diye gelmemişlerdi ki; burada yaşlanacağız diye gelmişlerdi. Evi, yıkıp modern, ürkütücü apartman blokları diktin diye bir müteahhide satmak akıllarından bile geçmemişti.

Okumaya devam edip de son paragrafa geldiğinde nedense hiç şaşırmamıştı.

Alice Love, komitenin kurucusu Gina Boyle'un trajik ölümünün ardından Yeniden İmarı Destekleyenler grubunun başına geçmiştir.

Tabii ki. Gina. Lanet olası Gina.

Kararlı bir şekilde ayağa kalkıp mutfığa gitti. Yeni pişirdiği çikolatalı keki tezgâhın üzerinde soğumaya bırakmıştı.

“Size hiç bunlardan yaptım mı?” diye sormuştu önceki gece Alice çocuklara, yemek kitabındaki resmi göstererek. “Ben senden bir kere istemiştin,” demişti Olivia, “ama sen, bunların içi sırf şeker diye kızmıştın.” Alice “Ee ne olmuş şekerse?” deyince Olivia kıkırdayarak gülmüş, Tom ve Madison da birbirlerine endişeyle bakmışlardı.

Bir kap dolusu çikolatalı keki hiç düşünmeden kucaklayıp, hızlı adımlarla yan kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Alice’i görünce Bayan Bergen’in yüzündeki gülümseme anında soluverdi; kadın aradaki sinekliği bile açmaya tenezzül etmemişti.

“Bayan Bergen,” dedi Alice, onu hapishanede ziyarete gelmiş gibi sinekliğe yaklaşıp, “sizden çok ama çok özür dilerim. Korunç bir hata yaptım ben.”

Elisabeth’in ev ödevi

Bugün Perakendeci Kasaplar Derueği üyelerine, “Kanlı Canlı Satışlar İçin Doğrudan Pazarlama Teknikleri” adında bir seminer veriyordum.

Şaka yapmıyorum, çok ciddiyim. Doğrudan pazarlamadan, bir iş sahibi olan herkes yararlanabilir. Sen de dahil Jeremy.

Arabanızı en yakın telgraf direğine bindirmek mi istiyorsunuz?

Terapist Dr. Jeremy Hodges direksiyonu daha güzel yarımlara kırmanıza yardım edebilir. İlk 10 randevuya BEDAVA bir kutu antidepressan hediyemizdir

* * *

Ya da öyle bir şeyler işte. Biraz paslanmış mıyım ne?

Neyse, bu kasaplar bayağı sıcakkanlı, meraklı bir grup çıktı. Daha çok sektörel muhabbetler yapıldı ama sağlam sorular geldiği de oldu. (Ben de kasapları kırmızı suratlı, neşeli, saftirik adamlar sanırdım; meğer bu, daha fazla et satmak için başvurdukları bir numaraymış.) Seminer gayet iyi gidiyordu. İnsan kuzu pırzolayla ilgili bir broşüre şahsiyet katmaktan bahsederken intiharı falan düşünemiyor zaten.

Sonra bir ara, seyircilerin arasında hiç de kasaba benzemeyen birini gördüm.

Alice'ti bu. Son zamanlarda iyice değişti. Daha az makyaj yapıyor galiba. Saçları daha bir dağınık. Sürekli değiştirip değiştirip aynı kıyafetleri giyiyor ve sanırım gardırobundan, yıllardır görmediğim şeyleri çıkarmış. Bugün de altında uzun bir etek; üzerindeyse krem rengi, solup bozarmış bir bluz vardı. Bluzu beline taktığı geniş bir kemerin içine sokmuş, boynuna da Olivia'nın elbise dolabından hatırladığım, simli, püsküllü bir eşarp sarmıştı. Bu haliyle gerçekten çok tatlı görünüyordu Jeremy. Ve ben ilk defa, vücudunu formda tutmak için döktüğü paralar yüzünden ayıplamadım onu. Onu fark ettiğimde gülümseyip göz kırptı ve elleriyle, "Ben burada yokmuşum gibi devam et" dercesine yüzünü kapadı.

Nedense onu öyle görünce bir duygusallaştım. Hatta, Ryde Et Ürünleri'nden Bill'in posta masraflarıyla ilgili bir sorusunu cevaplarırken sesim bile titredi.

Alice ilk çay molasında yanıma gelip nefes nefese, "Ay, ünlü biriyle konuşacakmışım gibi heyecanlandım!" dedi. Alay ettiğini sanmıyorum. Söyledikleri çok hoşuma gitti.

"Frannie'nin dün geceki gösterisine neden gelmedin?" diye sordu sonra.

Az daha her şeyi anlatıyordum. Dilimin ucunda, çıktı çıkacak, bekliyordu lafım. Ama sonra düşündüm ki, söyleyeceklerim onun gerçek sorusuna cevap olamayacaktı ve de sonuçta her şeyi yanlış anlayacaktı.

Bu onun suçu değil tabii. Kim olsa yanlış anlardı.

Ama onun böyle bir tepki verdiğini görmek bile uçurumdan aşağı, deliler ülkesine doğru yuvarlanmam için yeterli olurdu herhalde. Son zamanlarda bıçak sırtında yaşıyorum.

Aslında senden bir randevu alsam, her şeyi tek tek anlatsam diye düşünmüyor da değilim Jeremy.

Ama hayır. Bütün bunları yüksek sesle söylemek istemiyorum. Şimdilik bekleyip neler olacağını görmek istiyorum galiba.

Hiçbir şey olmamış gibi yapıp kaçınılmaz sonu beklemek ve zamanı geldiğinde onun elinden kurtulmak. İstedğim budur işte.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Bugün herkes liman gezisine giderken ben tek başıma ötenazi paneline katıldım.

Panel fazlasıyla ilgi çekici ve bilgilendiriciydi. Üzerinde düşünecek o kadar çok konu vardı ki.

Tek sıkıntım, havanın çok güzel olmasıydı. Arkadaşlarımı suyun üzerinde, esintinin tadını çıkarırken hayal etmek biraz can sıkıcıydı.

Ama iyi ki de gitmişim!

Yerel üyemize **bu mektubu** yazdım. Bir okuyun bakalım, siz ne düşüneceksiniz.

Unutmadan söyleyeyim, X'le ilgili yorumlarınızı okurken hem çok utandım hem de kendimi aptal gibi hissettim. Adamın bana kur yapmaya çalışmadığına kesinlikle eminim. Yapıyorsa da utancımдан yerin dibine geçerim! Bizim yaşımızda gülerler adama! O günler çok eskide kaldı.

Bu arada Aile Yetenek Gecesi çok güzel geçti! **Bazı fotoğraflar koydum.** Torunumun küçük kızı Olivia kelebek gösterisiyle herkesin kalbini kazandı. Üçüncülük ödülünü de ona verdiler. (Yok, yok, ben jüride yoktum!) Kendini beğenmiş gibi görünmemek için iltifatları bile duymazdan geldim.

X uzunca bir süre oturup Alice'in en büyük kızı Madison'la sohbet etti. "Kız tam zekâ küpü," dedi sonradan. Öyle tabii.

Ayrıca bu Madison'ın kardeşi Tom'dan, benim PlayStation'da bayağı iyi olduğumu da öğrenmiş. Bana meydan okudu. Meğer o da torunuyla epey bir oynarmış. "Seni paspas yapıp yerleri sileceğim," dedi. Odasında PlayStation'ı da varmış. Akşam oraya gidiyorum. Bana yemek de yapacaktı.

İtiraf etmeliyim ki, o kadar da kötü bir adam değil.

Bu arada torunum Elisabeth için ciddi ciddi endişelenmeye başladım. Aile Yetenek Gecesi'ne gelmedi. Hiç böyle yapmazdı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama hamile kalayım derken hayatını mahvediyor.

Ha, bir de Alice'in hafızası hâlâ geri gelmedi. Onu Nick'le dans ederken görecektiniz! Aralarında neler olup bittiğini bilmesem barışma ihtimalleri var derdim.

YORUMLAR

AB74 diyor ki...

Bu herifin tek derdi seni yatağa atmak Frannie!

Modern Büyükanne diyor ki...

Son yorum iğrençti.

İyi Evlat diyor ki...

Selamlar! Blogunu yeni keşfettim ve eski yazılarından itibaren okumaya başladım. Harika bir blogun var! Ama maalesef birinci yorumcuya katıldığımı belirtmek isterim. Bu X denen adam senden hoşlanıyor! Neden olmasın ki?! Benim büyükannem de seksen üç yaşında delicesine aşık olup üçüncü evliliğini yaptı. Şişman kadın şarkısını söylemeden hiçbir şey bitmiş sayılmaz.

DallaslıDoris diyor ki...

X seni öpmeye çalışırsa ne yapacaksın Frannie? Sen de onu öpecek misin?

Frank Neary diyor ki...

Bayan Jeffrey, ben artık ayak altından çekileyim bari. Ama kalbimi fena halde kırdınız. (Hey, bu arada Bayan Pascoe'yla irtibat halinde olma ihtimaliniz var mı? Coğrafyaya girerdi hani. Onun iletişim bilgileri sizde var mıdır acaba?)

.

“Bak Tom, itfaiye arabası!” diye bağırdı Alice, kırmızı lambasını yakmış bir itfaiye arabası siren çalarak yanlarından geçerken. “Na nii! Na nii!”

Arkada heyecan içinde küçük bir surat görmek için döndüğü zaman fark etti arabada yalnız olduğunu. Zaten Tom itfaiye arabası görünce heyecanlanma yaşlarını çoktan geçmiş olmalıydı. Ama neyse, onun bebekliğini de hatırlamıyordu nasıl olsa.

Son zamanlarda bu istemsiz hafıza patlamaları, ya da her neyseler, birkaç dakikada bir olmaya başlamıştı. Garip, alışılmadık, sinirsel bir tik gibiydi bu. Az önce, Elisabeth'in seminerindeyken, çay molası sırasında kasaplardan birinin iki tane çikolatalı

bisküviyi aynı anda ağzına götürdüğünü görünce adamın kıllı kolunu tutup, “Yavaş ye, boğulacaksın!” dememek için kendini zor tutmuştu.

Kendini evde de sürekli bir yerlere giderken, çalışma odasına, mutfığa ya da salona geçerken yakalıyor, o anda oraya neden gittiğini bilmediğini fark ediyordu. Bir kez karşıya geçmiş, tam Gina’nın eski evine giderken yolda durup, “Hay Allah,” demişti kendi kendine. Telefonu açıp numaralar çeviriyor, sonra kimi aradığını bilmediğini fark edip hemen kapatıyordu. Bir keresinde de, okulda çocukların çıkmasını beklerken el çantasını bebek gibi kucasına alıp okşayarak, daha önce hiç duymadığı bir şarkıyı mırıldanmıştı. Geçen gece akşam yemeğinde bir kaşık yemeği Olivia’nın ağzına tıkmaya çalışıp, “Aç bak ne geliyor, aa, uçak geliyormuş,” demişti de Olivia korkuyla gözlerini kocaman açıp, “Biraz deliriyor musun ne canım anneciğim,” diye ayıplamıştı onu.

Hafızası her an geri gelebilirdi. İçinde bir yerlerde, gribin habercisi bir nezle ya da gıcık yapmış bir boğaz gibi, yürüdüğünü, tırmandığını hissedebiliyordu. Ama hâlâ, bu gerçeği kabullenmeli mi, yoksa ona karşı mı koymalı, bilemiyordu.

Şimdi Elisabeth’in seminerinden çıkmış, okul kütüphanesindeki bir etkinliğe yardım etmeye gidiyordu. Bunu her perşembe yaptığını öğrendiğinde, bu iyilikseverliğine kendi de şaşırmıştı.

Yolda Elisabeth’i düşündü durdu. Sahnede ne kadar da rahattı; kasapları güldürürken, onlara yapmaları gereken şeyleri anlatırken ne kadar da emindi kendinden. Mikrofonu tutuşunu gören de onunla doğmuş sanırdı. O kadar doğaldı yani. Ünlüler röportajlarda, karşılarında kamera yokmuş gibi nasıl rahat konuşuyorlarsa o da öyleydi. Ama sonra, Elisabeth’le molada sohbet ederlerken çok garip bir şey hissetti. Elisabeth sanki orada yoktu o anda; sanki Elisabeth’miş gibi yapıyordu. Sahnedeysen, Alice’le

konuştüğundan daha çok kendisi, daha sahici oluyordu sanki.

Alice ona başarısız tüp bebek tedavilerini sormaya bir türlü fırsat bulamamıştı. Geçen gece onu, Aile Yetenek Gecesi'nden döndüklerinde aramış, ama telefona Ben çıkmış, şu anda en sevdiği diziyi seyrediyor, bitince arasa olmaz mı demişti. Ama sonradan ona dönmemişti; haliyle isteyken de konuşamazlardı. Ablasının aklından neler geçtiğini bilmiyor olması ne kadar saçmaydı. Şu anda Elisabeth'in neler hissettiğini doğru düzgün tahmin bile edemiyordu. Kızgın mıydı? Harap halde miydi? Her şeyden sıkılmış mıydı, ne olmuştu?

Bu gece yine aramaya çalışacaktı; tabii zaman bulabilirse. Çocukları türlü aktivitelerine, kurslarına bıraktıktan; ev ödevlerine yardım ettikten (Ne çok ödevleri vardı öyle! Alice onlara yardım edeyim derken başına ağrılar giriyordu. Hatta geçen akşam Tom çantasından ödev kâğıtlarını çıkarıp gösterdiğinde resmen inlemişti. Bu hiç de profesyonel bir yaklaşım olmamıştı galiba.), yemeklerini pişirdikten, temizlik yapıp ertesi günkü beslenme çantalarını hazırladıktan, bilgisayar kavgalarını ayırdıktan sonra vakti kalırsa ya da kendinde o gücü bulabilirse arayacaktı Elisabeth'i.

Bu 2008 yılında hiçbir şeye zaman kalmıyordu. Zaman resmen kıymete binmişti. Oysaki 1998'de günler çok daha rahat, geniş geniş geçerdi. O zamanlarda ne güzel, sabahları kalktığında koca gün, önünde kırmızı bir halı gibi serilir, üstünde akşama kadar, güle oynaya, keyifle dolaşırdın. Ama şimdi zaman cimri mi cimriydi. Şu yarış arabaları gibi, ne zaman geldi ne zaman gitti anlamıyordun. Gece yatağa yatmadan önce örtüyü kaldırdığında, daha demin uyanmamış mıydım ben diye düşünüyordu insan.

Belki de bu hayata alışamadığı için böyle hissediyordu. Üç çocuk annesi, boşanmak üzere olan bir kadın olmaya alışamadığı için.

Bazı şeyleri farklı yapmaya çalışıyor, zamanı yavaşlatmak için çabalıyordu. Ama içinden bir ses, bu yeni Alice'in, hani şu çaçaron çaçaron konuşan Alice'in, yapılan değişikliklerden pek de hoşlanmayacağını söylüyordu.

Dün çocukları okuldan almaya gittiğinde Olivia mızızlanıp, "Kemana gitmek istemiyorum ben," demiş, zaten kemana gitmenin ne anlama geldiğini dahi bilmeyen Alice ise, "Tamam o zaman," deyip çocukları Dinos'a götürmüştü. Çocuklar yuvarlak bir masada oturup, bir yandan sıcak çikolatalarını içerken bir yandan derslerini yapmışlar; hatta Dino, Tom'un matematik ödevine yardım bile etmişti.

Sonradan cırtlak bir ses Alice'i arayıp, kendisine yirmi dört saat önceden haber verilmediği için keman dersinin parasını ödemesi gerektiğini söylemiş, Alice "Tamam o zaman," diye karşılık verince karşı taraf epey uzun bir süre susup kalmıştı.

Mesela, yine geçen gece, Aile Yetenek Gecesi'nden dönüşte Madison'ın saat on birde yatma kuralını bozup, okulda ertesi günkü "Farklı Kültürlerin Mutfakları Günü" için Karaorman Pastası yapmasına izin bile vermişti.

"Ama yardım etmek yok," demişti Madison, Alice'i en başından uyarıp. "Kendim yapmak istiyorum."

"Olur," demişti Alice de.

"Hep öyle diyorsun, sonra yine karışyorsun."

Bunun üzerine, "Bin dolarına bahse girerim ki parmağımı bile kıpırdatmayacağım," diye karşılık vermişti Alice elini uzatarak.

Madison da önce bir kalakalmış, sonra da o muhteşem gülümsemelerinden birini sergileyip kafasını sallamıştı.

"Benimle de bin dolarına iddiaya gir anne," demişti Tom.

"Benimle de!" diye bağırılmıştı Olivia. "Benimle de iddiaya gir anne!"

“Hayır, sıra bende,” demişti Tom. “Anne, şey, eee, dur biraz, iyi bir şey bulmam lazım.”

“İddiaya varım ki, beş dakika boyunca ellerimin üzerinde durabilirim!” diye bağırırmıştı Olivia. “Hayır, iki dakika! Yok, şunu bir dakika yapalım hadi!”

“Bin dolarına iddiaya varım ki bir milyona kadar sayamam!” demişti Tom. “Pardon yanlış söyledim, sayabilirim! Ama bak, sayarsam bin dolarını alırım ha!”

“Kimse bir milyona kadar sayamaz ki,” demişti Olivia ciddi bir şekilde. “Saymak bir hafta falan sürer herhalde.”

“Hayır sürmez,” demişti Tom. “Altmışa kadar saymak altmış saniye sürse... Ya da dur, tamam doksan saniye sürsün. Hesap makinesi neredeydi ya? Anne? Hesap makinesi nerede biliyor musun? Anne beni dinlemiyor musun sen?”

“Siz hep böyle yorucu musunuz?” diye sormuştu Alice. Bazen insanda akıl bırakmıyor, kafasının içinde ne var ne yoksa yiyip bitiriyorlardı.

“Genelde böyleyiz,” demişti Tom.

Elisabeth'in ev ödevi

Kasaplar gruplar halinde beyin fırtınası yaparak yeni fikirler bulmaya çalışırken ben de oturup iki hafta önceki embriyo naklini düşündüm.

Bir yıldır dondurulmuş halde bekliyordu.

Etrafı buz kaplı, minnacık, potansiyel bir insan.

Tüp bebek tedavisine ilk başladığım sıralar dondurucunun kapağını açıp, parmağımın ucuna küçük bir buz tanesi alır, dondurulmuş potansiyel çocuklarımın akıbetlerini düşünürdüm. Bir keresinde yedi tanesini birden dondurmıştık. Tam bir insan madeniydi aslında. Bu yüzücü olsun. Bu müzisyen. Bunun boyu uzun

olsun. Bu kısa. Bu tatlı ve utangaç bir tip olsun. Bu şakacı. Bu Ben'e çeksin. Bu da bana.

Ben'le sürekli bundan konuşurduk. Onlara telepatik destek mesajları gönderirdik. "Dayanın," derdik. "Çok üşümüyorsunuzdur inşallah," derdik.

Ama aradan zaman geçtikçe böyle konuşmaları da bıraktık. Süreçten iyice kopmuştuk. Her şey bilimin bir parçası haline gelmişti. Sevimsiz, tıbbi işlemler. Bilim artık şaşırtmıyordu bizi. Test tüplerinin içinde çocuklar yapıyorlar; ee, biz de biliyoruz. Ama bu inanılmaz bir şey! Ama bizim için inanılmaz falan değil!

Son seferinde geç kalınca, yasak yerden sağa döndük diye ceza yedik. Yasak yerden sağa dönmek benim fikrimdi, çünkü bir an önce yetişmek istiyordum. Ama sonuçta daha bile geç kalınca Ben çok kızdı. Polis, "İşareti nasıl olur da görmezsiniz?" deyince Ben'in ağzı yüzü bir yamuldu ki görecektin. Muhtemelen, "Hep onun yüzünden!" dememek için kendini zor tutuyordu. Polis de bir yavaş yazdı ki makbuzu, sanırsın ki geç kaldığımızı biliyor da o yüzden, bizi cezalandırmak için ağırdan alıyor.

"Hadi eve dönelim," dedim Ben'e. "Nasıl olsa bu sefer de olmayacak. Bu bir işaret işte. Paramızı boşuna çarçur etmeyelim."

O esnada daha pozitif, daha rahatlatıcı bir şeyler söylemesini beklerdim ama tabii ceza meselesi yüzünden canı burnundaydı. "Aman ne güzel!" dedi alaycı alaycı. "Ne kadar yardımcı oluyorsun!" Normalde bu kadar alaycı değildir.

Her neyse, meğer bu seferkinin de işe yaramayacağına inanıyormuş o da, sonradan fark ettim. Bir hafta sonra, tedavinin işe yarayıp yaramadığı daha belli değilken, o gidip Alice'in muzlu keklerini yemeye, evlat edinme fikrine heyecanlanmaya başlamıştı bile.

Teknisyen genç bir kızdı; yani neredeyse Madison yaşlarda

diyeceğim. Tedavi odasına girerken ayağı takıldı, az daha düşüyordu. Bu da pek iyiye işaret değildi galiba. Eyvah! Sizin embriyo vardı ya? O artık yok!

Koltuğa oturmuş, kocaman iğneyi bekleyerek bacaklarımı açmıştım ki, teknisyen kız ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveledi. “İşte embriyonuz burada,” dedi bu kez daha yüksek sesle. Belki de ilk defa yapıyordu bunu. Ben’le ikimiz ekrandaki potansiyel bebeğimize şöyle bir baktık. O da hiç var olamayan erkek kardeşlerine, kız kardeşlerine benziyordu. Küçükçe bir köpük. Büyükçe bir su damlası.

Haliyle, pek şaşıracak halde değildim. “Ah, inanılır gibi değil!” diyecek halde değildim. Aman bu anı unutmayayım, ileride çocuğuma da anlatırım diye düşünecek halde de değildim.

Nakli yapacak doktoru da tanıımıyordum bu arada. Benim sevgili doktorum, kızı bir Fransız avukatla evleniyor diye Paris’lerdeydi. Onun yerine bakan doktorsa uzun, sarkık suratlı bir adamdı ve fena halde muhasebecimize benziyordu; ki bu da büyük bir uğursuzluğun işaretiydi. (Doğru düzgün vergi iadesi alamıyorduz da!) Benim doktor normalde iş başındayken aklına geleni söyleyen geveze bir tiptir ama bu adamın işi bitene kadar ağzını bıçak açmadı. Nihayet ultrasonda embriyoyu gösterirken, “Güzel. Tam olması gereken yere oturmuş,” dedi, benim rahmim bir bilgisayar oyunuymuş gibi.

Ama ultrasonda o da diğerleri gibi duruyordu. Çok uzaklardan göz kırpan bir yıldız gibi.

Ve ben böyle fazla göz kırpmayacağını biliyordum.

Ultrason ekranından kafamı çevirip Ben’e baktım; o da boş gözlerle, kendi ellerini incelemekle meşguldü.

Hiçbir yerden hayırlı bir işaret gelmiyordu yani.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Kasaplar beyin fırtınasını bitirdikten sonra sahneye çıkıp, sanki başından beri planımız buymuş gibi, bundan sonrasını asistanım Layla'nın devralacağını bildirdim.

Layla yüzünde şaşkın bir ifadeyle ayağa kalkınca kasaplar heyecanla alkışladılar onu. Bense sahneden inip çıktım. Göz kırıp duran o yıldızı lanet olası kafamdan atamıyordum.

Alice okulun kütüphanesine doğru yürürken Dominick'le karşılaştı. Adamın yüzü allak bullak olmuş, endişeyle gerilmişti.

"Alice," dedi, "seni odamın penceresinden gördüm. Deminden beri telefonla ulaşmaya çalışıyorum."

"Kusura bakma," dedi Alice. "Telefonu şarj etmeyi sürekli unutuyorum. Hafızam işte!"

Dominick gülümsemiyordu. "Nick'i de aradım," dedi. "Yolda, geliyor."

"Nick'i mi aradın? Neden ki?" Yoksa ona meydan okuyup düelloya mı davet edecekti? (Ama Nick artık onu istemediği için düelloya da yanaşmazdı. Sıkıntı yok dostum, al senin olsun falan derdi herhalde.)

"Bir sorun var," dedi Dominick. "Madison'la ilgili ciddi bir sorun."

Elisabeth'in ev ödevi

Seminerden ayrıldıktan sonra Ben'den telefon geldi. Sesi zımpara gibi geliyordu.

"Bana neden söylemedin?" dedi.

Telefonu kapattım.

Ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

“O iyi mi?” Alice’in içine öyle bir korku düşmüştü ki, dizleri fena halde titremeye başlamış, ayakta durabilmek için Dominick’in koluna girmek zorunda kalmıştı.

“Ah evet, ya kusura bakma.” Dominick belli belirsiz gülümseyip Alice’in sırtını sıvazladı. “Fiziksel olarak bir şeyi yok. Ama yine olay çıkardı ve bu seferki görmezden gelinecek gibi değil.”

“Yine olay mı çıkardı dedin?”

“Zorbalık.”

“Biri Madison’a zorbalık mı yapmış?” Bunu yapan her kimse oracıkta boğazına sarılacaktı. O çocuğun ailesine de bir çift lafı vardı elbette. Sultani’ye zarar veren her kimse, çiğ çiğ yiyecekti. Öfkeden başı dönmüş, gözleri kararmıştı.

“Alice,” dedi Dominick. Biraz sertleşip, okul müdürü kıvamına gelmişti şimdi. “Zorbalığı yapan Madison’ın kendisi.”

“Madison kimseye zorbalık yapmaz.” Kızını tanıyordu. Tanıyalı beş gün olmuştu belki, ama tanıyordu onu.

Evet, bazen huysuzluk edebiliyordu ve onunla uğraştıkları zaman kardeşlerine karşı biraz şey... agresif olabiliyordu ama kardeşler arasında böyle şeyler olması normaldi (değil miydi yoksa?). Aslında tertemiz bir kalbi vardı. Olivia’nın kelebek dansına nasıl da yardım etmişti. Geçen gün de Tom’un coğrafya ödevine yardım etmişti. Tamam, Tom canını sıktığı için kavga çıkartmış, sonunda Madison onun yanından gözleri yaşlı, ayaklarını vura vura ayrıl-

mış, Tom da babasının minyatür bir versiyonu gibi eliyle alnına vurarak gözlerini devirmişti ama yine de... Alice'in kızı kimseye zorbalık yapmazdı, yapamazdı.

"Hafızan hâlâ geri gelmedi mi?" diye sordu Dominick çekinerek.

"Pek sayılmaz," dedi Alice.

"Peki o zaman bak, bu Madison'la yaşadığımız ilk sorun değil. Daha birkaç gün önce, küçük bir çocuk, Madison'la münakaşa ettikten sonra hastanelik oldu."

Eyvah, diye düşündü Alice. Kate Harper'ın spor salonunda sözünü ettiği "küçük olay" buydu demek ki.

"Gina'nın ölümünden sonra, üstüne üstlük bir de boşanma meselesi çıkınca bazı problemler yaşamaya başladığının farkındayım," diye devam etti Dominick, alnı endişeyle kırışmış halde. "Ama Alice, kusura bakma ama, bu gerçekten... ah." Adam, Alice'in arkasında birini görünce susmuştu. "Zaten şey de geldi... şey yani..."

Alice dönüp baktığında Nick'in onlara doğru gelmekte olduğunu fark etti. Üstünde takım elbisesi vardı ve cep telefonuyla konuşuyordu. İş adamı, önemli adam havaları, rahatsız edilmek istemiyorum tavırları okulun oyun bahçesinde, hele bir de yakındaki bir sınıftan şarkı söyleyen çocuk sesleri gelirken fena halde sırtıyordu.

Dominick, Alice'le göz göze geldi. "Zor bir durum."

"Evet."

Nick yaklaşınca konuşmaları da duyulmaya başlamıştı. "O zaman iki milyon verelim. Hoşuna gitti mi? Harika. Bay bay." Telefonu bir eliyle kapatırken Alice ona, "Ah Nick, tatlım, hıyarlık etmeyi bırak," demek istedi.

"Dominick'ti değil mi?" dedi Nick, elini uzatarak.

“Evet, merhaba. Nasılsınız?” dedi Dominick. Nick’ten neredeyse yirmi otuz santim uzundu ve onun yanında genç irisi bir okul çocuğu gibi duruyordu. Alice ona sarılmak istedi; ama Nick’e de sarılmak istiyordu. İkisi de yetişkin vücutların içine hapsolmuş küçük çocuklara benziyorlardı.

“İkimizi de aradığınıza göre önemli bir şey olmalı,” dedi Nick sertçe.

“Evet,” dedi Dominick, benzer bir sertlikle. “Madison, Chloe Harper’ı makası saplamakla tehdit etmiş. Ayrıca kızın saçını kesmiş ve kafasını da pastaya batırmış. Onu, en azından okul tatil olana kadar uzaklaştırmak zorundayım. Bence bir psikologa görünse iyi olur.”

“Anladım,” dedi Nick. Az önceki kasıntı havalardan eser kalmamış, iyice sönüp kumandayı Dominick’e kaptırmıştı.

“Hikâye bundan ibaret olamaz,” dedi Alice. “Ne yaptıysa mutlaka bir nedeni vardır.”

“Nedeninin bir önemi yok,” dedi Dominick biraz kendini beğenmiş bir şekilde. (Bir sevgili adayı için fazla abartılı değil miydi bu?) “Buna müsamaha gösteremeyiz. Ayrıca Kate Harper’ın böyle bir şeye nasıl tepki göstereceğini de tahmin edebilirsiniz. O da bira-razdan burada olur zaten.”

Demek ki Chloe o iğrenç Kate Harper’ın kızıydı. Tabii ya! Şimdi anlaşıyordu.

“O halde biz de, ne bileyim, bunu telafî etmenin bir yolunu buluruz,” dedi Nick iç geçirerek.

“Bu meseleyi parayla çözebileceğinizi sanmıyorum,” dedi Dominick. *Küt!*

“Ben öyle demek...”

“Neyse artık, kızları odama çağırttım,” diye araya girdi Dominick.

Alice ve Nick yaramazlık yapmış çocuklar gibi süklüm püklüm arkasına takıldılar. Alice Nick'e "Ne korkunç değil mi?" gibisinden bir mimik yapınca Nick de yüzünü ekşitti.

Dominick'in odasında Madison ve diğer kız masanın karşısında oturuyorlardı. Diğer kız, öne arkaya sallanıyor, "Ben ağlamayayım da kim ağlasın," der gibi hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Alice kızın kucağındaki sarı, uzun saç örgüsünü görünce dehşete kapıldı. Yüzü gözü, okul forması da çikolataya, kremaya ve kiraza bulanmıştı.

"Ah Madison," dedi Alice kendini tutamayıp. "Bunu *nasıl* yaparsın?"

Madison'ın yüzü bembeyaz kesilmişti; ama gözleri hâlâ öfkeyle yanıyordu. Ellerini yumruk yapıp kucağında birleştirmiş, gayet sakın ve dimdik oturuyordu koltukta. Bu haliyle, sorgulanmak üzere karakola getirilmiş küçük bir psikopat katile benziyordu.

"Senden bunun hesabını soracağım küçük hanım," dedi Nick. Alice bu lafına gülmek için kendini zor tuttu. Kötü bir tiyatro piyesinde kızgın babayı oynayan amatör bir oyuncu gibi konuşmuştu.

Madison hiçbir şey söylemedi.

"Annene babana olanları anlatmak ister misin?" dedi Dominick.

Madison işkencecilere devlet sırlarını söylememekte kesinlikle kararlı bir casusmuş gibi öfkeyle kafasını salladı.

"Hiçbir şey söylemiyor," dedi Dominick, Alice'e dönüp.

Diğer kız, yanaklarından aşağı yaşlar akarken, saç örgüsünü havada sallayarak, "Şu saçımın *haline* bakın. Annem seni *öldürecek* Madison Love. Saçım ne kadar *güzeldi* oysaki. Şimdi eski haline gelene kadar yıllarca uzatmam gerekecek. Aynı uzunluğa anca

kırk yaşında gelir herhalde. Kıskançlıktan *çatladığın* için yaptın bunu değil mi?” Sesi korkudan titriyordu. “Bir *özür* bile dilemedin.”

“Tamam Chloe,” dedi Dominick. “Biraz sakinleşelim.”

“Madison, Chloe’den özür dileyeceksin,” dedi Alice, daha önce kendinden duymadığı aksi ve öfkeli bir sesle. “Hemen şimdidi.”

“Affedersin,” diye homurdandı Madison.

“Bu sayılmaz!” diye sızlandı Chloe, Alice ve Nick’e bakarak. “İçten söylemiyor! Annem gelsin de gör sen!”

“Hayır,” dedi Dominick. “Onu beklememize gerek yok. Bay ve Bayan Love, Madison’ı da alıp gidebilirler.” Sonra da Madison’ın önünde diz çöküp, gözlerinin içine bakarak, “Madison, bugünden itibaren okuldan uzaklaştırılmış bulunmaktasın,” dedi. “Böyle davranırsan bu okulda yerin olamaz, anlıyor musun? Bu yaptığın çok ama çok ciddi bir suçtur.”

Madison başını salladı. Yüzü şimdi beyazdan kırmızıya dönmüştü.

“Peki o zaman.” Dominick ayağa kalktı. “Git çantanı al; annenle baban dış kapıda seni bekliyor olacaklar.”

Madison odadan bir hışımla çıkıp gittikten sonra Chloe yeniden göz yaşlarına boğuldu.

“Tamam Chloe,” dedi Dominick bezgin bir şekilde. “Annen birazdan gelir. Sen burada bekle.”

Nick ve Alice’i dışarı çıkardıktan sonra odanın kapısını kapattı.

“Şimdi Kate’le karşılaşmanızın manası yok. Özellikle de böyle bir durum söz konusuysen,” dedi. “Bence Madison’ı alıp eve götürün ve onunla konuşup aklından neler geçtiğini anlamaya çalışın. Ben onu acilen bir psikolojik danışmana götürmenizi tav-

siye ederim. Hatta, isterseniz birilerini ayarlayabilirim.” Bir yerlerden topuklu ayakkabı tıkırtıları geliyordu. “Bu gelen kesin Kate’tir. Gidin hadi.” Onları gizli polisten korumaya çalışıyormuş gibi eliyle kışaladı. “Kaybolun.”

Nick ve Alice aceleyle okul bahçesini geçip dış kapıya gittiler. Nick nefes nefese kalmıştı ama Alice’te bir şey yoktu. Ondan çok daha formdaydı.

“Ne berbat bir durum,” dedi Alice. “O çocuğun saçını kendim kesmişim gibi utandım. Ya pasta olayına ne demeli! Pastayı yapmak için o kadar da uğraşmıştı. Zavallı kız.”

“Chloe mi?” dedi Nick.

“Hayır, Madison,” dedi Alice. “Chloe’den bana ne?”

“Alice, kızımız onu makas saplamakla tehdit etmiş.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Alice.

Nick cep telefonunu çıkarıp açtı. “Bu uzaklaştırmamanın bir işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi sonra, telefonun ekranındaki bir şeye bakıp kaşlarını çatarak. “Herkesin eli kolu bağlanmış; ne yapacağını bilmez halde sanki. Sorumluluk bizde kalmasın da kim ne yaparsa yapsın der gibiler.” Kafasını kaldırıp Alice’e baktı. “Sevgiline laf ettiğimi sanmayasın sakın.”

“Okul yönetmeliği böyle diyor herhalde,” dedi Alice, karmaşık duygular içinde. Kendini, bir yandan Dominick’i savunmak zorunda, bir yandan da aldatılmış hissediyordu. Okul müdürünü öpünce böyle uzaklaştırmaya gibi meselelerden de muaf olmaları gerekmiyor muydu?

“Neyse,” dedi Nick saatine bakarak, “ben ofise dönüyorum. Bu meseleyi daha sonra konuşuruz. Onun için nasıl bir ceza düşünüyorsun bilmiyorum ama kesinlikle ağır bir ceza...”

“Nasıl yani?” dedi Alice. “Bence onunla hemen şimdi konuşmamız gerekiyor. Hep birlikte.”

Nick şiddetle irkildi. “Şimdi mi? Benim de mi olmamı istiyorsun?”

“*Herhalde* istiyorum,” dedi Alice. “Bence onunla bir gezintiye çıkalım. Öyle hemen cezalandırmaya falan girişmeyelim. Ceza lafını duymaya bile dayanamıyorum.”

“Ah, tabii ya, hatta bir de ödül verelim. ‘Aferin kızım,’ deriz. ‘Ne kadar iyi bir kuaför olacağını gösterdin,’ deriz.”

Alice kıkırdayarak güldü. Nick gülümsedi. Güneş dosdoğru yüzüne vuruyordu. Bir elini gözlerine siper edip, “Hafızan geri geldi mi diye sormama gerek yok. Zamanı geldiğinde anlarım nasıl olsa,” dedi.

“Nasıl anlarırmışsın bakalım?”

“Bana bakışlarından. Hafızan bir geri gelsin, bu yüzünden okunur olacak.”

“Sana zehir dolu bakışlar mı atacağım?” dedi Alice.

Nick acı acı gülümsedi. “Aşağı yukarı öyle bir şey.” Sonra yeniden saatine baktı. “Öğlen bir toplantım var. Ama gerekirse ileri de atabilirim.” Kararsız gibiydi. “Yani şimdi onu alıp arabayla bir yerlere mi gidelim diyorsun?”

“Buna neden şaşırdın ki?” diye sordu Alice.

“Normalde hemen ipleri eline alır, beni de ayakaltında istemediğini söyleyip kovardın.”

“Mahalleye yeni bir Alice taşındı,” dedi Alice.

“Doğru diyorsun.” Nick tam bir şey daha söyleyecekti ki, durup Alice’in arkasına baktı. “İşte, bizim küçük haydut da geliyor.”

Madison, başı önünde, bir eliyle sapından tuttuğu okul çantasını yerde sürüye sürüye onlara doğru geliyordu.

“Kiminle gidiyorum?” diye sordu yanlarına geldiğinde, ikisinin de gözlerine bakmamaya gayret göstererek.

“İkimizle,” dedi Alice.

“İkinizle mi?” Madison kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı onlara. Korkuya kapılmış gibiydi.

“Gel buraya,” dedi Alice.

Madison, başı hâlâ önünde, süklüm püklüm önüne gelip durdu. Alice onu kendine çekip sarıldı.

“Bu meseleyi birlikte çözeceğiz,” dedi Alice sakince. “Sen, baban ve ben birlikte oturup dondurma yiyecek, meselenin ne olduğunu konuşacağız.”

Madison bir an şaşkınlıktan nefessiz kaldıktan sonra göz yaşlarına boğuldu.

Elisabeth'in ev ödevi

“Televizyonu kapat,” deyip duruyor.

Ben de her seferinde, “Sonra,” diye karşılık veriyorum.

Az önce gelip kendi kapatınca, canımı acıtıyormuş gibi, avazım çıktığı kadar bağırımaya başladım.

Evet, biraz abartılı oldu gerçekten. Sonradan kendimden utanırım muhtemelen.

Ama yaptığı gerçekten de canımı acıttı. Televizyon kapanır kapanmaz yayılan o uğultulu sessizlik kulak zarlarıma ciddi ciddi zarar veriyordu.

O da muhtemelen komşular polisi arar diye korkuyordu. Ne de olsa, aile içi şiddet uyguladı diye kelepçelenip evden sürüklene sürüklene çıkarılmaya aday bir tipi var. Sonunda mecbur kalıp yeniden açtı televizyonu.

Şimdi Oprah'yı seyrediyorum. Heyecan verici yeni bir diyetten konuşuyorlar. Seyirciler heyecanlı. Ben de heyecanlıyım J. Belki ben de denerim. Notlar bile alıyorum.

Manly'nin liman tarafındaki kumsalda, feribot iskelesinin yakınlarında, bebekken Madison'ı uyutmak için gece boyu araba sürüp sabah bir kahve içmek için geldikleri yerde oturuyorlardı.

Piknik örtüleri bile aynı mavi beyaz kareli örtüydü. Nick'in arabasının bagajında bir köşede ne zamandır duruyordu demek ki. Maviler biraz solmuştu ama Alice elini gezdirdiğinde aynı pütürlü hissi alınca mutlu oldu.

"Bu örtüyü nereden almıştık?" diye sordu Alice, otururlarken.

"Bilmem," dedi Nick. Sesi biraz cılız çıkmıştı. "İstersen sende kalabilir. Arabada olduğunun bile farkında değildim."

Ah, Tanrı aşkına. İstiyorum dememişti ki. Hayatları ne kadar aptal bir mücadeleye dönüşmüştü böyle. Sanki boşanma akdine piknik örtüsünü de yapacaktı.

Madison örtünün üzerine çöküp dizlerini kollarının arasına aldı, başını öne eğip saçlarını sarkıttı. (Alice bir an kızın saçlarını kırt diye kesmek istedi. Kısa daha güzel olurdu. Hatta bunu "ceza" niyetine de yapabilirdi! *Sen o kızın saçını kesersen ha! Ben de seninkini keseyim de gör!*)

Madison okul bahçesinde ağlamaya başladığından beri ağzını açıp tek söz etmemişti. Nick pırıl pırıl arabasının direksiyonuna geçmiş, cep telefonu ile konuşup durmuştu. Gülmüştü. Karşı tarafı dinlemişti. Ara sıra kısa kısa talimatlar vermişti. "Ben bunu bir düşüneyim," demişti. "Bu berbat bir fikir," demişti. "Aferin size. Harika bir haber bu," demişti. Tam bir patron olmuştu.

"İşini seviyor musun?" diye sormuştu Alice, bu telefon görüşmelerinin arasında bir fırsatını bulup.

Nick ona yan gözle şöyle bir baktıktan sonra, "Evet," demişti. "Hem de çok seviyorum."

"Ne güzel," demişti Alice de, onun adına sevinerek.

Nick ise tek kaşını alaycı bir şekilde havaya kaldırıp, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sormuştu.

“Tabii ki,” diye karşılık vermişti Alice. “Neden ki?”

“Hiç,” demişti Nick. Alice, Madison’ın arka koltukta dikkatle onları dinlediğini fark etmişti.

Nick az önce telefonunu kapatmış, ceketini, kravatını da arabada bırakmıştı. Şimdi de ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyordu. Alice onun kumlara gömülen çıplak ayaklarına baktı. Adamın ayakları, kendi ayaklarıymış gibi tanıdık gelmişti ona. Her ne kadar çekici ya da güzel olmasalar da, her ne kadar kıllı ve kocaman olsalar da, ayaklarını bile böylesine sevdiği bir adamla nasıl olmuştu da sonsuza kadar birlikte kalamamışlardı?

“Güzelmış,” dedi Nick, ayaklarının altındaki düzgün, sert ve sarı kumlara, tepesindeki devasa, turkuaz rengi gökyüzüne, limandan çıkıp şehre doğru yol alan feribota baktıktan sonra. Tıpkı bir restoranda önüne harika bir yemek konmuş gibi. Sanki bu hava, bu kumsal, her şey onun için özel olarak hazırlanıp bir tabağın içinde servis edilmiş gibi. İşte şimdi gerçek Nick gibi olmuştu. Yüzünü kaldırıp güneşe tuttu.

Alice de çıkardı botlarını. Ardından çoraplar çıktı.

“Tom’un futbol çoraplarını giymişsin,” dedi Madison, dizlerinin arasından bakarak.

“Aceleyle çıktım,” dedi Alice.

Madison ona tuhaf tuhaf baktı. “Ayrıca boynuna taktığın şu eşarp da Olivia’nın oyun dolabından.”

“Biliyorum. Yakışmış ama, değil mi?” dedi Alice tül eşarabı kaldırarak.

Madison ona tuhaf bir bakış daha attıktan sonra başını göğsüne gömdü yeniden.

Bu arada Nick de gözlerini açmıştı. “Pekâlâ Madison hanım-efendi...”

“Hani dondurma yiyecektik,” dedi Madison, Alice’e öfkeyle bakarak. “Söz vermiştin.”

“Doğru, söz verdim,” dedi Alice.

“Ben getiririm,” dedi Nick iç geçirerek. Ayakkabılarını ayağına geçirirken Madison’a şöyle bir tepeden bakıp, “Kardeşlerine kumsalda dondurma yediğini söylemek yok, bak! Sonra bir de Olivia’yla Tom’un okuldan uzaklaştırılmalarıyla uğraşmayalım.”

Madison kıkırdayarak güldü. “Tamam, tamam.”

Nick gittikten sonra Madison, “Olanları babamın önünde anlatmak istemiyorum,” dedi.

Kızsal bir durum olmalıydı. “Tamam. Bana anlat o zaman.”

Madison başını tekrar dizlerinin arasına alıp, boğuk bir sesle, “Chloe dedi ki, Bay Gordon’la sen...”

Alice son söylediklerini duyamamıştı.

“Efendim?” dedi.

“Seks diyorum!” Madison bunu adeta boğularak söylemişti. “Dedi ki, Bay Gordon’la sen, onun odasında seks yapıyormuşsunuz. Hem de kaç kez.”

Bay Gordon mu? Ha, *Dominick*’i kast ediyordu.

“Tatlım,” diye söze girdi Alice, nereden başlayacağını bilmez bir halde. Bir kere, bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Ama onun odasında seks yapmış da olamazlardı herhalde. Yoksa yapmışlar mıydı?

“Onu duyduğumda az daha kusacaktım. Böyle elimle ağzımı kapatıp derin derin nefesler almak zorunda kaldım. Öyle bir şey yapmadınız değil mi? Bay Gordon’un önünde elbiselerini hiç çıkarmadın değil mi?”

Yapmış olsa da Chloe bunu biliyor olamazdı. Dominick bunu okul toplantısında herkese ilan etmiş değildi ya.

“Chloe Harper yalancının teki,” dedi Alice kendinden emin bir şekilde.

“Biliyorum,” dedi Madison, rahat bir oh çekerek. “Ben de öyle dedim zaten!” Denize bakıp saçlarını kulaklarının arkasına yapıştırdı. “Sonra dedi ki, ben okulun en çirkin kızıymışım. Ama o kısmı yalan değildi bak. Gerçekten de okulun en çirkin kızı benim.”

Alice’in içi acıyordu. “Bu kesinlikle doğru değil.”

“O an öyle bir oldum ki,” dedi Madison, “kafam patlayacak sandım. Kız tam önümde duruyordu, ben de resim makasını çıkarıp örgülü saçlarını kestim. Böyle, kırt diye kestim işte! Sonra arkasını dönünce de pastamı yüzüne yapıştırdım. Pastaya da yazık oldu. Kimse tadına bile bakmamıştı. Oysaki şimdiye kadar yaptığım en güzel pasta olmuştu.”

“Onu makası saplamakla tehdit ettin mi peki?”

“Hayır! Başım iyice belaya girsin diye o uydurdu bunu.”

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Madison.

“Tamam,” dedi Alice. Bu da bir şeydi.

“Bak Madison, hayatın boyunca insanlar sana kötü şeyler söyleyip duracaklar; ama sen her seferinde böyle tepkiler verecek olursan hapishanelerden çıkamazsın.”

Madison bu sözleri ciddi ciddi düşünüyordu. “Ama hapse girmek için çok küçük değil miyim?” dedi sonunda.

“Şey, tamam, *şimdilik* öylesin, ama büyüdüğün zaman...”

“Büyüdüğüm zaman bir önemi kalmayacak ki.”

“Hapse girmenin mi önemi kalmayacak? Öyle bir kalır ki.”

Madison bezgin bezgin gözlerini devirdi. “Hayır ya. İnsanların kötü şeyler söylemesinin önemi kalmayacak dedim. Nasıl olsa büyümüş olacağım. Ne derlerse desinler, ben nasıl olsa Fransa’ya gideceğim.”

Ah. Tabii ya. Alice küçükken kendisinin de böyle bir şey dü-

şündüğünü hatırladı. Büyüdükten sonra kimse duygularını incitemezdi. Öyle bir şeye kalkıştıklarında *arabaya atlar; istediğin yere giderdin nasıl olsa*.

Kızını hayal kırıklığına uğratmadan cevap vermenin bir yolunu ararken üzerlerine bir gölge düştü.

“Dondurmacı geldi.” Nick, elinde üç tane dondurma külahıyla, tepelerinde dikilmişti.

“Hâlâ romlu, kuru üzümlü seviyorsundur diye düşündüm,” dedi Alice’e.

“Tabii ki.” Sorman bile çok saçma.

Oturup, denizi izlerken dondurmalarını yediler.

“Madison az önce Chloe’nin ona ne dediğini anlattı,” dedi Alice. “Ve kesinlikle çok terbiyesiz bir şey söylemiş.”

“Tamam,” dedi Nick temkinli bir şekilde. Dondurmasını yalarken bir yandan da ikisini süzüyordu.

“Şimdi sanırım Madison’a, kızdığı zaman nasıl tepki vermesi gerektiğini anlatmamız lazım.”

“Ben şahsen, bir şeye çok kızdığımda on kere derin nefes alıyorum,” dedi Nick.

“Hiç de bile yapmıyorsun öyle bir şey,” dedi Madison. “Hemen ağzına geleni söylüyorsun. Annem de öyle yapıyor. Hatta bir keresinde kafana pizza kutusu fırlatmıştı.”

Vay canına, çocuklara ne de güzel örnek olmuşlardı öyle.

Alice boğazını temizledi. “Şey, işin aslı...”

“Baba n’olur eve dön artık,” dedi Madison. “Eve dönüp yeniden annemin kocası olmanı istiyorum. O zaman böyle kızgın olmam herhalde. Bak, dönersen hayatım boyunca tek bir kötülük daha yapmam. İstersen bunun için bir kontrat bile imzalarım. Böylece, yaramazlık yaptığımda, ki asla yapmam, beni mahkemeye verebilirsin.”

Çaresiz, yalvaran gözlerle bakıyordu babasına.

“Tatlım,” diye söze girdi Nick, dişi ağrıyormuş gibi gergin bir yüz ifadesiyle. Sonra kumsalın bir yerinde bir hareketlilik fark edip sustu. İnsanlar oraya doğru koşturuyor, bağırıp çağırıyorlardı. Alice tepede toplanmış bir kalabalığın, sudaki bir şeye işaret ettiklerini gördü.

“Limana kambur balinalar gelmiş!” diye bağırdı bir adam onlara doğru, göğsünde sallanıp duran bir fotoğraf makinesiyle yanlarından koşup geçerken.

Nick elinde dondurması, hemen ayağa fırladı. Madison ve Alice ona baktılar.

“Ne bekliyorsunuz?” demesiyle birlikte üçü aynı anda fırlayıp kumsaldan suların çekildiği kıyıya doğru koşmaya başladılar. Alice beton basamakları ikiye ikiye çıkarken bir eliyle dondurmasını devirmemeye çalışıyor, bir eliyle de eteğini toplayıp duruyordu. Tepeye tam ulaştığı anda devasa bir su huzmesi havaya doğru fışkırdı.

“Anne ve yavrusu,” dedi bir kadın Alice’e. “Bakın. Oradalar. Birazdan yine çıkarlar.”

Nick ve Madison daha yeni geliyorlardı. Nick nefes nefese kalmıştı. (Nasıl da formdan düşmüştü!)

“Nerede? Nerede?” diye sordu Madison. Onun da yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Seyret bak,” dedi Alice.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Durgun su, sadece hafif bir esintiyle dalgalanıyor, tepelerinde bir martı dertli dertli gıkliyordu.

“Gitmişler,” dedi Madison. “Kaçırdık işte. Hep böyle oluyor.”

Nick saatine baktı.

Hadi ama balınacak, diye düşündü Alice. Bize bir şans daha ver.

Tam o anda suyun patlamasıyla birlikte devasa bir şey havaya sıçradı. Tarih öncesinden kalma bir yaratık, görünmez bir duvarı aşırp günümüze ışınlanmış gibiydi. Alice bir an için hayvanın midyeyle kaplanmış beyaz göğsünü gördü. Ardından, bir süre havada sabit kaldıktan sonra, etrafa tuzlu su damlaları saçarak, gürültüyle suya indi.

Madison, Alice'in koluna yapıştı. Yüzü sevinçle ve su damlalarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. "Bak anne! Bak!"

Balina suyun üstünde, kadifemsi siyah derisini göstere gösteri yuvarlanmaya, sıcak bir banyonun keyfini çıkarıyormuşçasına kuyruğuyla suyu dövmeye başlamıştı.

"Madison, Alice, şuraya bakın... yavrusu!" diye bağırdı Nick, on altı yaşındaki genç bir oğlan gibi heyecanla.

Yavru da aynen annesini taklit ediyor, suyun üzerinde dans ediyordu. Alice hayvanı neşeyle gülüyormuş gibi hayal etti.

"Bakın!" dedi Nick şaşkınlıkla. "Bakın!"

Etraflarındaki herkesin yüzü sevinçle ve hayranlıkla ısıldıyordu. Deniz havası yüzlerini serinletirken güneş sırtlarını ısıtıyordu.

"Bir daha yapın!" dedi Madison. "Hadi bir daha atla anne balina!"

"Evet!" dedi fotoğraf makineli adam da. "Hadi bir daha."

Ve onun demesine kalmadan anne balina havalandı.

Elisabeth'in ev ödevi

Benim herif bugün seni aramakla tehdit etti beni. Deliler gibi davrandığımı düşünüyormuş.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Onu PlayStation'da yendim.

Ve beni öpmeye çalıştı.

Yorumlar kapalıdır.

Piknik yerlerine dönerlerken Madison etraflarında, mest olmuş bir halde dans edip duruyordu. Kendinden geçmiş gibiydi. Atlıyordu. Zıplıyordu. Bir Nick'in koluna sarılıyor, bir Alice'in koluna sarılıyordu. Yanlarından geçen insanlar da ona gülümseyerek bakıyorlardı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi!" dedi heyecanlı. "Şu fotoğrafı büyütüp poster yapacağım ve yatağımın başına asacağım!"

Fotoğraf makineli adam Nick'in e-mail adresini almıştı; çektiği fotoğrafı gönderecekti.

"Umarım iyi yakalamıştır," dedi Nick.

"Yakaladı, yakaladı," dedi Madison. "Kesinlikle yakaladı. Gidip biraz su kenarında oynayabilir miyim?"

Madison Alice'e, Alice de Nick'e baktı. Nick omuz silkti.

"Tabii ki," dedi Alice. "Neden olmasın?"

Piknik örtüsünün üstüne oturup Madison'ın suya doğru koşuşunu izlediler.

"Sence psikolojik yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu Alice.

"Zor zamanlardan geçiyor," dedi Nick. "Önce Gina'nın geçirdiği kaza. Sonra sen ve ben. Bir de her şeyi çok yoğun yaşayan bir çocuk o."

"Gina'nın kazasıyla onun ne ilgisi var?" Alice'in aklına bir an Madison'ın gördüğü kâbus gelmişti. *Al şunu üzerinden.*

"O sırada Madison da seninleydi," dedi Nick. "Her şeyi gör-

dü. Ama sen hâlâ hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Alice. “Sadece bazı şeyler hissediyorum.” İnsanı hasta eden o korku dolu his, bu güneşli ve denizli, dondurmali ve balinalı güzel güne yakışmıyordu hiç.

“O gün fırtına vardı,” dedi Nick. “Gina’nın arabasının üzerine bir ağaç düşmüş. Sen ve Madison da hemen arkasındaymışsınız.”

Bir ağaç. Demek ki fırtınalı gökyüzünde sallanıp duran o kara, yapraksız ağaç görüntüsü gerçektir.

“İkiniz için de korkunç bir deneyim olmalı,” dedi Nick. Sonra yerden bir avuç dolusu kum alıp, tanelerin parmaklarının arasından süzülüşünü seyretti. “Ve ben... bense...”

“Sen ne?”

“Size gerektiği kadar destek olmadım,” dedi Nick.

“Neden olmadın peki?” diye sordu Alice merakla.

“Açıkkçası ben de bilmiyorum,” dedi Nick. “İyice kopmuştum her şeyden. Benden öyle bir destek beklemeyeceğini düşünüyordum. Bana öyle geliyordu ki, eğer... şayet sana bir seçme şansı verseler, Gina mı ölsün ben mi diye sorsalar, beni seçerdin diye düşünüyordum. Hatırlıyorum da, sana sarılmaya çalıştım ama sen benden iğreniyormuş gibi ittin beni. Ben de hemen pes etmemeliydim, bir kez daha denemeliydim, ama yapmadım. Üzgünüm.”

“İyi de neden senin ölmeni isteyeyim ki? Neden böyle bir fıkre kapıldın yani?” diye sordu Alice. Bu aptalca, çocukça ve çok yanlış bir düşüneydi.

“O sıralar seninle hiç geçinemiyorduk ve siz ikiniz çok yakın arkadaşınız,” dedi Nick. “Yani aslında sizin arkadaşlığınız müt-hişti, çok güzel bir şeydi, ama işte...” Dudaklarıyla komik bir hareket yaptı. “Olivia’ya hamile kaldığında ilk olarak bana değil Gina’ya söylemiştin mesela.”

“Sahiden mi?” Neden böyle bir şey yapmıştı ki? “Üzgünüm.”

“Önemli bir şey değildi ki,” diye karşılık verdi Nick. Ardından, bir an durup devam etti. “Ayrıca, bir keresinde de Gina’ya bizim seks hayatımızla ilgili bir şeyler anlatırken kulak misafiri oldum. Seks hayatımızla ilgili derken, olmayan seks hayatımızla ilgili bir şeydi tabii. Yani tamam, kadınlar bir araya geldiklerinde seksten konuşurlar, ama senin sesinde bir şey vardı. Küçümseyici, aşağılayıcı bir şey. Sonra, Mike’la ikisi ayrıldıklarında, sen onunla barlara gidip erkek tavlamasına yardım etmeye başlayınca ben de bunun kıskançlıktan kaynaklandığını düşündüm. Onunlayken be-kâr bir kadın gibi olmak istiyordun. Bense sana sadece ayak bağı oluyordum. Seni küçük düşürüyordum belki de.”

“Çok üzgünüm,” dedi Alice. Nick’e bunları başka bir kadın yapmıştı sanki. Bir zamanlar kalbini kırmış olan eski bir sevgilisinden bahsediyordu sanki.

“Sonra Gina öldü ve bizim için film tamamen koptu. Zaten soğuktun; artık tamamen buz kesmiştin. Ya da ben böyle hissediyordum. Seni bir buz kütlesi olarak görüyordum.”

“Neden böyle şeyler yaptığımı anlayabilmiş değilim,” dedi Alice. Mesela, arkadaşı Sophie ölecek olsa hemen kendini Nick’in güven veren kollarına atmaz mıydı?

“Cenazeye de bu yüzden mi gelmedin?” diye sordu.

Nick iç geçirdi.

“O gün New York’ta olmam gerekiyordu. İnanılmaz önemli bir toplantım vardı. Aylar öncesinden çalışmaya başladığımız büyük bir işin peşindeydik, ama ben sana kaç kez söyledim, gerekirse seve seve iptal de ederim dedim. Sana defalarca sordum, cenazeye gelmemi istiyor musun dedim, ama sen her seferinde ‘Nasıl biliyorsan öyle yap,’ dedin bana. Ben de, demek ki benim orada olmamı istemiyor diye düşündüm. İnan bana, cenazeye gitmeyi istedim.

Gina benim de arkadaşımıydı... en azından bir zamanlar öyleydi. Ama bu da umurunda değildi senin. Gina'nın seni parmağında oynatmasına ifrit oluyordum ama yine de önemsiyordum onu. Tabii, Mike'la ikisi ayrıldıktan sonra işler biraz daha karışmıştı. Ben Mike'la arkadaş kalmak istiyordum, ama sen bunu Gina'ya karşı bir hakaret olarak görüyordun. Gina da aynı fikirdeydi tabii. Bana çok kızmıştı. Onunla ne zaman karşılaşsam, 'Mike'la görüşüyor musunuz?' diye soruyordu; sonra ikiniz birden bana şeytan görmüş gibi nefretle bakıyordunuz. Bense sırf sarhoşken bir aptallık etti diye iyi bir arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Neyse, bunları bin kez konuştuk zaten. Demek istediğim şu; o öldüğünde kendimi... nasıl söylesem... aptal gibi hissettim. Ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Bana, 'Tabii ki toplantıyı iptal etmen gerekiyor. Tabii ki cenazeye gelmen gerekiyor,' demeni çok istedim. Galiba senden izin bekliyordum."

"Demek ki bütün sorunlarımızın altında Gina ve Mike var," dedi Alice. Bu iki *yabancı* resmen yuvalarını yıkmışlardı.

"Her şey için onları suçlayamayız bence," dedi Nick. "Biz çok tartışıyorduk. En ufak bir şey yüzünden bile kavga ediyorduk."

"Ne gibi şeyler?"

"Ne bileyim, kiraz yüzünden mesela. Bir gün, birlikte aneme yemeğe gitmeden önce, senin hediye olarak hazırladığın kirazlardan birkaç tane aşırımtım. Ve sen bunu büyüttün, büyüttün, yüzyılın suçu haline getirdin. Dilinden düşürmedin. O kirazlar yüzünden aylarca söylendin durdun."

"Kirazlar yüzünden demek," dedi Alice düşünceli düşünceli.

"İş yerinde insanlar benim fikirlerime saygı duyuyorlardı," dedi Nick. "Ama eve geldiğimde kendimi köyün delisi gibi hissediyordum. Tabak çanağı bulaşık makinesine doğru düzgün yerleş-

tiremiyordum. Çocuklara doğru düzgün kıyafet seçemiyordum. Ben de bir süre sonra yardım etmekten vazgeçtim. Bu kadar laf işitmeye değmezdi çünkü.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden oturdular. Yanlarına iki çocuklu bir aile gelmiş, onlar da piknik örtülerini sermişlerdi. Çocuklardan büyük olanı yüzünde kararlı bir ifadeyle, yerden bir avuç kum alıp küçük kız kardeşinin kafasından aşağı boca etmeye kalkışınca anne “Aman!” diye bağırdı, babaysa küçük bebeği son anda çekip aldı.

“Benim hiç kusurum yoktu demiyorum elbette,” dedi Nick. “Ben de işe güce fena gömülmüştüm. Sana kalırsa takıntı yapmıştım bunu. Ama sen de mesela Goodman projesinin üzerinde çalışmakla geçirdiğimiz yılı takıntı yapmıştın. Ben sürekli seyahatte olduğum için sen tek başına üç çocuğa birden bakmak zorunda kalmıştın. Hatta bir keresinde bana, seni bir başına bırakıp gittiğimi bile söyledin. Ben hep o yılın kariyerimde önemli bir dönüm noktası olduğunu düşünürüm, ama belki de...” Bir an durup limana göz gezdirdi. “Ama belki de o yıl evliliğimizin çatırdamaya başladığı yıldır.”

Goodman projesi. Bu sözcükleri içinden tekrarladığında bile ağzına kötü bir tat geliyordu. *Lanet olası Goodman projesi.* Goodman derken başına “lanet olası”yı eklemeyen olmuyordu sanki.

Alice iç geçirdi. Her şey çok karmaşık görünüyordu. Onun hataları da vardı, Nick’in de. İlk kez, evliliklerini belki de hiçbir zaman kurtaramayacağını hissetti.

Yanlarındaki çocuklu aileye baktı. Baba küçük çocuğu kendi etrafında döndürüyor, anneyse kahkahalarla gülüyor, ikisinin fotoğraflarını çekiyordu. İleride bu günü düşündüklerinde akıllarına çocuğun bu sevimli halleri mi gelecekti, yoksa küçük kardeşinin kafasına kum attığı mı?

Madison deniz kenarından, avuçlarında taşlarla geldi.

Nick'in eli piknik örtüsünün üzerinde, hemen Alice'in elinin yanındaydı.

Alice bir an Nick'in, parmağıyla onun parmağına dokunduğunu hissetti.

“Belki bir kez daha denemeliyiz,” dedi Nick.

29

George ve Mildred cuma günü ortaya çıktılar.

Alice onları garajın arkasında bir yerde bulmuştu. George, tekmelene tekmelene oraya kadar sürüklenmiş gibi yan yatmış duruyordu. Bir zamanlar alabildiğine mağrur olan o aslan yüzü şimdi küflenip yeşermiş, bu haliyle ağzına yüzüne yemek bulaştırmış bir ihtiyar gibi mahcup görünmesine neden olmuştu. Mildred da bir rafta, eski saksıların yanında duruyordu. Pençesinden büyükçe bir parça kopmuş olduğu için pek bir üzgün ve çekingen görünüyordu. İkisi de kir pas içinde kalmıştı.

Alice onları yeniden verandaya çıkarıp, çamaşır suyuyla hazırladığı bir karışımla iyice ovalamıştı. Bu arada, bu karışımı da bizzat Bayan Bergen tavsiye etmişti. Evet, kadıncağız sokağın imarı meselesinde Alice'in taraf değiştirmiş olmasına çok sevinip hemen bağrına basmıştı onu. Öyle ki, şimdi onu ne zaman görse gülümseyip el sallıyor, çocukların istedikleri zaman ona gelip piyano çalabileceklerini söylüyordu. “Sanki beş yaşında *çocuğuz*,” demişti Tom bunu duyunca. “Artık PlayStation diye bir şey olduğundan haberi yok herhalde.”

Bir ara da Barb, Madison'ı okuldan uzaklaştırılmasının hemen ertesi gün alışverişe çıkarmayı teklif etmişti. “Merak etme, fazla şımartmam onu,” demişti Alice'e. “Yeni elbise falan almak yok. Şayet çok özel bir şey görüp de beğenirse alır bir köşeye koyarım, doğum gününde veririm.”

Alice, George ve Mildred'ı ovalarken acaba eskisi gibi görünebilirler mi diye düşünüyordu. Yoksa çok mu geçti artık? Yılların ihmalî onarılması güç yaralar mı açmıştı yoksa?

Peki aynı şey onunla Nick için de geçerli miydi? Yaptıkları bütün kavgalar, her bir ihanetleri, birbirlerine karşı sarf ettikleri her bir kötü söz, bir zamanlar sevgi dolu ve narin olan bir şeylerin üzerini taş gibi sert bir kabukla örtmüştü müydü?

Ama olsun. Öyle olsa bile iyice ovalarlarsa kurtulabilirlerdi bu kabuktan da. Her şey çok güzel olacaktı. Eskisi gibi yepyeni olacaktı!

Telefon çaldığında hararetle Mildred'ın yelesini ovalamaktaydı. Neden sonra sesi duyup fırçayı bıraktı, içeri girdi.

Arayan Ben'di. Telefondaki sesi epey kalın ve sakın çıkıyordu. Sanki uzaklardan bir yerden geliyor gibiydi. Elisabeth'in yirmi dört saattir yatakta televizyon seyrettiğini, televizyonu kapatmaya çalıştığında bas bas bağırdığını ve bunun daha ne kadar süreceğini bilmediği için endişelenmeye başladığını anlattı Alice'e.

"Son denemesi de başarısız olduğundandır," dedi Alice, buzdolabının üstünü kaplayan fotoğraflara ve çocukların ders programlarına bakarak. Keşke bu hayatın yarısını olsun paylaşabilseydi ablasıyla.

Kısa bir sessizlikten sonra Ben, "O da ayrı bir konu. Denemenin başarısız olmadığını öğrendim. Klinikten arayıp ilk ultrasonu için randevu verdiler. Yani o şimdi hamile."

Elisabeth'in ev ödevi

Yan odada Alice'le telefonla konuştuğunu duyabiliyorum. Oysaki kimseye hamile olduğumu söyleme diye yemin de ettirmiştim.

Ama biliyordum böyle yapacağını. Pis yalancı.

Şu an hissettiğim öfkeyi tahmin bile edemezsin. Ona duyduğum öfkeyi. Annesine duyduğum öfkeyi. Kendi anneme, Alice'e. Ve de sana Jeremy. Hepinizden ölesiye nefret ediyorum. Bir nedeni yok; ama olsun, nefret ediyorum işte.

Galiba bunun nedeni bana gösterdiğiniz o acımlar, merhametler, anlayışlar; ama en çok da, benden habersiz benim adıma beslediğiniz umutlar. Artık kimseden, "Bu kez oldu!" ya da "İçimde iyi bir his var!" gibi yorumlar duymak istemiyorum.

Derinlerden bir yerlerden alev alev öfke dalgaları kabarıyor. O hamile kadınlar doğum sancısı çekerken böyle mi hissediyorlar acaba? Şu anda midem bulanıyor, göğüslerim acıyor, ağzımın içinde tuhaf bir tat var ve ben bütün bunları o kadar çok yaşadım ki, bir daha aynı yollardan geçmek istemiyorum.

Beni en çok kızdıran da ne biliyor musun Jeremy? Diğerleri gibi bu bebeği de kaybedeceğimi söylesem de, bunu hissetsem de, tüm kalbimle inansam da; diplerden bir yerden gelen bir ses, iyimser, acınası bir ses sürekli "Neden olmasın?" deyip duruyor ya işte ona dayanamıyorum.

Alice arabaya atlayıp Elisabeth'in evine gitti.

Sokakları, caddeleri tanımadığı için Ben'den yol tarifi almak zorunda kalmıştı. Belki de Elisabeth'i pek sık ziyaret etmiyordu. Neden? Çünkü çok meşguldü çok. İş başından aşkındı.

Elisabeth'ler ön bahçesindeki çimleri gayet muntazam biçilmiş, kırmızı kiremitten, müstakil bir evde yaşıyorlardı. Burası, genelde ailelerin oturduğu bir muhite benziyordu. Yandaki evin ön bahçesine bir salıncak kurulmuştu ve yolun karşısındaki evin önünde bir kadın arabaya doğru eğilmiş, bebeğinin emniyet ke-

merini çıkarıyordu. Bu manzara Alice'e kendi sokaklarının on yıl önceki halini hatırlatmıştı.

Ben kapıyı açar açmaz dışarı bir televizyon gürültüsü geldi. “Sesini sonuna kadar açıyor böyle,” dedi Ben. “Aklında olsun, televizyonu kapatacak olursan kapana kısılmış bir hayvan gibi böğürmeye başlıyor. Kafayı oynatmak üzereyim. Dün gece kanepede yatmak zorunda kaldım. O uyudu mu bilmiyorum.”

“Peki sence neler oluyor?” diye sordu Alice.

Ben omuz silkti. “Tekrar kaybedeceğinden korkuyor herhalde. Ama şimdi ben de korkmaya başladım. Tahlil sonuçları nasıl olsa negatif çıkar diye düşünüp sevinmiştim bir de.”

Alice, Ben'i ev boyunca (gayet temiz, tertipli, fazla eşya kalabalığı olmayan, sade bir evdi) takip edip yatak odasına kadar gitti. Elisabeth, elinde kumanda, kucağında bir not defteri ve kalem, yatağın üzerinde oturuyordu.

Kasaplara verdiği seminerde giydiği kıyafeti hâlâ üzerindeydi. Sadece saç başı dağılmış, rimeli akıp gözlerinin etrafını kara halkalara boyamıştı.

Alice hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını sağa sola fırlatıp yatağa, Elisabeth'in yanına atladı, sonra da örtüyü üstüne çekip başının altına da bir yastık koydu.

Ben kapının önünde birkaç saniye kararsızca durduktan sonra, “Tamam o zaman,” dedi. “Garajdayım ben.”

“Tamam,” dedi Alice gülümseyerek.

Ardından Elisabeth'e baktı. Gözleri televizyona kilitlenmişti, yüzü hareketsizdi.

Alice sessizce bekledi. Söylenecek doğru bir söz bulmakta zorlanıyordu. Orada olması yeterliydi belki de.

Televizyonda M^*A*S^*H 'in eski bir bölümünü oynuyordu. Tanıdık karakterler ve ara sıra patlayan kahkaha efektleri onu dos-

doğru 1975'e götürüvermişti. Okuldan sonra Elisabeth'le birlikte, bej rengi, eski kanepenin üzerinde oturup annelerinin işten dönmelerini bekleyişleri; tereyağlı salçalı ekmeklerini yiyip televizyon seyredişleri gelmişti gözünün önüne.

Ama sonra zihni başka zamanlara kaydı. Cuma sabahı spor salonunda uyanışıyla başlayan tuhaf olaylar zincirini düşündü. Bu bir hafta, hayatta kalmak için alışılmadık, yeni beceriler edinilmesi gereken egzotik bir yerde geçirilen bir tatil gibiydi. Ne çok şey olmuştu. Çocuklarla tanışmıştı. Annesiyle Roger'ın evlendiklerini öğrenmişti. Aile Yetenek Gecesi'ne gitmişti.

Elisabeth'in nihayet kıpırdandığını hissedince nefesini tutup bekledi.

"Senin yapacak işlerin yok muydu?" dedi Elisabeth aksi aksi.

"Bundan daha önemli degiller."

Elisabeth yüzünü buruşturup battaniyeyi üzerine çekince Alice'in bacakları açıkta kaldı. Bunun üzerine Alice de asılıp battaniyeyi geri çekti üzerine.

*M*A*S*H* bitince Elisabeth kanalı değiştirdi. Bir an ekranda bütün zarafetiyle Audrey Hepburn belirdi. Elisabeth tekrar değiştirip bir yemek programına geçti.

Alice'in canı kahve çekmişti. Mutfığa gidip kendine kahve yapsa anın büyüğü kaçardı mıydı acaba? İyi de, öyle büyüğü kaçacak bir an yaşıyorlar mıydı ki? Off, şimdi Dinos'tan büyük boy bir sütlü espresso olacaktı ki!

Dino.

Hemen, yatağın dibine fırlattığı çantasına davranıp içini karıştırmaya girişti. Doğurganlık bebeğini bulur bulmaz yatağın üzerine, Elisabeth'le arasında bir yere yatırdı. Bebek patlak gözleriyle ikisine bakıyordu. Alice onu çevirip Elisabeth'e döndürdü.

Bir süre geçtikten sonra Elisabeth, "Ee, bu ne şimdi?" dedi.

“Bu bir doğurganlık bebeği,” dedi Alice. “Kahveci Dino sana vermemi istedi.”

Elisabeth bebeği alıp inceledikten sonra, “Müşterilerinin çocuklarını daha fazla çalmayayım diye kendini garantiye almaya çalışıyor,” dedi.

“Olabilir,” dedi Alice onaylayarak.

“Ne yapacağım ben bununla?”

“Bilmem ki,” dedi Alice. “Ona bir şeyler kurban etmekle başlayabilirsin mesela.”

Elisabeth gözlerini devirdi. Ufacık da olsa bir gülümseme belirmişti yüzünde. Bebeği alıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu.

“Ocakta doğacak,” dedi sonra. “Tabii doğarsa.”

“Bebek sahibi olmak için çok iyi bir ay,” dedi Alice. “Koy-nundan çıkarmazsın artık.”

“Bebek falan olmayacak,” dedi Elisabeth sertçe.

“Baksana, babamdan sana referans vermesini isteyebiliriz,” dedi Alice. “Şimdiye kadar yüksek makamlarda bir sürü tanıdığı olmuştur herhalde.”

“Diğer hamileliklerimde babamdan yardım istemedim mi sanıyorsun?” dedi Elisabeth. “Gelmiş geçmiş herkese dua ettim. İsa’ya. Meryem’e. Aziz Gerard’a. Hıh! Bir de doğurganlıktan sorumlu aziz olacak! Hiçbiri dinlemedi. Beni duymazdan geliyorlar.”

“Babam seni duymazdan gelmez,” dedi Alice. Birden babasının yüzü bütün canlılığıyla belirivermişti zihninde. Oysaki çoğu zaman bu yüz, gözünün önüne, şimdiki gibi gerçek hatıralardan değil de fotoğraflardan kopup gelirdi. “Belki cennette bürokrasiyle uğraşıp duruyordur.”

“Ben zaten ölümden sonra yaşama da inanmıyorum,” dedi

Elisabeth. “Eskiden babamın, kayıp bebeklerime bakacağına dair romantik fikirlerim vardı ama sonra onlar da kalmadı. Adam ne yapsın? Yukarıda bir kreş dolusu torunu olmuştur.”

“Olsun, annemle Roger’ın salsalarım seyredeceğine onlara bakar daha iyi,” dedi Alice.

Elisabeth bu kez tam anlamıyla gülümsemişti.

“Annem hiçbir âdet günümü kaçırmıyor. Sabah ilk iş beni arayıp laklak yapıyor. Ama âdetle ilgili hiçbir şey söylemiyor, havadan sudan konuşup duruyor.”

“Çocuklarla arası çok iyi,” dedi Alice. “Anneannelerini çok seviyorlar.”

“Çünkü çok iyi bir anneanne o,” dedi Elisabeth iç geçirerek.

“Onu affetmişizdir herhalde,” dedi Alice.

Elisabeth dönüp ona ters ters baktı, ama “Ne için affettik?” diye sormamıştı.

Bu o zamana kadar hiç konuşmadıkları bir şeydi. (En azından Alice’in bildiği kadarıyla konuşmamışlardı.) Konu, babaları öldükten sonra Barb’ın annelik yapmayı bırakmasıydı. Öylece bırakmıştı işte. Kadın birdenbire, çocukları dışarı çıkarken ince mi giymişler, dişlerini fırçalamamışlar mı, sebze yemiyorlar mı, umursamayan bir anne olup çıkmıştı. Belki öncesinde de pek umursamıyordu. Cenazeden aylar sonra bile bütün gün ortalıkta ruh gibi dolanmaya, çocuklarını sadece fotoğraf albümlerine bakarken ellerini tutmak için hatırlamaya devam etti. Neyse ki Frannie tam zamanında devreye girmiş, hayatlarına bir disiplin ve yön vermişti.

Çok geçmeden Alice ve Elisabeth, Barb’ı anneleri gibi değil de yarım akıllı bir kız kardeş olarak görmeye başlamışlardı. Barb sonradan toparlanıp kendine bir çekidüzen verdi, ama artık çok geçti, kızlar onun anneleri olmasına izin vermeyecekti. Bu, ken-

dilerince aldıkları bir intikam biçimi oluyordu.

“Evet,” dedi Elisabeth bir süre sonra. “Nihayetinde affettik onu. Ne zaman bilmiyorum, ama affettik.”

“Nasıl da her şey oluruna varıyor.”

“Evet.”

İkisi bir süre televizyondaki bir halı reklamını seyrettikten sonra Elisabeth tekrar söze girdi. “Gerçekten çok kızgınım. Ne kadar kızgın olduğumu anlatamam.”

“Anlıyorum,” dedi Alice.

Biraz daha sessizlik.

“Son yedi yılımızı, güzel bir evimiz, iki de çocuğumuz olsun diye, kendimize bir hayat kuracağız diye heba ettik. Tek yaptığımız bu; başka bir hayatımız yok yani. Şimdi bu hamilelik asıl gerçeği birkaç ay daha erteleyecek, sonra bebeği yine kaybedeceğim, sonra bir şekilde bu acının da üstesinden geleceğim, sonra Ben evlat edinme formlarını doldurayım diye başımın etini yemeye başlayacak, sonra herkes yine hayat güllük gülistanlıkmiş gibi davranmaya başlayacak falan filan. Evlat edinme hikâyesi yüzünden karınımdaki bu bebeği de unutmam gerekecek.”

“Belki de kaybetmezsin onu,” dedi Alice. “Belli mi olur, doğurursun belki de.”

“Kesin kaybedeceğim.”

Yemek programının sunucusu bir tavaya bal döktü. “*Tuzsuz tereyağı kullanmanız gerekiyor. İşin püf noktası bu.*”

“Şimdi doğru olan, hamile değilmişim gibi yapmam; böylece, bebeğimi kaybettiğimde o kadar da acı çekmem, değil mi? Ama o yokmuş gibi yapamıyorum işte. Sonra kendi kendime diyorum ki, *Tamam o zaman, umudunu kaybetme! Belki bu sefer olacak.* Ama ondan sonra da her şeyden korkmaya başlıyorum. Tuvaletimi yaparken kan göreceğim diye korkuyorum. Ultrason çeki-

lirken insanlar yine suratlarını asacaklar diye korkuyorum. Bu kadar gergin olmamak lazım; bu, bebek için iyi bir şey değil; ama Allah aşkına, ben korkmayayım da kim korksun?”

“Korkma işini bana havale edebilirsin,” dedi Alice. “İstersen senin için günde yirmi dört saat korkabilirim! Çok pis korkarım, bilirsin.”

Elisabeth gülümseyip tekrar televizyona döndü. Yemek programı sunucusu fırından bir tepsi çıkarıp, kendinden geçmişçesine kokladı. “*Ta-tam!*”

“Gina öldüğünde hemen yanına koşmalıydım, ama yapmadım. Özür dilerim.”

Ne garip, diye düşündü Alice. Gina’nın ölümünden dolayı herkes ondan özür diliyordu.

“Neden gelmedin peki?”

“Beni yanında isteyip istemediğini bilmediğim için,” dedi Elisabeth. “Yanlış bir şeyler söylerim diye de korktum. Gina’yla o kadar yakındınız ki, sen ve ben... ne bileyim, kopmuştuk birbirimizden.”

Alice, Elisabeth’e iyice sokuldu. “Hadi o zaman şu kopan şey neyse bağlayalım.”

Yemek programı da bitmişti.

“Bu bebeği kaybedeceğim,” dedi Elisabeth.

Alice elini Elisabeth’in karnına koydu.

“Bu bebeği kaybedeceğim,” dedi Elisabeth yeniden.

Alice yüzünü Elisabeth’in karnına bastırdı. “Yapma ama sevgili küçük yeğenciğim. Bu sefer bir yere gitme sakın, olur mu? Bak, annen neler çekiyor burada.”

Elisabeth uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı ve ağlamaya başladı.

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Ben de onu öptüm.

Kendime nasıl şaşırdım bilemezsiniz.

Yorumlar kapalıdır.

“Aslanları sevdim,” dedi Dominick.

Cumartesi akşamı saat dokuzda Dominick, elinde bir paket çikolatalı bisküvi, bir içki şişesi ve bir demet laleyle Alice’lerin kapısında bitmişti. Altında kot pantolon, üstünde rengi atmış, kareli bir gömlek vardı ve sakalları da uzamıştı.

Alice, eski yerlerini alıp evi koruma görevlerine geri dönen George ve Mildred’a baktı. Komik ve abuk mu görünüyorlardı, yoksa zevksiz ve sinir bozucu mu, karar verememişti.

“Belki bir arkadaşına ihtiyacın vardır diye uğrayayım dedim,” dedi Dominick. “Yarın için hazırlanıyorsan başka tabii.”

Aslında Alice kanepede yatıp tavana bakarak Elisabeth’in be-beğini ve Nick’i düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Bir de “yeniden denemeyi” tabii. Nick birlikte bir şeyler yaparak başlayabileceklerini düşünüyordu. “Belki bir filme falan gideriz,” demişti; Alice de sinemada otururken nasıl “deneyeceklerini” merak etmişti. Patlamış mısırları anlayışlı ve umutlu bir şekilde mi yiyeceklerdi? Sonrasında samimi bir sohbete mi dalacaklardı? Kaç kez komiklik yaptıklarına ya da ne kadar şefkat dolu olduklarına göre puan mı vereceklerdi birbirlerine? Yoksa birbirlerini mümkün olduğunca romantik bir şekilde öpmeyi mi “deneyeceklerdi”? Hayır, o bu “denemelerin” hiçbirini istemiyordu. Onun tek istediği, Nick’in bir an önce eve gelmesi ve her şeyin eski haline dönmesiydi. Bütün bu saçmalıklardan sıkılmıştı artık.

Çok yorucu bir gün olmuştu. Çocukların hepsinin, ardı ardına

sporları vardı. Olivia voleybol oynuyordu (daha doğrusu, topa pek vurmadan ortalıkta koşturup duruyordu), Tom futbol oynuyordu (çok da iyi oynuyordu – iki gol atmıştı!) ve Madison da hokey oynuyordu (korkunç, berbat ve de iğrenç oynuyordu. Saha kenarına geldiğinde Alice, “Hokeyi seviyor musun?” diye sormuş; Madison, “Nefret ettiğimi sen de biliyorsun,” demiş; Alice bu kez, “Ee neden oynuyorsun o zaman?” diye sorduğundaysa “Çünkü *sen* bir takım sporu yapmam gerektiğini söylüyorsun da ondan,” diye karşılık vermişti Madison. Alice de direkt koçun yanına gidip Madison’ı takımdan almasını söylemişti. Ve haliyle buna hem koç hem de Madison çok sevinmişti.)

Alice’in her bir aktivitede, kendini bile şaşırtacak kadar rahat yaptığı bir görevi olmuştu. Örneğin Madison’ın hokey maçında skor tutmuştu. Tom’un futbol maçı sırasında kenarda sosis kızartmıştı. Hatta Olivia’ların oyununa hakemlik bile yapmıştı. “Hayır, hayır, mümkün değil,” demesine aldırmandan eline bir düdük tutuşturduklarında, düdüğün eline çok da güzel oturduğunu fark etmişti hayretle. Sonra bir bakmıştı ki, saha kenarında bir o başa bir bu başa koşuyor, düdüğünü otoriter otoriter öttürüyor, nereden geldiğini anlamadığı tuhaf şeyler söyleyip duruyordu. “Sayı!”. “Çizgi dışı!”. “Fileye temas!”. Gariptir, çocuklar da dediklerine hiç itiraz etmiyorlardı.

Bütün oyunlara Nick de gelmişti. Ama onun da görevleri olduğu için karşılıklı iki çift laf etmeye vakitleri olmamıştı. Mesela o da Tom’un maçında hakemlik yapmıştı. Alice onu izlerken, *Tam anne baba olmuşuz*, diye düşünmüş, gurur ve korkuyla karışık bir şeyler hissetmişti. Acaba asıl sorun da bu muydu? Bu yüzden mi “yeniden denemeleri” gerekiyordu? Artık o bir “anne”, Nick de bir “baba” olduğu için ve anneler babalar sıradan, sıkıcı ve romantizmden epey bir uzak oldukları için miydi? (Belki de partilerde,

çamaşır odalarında öpüşmeler de bu yüzden oluyordu. Kendi kendilerine, bir zamanlar ne de azgın veletler olduklarını hatırlatmak için.)

Yarın Anneler Günüydü. Ve de Mega Kremalı Anneler Günü. Muhtemelen Alice'in bir sürü hazırlık yapması gerekiyordu. Dolurulması gereken bir sürü evrak, plandan sapma olup olmadığını kontrol etmek için aranması gereken bir sürü insan. Ama Mega Kremalı Anneler Günü Alice'in umurunda bile değildi. Neyse, geçen günkü toplantıya bakılırsa komite her şeyi ayarlamıştı zaten.

"İçeri gel," dedi Dominick'e, elindeki bisküvilerden gözlerini ayırmadan.

"Çocuklar uyudu mu?" diye sordu adam.

"Evet ama..." Tam Tom muhtemelen gizli gizli Nintendo oynuyordur diyecekti ki, Madison'ın saç kesme vakası geldi aklına ve sustu. Şimdi okul müdürüne oğlunu gammazlamanın bir âlemi yoktu.

"Kate, Chloe'nin saçma nasıl tepki verdi?" diye sordu.

"Tahmin edebileceğin gibi, epey abartılıydı," dedi Dominick.

"Bir mesaj bırakıp özür diledim," dedi Alice. "Ama geri dönmedi."

"Madison'ı uzaklaştırmaktan başka seçeneğim yoktu, biliyorsun değil mi?" dedi Dominick, Alice çiçekleri elinden alırken. "Yapabileceğim bir şey yoktu."

"Ah evet, tabii ki, takma kafana. Ne güzel çiçeklermiş bunlar. Teşekkür ederim."

Dominick çikolatalı bisküvileri banka bıraktıktan sonra içki şişesini elinde evirip çevirmeye başlamıştı.

"Hafızan geri gelecek olursa hemen anlarım, biliyor musun?"

"Nasıl?" diye sordu Alice.

"Bana bakışından. Şimdi öyle kibar ve mesafeli bir bakışın

var ki, gören de beni hiç tanıımıyormuşsun ya da birlikte hiç...”

Tanrım, küçük Chloe Harper haklıydı demek. Seks yapmışlardı işte.

Dominick şişeyi bir kenara bırakıp Alice’e doğru yanaştı.

Hayır, hayır, hayır. Bir daha olmasın. Bu seferki çok yanlış olur. “Yeniden deneme” ruhuna ters düşer.

“Dominick,” dedi.

O anda kapı çaldı.

“Affedersin,” dedi Alice.

Nick’ti gelen.

Elinde bir şarap şişesi, peynir, bisküvi ve Dominick’in getirdiklerinin aynısı laleler vardı. Çiçekçide kampanya vardı herhalde.

“Aslanları yerleştirmişsin,” dedi Nick keyifli bir şekilde. Sonra eğilip George’un kafasını elledi. “Eski dostum.”

“Ben gitsem iyi olacak.” Dominick de çıkmıştı kapıya. Alice adamın gözlerinin, Nick’in elindeki çiçeklere ve şaraba takıldığını fark etti.

“A merhaba.” Nick onu görünce gülümsemesi kayboluverdi. “Şey, ben bilmiyordum, yoksa rahatsız etmezdim.”

“Hayır, hayır, ben de gidiyordum zaten,” dedi Dominick kararlı bir şekilde. “Yarın görüşürüz.” Alice’in kolunu şöyle bir tutuktan sonra aceleyle merdivenlerden aşağı inip gitti.

“Rahatsız mı ettim?” Nick, Alice’in peşinden koridoru geçerken Dominick’in lalelerini gördü. “Oo, bu akşam kimse eli boş gelmemiş.”

Alice esnedi. Artık, hayatının bir an önce normale dönmesini istiyordu. Evinde huzurlu bir cumartesi akşamı geçirmek istiyordu. “Uykum geldi, yatıyorum ben,” demek; Nick’in de “Tamam, şu filmi bitireyim ben de geliyorum,” demesini istiyordu. Ardından yatakta yan yana kitaplarını okusunlar, sonra da ışıklarını kapatıp

uyusunlar istiyordu. Eskiden olsa, evde geçirilecek bir cumartesi akşamını bu kadar egzotik bulacağına hayatta ihtimal vermezdi.

Dominick'in çikolatalı bisküvilerini açıp ağzına bir tane attıktan sonra kendi mutfağında, ne yapacağını bilmez halde, şaşkın şaşkın dolaşan Nick'e baktı.

"Bunu açayım mı?" diye sordu Nick.

"Olur."

Nick şarabı açıp birer kadeh doldurdu. Alice de peynirleri bir tabağa koyup masanın üzerine bıraktı.

"Yarın sen de gelecek misin?" diye sordu Alice, bir tane daha çikolatalı bisküvi alarak. "Mega Kremalı Gününe yani?"

"Yoo, gelmeyecektim ki. İster misin gelmemi?"

"Tabii ki!"

Nick o kendine özgü şaşırmış haliyle güldü. "O zaman gelirim ben de."

"Öğlene kadar biter herhalde," dedi Alice. "Sonra da istersen annene gidebilirsin."

Nick ona tuhaf tuhaf baktı.

"Yarın Anneler Günü ya," dedi Alice. "Unuttun mu yoksa? Aile Yetenek Gecesi'nde Ella'ya söylüyordun ya hani."

"Ah, tabii, doğru."

"Ben olmasam ne yapacaksın?" dedi Alice muzipçe.

O anda Nick'in yüzü biraz asıldı. "Gayet iyi idare ediyorum. O kadar da beceriksiz değilim yani."

Alice onun bu kadar bozulacağını tahmin etmemişti. "Beceriksizsin diyen kim?" Peynirden bir parça aldı. "Yoksa ben mi söylüyordum?"

"Çocuklara yarın zamanlı da olsa bakamayacağımı iddia ediyorsun. Sana kalırsa okul sonrası aktivitelerini, izin kâğıtlarını imzalamayı falan unutturmuşum. O çok önemli okul raporlarını bile

okumazmışım hatta. Koca şirketi nasıl idare ediyorum acaba?”

E can sıkıcı ayrıntılarla uğraşacak bir sekreterin var ya!

Bunu söyleyen hangi Alice’i acaba? Gelecekteki aksi Alice mi, yoksa gerçek Alice mi? Nick’in ayrıntılara takılmayıp, her zaman büyük resme bakan biri olduğu düşünülürse...

“Onları sadece hafta sonları görme fikrine bile uyuz oluyorum. O zaman hiç doğa! olmaz ki. Bazen, hafta sonu çocuklarla birlikte bir şeyler yaparken, babam gibi konuştuğumu fark edip irkiliyorum. Uyduruktan neşeliymiş gibi yapmaktan bahsediyorum. Onları almaya gelirken kendimi, onlar için espriler bulmaya çalışırken yakalıyorum. Sonra da, ‘Ben bu hallere nasıl düştüm?’ diye düşünüp hayıflanıyorum.”

“Hafta içi birlikte çok vakit geçiriyor muydunuz?”

“Demek istediğini anlıyorum. Evet, doğru, işte gerçekten çok vakit geçiriyordum, ama eve erken geldiğim zamanları da unutmamak lazım. Madison’la birlikte bisiklete bindiğimiz, yazın cuma akşamları Tom’la kriket oynadığımız da oldu mesela. Sen hep ‘kırk yılın başı bir cuma akşamı’ diyorsun ama öyle bir kere falan olmadı; ben en az iki kez yaptığımızı hatırlıyorum. Ayrıca...”

“Ben bir şey demeye çalışmıyordum ki.”

Nick şarap kadehini elinde çevirirken Alice’e ‘şurada bir itirafta bulunuyoruz, değil mi?’ gibisinden bir bakış attı. Sonra da, “Hayatla iş arasındaki dengeyi kurmakta pek başarılı olamadım,” diye devam etti. “Bu konuda biraz daha çalışmam gerekiyor. Ama yeniden bir araya gelirsek epey bir şeyi düzeltebilirim. Bu konuda kararlıyım.”

“Tamam,” dedi Alice. Bir anlığına, ‘Bu konuda kararlıyım’ kısmıyla dalga geçmeyi düşünse de Nick’in ciddiyetini fark edip sustu. Ama onun için bu, o kadar da ciddiye alınacak, o kadar da büyütülecek bir durum değildi. Ne vardı ki bunda? Bazen eve geç

gelmesi gerekiyordu işte. Kariyeri için bunu yapması gerekiyorsa yapacaktı elbette.

“Benim şu rakip çok yoğun çalışmıyordur herhalde,” dedi Nick.

“Rakip mi?” Şarap Alice’i çarpmaya başlamıştı. Zihni şimdi puslu düşüncelerle, tanımadığı insanların suratlarıyla ve tarif edemediği, yoğun duyguların bıraktığı hayal meyal hatıralarla dolmuştu.

“Dominick yani.”

“A o mu? İyi bir insan ama ben seninle evliyim.”

“Ama biz ayrıyız.”

“Evet, ama *deniyoruz*,” dedi Alice kıkırdayarak. “Kusura bakma. Buna neden güldüm bilmiyorum. Komik değil yani. Hem de hiç değil. Ben bir su içsem iyi olacak galiba.”

Ayağa kalktı ve Nick’in yanından geçerken birden kendini onun kucağına bıraktı.

“Bunu *deneyecek* misin Nick?” dedi başını adamın boynuna gömerek. “Gerçekten deneyecek misin?”

“Kafayı bulmuşsun sen,” dedi Nick. Sonra öptü onu. Her şey nihayet olması gerektiği yere geliyordu. Alice rahatlayarak, iyice bıraktı kendini. Yağmurda sıırılsıklam olduktan sonra eve gelip küvette sıcak suya girmek gibiydi bu. Yorucu bir günün ardından kendini yumuşacık yatağa atmak gibiydi.

“Babacığım,” dedi bir ses arkadan. “Ne yapıyorsun burada?”

Nick birden şiddetle irkilince Alice ayağa fırlamak zorunda kaldı.

Olivia, üstünde pijamaları, yanakları uykudan pespembe olmuş, eliyle gözlerini ovuşturarak onlara bakıyordu mutfak kapısından. Sonra kocaman bir esneyip kollarını başının üstüne uzatarak gerindi. Önce şaşkın şaşkın kaşlarını çattı, ardından yüzüne neşe dolu bir aydınlık geldi.

“Annemi yeniden sevmeye mi başladın yoksa?”

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

Son iki yazımın yorum kısımlarını kapattığım için kusura bakmayın. Bir şeyler söylemeye can attığınızı tahmin edebiliyorum; ama nedense, yazıları koyarken sizin cevaplarınızı bir süreliğine duymak istemediğimi fark ettim.

Şimdi her şeyi açıklığa kavuşturayım ki gereksiz bir heyecana kapılmayasınız. Bir *ilişkim* falan yok. Öyle bir aptallık yapacak değilim yani. Bu sadece zararsız bir flört denemesi. Neden olmasın ki? Sadece eğlencesine. Yarın onu Alice’in **Mega Kremalı Anneler Gününe** de götüreceğim.

Ah, bu arada, ilginç bir gelişme daha oldu. Daha demin X’le PlayStation’da kapışıyoruz (tabii ki ben kazandım!) ve bana bir itirafta bulundu.

Meğer blogumu o da okuyormuş!

Evet, şok oldum ama şikayet edecek halim yok. Ne de olsa gizli kapaklı yazılar değil bunlar. Herkese açık. Ama işte, köy sakinlerinden birilerinin blogumu keşfedebileceğini sanmıyordum.

Bir şey daha var. Bu X adisi, blogumda takma bir isimle yorum bile yapmış. Ama isminin ne olduğunu da söylemiyor. Tahmini olan var mı?

YORUMLAR

Modern Büyükanne diyor ki...

Doğrusu, bu benim pek hoşuma gitmedi Frannie. Adam seni daha önce de kandırmamış mıydı? Bu doğru bir başlangıç mı sence? (Bence AB74 olabilir. Kaba saba birine benziyordu.)

AB74 diyor ki...

Ben değilim Modern Büyükanne. Bence Frank Neary olabilir.

Frank Neary diyor ki...

Ben de değilim Bayan Jeffrey. Yalan dolan olmaz bende.

Beryl diyor ki...

Bence Modern Büyükanne o! Daha uygun bir isim olabilir mi ki! Adına ilişki de desen, flört de desen fark etmez; her anın tadını çıkar Frannie!

DallaslıDoris diyor ki...

Harika öpüşüyorsun Frannie.

.

“Büyük gün” gelip çatmıştı.

Alice kendini devasa bir çamaşır kazanının içinde küçücük bir parça giysi, bir çorabın teki gibi hissediyordu. İnsanlar onu bir o yana bir bu yana çekştirip duruyorlardı. Hatta bir keresinde, aynı anda (hiç tanımadığı) iki kişi birden koluna girip ayrı yönlere doğru çekmeye bile çalışmışlardı. Etrafında endişeli, heyecanlı, neşeli, kısacası her türden yüz, bir belirip bir kayboluyordu. İnsanlar küçük gruplar halinde toplaşıp ona sorular soruyor, problemlerini anlatıyor, geciken, aksayan meseleleri aktarıyorlardı. “Yumurtalar ne oldu?” “Hamur açma ekibi nerede duracak?” “Televizyon muhabirleri saat on ikide geliyorlarmış. On iki buçukta seninle röportaj yapmak istiyorlar. Ne cevap verelim? Programımız aksar mı?”

Televizyon muhabirleri mi? Onunla bir de röportaj mı yapmak istiyorlardı?

Dört bir yanında şakır şukur flaşlar patlayıp duruyordu. Keşke Mega Kremalı Toplantısını daha bir can kulağıyla dinleydi. Organizasyonun bu kadar büyük olduğunu tahmin edememişti. Bu tam anlamıyla Mega’ydı işte.

Okulun bahçesine kurulmuş devasa bir çadırın içindeydiler. Çadırın girişine asılı bir afişte şöyle yazıyordu: *Mega Kremalı Anneler Günü: 100 Anne Dünyanın En Büyük Limonlu Kremalı Tartasını Yaparken Bu Tarihi Ana Siz De tanık Olun! Giriş 10 Dolar*

(Çocuklar İçin Ücretsiz.) Bütün gelirler okula ve Göğüs Kanseri Araştırmalarına aktarılacaktır.

Çadırın içine, bütün çevresi boyunca, insanların oturup seyredebilecekleri sıralar dizilmişti. Duvarlar Mega Kremalı Anneler Gününe “gururla” sponsor olan şirketlerin afişleriyle doluydu. Alice aralarında Dinos Kahveci Dükkânı’nınkini de gördü. Çadırın tam ortasıdaysa turtayı yapmak için gerekli ekipman duruyordu. Ortalık inşaat şantiyesi gibiydi. Bir forklift, bir çimento harç makinesi, bir vinç, özel olarak hazırlanmış bir tepsi ve fırın vardı. Ayrıca, üzerine belirli aralıklarla karıştırma kâselerinin yerleştirildiği büyük, yuvarlak bir konferans masası da kurulmuştu. Her bir kâsenin yanına da malzemeler konmuştu; yumurta, un, tereyağı, limon ve şeker, gerekli her şey vardı. Maggie’nin kocası, yani koşu bandındaki kırmızı suratlı adam, iş makinelerinin başında durmuş, ne yapacağını bilmeyen işçilere talimatlar yağıdırıyordu.

“Şimdi, ilk evvela şunu bir açıklığa kavuşturalım; doldurmadan önce hamuru pişiriyoruz, öyle değil mi?” diye sordu adam Alice’e.

Alice neyse ki bu sorunun cevabını biliyordu. Önce çekingen bir şekilde, “Evet,” dedikten sonra bu kez daha kararlı bir ses tonuyla, “Evet, kesinlikle,” dedi.

“Tamamdır patron,” diye karşılık verdi adam da.

İnsanlar girişte, Mega Kremalı Komitesi üyesi olan iki kadından biletlerini alıp içeri girmeye başlamışlardı. Sıralar hızla doluyordu. Nefeslilerden oluşan bir çocuk bandosu da bir havalar çalıyordu.

Çadırın bir köşesi çocuklar için düzenlenmiş aktivitelere ayrılmıştı. Her bir aktivitenin teması da “mega”ydı tabii ki. Mega sabun köpükleri şişiriyorlar, mega sünger topların peşinde koşuyorlar, mega fırçalarla mega bir tuvalin üzerine resim yapıyorlardı.

Alice; Madison, Tom ve Olivia'yı da oraya bırakmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bir ses.

Dominick'ti soran. Jasper da yanındaydı. Alice kafasını kaldırıp bir anlığına Dominick'in gözlerine bakmış, sonra gözlerini kaçırmıştı. Onu aldatmış gibi hissediyordu kendini. Belki de öyleydi gerçekten.

"Dün gece için özür dilerim," dedi Alice.

"Şimdi sırası değil," diye karşılık verdi Dominick çabucak. "Ama şey... bu geceki planı unutmuş olabilir misin? *Operadaki Hayalet* desem?"

Dün gece yarım kalan öpüşme faslından sonra Nick, Olivia'yı kucaklayıp yatağına yatırmış, sonra da gitmişti. Ama giderken ilk "randevularının" bu gece olmasına karar vermişlerdi. Bir zamanlar çok sevdikleri o İtalyan restoranına gideceklerdi. Nick rezervasyon yaptıracığını söylemişti.

"Aa, şey, unutmuşum bak," dedi Alice. Artık bu iyi kalpli adamdan bir an önce ayrılması gerekiyordu. "İşin aslı, Dominick..."

"Alice, *tatlım!*" Kate Harper'dı bu. Çadırdan içeri süzülen sabah güneşiyle daha bir ışıltılı duruyordu. Onun arkasından keyifsiz bir adam; adamın arkasındansa asık suratlı bir Chloe geliyordu. Chloe'nin saçlarına gayet sık, kısa bir model yapılmıştı ama önceki örgülü hali kadar güzel görünmediği çok açıktı.

"Tamam, sonra konuşuruz," dedi Dominick. "Bir yardımım dokunursa çekinme söyle. Ben senin için buradayım."

"Ben de senin için buradayım Alice!" dedi Jasper onu taklit ederek.

"Madison'ı burada görünce çok şaşırdım," dedi Kate, biraz cırtlak bir sesle. "Onu evde bırakırsınız diye düşünmüştüm. Anlarsın ya!"

“Madison’a cezaların en ağırını verdik,” dedi Alice. Zamanı geldiğinde, Nick’le birlikte buna da karar vermeleri gerekecekti. Kafasını çevirip baktığında Madison’ın devasa bir sabun köpüğünü büyülenmiş gibi şişirmekte olduğunu gördü. Son birkaç gündür çok sevimli ve mutlu görünüyordu zaten. Şimdi bunun büyü-sünü bozmak olmazdı.

“Umarım öyle olmuştur,” dedi Kate. Sonra da sesini alçaltarak, “Çünkü Chloe ağır bir travma geçiriyor. Doğru düzgün ne bir şey yiyor ne de uyuyor. Bu onu hayatı boyunca etkileyecek diye korkuyorum.”

“Kate, kadıncağızı rahat bırak,” dedi Kate’in kocası. “İşi başından aşkındır şimdi.”

Kate, sanki onu rahat bırakmasını söyleyen Alice’in kendisiymiş gibi burnundan soluyarak, “Meşgul olduğunun farkındayım ama bu meselenin ciddiyetini tam anlamıyla kavrayabildiğine emin değilim. Telefondaki mesajın çok kaygısız ve umarsız geldi bana. Oysaki Madison’ın yaptığı tam bir rezaletti.”

“Affedersiniz! Korkarım Alice’i sizden çalmamız gerekiyor.”

Mega Kremalı Komitesinden arkadaşları Maggie ve Nora, Alice’in birer koluna girip yavaşça çektiler aralarından.

“Sen Mega Kremalı Annelerinden olmadığın için kendine oturacak bir yer arasan iyi olur Kate,” diye seslendi Nora omzunun arkasından dönüp. “Yer kalmayabilir.”

Alice, Kate’in bir hışımla döndüğünü, kocasının kulağına hararetleli hararetleli bir şeyler fısıldayarak gittiklerini gördü.

“Ben ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi Alice, Nora ve Maggie’ye. “Bana soru sorduklarında he he deyip, kafamı sallıyorum.” Bu seferki, Olivia’nın maçında hakemlik yapmaya benzemiyordu. Ondaki gibi otomatik pilota bağlayamıyordu.

“Sorun değil,” dedi Maggie. “Her şey tıkırında ve hepsi senin sayende oldu.”

Alice'e, günün programının madde madde sıralandığı ve kenarlarına kendi el yazısıyla notlar alınmış bir kâğıt parçası gösterdi. Bir yere *Programa harfiyen uyulacak!!* yazmış, altını da iki kez çizmişti.

Maggie bir an yüzünü buruşturdu. "Ah tatlım, *seninki* gelmiş. Burada ne işi var acaba? İlgili baba havalarında."

Alice "seninki" lafını duyunca bir an kim olduğunu anlayamadı. Kızgınlığına bakılırsa Dominick'i kast ediyor olamazdı. Nick'ten önceki sevgilisi Richard Bourke mu gelmişti yoksa? Hani şu kendini beğenmiş hayvan? Ama Maggie'nin işaret ettiği yere dönüp baktığında Nick'in, üzerinde göz alıcı, mavi bir gömlekle çadırdan içeri girmekte olduğunu gördü. Ona her zaman mavinin yakıştığını söylerdi.

"Onu ben davet ettim," dedi Maggie'ye.

Maggie onu şöyle bir süzdükten sonra, "Ah, öyle diyorsan öyledir," dedi.

"Bu arada, birinin sunuculuk yapması gerekiyor," dedi Nora. "Senin yerine başka biri geçebilir. Aman dikkat edelim de kadrolu asalağımız Bayan H mikrofona yapışmasın. Valla bir tuttu mu bırakmaz biliyorsunuz."

"Mikrofon mu dedin?" Alice'in kafası karışmıştı.

Nora çadırın tam ortasında duran bir mikrofonu işaret etti.

Yüce Tanrım. Bu işi de mi o yapacaktı?

"Ah, kesinlikle olmaz, yani tamam, kesinlikle sizden biri yapmalı."

"Hallederiz," dedi Nora. Nick yanlarına geldiğinde kadının yüzü ruhsuz bir ifadeye bürünmüştü. "Selam Nick."

"Selam Nora, selam Maggie. Nasılsınız bakalım?" Nick kadınlara başıyla belli belirsiz bir selam verdi. Onu sevilmeyen eski koca rolünde görmek Alice'i üzmüştü. Aile Yetenek Gecesi'nde

“adi” eski yenge durumuna düştüğü için kendini Nick’in yerine koymakta zorlanmamıştı.

“Anneler Günün kutlu olsun,” dedi Nick Alice’e, Nora ve Maggie kalabalığın arasına karıştıktan sonra. “Yatağına kahvaltı geldi mi bakalım?”

Alice başını evet anlamında salladı. “Gözleme yapmışlar. Sabahın beşinde ayaktaydılar sanırım. Aşağıdan epey bir patırtı gü-rültü, bağırma çağırma geliyordu. Mutfağın halini görecektin. Ama doğruya doğru; gözlemeler nefisti. Bence Madison ileride çok iyi bir şef olacak. Dağınık, gürültücü ve gıcık bir şef tabii.”

“Gelip başlarında duramadığım için kusura bakma,” dedi Nick. “Bu, bensiz ilk Anneler Günü sabahın oldu.”

“Sonuncusu olur umarım,” dedi Alice.

“Bence de,” dedi Nick. Gözlerini Alice’in gözlerinden ayıramıyor gibiydi. “Bence de.”

“Vay vay vay, bak burada kimler varmış Barb? Bizim genç salsacılar değil mi bunlar?” Alice’in annesi ve Nick’in babasıydı gelenler. Roger, o tanıdık tıraş kolonyası kokusunu savura savura yanlarına gelip, bir araba satıcısı edasıyla sırtlarına bir şaplak atarken; Barb, yüzü gururdan ıslıl ıslıl, birkaç adım geride durmuş, onları izliyordu.

“Nasılsın tatlım?” diye sordu Alice’e. “Her zamanki gibi çok güzelsin tabii, ama seni biraz solgun gördüm sanki. Gözlerinin altı kararmış. Elisabeth’in suratı da yemyeşil kesildiğine göre bilmediğim bir şeyler oluyor herhalde.”

“Libby de geldi mi?” diye sordu Alice hayret içinde.

“Bak orada, Frannie’nin yanında,” dedi Barb, seyirci koltuklarına doğru işaret ederek. Elisabeth, Ben’in yanında oturuyordu ve hiç iyi görünmüyordu. Muhtemelen bulantısı vardı, ama bu iyiye işaretti. En azından televizyonun karşısında değildi.

Ben'in hemen yanında Frannie; onun yanındaysa, Aile Yeternek Gecesi'nde tekerlekli sandalye yarışının başını çeken beyaz saçlı adam oturuyordu. Frannie kendinden emin bir şekilde, dimdik dururken bir an yanındaki adam kulağına bir şeyler fısıldayınca ellerini çırpıp kahkahayı patlattı.

"Yanındaki de Frannie'nin *beyefendi arkadaşı*," dedi Barb. "Adı Xavier'mış. Ne hoş, değil mi? Açıkçası, ben de Frannie acaba lezbiyen mi diye düşünüyordum."

Alice, annesinin "lezbiyen" lafını bu kadar rahat kullanmasına ağzı açık kalarak tepki verdi.

"O kadar şaşırmana gerek yok ki," dedi Barb. "Bildiğim kadarıyla son kırk yıldır hiç erkek arkadaşı olmadı."

"Muhtemelen zor beğeniyor olmasındandır," dedi Roger. "Doğru adamı beklemiş demek ki. Tıpkı senin gibi."

"Ah sen yok musun sen!" dedi Barb cilveli cilveli. "Seni bulduğum için çok şanslıyım ki ben!"

"Asıl babam şanslı seni bulduğu için," dedi Nick, anlaşılmasa da bir ciddiyetle. Alice'in annesi bunu duyunca şaşırarak, mutluluktan yanakları pembe pembe baktı Nick'e. "Ne güzel şeyler söylüyorsun sen öyle."

Maggie önünde *Mega Kremalı Anneler Günü* yazan uzun, pembe bir önlükle çıkageldi. Altında da *Anneler Günü, Sydney, 2008* yazıyordu. Bir tane de Alice'e getirmişti.

"Önlükler çok güzel olmuş Alice!" dedi, elindekini Alice'in boynundan geçirip belinden bağlarken.

Alice etrafına bakındığında, karıştırma kâselerinin olduğu büyük masanın etrafına pembe önlüklü kadınların sıralanmaya başladıklarını gördü.

"Yavaş yavaş başlayalım artık," dedi Maggie. "Sence bir sakıncası yoksa tabii."

“Yok tabii ki,” dedi Alice umursamaz bir havayla.

“Senin yerin şurası,” dedi Maggie. “Hemen benim yanım.”

“İyi şanslar canım,” dedi Barb. “Umarım fırınla ilgili bir sorun çıkmaz. Kremalı turta yaparken hamura dikkat etmek lazım. Bir keresinde babanın patronu akşam yemeğine bize gelecek diye yapmıştım bir tane. Bilsen ne kadar gerilmiştim; eh biraz da uyuz olmuştum, zamanında haber...”

“Hadi bakalım Barbie,” dedi Roger, kolundan tutup çekerek. “Hikâyenin geri kalanını oturduğumuzda bana anlatırsın artık.”

Roger, aralıksız konuşmaya devam eden Barb’ı seyircilerin arasına doğru çekiştirirken Alice’e gizlice göz kırptı. Alice’in o an yüreği sevinçle doldu. Bu adam Barb’ı seviyordu. Kasıntı kasıntı seviyordu belki, ama seviyordu.

“Ne organizasyon ama,” dedi Alice’in yanında duran kadın. Yüzünün alt tarafında yanık gibi bir doğum lekesi vardı. “Çok sağlam iş çıkarmışsın Alice.”

Çok sağlam işler de çıkarıyormuşum demek, diye düşündü Alice. Biraz başı dönüyordu.

Nora mikrofonun önüne geldi. “Herkes yerlerine oturabilir mi lütfen? Başlamak üzereyiz!”

Alice’in gözleri seyircilerin arasında Nick’i aradı. Neden sonra buldu; Olivia da kucagındaydı. Israrla taktığı peri kanatları Nick’in yüzüne çarpıp duruyordu. Tom babasının solunda oturmuş, dijital makinesiyle fotoğraf çekiyor, Madison da sağında, olan biteni merakla takip ediyordu. Nick onlara bir şey söyleyip Alice’i işaret edince hepsi birden kocaman kocaman sırtıp el salladılar ona.

Alice de onlara el sallarken bu kez gözü Dominick’le Jasper’a takıldı. Onlar da Nick’lerin iki sıra arkasında oturuyorlardı ve Alice’in onlara el salladığını düşünüp aynısını onlar da yapmaya başlamıştı.

Ardından Libby'yle Ben'i gördü. Onların yanında da Fran-nie'yi, Xavier'i, Barb'ı ve Roger'ı gördü. Hepsi birden el sallıyor-lardı.

Alice her birine tek tek gülümseyip sevgiyle el sallarken Nora tekrar konuştu.

“Burada gerçek ev sahibemiz olan Alice Love’ın adına bulu-nuyorum. Çoğunuzun da bildiği gibi, Alice geçen hafta spor salo-nunda talihsiz bir kaza geçirdi ve kendini henüz tamamen iyi hissetmiyor. Alice’in bana, dünyanın en büyük limonlu kremalı turtasını pişirmek için yüz tane anne yeter dediği anı hatırlıyorum da. Kafayı yedi herhalde diye düşünmüştüm!”

Seyirciler gülüştü.

“Ama Alice’i tanırırsınız. Bir şeyi aklına koydu mu asla vaz-geçmez.” Alkışla karışık gülüşmeler. Son on yılda nasıl da deği-şmiş, bambaşka bir insana dönüşmüştü.

“Ama onun üzerinden sadece birkaç ay geçti ve bakın hepi-miz buraya toplandık! Şimdi hepinizden, Alice’e büyük bir alkış istiyorum!”

Bütün çadır yıkılırken Alice başıyla selam verip yapmacık yapmacık sırttı.

“Bu günü ayrıca, geçen yıl hazin bir şekilde kaybettiğimiz sevgili bir dostumuza ve okul birliğimizin değerli bir üyesine ithaf ediyoruz,” dedi Nora. “Zaten yapacağımız turtanın tarifi de ken-disine ait. Şu anda onun da aramızda olduğuna inanıyoruz. Tabii ki Gina Boyle’dan bahsediyoruz. Seni çok özledik Gina. Şimdi hepinizi, Gina için bir dakikalığına saygı duruşuna davet ediy-o-rum.”

Alice insanların saygıyla başlarını eğdiklerini görünce, bir zamanlar hayatının çok önemli bir parçası olan kadını hatırladı. Ama zihninde bir boşluk vardı. Sabahki gözlemler de midesine

oturmuştu. Alice’e bir dakikadan daha uzunmuş gibi gelen bir sessizliğin ardından Nora başını kaldırıp, “Evet hanımlar,” dedi. “Çırpma tellerimizi alalım.”

Kadınlar çırpma tellerini orkestradaki müzisyenler gibi tam bir ciddiyetle ellerine aldılar.

“Yumurtaları, kremayı, şekeri, limon kabuğunu ve suyunu iyice karışana kadar çırpın,” dedi Nora elindeki kâğıttan okuyarak.

Kısa bir duraksama anından sonra herkes telleri bir kenara koyup malzemeleri ayarlamaya koyuldu.

Alice yumurtaları ardı ardına kırıp kâseye döktü. Çevresindeki bütün kadınlar aynı şeyi yapıyordu. Havada gergin gülüşmeler ve fısıldaşmalar vardı.

Seyircilerin arasından birisi, “Yumurtaların kabuğunu kaçırmayın!” diye bağırınca bir kahkaha koptu. Birkaç dakika sonra bütün çadır çırpma sesleriyle doldu. Bu iş bittikten sonra, Nora’nın talimatıyla herkes karışımlarını kocaman, sanayi tipi bir fiçinin içine boşaltmaya başladı.

Bunun sonu nereye varacak bakalım, diye düşündü Alice.

“Unu, badem içlerini, şekeri ve tereyağını blendera koyup, küçük ekmek kırıntısı kıvamına gelene kadar çevirin,” dedi Nora. “Ama burada blender yerine bir çimento harç makinesi kullanacağız. Korkmayın, makinenin haznesi temizdir! Şimdi her bir aneden, hazırladığı malzemeyi karıştırıcıya dökmesini istiyorum.”

Anneler kâseleriyle sıraya girdiklerinde, “Böyle bir şey yaptığımıza inanamıyorum,” diye fısıldadı Alice, Maggie’ye. “Bu tam bir çılgınlık.”

Maggie güldü. “Hep senin yüzünden Alice!”

Anneler yumurtaların aklarını ayırırken şaşkın işçilerden biri harç makinesini çalıştırdı.

“Şimdi yumurtaların sarısını da katın,” diye buyurdu Nora.

Kadınlar karıştırıcının önünde bir kez daha sıraya girip yumurta sarılarını eklediler. Birkaç dakika sonra harç makinesinin içindeki sarı renkli, devasa hamur karışımı masanın unlanmış yüzeyine döküldü.

“Şimdi yumuşayana kadar yoğurun.”

Kadınlar masanın etrafına toplanıp hamuru yoğurmaya koyuldular. Alice kadınların beceriksizliklerini fark edince bu hamur adam olmaz diye düşündü. Bir yandan flaşlar patlayıp duruyordu.

“Şimdi, normalde bu karışımı yarım saatliğine buzdolabına koymak gerekir ama bugün bizim o kadar vaktimiz olmadığı için hamurun açılması aşamasına geçmek zorundayız,” dedi Nora.

İşçiler devasa bir merdane getirdiler.

Merdanenin iki yanına üçer kadın geçip, sapları sıkıca tutarak, hamurun üzerinde, yolda kalmış bir arabayı iter gibi itirmeye başladılar.

Kadınlar başta birbirlerinden kopuk bir halde, başka başka yönlere gider gibi görününce seyirciden gülüşmeler, iç geçirmeler, talimatlar geldi, ama ilginçtir, hamur birkaç dakikaya kalmadan düzleşmeye başlamıştı bile. Oluyordu. Gerçekten işe yarıyordu. Ortaya yavaş yavaş, kocaman bir ikiz yatak büyüklüğünde, düz bir hamur tabakası çıkıyordu.

“İşin asıl zor kısmına şimdi geldik,” dedi Nora. “Hamuru turta tepsisine alacağız.”

Alice bu sefer çuvaldık diye düşünürken kadınlar masanın etrafında toplanıp, hamuru, çok değerli bir resim tuvalini taşıyorlarmış gibi, avuçlarının içine alarak kaldırdılar. Bütün kadınların

yüzünde aynı korku dolu konsantrasyon vardı.

Hamur ortadan çökmeye başlayınca, “Allah kahretsin, kayıyor,” dedi doğum lekeli kadın. Başka bir kadın koşturup altına girmeye çalıştı. Şimdi hepsi alt alta, üst üste, birbirlerinin ayaklarına basa basa, birbirlerine talimatlar yağdırmaya başlamıştı. “Şuraya dikkat!” “Orası kaymasın!”

Kadınlar, yüzlerinde en ufak bir tebessüm bile olmadan, büyük bir gayretle ince hamuru devasa turta tepsisine yerleştirdiler. Başarmışlardı. Hamurda ne bir yarık ne de bir çatlak oluşmuştu. Bu bir mucizeydi.

Seyirciler “Bravo!” diye bağırmaya başlayınca, tepsinin kenarlarına taştan hamuru içeri tıktırmakla meşgul olan kadınların yüzüne nihayet mutlu mesut bir gülümseme gelmeye başlamıştı. Sonra tepsinin üstünü kat kat fırın kâğıdıyla örtüp kabarmasını diye seramik fırın taşlarını yerleştirdiler. En sonunda işçiler tepsiyi kaldırıp fırına koydular.

“Şimdi on dakika pişecek,” dedi Nora gayet sakin bir şekilde, sanki buraya kadar gelmiş olmaları bile bir mucize değilmiş gibi. “O pişerken hamarat annelerimiz kremayı hazırlayacaklar.”

Kadınlar masaya dönüp yumurtaların beyazlarını çırpırmaya, çırparken de yavaş yavaş pudra şekerini dökmeye başladılar. Çadırın içi fırın yüzünden fena halde ısınmıştı. Alice yüzünün yandığını ve saçlarının diplerinin boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordu. Havayı da pişen hamurun kokusu kaplamıştı. Baş ağrıyordu. Acaba grip falan mı oluyordu?

Birden bu hamur kokusunun onda bazı hatıraları canlandırdığını fark etti. Ama bu seferki epey büyük bir şeydi. Aynı şu turta hamuru gibi devasa bir şey. Bir insanın tek seferde başa çıkamayacağı kadar büyük bir şey.

“Sen iyi misin?” dedi Maggie eğilip Alice’e bakarak.

“İyiim, iyiim.”

Turtanın hamuru alkışlarla birlikte fırından çıkarıldı. Nar gibi kızarmıştı. Fırın kâğıdı ve taşlar alındıktan sonra fiçinin içindeki limon rengi karışım hamurun üzerine döküldü. Ardından krema da döküldü. Keyiften dört köşe olan kadınlar turtanın etrafında küçük kızlar gibi dans etmeye, köpük köpük krema karışımlarını turtanın üzerine dökmeye, tahta kaşıkla karlı tepe şekilleri vermeye başladılar.

Flaşlar patlayıp duruyordu.

“Evet Alice,” dedi Nora mikrofondan. “Onay veriyor musun?”

Alice etrafındaki dünya bir plastik poşete sokulmuş gibi hissediyordu. Görüntü hafifçe flulaşmıştı ve dili damağına yapışmıştı. Sanki yeni uyanmış da önceki geceden kalma rüyalarından silkinmeye çalışıyor gibiydi. Gözlerini kırptırıp turtaya baktı. “Biriniz şu köşedeki kremayı düzeltebilir mi?” dedi, sesinin normal çıkmasına kendi de şaşırarak. Kadınlardan biri sözüne uyup hemen o köşeye doğru koştu.

Alice nihayet Nora’ya başıyla onay verdi.

“Şimdi de, bayanlar baylar, son kez pişiriyoruz,” dedi Nora.

Maggie’nin kocası başparmağını havaya kaldırarak forklift operatörüne onay verdi. Bütün gözler forklift tarafından kaldırılıp fırına sokulan muhteşem turtanın üzerindeydi. Bir alkış tufanı daha koptu.

“Turta pişerken dördüncü sınıf öğrencileri bize eğlenceli bir vakit geçirecek,” dedi Nora. “Çoğunuzun da bildiği gibi, sevgili dostumuz Gina, Elvis’i çok severdi. Yemek yaparken de hep Elvis dinlerdi. Hatta başka bir şey dinlemezdi desek yanlış olmaz. Dolayısıyla şimdi öğrencilerimiz bizlere Elvis hitlerinden oluşan bir potpuri hazırladılar. Gina, tatlım, bu senin için.”

Otuz tane minyatür Elvis çadırın ortasına geldiğinde seyircilerden gülüşmeler ve tezahüratlar gelmeye başladı. Bütün Elvis'lerin gözlerinde kara kara güneş gözlükleri, üstlerindeyse ısıltılı taşlarla süslü beyaz tulumlar vardı. Bir öğretmenin müzik düğmesine basmasıyla birlikte bütün çocuklar "Hound Dog" eşliğinde Elvis dansları yapmaya başladılar.

Mega Kremalı Annelerine oturacak yer olmadığı için hepsi uzun masaya dayandı. Bazıları pembe önlüklerini çıkarmıştı. Alice'in bacakları ağrıyordu. Aslında her yeri ağrıyordu.

Ah, bu şarkı çok... tanıdık.

Herhalde, çünkü Elvis. Elvis'i herkes tanır.

Şimdi de "Love Me Tender" çalıyordu.

Pişen turtanın limonsu kokusu her yeri sarmıştı. Öyle ki, limondan başka, kremadan başka, turtadan başka bir şey düşünmek imkânsız bir hal almıştı.

Bu koku çok... tanıdık.

Herhalde tanıdık; çünkü bildiğin, limonlu kremalı turta bu. Limonlu kremalı turtanın nasıl koktuğunu da bilmeyecek değilsin ya.

Ama sadece bundan ibaret değildi. Başka bir anlamı daha vardı.

Alice'in yüzü iyice yanmaya başlamıştı. Şimdi de buz gibi bir rüzgâra yakalanmış gibi üşüyordu.

Ah, ama gerçekten iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Seyircilerin arasında, ona yardım edebilecek birilerini aradı.

Nick'in Olivia'yı kucağından alıp ayağa kalktığını gördü.

Dominick'in, kaşlarını endişeli bir şekilde çatmış halde ayağa fırladığını gördü.

İki adam da oturan seyircilerin dizleriyle boğuşarak ona doğru gelmeye çalışıyordu.

“Jailhouse Rock” çalıyordu şimdi.

Limonlu turtanın kokusu iyice güçlenmişti. Dosdoğru burnuna doluyor, oradan süzülerek beynine hücum ediyor, kafasının içini tıka basa hatıralarla dolduruyordu.

Ah Tanrım, tabii ya, tabii ya, tabii ya.

Alice’in dizlerinin bağı çözüldü.

Elisabeth’in ev ödevi

Tuvalete gittiğim için Alice’in yere yığıldığını göremedim.

Dışarıda bir sıra portatif tuvalet vardı.

Kan gelmişti.

Yakışır, diye düşündüm. Son bebeğimi de bir portatif tuvalette kaybedecektim demek ki.

İğrenç ve biraz da gülünç. Tıpkı benim hayatım gibi.

Otuz tane minyatür Elvis çadırın ortasına geldiğinde seyircilerden gülüşmeler ve tezahüratlar gelmeye başladı. Bütün Elvis'lerin gözlerinde kara kara güneş gözlükleri, üstlerindeyse ıslıl ıslıl taşlarla süslü beyaz tulumlar vardı. Bir öğretmenin müzik düğmesine basmasıyla birlikte bütün çocuklar "Hound Dog" eşliğinde Elvis dansları yapmaya başladılar.

Mega Kremalı Annelerine oturacak yer olmadığı için hepsi uzun masaya dayandı. Bazıları pembe önlüklerini çıkarmıştı. Alice'in bacakları ağrıyordu. Aslında her yeri ağrıyordu.

Ah, bu şarkı çok... tanıdık.

Herhalde, çünkü Elvis. Elvis'i herkes tanır.

Şimdi de "Love Me Tender" çalıyordu.

Pişen turtanın limonsu kokusu her yeri sarmıştı. Öyle ki, limondan başka, kremadan başka, turtadan başka bir şey düşünmek imkânsız bir hal almıştı.

Bu koku çok... tanıdık.

Herhalde tanıdık; çünkü bildiğin, limonlu kremalı turtanın bu. Limonlu kremalı turtanın nasıl koktuğunu da bilmeyecek değilsin ya.

Ama sadece bundan ibaret değildi. Başka bir anlamı daha vardı.

Alice'in yüzü iyice yanmaya başlamıştı. Şimdi de buz gibi bir rüzgâra yakalanmış gibi üşüyordu.

Ah, ama gerçekten iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Seyircilerin arasında, ona yardım edebilecek birilerini aradı.

Nick'in Olivia'yı kucağından alıp ayağa kalktığını gördü.

Dominick'in, kaşlarını endişeli bir şekilde çatmış halde ayağa fırladığını gördü.

İki adam da oturan seyircilerin dizleriyle boğuşarak ona doğru gelmeye çalışıyordu.

“Jailhouse Rock” çalıyordu şimdi.

Limonlu turtanın kokusu iyice güçlenmişti. Dosdoğru burnuna doluyor, oradan süzülerek beynine hücum ediyor, kafasının içini tika basa hatıralarla dolduruyordu.

Ah Tanrım, tabii ya, tabii ya, tabii ya.

Alice’in dizlerinin bağı çözüldü.

Elisabeth’in ev ödevi

Tuvalete gittiğim için Alice’in yere yığıldığını göremedim.

Dışarıda bir sıra portatif tuvalet vardı.

Kan gelmişti.

Yakışır, diye düşündüm. Son bebeğimi de bir portatif tuvalette kaybedecektim demek ki.

İğrenç ve biraz da gülünç. Tıpkı benim hayatım gibi.

32

Selam!

Kapıyı açan kadın, ellerini una bulanmış önlüğüne silerken, Alice'i çok yakın bir dostuymuş gibi sevinçle, gülümseyerek karşılıyordu.

Alice aslında buraya gelmek istememişti. Bu "Gina"nın, sokakın karşısındaki eve taşındıklarının hemen ertesi gün kapısını çalıp onu "çaya" davet etmesi pek de hoşuna gitmemişti. Bir kere, her şeyden önce, oranın eskisi olarak bu daveti Alice'in yapması gerekmez miydi? Kadının, bak işte adabımuaşeret dediğin böyle olur demek istermiş gibi erken davranmasından rahatsız olmuştu. Ayrıca Gina'nın, onun tarzında biri olmadığını anlamak için ona şöyle bir bakması yetmişti. Çok gürültücüydü. At gibi dişleri vardı. Yüzünde bir ton makyaj. Ağır bir parfüm. Her şeyden bol kepçe vardı. Yanlarında, Alice'in kendini iyice şahsiyetsiz bir insanmış gibi hissettiği kadınlardan biriydi bu da. Hem çaya davet etmek de neydi öyle? Böyle mi oluyordu bu işler?

Merhaba tatlım! Gina eğilip Madison'ı bu şekilde karşıladı.

Madison utanıp Alice'in bacaklarına sarıldı, yüzünü annesinin bacaklarının arasına gömdü. Alice, Madison'ın böyle yapmasından nefret ediyordu. İnsanların, çocuk bu sosyal pısırlıklığını annesinden kapmış demelerini istemiyordu.

Çocuklarla oldum olası anlaşılamam, dedi Gina. Belki de bu yüzden hamile kalmakta bu kadar zorlanıyorumdur

Alice, Gina'nın arkasından eve girerken bir yandan da Madison'ı bacaklarından koparmaya çalışıyordu. İçerisi açılmayı bekleyen kolilerle doluydu.

Asıl benim seni davet etmem gerekirdi, dedi Alice.

Sorun değil, ben insanlarla böyle hemen dostluk kurayım istiyorum işte, dedi Gina. Şimdi de seni limonlu kremalı turtamla baştan çıkartmaya çalışacağım zaten. Hızla dönerken bir koliye takılıp düşmekten son anda kurtuldu. Tabii bildiğin anlamda baştan çıkarmayı kast etmiyorum, diye ekledi.

Ah çok yazık, dedi Alice. Sonra, bu da şakaydı, diyerek aptal gibi esprisini açıklamaya çalıştı.

Gina gülüp onu mutfığa aldı. İçerisi sıcaktı ve limonlu turta kokuyordu. Elvis çalıyordu.

Seni çaya davet ettim ama istersen bir şampanya da açabiliriz, dedi Gina. Şampanya sever misin?

Ah, tabii, dedi Alice, normalde gündüz vakti içmiyor olmasına rağmen.

Gina sevinçle etrafında dönüp, Tanrı'ya şükür, dedi. Olmaz deseydin tek başıma içmek zorunda kalacaktım. Şampanyayı açtıktan sonra iki kadeh çıkardı. Mike'la ben Melbourne'dan geliyoruz. Sydney'de hiç kimseyi tanımıyorum. O yüzden böyle arkadaş avına çıktım zaten. Mike şu sıralar çok çalıştığı için yalnız başıma sıkılıyorum.

Alice kadehini uzatırken, Nick de çok çalışmaya başladı, dedi.

“Alice?”

“Alice?”

Nick bir tarafından, Dominick bir tarafından kollarına girmişti. Bacakları pelteye dönüşmüştü.

“Geliyor,” dedi Alice.

“Ne geliyor Alice?” diye sordu Dominick.

Tabii ki hafızam geri geliyor.

Beyninin içindeki bir barajın kapakları açılmış, her yer dalga dalga hatıralarla dolmaya başlamıştı.

“Su getirin,” dedi arkadan birileri.

Alice'in ne zamandır yeni bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Madison bir yaşına bastığında Sophie Jack'le ayrılmış (büyük şok!), sonra da kendine, her gece dokuzdan sonra çıkıp şehrin şık barlarında gezip duran bekâr, ışıltılı, sivri topuklu kadınlardan oluşan bir arkadaş çevresi bulmuştu. Durum böyle olunca da Alice'le iyice kopmuşlardı birbirlerinden.

Elisabeth de ayrı bir âlemde yaşıyordu. Hep bir üzgün, hep bir dalgındı.

Dolayısıyla Alice'in Gina'yla arkadaşlığı çok hızlı gelişti. İlk görüşte aşka yakın bir durumdu bu. Hem Nick'le Mike da çok iyi anlaşmıştı! Birlikte kamplara gidiyorlar; çocukların kanepelerde uyuyakalmalarına aldırmadan gecenin geç vakitlerine kadar oturup sohbet ediyorlardı. Her şey çok iyi gidiyordu.

Gina'nın ikiz kızları, Eloise ve Rose, Olivia'dan birkaç ay önce doğmuştu. İkisinin de kocaman, kahverengi gözleri, çilli yanakları ve Gina'nunki gibi kıpır kıpır saçları vardı. Bu üç akran birlikte ne de güzel oynarlardı.

Bir keresinde, iki aile birlikte Hawkesbury Nehri'nde birer tekne kiralamış, nehir boyunca, teknelerinin içinde yan yana gezintilere çıkmışlardı. Bir ara Olivia ve ikizler, Alice ve Gina'nın ayak tırnaklarını farklı farklı renkte ojelerle boyamışlardı. Hemen sonraki sabah, kahvaltıdan sonra Gina ve Alice yüzmeye gitmiş, sırtüstü yüzüp neşeyle ayak tırnaklarını incelerlerken Nick ve Mike

da çocuklarla Marco Polo oynamıştı. Herkes aynı fikirdeydi: Bu, hayatlarının en güzel tatili olmuştu.

Tabii ki Olivia 'ya hamile kaldığında bunu Nick 'ten önce Gina 'ya anlatmıştı.

Çünkü Nick iki haftalığına İngiltere 'ye gitmişti. Ve bütün seyahati boyunca sadece iki kez aramıştı.

İki hafta içinde iki kez.

İnanılmaz yoğunum, demişti sonradan. Kafası çok karıştı.

Ama sonuçta teklifi onlar kazanmıştı! Nick 'e de yüklü bir ikramiye gelecekti! Artık, isterlerse bir havuzları olabilirdi!

“Olmadın,” dedi Alice.

“Ne dedin?”

“Hiç yanımda olmadın,” demeye çalışıyordu Alice.

Goodman projesi üzerinde çalıştıkları yıl Nick hiç yanında olmadı. Eve geldiğinde ofis gibi kokuyordu. Şirket teri kokuyordu. Onunla konuşurken bile hep iş düşünüyordu.

Olivia 'nın kulağında üç ay içinde üç kez enfeksiyon olmuştu.

Tom öfke nöbetleri geçirip duruyordu.

Madison ise okuldan öyle nefret ediyordu ki her sabah kismaya başlamıştı. Bunlar normal değil Nick. Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Sıkıntıdan geceleri uyuyamaz oldum.

Nick ise bu geçici bir şey diyordu. Şimdi konuşamam, yarın sabah erkenden uçuşum var diyordu.

Gina, bir çocuk psikologu buldum, yardımı dokunabilir dedi. Durumu bir de okul müdürüyle mi konuşsan? Öğretmeni ne diyor? Onunla biraz daha fazla vakit geçirmen lazım, ben gerekirse Tom 'la Olivia 'ya bakarım. Senin için ne kadar can sıkıcıdır kim bilir

Gina okul etkinliklerine katılmayı seviyordu. Her şeye gönüllü oluyordu. Ve zamanla Alice de öyle biri oldu çıktı. Bu hoşuna gidiyordu. Başarılı da oluyordu.

Mike ve Gina'nın arasında sorunlar vardı. Gina ona Mike'ın bütün kabalıklarını, bütün düşüncesizliklerini anlatıyordu. Mike da Nick'e, hayatından memnun olmadığını söylüyordu. Alice ve Nick'in evindeki bir Noel partisinde Mike sarhoş olup, çamaşır odasında o iğrenç Jackie Holloway karısını öptü. Gina onları, şampanya almak için girdiğinde iş üstünde yakalamıştı.

Nick ve Alice bir gece yatakta, karanlıkta konuşuyorlardı.

Mike benim arkadaşım.

Yani bu, adamın bizim çamaşır odamızda başka bir kadını öpmesini onaylıyorsun anlamına mı geliyor?

Tabii ki hayır, ama her hikâyenin iki farklı yüzü vardır Ben, biz aralarına girmeyelim derim.

Ama bu hikâyenin iki yüzü falan yok ki! Mike'ın yaptığı affedilir gibi değil. O kadını öpmemeliydi.

Gina da onu değiştirmeye çalışmasaydı canım.

Gina öyle bir şey yapmıyor! Bu da nereden çıktı böyle? Mike'ın başka bir iş bulması için bastırmasından mı söz ediyorsun? Ama adam işinden memnun değil ki.

Bak. Şimdi senin Gina, benim de Mike'ın yerine geçerek kavgalarını yeniden canlandırmamızın bir âlemi var mı?

Birbirlerine arkalarını dönüp yattılar

Mesele "kirazlar" değildi. Mesele, yemek sepetinin yarısını bitirmiş olmasıydı. Bütün gün, kayınvalidesine götüreceği şık bir yemek sepeti yapmakla uğraşmıştı. Ayrıca o çocukları hazırlamak

için etrafta koşturup dururken Nick ona yardım edeceğine, Alice sanki uşağıymış gibi, oturup gazetesini okumuş, bir yandan da meyve sepetini tırtıklamıştı.

Mike ayrı bir eve taşındıktan sonra, Gina biraz zayıflaması gerektiğini fark etmişti. Bunun üzerine ikisi kendilerine özel bir antrenör tutmaya karar verdiler. Bir spor salonuna yazıldılar. Step derslerine girmeye başladılar. Kiloları yavaş yavaş eriyip giderken iyice forma girdiler. Alice bu işe bayılmıştı. Resmen iki beden incelmışti. Ayrıca egzersizin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemişti.

Gina internette tanıştığı bir adamla çıkmaya başladı. Onlar dışarıdayken çocuklara Alice bakıyordu. Nick de zaten geç saatlere kadar çalışıyordu.

Gina bir gün eve döndüğünde ısıltılı, keyiften dört köşe olmuş haldeydi. Bütün gece pijamalarıyla kanepede yatıp duran Alice onu o halde görünce kıskandı. İlk buluşmaları düşündü. İlk buluşmalara özendi.

O gece Nick eve döndüğünde onu görür görmez, fazla zayıfladın sen, dedi.

Nick babasının, Alice'in annesiyle çıkmaya başladığını öğrendiğinde kahkahalarla güldü.

Barb, Roger'ın tipi değildi ki. Roger genelde kendine silikon göğüslü, kabarık nafakalı sosyetik kadınlar buluyordu. Bütün moda kitapları okuyan, en son oyunları seyreden kadınlar

Benim annem, senin baban için yeterince kültürlü değil mi demek istiyorsun?

Ben babamın çıktığı o kadınlardan nefret ediyorum diyorum!

O halde baban annemle gönül eğlendiriyor, öyle mi? Zavallı varoş annemle yani?

Artık seninle konuşmak imkânsız olmaya başladı. Hep yanlış bir şey söyleyeyim de üstüme atlayasın diye bekliyorsun. Öyle olsun bakalım. Babam annenle gönül eğlendiriyor, tamam mı? Duymak istediğin bu muydu? Mutlu oldun mu şimdi?

Elisabeth umutsuz vakaydı. Ablası zaman içinde aksi, öfkeli, alaycı bir tipe dönüşmüştü. Sanki onun başına gelenler başka kim-senin başına gelmiyormuş gibi mutsuzdu. Alice onunla konuş-makta zorlanıyordu artık.

Bir keresinde embriyoyu yerleştirdiler mi diye sormuş; Eli-sabeth de burun kıvrıp, ona yerleştirme denmez, embriyoyu nak-lediyorlar diye kızmıştı Alice'e. İyi de Alice doğru terimleri nere-den bilecekti ki? Elisabeth'i çocukların doğum günü partisine da-vet ettiğinde, sanki bu ona inanılmaz bir eziyetmiş gibi öflayıp puf-lar ama yine de gelir, parti boyunca suratını asıp, acı çekmekte olan bir azize gibi dolanırdı ortalıkta. Ne bir yardım eder, ne ço-cuklarla oynar; bütün gün dudak büküp otururdu.

Dördüncü düşüğünden sonra Alice onunla konuşmaya çalıştı. Kendi yumurtalarını vermeyi teklif edince, senin yumurtaların faz-la yaşlı, dedi Elisabeth. Bilip bilmeden konuşuyorsun.

Roger, Alice'in annesine evlenme teklifinde bulunduğu anda Nick çok kızdı.

Aman ne güzel! Harika! Annemi hiç düşünmüyorlar.

Sanki bütün bunlar Alice'in suçuymuş gibi. Sanki annesi ev-lenmek için Roger'ı tuzağa düşürmüştü gibi.

Seks yapmayı bıraktılar. Öylesine. Nedensiz. Bu konuda ko-nuşmadılar bile.

“Hadi onu temiz havaya çıkaralım.”

Yarı uyanık, yarı baygın halde taşıya sürükleye dışarı çıkardılar onu. Herkes ona bakıyordu ama o beynine dolan hatıralardan başka bir şeye odaklanamıyordu.

Madison'ın ilk doğum sancıları başladığında, şaka yapıyorlar herhalde, diye düşündü. Böyle bir acıya dayanmamı bekliyor olamazlar Ama böyle olması gerekiyordu. Yedi saat sonra, bebek doğduğunda, kız olduğuna inanamadılar: Kendilerini bebeğin erkek olacağına o kadar inandırmışlardı ki. Birbirlerine, kızımız oldu deyip durdular. Bu sürprizin hemen arkasından bir mutluluk sarhoşluğu geldi. Müthiş bir kızdı bu. Daha önce hiç kız bebek görmemiş gibi hayran kalmışlardı.

Tom ters gelmişti. O yumuşak, tatlı yüzülü ebeye, sırtımda, ağrı sırtımda, diye bağırıp durmuştu. Ve doğum boyunca, kendi kendine, bunları bir daha asla yaşamayacağım deyip durmuştu.

Olivia en kötüsüydü. Bebeğiniz zor durumda, acilen sezaryen yapmamız gerekiyor, demişlerdi ona. Ardından oda bir anda bir sürü insanla dolmuş; sedyeye konup ameliyathaneye götürülürken bebeğini, henüz doğmadan neden böyle zor bir duruma soktuğunu düşünmüştü. Anestezinin etkisi geçip ayıldığındaysa bir hemşire, çok güzel bir kızımız oldu, demişti.

Madison'ın ilk dişi sekiz aylıkken çıkmıştı. Sürekli elini ağzına götürüyor, kaşlarını çatıp duruyordu.

Tom yemek sandalyesine konur konmaz yaygarayı bastı. Hiçbir zaman da oturmadı.

Olivia on sekiz aylık olana kadar yürümedi.

Madison 'ın, üstü beyaz çiçekli, kırmızı kapüşonlu küçük ceket.

Tom 'un sürekli yanında taşımaktan kirlenen mavi fili. Onsuz hiçbir yere gitmiyordu. O lanet olası fil olmadığında çingar çıkarıyordu.

Olivia okulun ilk günü sevinçten çığlıklar atarak bahçede koşturmaya başlamıştı. Oysaki Madison 'ı Alice 'in kollarından söküp alana kadar akla karayı seçmişlerdi.

Alice bir gün mutfağa girdiğinde Tom 'u dondurulmuş bezelyeleri dikkatle burnuna sokmaya çalışırken yakaladı. Bezelyeler gözümden çıkar mı diye merak ettim, demişti doktora.

Olivia 'yı Newport Sahili 'nde kaybettiler. Alice panikten nefessiz kalmıştı. Ona göz kulak olman gerekiyordu, deyip durmuştu Nick, sanki asıl mesele buymuş gibi. Olivia 'nın kaybolmasından daha önemlisi bunun, Alice 'in hatası olmasıydı sanki.

“Alice, derin nefes al.”

Sesler umurunda değildi. Onun hatıraları vardı şimdi.

Çok soğuk bir gündü. O ve Gina ayrı ayrı, kendi arabalarıyla spor salonundan dönüyorlardı. Normalde birlikte giderlerdi ama o gün Alice Madison 'ı dışıye götüreceği için ayrı çıkmışlardı. Dışçı Madison 'ın dışlerinde sorun bulamamıştı. Muayene sırasında çenesinde neden ağrı olduğunu da anlayamamıştı. Madi-

son'ı bekleme odasına gönderip Alice'e, stresten olabilir demişti.

Spor salonuna geç kalmak istemeyen Alice ise sabırsızca saatine bakmıştı. Step dersinin başını kaçırmak istemiyordu. Olivia'nın bir aktivitesi yüzünden çünkü dersi de kaçırmıştı zaten. Stres mi? Madison'ın stres yapacak nesi vardı ki? Belki de sadece okula gitmek istemediğindendi.

Arabada Madison mızızlanıp duruyordu. Alice ve Gina step dersindeyken salonun kreşinde vakit geçirmek istemiyordu.

Ben kreşe gidecek yaşta mıyım?

Sen de dişim ağrıyor diye numara yapmayıp okula gitseydin o zaman.

Ben numara falan yapmadım.

Karanlık, fırtınalı bir gündü. Gökyüzünde şimşekler çakıp duruyordu. Yağmur da başlamıştı. Arabanın önüne çakıl taşı büyüklüğünde, koca koca damlalar iniyordu.

Anne. Ben numara yapmadım.

Sessiz ol bakayım. Yola konsantre olmaya çalışıyorum.

Alice yağmurda araba kullanmaktan nefret ediyordu.

Ağaçlar uğuldayarak esen rüzgârın önünde bir çeşit hayalet dansı yapar gibi savrulup duruyorlardı.

Rawson Sokağı'na gelmişlerdi. Alice, Gina'nın stop lambalarının yandığını gördü.

Gina kendine kırkinci yaş günü hediyesi olarak aldığı arabasının içindeydi. Yanlarına beyaz çizgiler atılmış, plakası bile ona özel, kırmızı bir Mini'ydi bu. Bir aile arabası denemezdi tabii. Kendimi genç ve çılgın hissetmemi sağlıyor derdi Gina arabası için. Hep sunroof'u açıp bangır bangır Elvis çalarak sürerdi.

Alice yağmurda Mini'yi seyrederken Gina'nın bir yandan da Elvis'e eşlik ettiğini tahmin edebiliyordu.

Şu ağaç devrilecekmiş gibi duruyor, dedi Madison.

Alice onun gösterdiği tarafa baktı.

Köşedeki badem ağacıydı. Sonbaharda ne de güzel dururdu. Şimdiyse ileri doğru hareket ederken korkunç bir çatırtı çıkarıyordu.

Ama devrilmezdi.

Ama devrildi.

Hem de o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde inmişti ki. Sevdiğiniz bir dostunuzdan hiç beklemediğiniz bir anda gelen bir yumruk gibi. Yukarıdaki gaddar tanrılardan biri bilerek yapmış gibi. Sırf pisliğine, ağacı alıp öfkeyle Mini'nin üstüne çalmış gibi. Korkunç bir ses çıkmıştı. Alice anında frene asıldı. O sırada kolunu da, Madison'ı korumak için önüne siper etmişti. Madison çıkışlı cığlıyordu: Anne, anne, anne!

Sonra tam bir sessizlik oldu. Sadece yağmurun sesi duyuluyordu. Ve ardından radyodan saat bir haberlerinin sinyali duyuldu.

Yolda, önlerinde devasa bir ağaç gövdesi yatıyordu. Gina'nın küçük, kırmızı Mini'si ise üstüne basılarak ezilmiş bir teneke kutuya dönmüştü.

Bir kadın koşarak evinden çıktı ve ağacı görür görmez elleleriyle ağzını örttü.

Alice dörtlülere açıp yol kenarına çekti arabayı. Sen burada kal, dedi Madison'a. Arabanın kapısını açıp koşmaya başladı. Üstünde spor salonundan kalma şortu ve tişörtü vardı hâlâ. Bir ara kayıp düştü, dizini acıttı, ama kalkıp koşmaya devam etti. Bir yandan da kollarını, zamanı iki dakika başa sarmaya çalışır gibi havaya savurup duruyordu.

“Bir battaniye getirin. Kadın titriyor.”

*Nick cenazeye gelmedi. Resmen gelmedi.
Evet, gelmedi cenazeye.*

Cenazeye okul müdürü de gelmişti. Bay Gordon. Dominick. Çok üzüldüm Alice, dedi. Ne kadar yakın arkadaş olduğunuzu biliyorum. Sonra ona sarıldı. Alice onun gömleğinin üzerinde ağladı. Dominick, pembe balonları gökyüzüne bırakırlarken de ayrılmadı yanından.

Gina olmadan hayatına nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Günlük bütün planlarının vazgeçilmez bir parçasıydı o. Spor salonu. Kahve. Çocukların yüzme dersi. Özel antrenör. Birbirlerinin çocuklarına bakma. Sinema geceleri. Aptal şeylere gülmek. Evet, okulda tanıdığı başka bir sürü anne daha vardı ama hiçbiriyle Gina kadar yakın değildi.

Hayatının bütün neşesi gitmişti.

Her şey çok anlamsızlaşmıştı. Her sabah duşta, alnını banyo fayanslarına dayayıp, gözlerine şampuan kaçmasına aldırmadan ağlıyordu.

Nick'le sürekli kavga ediyorlardı. Bazen sırf bu kederini unutmak için yoktan yere kavga çıkardığı da oluyordu. Çoğu zaman ona vurmamak için kendini zor tutuyordu. Nick'i tırmalamak, yolmak, ısırmak, canını acıtmak istiyordu.

*Nick bir gün, ben ayrı eve çıksam iyi olacak, dedi. O da, ben-
ce de çık, dedi. O sırada, o gider gitmez Gina'yı ararım diye düşünüyordu. Nasıl olsa Gina bana destek olur.*

Nick'le aralarındaki çirkefleşmeler çok erken başlamıştı. Zaten başından beri birbirlerinden nefret ediyorlardı da hep bir

bahane bekliyorlardı sanki. Ve işte o bahane de çıkmıştı; artık numara yapmayı bırakıp birbirlerine gerçek yüzlerini gösterebilirlerdi. Nick çocukların yarım zamanlı olarak onda kalmalarını istiyordu. Kötü bir şakaydı bu herhalde. O kadar yoğun çalışırken tek başına nasıl bakacaktı onlara? Çocuklar için de büyük şok olurdu. Aslında onları istediği de yoktu tabii ki. Onun tek istediği, vereceği nafakayı azaltmaktı. Neyse ki eski arkadaşı Jane avukat olmuştu. Onunla nasıl başa çıkacağını bilirdi o.

Nick evden ayrıldıktan dört ay sonra Dominick ona çıkma teklif etti. Birlikte Milli Park'a yürüyüşe gittiler ve o gün yağmura yakalandılar. Bu Dominick rahat, kibar ve doğal bir insandı. Gidecek restoranları bilmezdi. İddiasız, salaş kafelerde oturmayı severdi. Okul hakkında konuşurlardı. Alice'in fikirlerini sayardı. Nick'ten çok daha sahici birine benziyordu.

İlk kez, geçen gece onun evinde sevişmişlerdi. Çocukları onun annesine bırakmışlardı.

(Düşüp kafasını çarptığı günden hemen önceki akşam!)

Her şey çok güzeldi.

İtiraf etmek gerekirse biraz da beceriksizce olmuştu. (Örneğin, adam nedense onun ayak parmaklarını yalamak istemişti. Bunu da nereden öğrenmişti ki? Zaten fena halde gıdıklanınca kazara burnuna tekme atmıştı.) Ama yine de, uzun zaman sonra vücuduna bu kadar değer verildiğini görmek çok hoşuna gitmişti. Hem de ayak parmaklarına kadar

Dominick onun için çok uygundu. Nick büyük bir hataydı. Zaten insan yirmili yaşlarındayken doğru erkeği nasıl seçerdi ki?

Kederi yavaş yavaş azalıyordu. Hâlâ içinde bir yerlerde du-

ruyordu ama önceki gibi, katlanılmaz bir yük olarak görmüyordu. Kendini oyalayacak bir sürü şey de bulmuştu.

Bir sabah kahve almak için Dinos'a uğradığında, küçük bir kalabalığın, kaldırımında diz çökmüş, bir çeşit nöbet geçiren bir kadının başına toplanmış olduklarını gördü. Dino bile çıkmıştı dışarı. Alice, insanların akıl hastası olduğundan şüphelendikleri kadına bir bakmak için yaklaştığında, dehşet içinde o kadının ablası olduğunu fark etti. Evet, Elisabeth'ti bu. Dino olanları anlattığında ilk hissettiği şey utanç oldu. Ablasının bu kadar kötü halde olduğunu nasıl da fark edememişti? Dino'ya Elisabeth'in yaşadıklarını anlatırken kendine kızmaya başladığını fark etti. Elisabeth'in yaptığı düşüklere, resmen hayatın rutin bir parçası olarak görmüştü.

Elisabeth'i kaldırıp arabasına götürdükten sonra dükkâna dönüp, Elisabeth'in kaçırmaya çalıştığı çocuğun annesini sakinleştirmeye çalıştı. (Neyse ki Judy Clarke'ı taniyordu. Judy'nin oğlu Madison'ın sınıfındaydı.) Eve dönerlerken Elisabeth ona sadece bir kez, sağ ol dedi.

Yeterse yeterdi. Bu umutsuz tedavi girişimlerine artık bir son vermek gerekiyordu. Boşuna kürek çekiyorlardı ve Elisabeth aklını yitirmek üzereydi. Alice en yakın arkadaşını kaybetmiş, üstüne bir de evliliği çatırdamaya başlamıştı ama buraya kadardı; artık ipleri eline alması gerekiyordu. Birilerinin Elisabeth'i karşısına alıp dobra dobra konuşması gerekiyordu. Eve gider gitmez bilgisayarın başına oturup internette evlat edinmeyle ilgili bir araştırma yaptı. Sonra da muzlu kek yapıp Ben'i aradı ve arabasının bozulduğunu söyledi. Ben de hemen şimdi geliyorum deyip kapattı.

“Acaba bir doktor mu çağırsak?”

“Hayır,” dedi Alice yüksek sesle, gözleri kapalı halde. “İyi-

yim ben. Bir-iki dakikaya toparlanırım.”

Şimdi de geçen haftayı hatırlamaya başlamıştı. Bunca zamandır sarhoş sarhoş dolaşmıştı sanki. Kendinden utanıyordu.

Step dersinin sabahında, salonun kafeteryasında krem peynirli sandviç yemişti. Kafası karmakarışık haldeyken krem peynirini düşünüp durmasının nedeni de buydu.

Spor salonunda taşınışını hatırladı. Nasıl da tanımamıştı salonu? Step dersinin hocasını, koşu bandının üzerindeki Maggie'nin kocasını, asansörden inen Kate Harper'ı?

Ya Nick'le ayrı olduklarını öğrendiğinde yaşadığı o şok?

Nick'in asistanıyla telefonda konuşmaları. O şirret kadın ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten (Alice hep kadının Nick'e karşı boş olmadığını düşünürdü). Ayrıldıklarından sonraysa bu nefretini epey bir ileri götürmüştü.

Aile Yetenek Gecesi'nde salsa yapışları vardı bir de. Aralarında var olduğunu sandığı elektrik. Yüce Tanrım, üstelik Büyükanne Love'ın yüzüğünü bile geri vermişti. Oysaki o yüzüğü Madison için saklamayı düşünüyordu. Şimdi, bir daha evlenecek olursa Nick'in yeni karısına gidecekti kesin.

Nick, hafızası geri geldiğinde ona geri dönmesini istemeyeceğine dair yirmi dolarına bahse girmişti. Herhalde bütün bu süre zarfında içinden kıs kıs gülüyordu.

Nick'i öpmüştü bir de. Bu ne mide bulandırıcı bir durumdu. Sırf yarı zamanlı boşanma akdine imza atsın diye hafıza kaybından yararlanmaya çalışıyordu. Neyse ki hiçbir şeye imza atmış değildi.

Tanrı aşkına, Chloe Harper'ın saçını kestikten sonra Madison'ı alıp resmen dondurma yemeye falan götürmüşlerdi. Bir haydut yetiştirmek için daha iyi bir yöntem olamazdı herhalde.

Bayan Bergen'e de yeni imar tasarısı meselesinde onun ta-

rafında duracağını söylemişti. Neyse, karar değiştirdiğini söyler, kıvırırdı. O evde yaşamaya devam etmek istemiyordu. Evin çok fazla hatırası vardı.

Bugünkü Elvis dansçılarının arasında Tom'un da olması gerekmiyor muydu? Kıyafetlerini bile hazırlamıştı. Demek ki ona bile bile hatırlatmamıştı haylaz.

Nora da konuşmasında sponsorları okumamıştı!

Guinness Rekorlar Kitabı'yla ilgili evraklara bakması gerekiyordu. Her şey kitabına uygun yapılmazsa rekoru da saymayabilirlerdi. Tamam, Maggie ve Nora'nın içlerinde bir kötülük yoktu ama işlerini doğru düzgün yapmamışlardı işte.

Masada yanında duran, doğum lekeli kadın, Tom'un sınıfından küçük Kerrie'nin annesi, Anne Russell'dı. Kütüphanede de birlikte çalışıyorlardı. Anne Russell'ı nasıl unutabilirdi?

Bütün bunları nasıl unutabilirdi ki?

Alice gözlerini açtı.

Okulun bahçesinde, çimlerin üzerinde oturuyordu.

Nick ve Dominick önünde diz çökmüş duruyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Nick.

Alice ona bakar bakmaz Nick ondan bir tokat yemiş gibi irkilerek geri çekildi.

“Hafızan geri gelmiş,” dedi sonra. Her şey çok açıktı. Ayağa kalkarken yüzünü eski ifadesiz, soğuk haline getirmeye çalışır gibiydi. “Ben gidip çocuklara da söyleyeyim iyi olduğunu.” Tam dönmüş gidiyordu ki, bir daha dönüp, “Bana yirmi dolar borçlusun,” dedi.

Alice, Dominick'e döndü.

Adam ona gülümseyip sarıldıktan sonra, “Her şey nihayet yoluna girdi tatlım,” dedi.

33

Alice arandığında kaçırmamasın diye cep telefonunu eline almış, öyle koşuyordu.

Luke'un onu ve Gina'yı koşturduğu güzergâhtan ayrılmamıştı. Bu arada Luke'a da yol vermek gerekiyordu. Özel egzersiz için yüz elli dolar vermeyi kimseye izah edemezdi. Özellikle de Nick'le para meselelerini görüşmektelerken. Ayrıca spor salonu üyeliğini de iptal etmişti. Şu sıralar böyle koşup hatırlamak yetiyordu ona.

Hafızasını kaybedip geri kazandığından beri hayatının bütün ayrıntılarını hatırlamak onda bir takıntı haline gelmişti. Koşuya çıktığında hatıraların su yüzüne çıkmalarına izin veriyor, eve döner dönmez de hepsini, tuttuğu günlüğe yazıyordu. Kaybettiği on yılın hafızası tam olarak geri geldi mi, yoksa arada hâlâ boşluklar var mı, tahmin etmek zordu. Ne de olsa, kazadan önce bile sorulduğunda hatırlayamayacağı pek çok şey olmalıydı.

Bugün aklına Tom'un bebeklik zamanlarından kalma bir anı gelmişti. Herkes, Madison'la yaşadığı sorunlardan sonra ikinci çocuğunun uyku konusunda ona fazla zahmet çektermeyeceğini söylüyordu. Ama herkes aynı anda yanılmıştı. Tom parça parça meme emmeyi seviyordu. Üç dört saatte bir emmektense saat başı "atıştırmayı" tercih ediyordu. Hem de *her* saat başı. Bu da Alice'in, bebek telsizinden feryatlar gelene kadar en fazla kırk dakika kadar uyuyabildiği anlamına geliyordu. Üstelik, artık emekleme çağına

gelmiş olan Madison da *hâlâ* bir tam gece uyanmadan yatabilmiş değildi.

O zamanlar Alice'in hayatının tek takıntısı uyku olmuş, uykudan başka bir şey düşünemez hale gelmişti. Ne zaman uyku hapa ya da yatak reklamı görse öfkeyle televizyona tüküresi geliyordu. Tom'u doyurduktan sonra düşe kalka yatak odasının yolunu bulup kendini yatağa atıyordu. Uykusunda da hep bebekle ilgili rüyalar görüyordu; ya bebeğin üzerine düşüp uyuyakalıyor, bebek nefes alamayıp ölüyor ya da, mesela, altını değiştirirken uyuya kalıyor, bebek yuvarlanıp yere düşüyordu. Ve sonra, uykusunun en tatlı noktasına ulaştığında telsizden gelen ciyaklamalarla uyanıyordu. Bu aynen, diliniz damağınız kurumuş haldeyken birinin size koca bir bardak, buz gibi suyu uzatıp, bir yudum içtikten sonra elinizden geri alması gibiydi. Hiç su olmasa daha iyiydi.

Hatırladığı o gecede, Nick sabah önemli bir iş gezisine çıkacağı için erkenden yatmıştı. Alice ise Madison'la epey bir cebelleştikten sonra ("*Neden şimdi çıkıp oynayamıyorum? Neden şimdi gecenin bir yarısı?*") tam yatağa girmişti ki bu kez de Tom ağlamaya başlamıştı. Beşiğe eğilip bebeği kucağına alırken kafası kazan gibiydi. Uyumasına izin vermeyen bu şahsa karşı safi öfkeden oluşan vahşi dalgalar zihninin kıyılarını dövüyordu. *Ne istiyorsun benden? Kollarıyla bebeği iyice sıkmaya başlamıştı. Hemen... şimdi... zıbarıp... yatıyorsun.*

Sonra bebeği usulca yerine bıraktı. Tom, sanki çivili yatağa yatırılmış gibi çılglık çılgılığa ağılıyordu. Alice yatak odasına dönüp ışığı yaktıktan sonra Nick'e, "Beni hapse attır. Bebeğe zarar vermek istedim ben," dedi.

Nick, gözleri yarı açık, şaşkın halde, "Bebeğe zarar mı verdim dedin?" diye sordu.

Alice zangır zangır titremeye başlamıştı. "Hayır. Zarar vermek *istedim*. Onu susana kadar sıkıp boğmak istedim."

“Tamam o zaman,” dedi Nick gayet sakin bir şekilde, sanki Alice’in söyledikleri çok normalmiş gibi. Sonra da doğrulup elinden tutarak yatağa çekti. “Biraz uyuman lazım.”

“Ama onu emzirmem gerekiyor.”

“Ben ona dolaptaki sütün veririm. Sen şimdi yat uyu. Yarınki toplantıyı da iptal edeceğim. Hadi uyu biraz.”

“Ama...”

“Uyu hadi. Uyu.”

Bu, Nick’ten şimdiye kadar duyduğu en seksi şeydi. Onu yatırıp örtüyü başına kadar çektikten sonra telsizi kapatıp çıktı. Çıkarken ışığı söndürmeyi ve kapıyı arkasından örtmeyi de ihmal etmemişti. Oda birdenbire ilahi bir karanlığa ve sessizliğe bürünmüştü.

Uyudu Alice.

Uyandığında göğüsleri taş gibi olmuş, uçlarından sızan süt, bluzunda lekeler bırakmıştı. Odayaysa güneş doğmuştu ve ev sessizdi. Saate baktı; dokuz olmuştu. Nick dediğini yapıp gezisini iptal etmişti gerçekten. O da altı saat boyunca deliksiz, müthiş bir uyku çekmişti. Çevresindeki dünya ışıldamış, kafası da çalışmaya başlamıştı. Aşağı indiğinde Nick Madison’a kahvaltısını yediriyor, Tom ise yürütecinde cıvıldıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Alice minnetle.

“Bir şey değil,” diye karşılık vermişti Nick de gülümseyerek.

Adamın, onu kurtardığı için duyduğu gurur yüzünden okunuyordu. Bir sorunu daha çözmüştü. Onun sorunlarını çözmeyi hep sevmişti zaten.

Demek ki hiçbir zaman yanında olmadığı ya da her zaman işini ön planda tuttuğu o kadar da doğru değildi.

Belki de ondan daha çok yardım istemeliydi. Bu şekilde daha sık dağılıp çökseydi; çocuklarla ilgili her konuda uzmanlık tasla-

masaydı; mesela adamcağız çocukları giydirmeyi teklif ettiğinde, alakasız giysiler de seçse bunu başına kakmasaydı belki de daha çok koşardı yardımına. Demek ki aptal ya da beceriksiz yerine konmaya dayanamadığı için bırakmıştı yardım teklif etmeyi. Hep o aptal gururu yüzünden.

Tabii biraz da kendi aptal gururu yüzünden. Dünyanın en iyi, en profesyonel annesi olma takıntısı yüzünden. *Bak Nick, senin dünyanda, Elisabeth gibi ya da o döpiyesli, kariyer odaklı kadınlar gibi başarılı olamazdım muhtemelen; ama kendi dünyamda bir numara benim.*

Şimdi güzergâhın en dik yokuşuna gelmişti. Gina'nın ağzını bozup küfürler savurduğu yere. Bacakları iyice kasılmaya başlamıştı.

Evliliğinin her bir korkunç hatırasına karşılık birer tane de iyi hatırasının olduğunu bilmek güzeldi. Gözünün önünden bir perde kalkmış gibi oldu; evet, her şey sadece siyahtan ya da beyazdan ibaret değildi. Milyonlarca renk vardı. Ayrıca bir evliliğin sonunun iyi bitmemiş olması, yaşanan mutlu anları silemezdi.

Hafızası geri geldikten sonraki tuhaf dönemi düşündü. Görüntüler, sözcükler, duygular nasıl da dalga dalga, onu ezip geçerek hücum ediyorlardı. O anlarda öyle bir kaosa düşüyordu ki bazen nefes alamaz hale geldiği bile oluyordu. Ama birkaç güne kalmadan zihni oturmaya, hatıralar teker teker yerlerini bulmaya başlayınca müthiş bir rahatlama hissetti. Hafızası yokken puslu sularda, yarı kör halde sürükleniyordu; ancak şimdi görüş mesafesi artmış, dünyası aydınlanıp berraklaşmıştı. Gördüğü şeyse aynen şöyleydi: Nick'le evlilikleri bitmişti ve Dominick'e aşıktı. Bu kadar. Dominick'in yanındayken kendini, sevilen, hatta aşkından sarhoş olunan, merak edilen, hayran olunan bir kadın gibi hissediyordu. Nick'leyken ise bir tek burukluk, öfke ve incinmişlikti hissettiği.

Nick onunla ilgili kararını vermişti; sorsan Alice'in bütün kusurlarını, can sıkıcı alışkanlıklarını ve yanlışlarını tek tek sayabilirdi. Alice onunla aynı odada olmaya bile katlanamıyordu. Onunla yeniden bir araya gelme fikriyse tam bir fiyaskoydu. Böyle korkunç bir şeye karar verdiğinde kendinde olamazdı; kesin birileri içkisine ilaç katmıştı ya da hipnotize falan etmişlerdi.

Ama asıl mesele, son on yılın hatırlarının geri gelmesi değildi. Geri gelen, gerçek Alice'ti; *bu on yıl içinde şekillenen gerçek Alice*. Son on yılın kederini, acısını silmek kulağa ne kadar hoş gelse de beyhude bir çabaydı. Genç Alice aptalın tekiydi. Tatlı, masum bir aptal. Genç Alice bu on yılda neler olduğunu nereden bilecekti ki?

Ama her ne kadar aklım çelmeye çalışsa da, ayıplasa da, hallerine üzülüp acısa da, genç Alice gitmemekte inat ediyordu.

Sonraki aylarda da ara sıra kafasını çıkarmaya devam etti. Örneğin istasyonda benzin parasım öderken eli nefis görünen bir çikolataya gidiveriyordu. Ya da Nick'le çocukların meseleleri hakkında ciddi ciddi konuşurlarken, bir anda kendini, sabah kahvaltını ettin mi gibisinden lüzumsuz, alakasız bir soru sorarken yakalayabiliyordu. Veya spor salonuna giderken yolda aniden karar değiştirip, Elisabeth'i arayarak kahve içmeye gitmeyi falan teklif ediyordu. Bazen de randevudan randevuya koşarken kafasının içinde bir ses usulca, *Biraz ara ver*, diye fısıldayabiliyordu.

Nihayet onunla didişmeyi bırakıp ateşkes ilan etti. Genç Alice, çok fazla çikolata yemediği sürece gelip istediği kadar kalabilirdi.

Artık, hayatına tuttuğu merceği dilediği zaman çevirip, birbirinden tamamen ayrı iki perspektiften bakabiliyordu her şeye. Hem genç, şaşkın ve masum Alice'in gözünden; hem de olgun, bilge, gerçekçi ve duyarlı Alice'in gözünden görebiliyordu hayatını.

Genç Alice'in haklı olduğu zamanlar da oluyordu.

Madison'ın durumunda mesela. Hafızasını kaybetmeden önce Madison'la araları fena halde bozuktu. Kızına karşı tavırları o kadar sert ve o kadar tahammülsüzdü ki. Üstelik zihninin en kararlılık, en utanç verici, en rezil bir köşesi Gina'nın geçirdiği kaza yüzünden Madison'ı suçluyordu. Sabah onu dışçıye götürmek zorunda kalmasaydı, Gina da o köşede durup kaderini beklemeyecekti. Onun yerine muhtemelen kahve içmeye giderlerdi.

Madison onun bu dargınlığını sezecek kadar duyarlıydı. Zaten küçüklüğünden beri her şeyi bütün yoğunluğuyla yaşayan bir çocuk olmuştu. Üstüne üstlük annesinin arkadaşı gözlerinin önünde ölmüş, bir de annesiyle babası ayrılmıştı.

Bu kadar asilik etmesine şaşmamak gerekirdi. Elisabeth adını duyduğu bir psikiyatrist önermişti. Dr. Jeremy Hodges adında biri. Madison haftada iki kez ona gitmeye başlamış, sanki işe yaramıştı da. En azından son zamanlarda okulda kimseye saldırmamıştı. Neyse ki Kate Harper'm kocasının işi yüzünden bütün aile Avrupa'da bir ülkeye taşınmak zorunda kalmıştı da kurtulmuşlardı onlardan da.

Alice arkasından bir korna sesi duyunca dönüp baktı; küçük, mavi Honda'sının içinden Bayan Bergen el sallıyordu ona. Ne gariptir ki, hafızası geri geldikten sonra Alice'in yeni imar tasarısına ilgisi de kalmamıştı. Evi iyi bir kârla yüksek fiyata satıp yeni bir yere, içinde eski anıların olmadığı bambaşka bir eve taşınmanın da bir önemi kalmamıştı. Kötü hatıralar nasıl olsa onunla birlikte her yere gelecekti; iyilerini arkada bırakmanmsa bir âlemi yoktu.

Kim bilir, sonunda müteahhitlerin lobisi kazanırdı belki. Kazanırsa kazansınlar; hayat bu. Her şey değişiyor. Hem de ne değişiyor.

Gina'nın öldüğü köşeye geldiğinde o anın dehşetini ve şaş-

kınlığını hatırladı bir kez daha. Hafızasını kaybedip geri kazandıktan sonra, yüreğindeki bu acı da değişim göstermişti. Bu, daha basit ve durgun bir histi artık. Önceden, hissettiği acıyı farklı şekillerde gösteriyordu: Nick'e karşı öfke (*Mike'tan ayrılırken Gina'nın tarafını tutması gerekirdi*); Elisabeth'e karşı soğukluk (*O da Gina'yı başından beri sevmemişti zaten*); ya da Madison'a karşı tahammülsüzlük (*Aynı arabada olsalardı Gina hâlâ hayatta olabilirdi*) şeklinde. Hayatın gerçeklerini, mesela en yakın arkadaşının öldüğünü, hatıraları yokken öğrenmek, hislerini önüne alıp, karışık bir yumağı açar gibi çözmesini sağlamıştı. Şimdi sadece özlüyordu onu.

Telefonun sesiyle irkildi. Durup, ekranda kimin adının yazdığına bakmadan açtı telefonu.

"Bir gelişme var mı?" Arayan Dominick'ti.

"Hayır!" diye karşılık verdi. "Telefonu meşgul edip durmasana."

"Affedersin," dedi adam gülerek. "Akşam görüşürüz. Tavuk getiriyordum değil mi?"

"Evet, evet! Kapat hadi!"

Dominick her şey kontrol altında olsun istiyordu. Bunun için gerekirse iki kez, üç kez kontrol ediyordu. Sadece emin olmak için. Bu alışkanlığı ileride can sıkıcı boyutlara gelebilirdi, ama olsun, herkesin can sıkıcı alışkanlıkları vardı. En azından, Dominick'ten hafta içi bir gün, mangal için tavuk almasını isteyebiliyordu. Nick olsa hayatta alamazdı. Ne de olsa çok meşgul ve önemli bir insandı o. Ayrıca Dominick işten sonra eve geldiğinde tüm benliğiyle orada oluyordu. Oysa Nick bazen Alice'e ve çocuklara hayal kahramanlarıymış gibi bakar, çoğu zaman kafasını iş yerinde bırakırdı. Dominick'in stresli bir işi yok muydu yani? Nick şirket yönetiyorsa, Dominick de koskoca bir okulu yöneti-

yordu. Ayrıca hangisi topluma daha faydalı bir işti bakalım?

Dominick'i Nick'le karşılaştırmaktan hâlâ vazgeçememişti. Sanki Dominick'i sevmesinin tek nedeni Nick'ten çok farklı olmasıydı. Bazen Dominick'le ilişkisinin elle tutulur tek yanının, Nick'le ilişkisinden farklı olmasıymış gibi geliyordu ona.

Geçen gün Dominick'le birlikte Tom'un futbol maçına gittiklerinde Nick'le karşılaşmışlardı. Nick'in, sahanın bir ucundan onları seyrettiğini gayet iyi bildiği için Dominick'in esprilerine her zamankinden abartılı bir şekilde gülmüştü. Öyle ki, sonunda kendinden bile rahatsız olmuştu.

İşin en kötü yanı da, Nick etrafta yokken bile sürekli onu izliyormuş gibi hissetmesiydi. *Bak nasıl kanepede oturmuş, birbimize sırnaşa sırnaşa televizyon seyrediyoruz Nick. Oo, ayaklarımı da ovuyor Sen hiç yapmazdın. Bak, kafeye nasıl da el ele tutuşarak giriyoruz. İlle de "en iyi" masayı bulacağız diye bir derdimiz yok; istediğimiz yere oturuyoruz! Bak Nick, bak!*

Bu durumda Dominick'le ilişkisi bir oyundan ibaret mi oluyordu?

Koşmayı bırakıp, nefes nefese, hızlı bir yürüyüşe geçtiğinde evde Nick'le birlikte şarap içip öpüştükleri zamanı hatırladı. Nasıl da mutlu olmuş, içi huzurla dolmuştu.

Aptalca. Utanç verici. Üstelik Nick de ona karşılık vermişti. Çünkü "Yeniden denemek" istiyordu.

Ama şimdi onun yeniden denemeye hiç niyeti yoktu. Hem de hiç. Aynı yollardan bir daha geçmeyecekti. Artık hep ileri bakacaktı. Doğru bir karar vermişti. Dominick'i çocuklar da seviyordu. Zaten onunla muhtemelen kendi babalarından bile daha çok vakit geçiriyorlardı.

Ayrıca Nick'le bugünlerde ne de medeni ve yetişkin bir ilişki tutturmuşlardı! Nihayet ikisi için de uygun olan bir "ortak ebe-

veynlik anlaşması” çıkarabilmişlerdi. Nick çocukları yarı zamanlı görmüyordu belki ama sadece hafta sonları da birlikte olmuyorlardı. Cuma öğleden sonraları işten erken çıkıp onları okuldan alıyordu mesela.

Hatta o da son zamanlarda kendini, Nick’in çocukları eve bırakmasını dört gözle beklerken buluyordu. Demek ki onlar da yavaş yavaş “dostça ayrıldık” diyenlerden oluyorlardı.

Evet, iyi bir boşanmanın ardından iyi bir evlilik yakışır (büyük resme bakarsan tabii). Çocukların dediğine bakılırsa Nick’in Megan adında bir sevgilisi vardı.

Alice bu *Megan* meselesi hakkında ne hissettiğini tam olarak bilemiyordu.

Telefon yeniden çaldı.

Nihayet. Oydu arayan. Yabancı bir evin kırmızı tuğladan, bahçe duvarına oturdu.

“Söyle hadi!” dedi. “İnsanı çatlatma da söyle!”

Önce ne dediğini anlayamadı. Adam sanki o esnada burnunu temizlemekle meşgul gibiydi.

“Ne? Ne dedin?”

“Kızımız oldu,” dedi Ben, bu kez yüksek sesle. “Güzeller güzeli küçük bir kızımız oldu.”

Elisabeth'in ev ödevi

Bir bebek sahibi olacağıma hiçbir zaman inanmadım. Ta ki ağladığını duyana kadar.

Böyle bir şey söylediğim için kusura bakma Jeremy. Biliyorum, ben kafayı sıyırmayayım diye az uğraşmadın.

Ama hiçbir zaman inanmadım işte. O gün, o portatif tuvalette, dışarıda dünyanın en büyük limonlu turtası pişirilirken ben son kez düşük yaptığıma emin olmuştum.

Sonra, kanama durdu. Meğerse, siz tıpçıların dediği gibi, bir benekmiş sadece. Öyle küçücük bir şey.

Ama ben bu beneklenme durduğunda bile bebeğim olacağına inanmadım. Ultrason normal çıktığında da. Bebeğin içeride tekmeleyip yuvarlandığını hissederken, doğum öncesi kurslarına giderken, beşik seçerken, yeni aldığımız bebek kıyafetlerini yıkar-ken, hatta nefesinizi dışarı vererek ıknın falan derlerken bile inanmadım bir bebeğim olacağına.

Ta ki ağladığını duyana kadar. Ancak o zaman, *bu gerçek bir bebeğin sesine benziyor*, dedim kendi kendime.

O gerçek bebek şimdi de kucağımda. Küçük Francesca Rose.

Birlikte yaşadığımız onca zorluğa rağmen Ben'i hiç ağlarken görmemiştim. Ama şimdi ağlıyor da ağlıyor. Sanki yıllardır biriktirmiş de zamanı geldi deyip hepsini koyuveriyormuş gibi. Bebeği kollarında uyuturken bir bakıyorum, göz yaşları sessizce akıyor

yanaklarından. Bebeği birlikte yıkarken havlu vermesini istiyorum, bir bakıyorum yine ağlıyor. *Yapma ama* diyorum. *Yapma* böyle.

Ben onun kadar ağlamıyorum. Ne yapıyorsam doğru yapmaya çalıştığımdandır belki. Alice'i arayıp emzirmeyle ilgili sorular soruyorum. Doyduğunu nasıl anlıyorsun? diyorum. Ağladığında endişeleniyorum. Bu seferki ne? Gaz mı? diyorum. Kilo-sunu dert ediyorum. Cildini dert ediyorum. (Biraz kuru sanki.)

Ama bazen, gecenin bir yarısı, kızım mememe yapışmış güzel güzel emerken, onun gerçekliği, onun dokunuşu, onun canlılığı, onun tatlılığı beni öyle bir vuruyor ki, mutluluk beynimin içinde havai fişek gösterileri yapıyor. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Belki de uyuşturucunun ilk dozu gibi bir şeydir.

(Bu arada kızımın uyuşturucuya hayır demesini nasıl sağlayacağım? Bunun önceden yapılan bir tedavisi filan var mıdır? Ne dersin J? Endişelenecek ne çok şey var.)

Unutmadan söyleyeyim, senin tavsiye ettiğin gibi, bu zamana kadar kaybettığımız bebekler için bir nevi tören yaptık. Bir demet gül alıp sahile gittik ve kayaların etrafında dolaşırken, kayettiğimiz her bir küçük astronot için suya birer tane gül bıraktık. İyi ki de yaptık. O sırada hiç ağlamadım. Ama güllerin suyun üstünde yavaş yavaş uzaklaşmalarını seyrederken içimde bir şeylerin gevşediğini, göğsümü uzun zamandır bastırıp sıkın bir şeylerden kurtulduğumu hissettim. Arabaya dönerken o güzel havayı derin derin içime çekiyordum.

(Bir de şiir okuyacaktık ama baktım ki Francesca'nın kulakları üşümüş, vazgeçtik. Henüz hiç üşütmedi o. Geçen gün biraz burnunu çeker gibi oldu ama neyse ki fazla sürmedi, geçti. Ona multivitamin vermeyi düşünüyorum. Alice gereği yok diyor ama ben henüz tam kararımı vermedim.)

Ayrıca senden, kusursuz bir hayatı olan, tuzu kuru bir baba olduğunu düşündüğüm için özür dilemek istiyorum. Son seansımızda, karınla ikinizin de kısırlık tedavisi görmekte olduğunuzu ve fotoğraflakilerin senin çocukların değil de yeğenlerin olduğunu söylediğinde bencilce düşüncelerim yüzünden çok utandım.

İşte bu benim ev ödevim Jeremy. Okumak istemediğini biliyorum ama ben yine de sana vermek istedim. Belki hastalarına bir faydası olur. Belki de karın çılgınlıklar yapmaya başladığında, ki emin ol yapacaktır, sana faydası olur.

Dün bir ara, elleri kucakları pahalı pahalı hediyelerle dolu halde Kısırlar geldi ziyaretimize. Çok rahatsız edici bir durumdu. Tam olarak neler hissettiklerini çok iyi biliyordum. Kendilerini kaybetmemek için ne kadar uğraş verdiklerini, arabaya dönüp dilediklerince ağlayana kadar bir yirmi dakika dişlerini nasıl sıktıklarını; bebeği kucağa alma sırası geldiğinde o zavallı, yorgun ve şişkin vücutlarının arzudan nasıl acıdığını tahmin edebiliyordum. Uykusuzluktan, biraz da abartarak şikayet ederken (ki önceki gece hiç uyutmamıştı bizi); bir Kısır için, yeni bir annenin şikayetlerini dinlemenin, kendi çocuğun yok diye sevinmek şöyle dursun, tam bir işkence olduğunu hatırladım bir an. Bu, bir köre, “Ah tabii, dağları, gümbatımlarını da seyrediyorsun ama şekerim, sokaklar, caddeler pislik içinde! İğrenç!” demek gibi bir şey. Kısırlar muhtemelen bir sonraki öğle yemeğinde benim için demediklerini bırakmayacaklar. Şayet yollarımız çizginin bu tarafında kesişmezse, onlarla bir daha görüşeceğimi sanmıyorum.

Bak Jeremy, bu sana biraz ukalalık gibi gelebilir, ama ben yine de karınla bu kısırlık tedavisini ne zaman bırakacağınızı merak ettim. Aranızda bu yönde konuşmalar geçiyorsa, sizin için bir anlam ifade etsin ya da etmesin, söylemek istediğim bir şey var.

Bizim yıllar önce bırakmamız gerekirdi. Burası çok açık. Diğer seçenekleri araştırmamız gerekirdi. Evlat edinmemiz gerekirdi. Bebek uğruna yıllarımızı heba ederken az daha evliliğimizden de oluyorduk. Oysaki mutlu sonumuz çok daha erken gelebilirdi. Ve şimdi, Francesca'nın gözlerinin tıpkı babasınıninkiler gibi olmasına ne kadar sevinsem de, artık meselenin biyolojik bağdan ibaret olmadığını çok daha iyi anlıyorum. O ikimizden de ayrı bir şahsiyet. Francesca o. "Doğal" anne babası olmasaydık bile aynı derecede severdik onu. Yani bir düşünsene, ona Francesca adını, bizimle hiçbir genetik bağı olmayan, hatta sekiz yaşına kadar hayatımızda bile olmayan büyük-büyükannesinin anısına koyduk. Frannie gerçek büyükannemiz olsa bu kadar sever miydik onu da bilemiyorum bak.

Neyse, ben söyleyeceğimi söyledim.

Ama şimdi, kendimle çelişeceğimi bile bile söylemek istediğim başka bir şey daha var.

Karın belki bütün bunları bir daha yaşamak isteyip istemeyeceğimi de merak edecektir. İşte bu da cevabım.

Evet. Mutlaka. Kesinlikle yaşamak isterdim. Şüphesiz. Şimdi, güzel kızım yanımda mışıl mışıl uyurken; yapılan her işe, kaybedilen her embriyoya, çekilen her sancıya, yaşanan her kalp kırıklığına değmiş diyorum.

Not. Günlüğümle birlikte bir de tuhaf, çirkin bir bebek gönderiyorum size. Belki işin sırrı ondadır. İyi şanslar Jeremy. Bence sen harika bir baba olacaksın. Ne kadar sürerse sürsün ve hangi yolu seçerseniz seçin.

35

Bir Büyük-Büyükannenin Büyük Düşünceleri

YARIŞMADA BİRİNCİ GELDİ!

Madison'ın Güzel Konuşma Yarışması bugüdü. Daha önceki yazılarımda da dediğim gibi, diğer ilkokulların en iyi öğrencilerine karşı yarıştı. Dünya rekorları üzerine son derece bilgilendirici ve eğlendirici bir konuşma yaptı. (Ağzın içinde en fazla çingiraklı yılan tutma rekoru kaçmış biliyor muydunuz... sekizmiş!)

Hepimiz çok heyecanlıydık. Canım Xavier'imın beti benzi atmış, terden sıırıslıkam olmuştu. Alice ise huysuzluk yapıp duruyordu. Ama Madison'ın ismi anons edildiğinde hepimiz mutluluktan havalara uçtuk. Olivia çıkıp koridorda dans etmeye başladı. Roger ayağa fırlarken dirseğini zavallı bir kadının gözüne çarptı. (Utanç vericiydi.) Barb göz yaşlarına boğuldu.

Elisabeth ve Ben, küçük Francesca Rose'u da alıp gelmişlerdi. Yumurcak gittikçe daha da güzel oluyor. Tom, Ben'in anahtarlarını sallayarak pek bir güldürdü onu. Öğlanın bebeklerle arası iyi zaten. Onları bilimsel açıdan ilginç buluyormuş.

Alice ve Dominick birlikte çok mutlu görünüyorlardı. (Alice kazadan sonra epey bir yumuşadı. O eski gergin hallerinden eser kalmadı. Belki hepimizin ara sıra başımızı bir yerlere vurmamız gerekiyordur ha, ne dersiniz?) Alice'le Dominick'in birlikte yaşayacaklarını söylüyorlar.

Hımm. Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsunuzdur! Bu arada Nick'in de yeni bir sevgilisi olduğunu duydum, ama bugün onu getirmemişti. İyi ki de getirmemişti. Nick sürekli kız kardeşleriyle ve annesiyle meşgul oldu durdu. Galiba gençler böyle kadınlara "masraflı" diyorlar.

Anlaşılan, kimse Alice'le Nick'in bir daha barışmalarına ihtimal vermiyor. Ben "acaba?" desem de onlar mümkün değil diyorlar. Bence bu işler hiç belli olmaz.

Xavier'le ben Nick'in yanında, Alice'le Dominick'in hemen arkasında oturuyorduk. Madison'ın kazandığı ilan edildiğinde Alice, Dominick'e bakmadı bile. Hemen dönüp arkasında Nick'i aradı. Hatta eli bile gayriihtiyari uzandı ona doğru. Nick de ona uzattı elini. Parmak uçları değdi birbirine. Kısa bir anlığına. Ama ben yüzlerindeki ifadeyi gördüm. Başka da bir şey demeyeceğim.

YORUMLAR

DallaslıDoris diyor ki...

Onu ben de gördüm. Seni gidi hınzır! Hiç de kaçırmaz! Hadi yatmıyor musun hâlâ?

Sonsöz

Bütün ağırlığını suya vermiş, kollarını açmış süzülüyor, yaza özgü tuz ve hindistancevizi karışımı kokuları içine çekiyordu. Ağzında kahvaltıdan kalma bir jambon ve kahve tadı vardı; belki biraz da kruvasan. Başını yukarı kaldırdığında sabah güneşi yüzünde öyle bir patladı ki, suyun altında ayaklarını görebilmek için gözlerini iyice kısmak zorunda kaldı. Ayak tırnaklarının her biri farklı bir renge boyanmıştı. Kırmızı. Altın sarısı. Mor. Komik duruyordu. Ojeler doğru düzgün sürülmemişti bile. Renkler dalga dalga olmuş, sağa sola taşmıştı. Hemen yanında, suyun üstünde süzülen biri daha vardı. Çok sevdiği, onu her zaman güldüren, onun gibi tırnakları renk renk boyanmış biri. Bu biri ona yanaşıp ayaklarını çırpmaya başlayınca uyku mahmuru, keyifli bir gülümseme geldi yüzüne. Biraz ötede bir erkek sesi, “Marco?” dedi; çocuklardan oluşan bir koro, “Polo!” diye karşılık verdi. Adam, “Marco, Marco, Marco?” diye seslenince çocuklar da hep bir ağızdan, “Polo, Polo, Polo!” diye bağıldılar. Çocuklardan biri güldü; sesi suyun içinde sabun köpükleri gibi fokurdayarak geldi kulağına.

Hawkesbury Nehri’ndeyiz. Bu bizim sihirli tekne tatilimiz.

Alice kafasını sudan kaldırıp Gina’ya baktı. Gözleri kapalıydı Gina’nın; uzun, kıvrıkcık saçları başının etrafında kahverengi yosunlar gibi süzülüyordu.

“Gina! Ölü müsün sen şimdi?”

Gina bir gözünü açıp, “Ölü gibi bir halim mi var?” dedi.

Alice çok sevinmişti. “Hadi bunu şampanyayla kutlayalım!”

“Ah, kesinlikle,” dedi Gina mahmur mahmur. “Kesinlikle.”

Onlara doğru yüzerek gelen biri vardı. Beceriksizce kulaç atarak, bir batıp bir çıkarak yaklaşıyordu. Esmer omuzları bir görünüyor bir kayboluyordu. Dominick’i gelen. Saçları başına yapışmıştı. Kirpiklerinden sular damlıyordu.

“Selam kızlar,” dedi suyun üstünde durmaya çalışarak.

Gina cevap vermedi.

Alice, Gina’nın önünde utandı biraz. Ters bir durum vardı. Dominick’in orada olmaması gerekiyordu.

Gina göğsünün üstüne yuvarlanıp yüzerek uzaklaştı.

“Hayır, hayır, geri dön!” diye bağırdı Alice.

“Gitti,” dedi Dominick üzgün üzgün.

“Burada olmaman gerekiyordu,” dedi Alice Dominick’e, öfkeyle su sıçratarak. “Bu senin tatilin değil.”

Alarmla birlikte radyo çalmaya başladı. Sabahın sessizliğini bölen, seksenlerden kalma gürültülü bir şarkı çalıyordu.

Yanında bir kıpırdanma oldu; ardından üzerindeki battaniye omuzlarından kayıp açıldı. “Affedersin.” Radyo kapandı.

Arkasını dönüp battaniyeyi tekrar üzerine çekti.

Rüyasında Gina’yı görmeyeli ne çok zaman geçmişti. Onu yeniden görmüş, birlikte yeniden güzel bir gün geçirmişler gibi olduğu gerçekçi rüyaları çok seviyordu oysaki. Tabii Dominick’in ortaya çıkmaması gerekirdi. Dominick’i tekneli tatil hatıralarına dahil etmek Nick’e ihanet sayılırdı. Nick o tatili çok sevmişti. Teknenin güvertesinde ayağa kalkıp korsan taklidi yaptığı günü dün gibi hatırlıyordu. Bir ara Tom’u belinden yakalayıp, “Denizin dibini boylayacaksın pis haydut!” dedikten sonra var gücüyle havaya

fırlatmıştı. Masmavi gökyüzüne karşı havada bir an duran Tom'un neşeli yüzü, küçük, bronz teni bir kez daha gelmişti gözünün önüne.

Tom.

Gözlerini açtı.

Tom dün gece eve gelmiş miydi?

Gece yarısı olmadan döneceğini söylemişti, ama akşam erken yattıkları için dönüp dönmediğini bilmiyordu. Aslında kalkıp bir bakması gerekirdi ama nedense uyku öyle bir tatlı gelmişti ki, kendinde o gücü bulamamıştı.

Bir şeyler hatırlar gibiydi. Bir anahtar sesi duymuştu sanki. Evin önünde bir araba durmuş, müzik hemen kapatılmış, gürültü etmemeye çalışan bir grup genç gülüşmüştü. Ardından, merdivenleri patır patır çıkan koca ayaklar.

Yoksa bütün bunları başka bir geceden mi hatırlıyordu?

Belki de kalkıp baksa iyi olacaktı, ama saat daha çok erkendi ve hâlâ çok uykusu vardı. Bir de pazardı bugün. Geç kalktığı tek gün. Şimdi kalkıp odasına gidecek, odanın kapısını açacak ve Tom'u üstü başıyla yatmış, uyur halde bulacaktı kesin. Odanın içindeki parfüm ve yıkanmamış çorap kokusunu bile duyar gibi olmuştu. Sonra ne olacaktı? Ne olacak, uykusu kaçacak, bir daha da uyuyamayacaktı. Sonra da iki saat mutfakta oturup birilerinin kalkmasını bekleyecekti.

Hem de Anneler Günüydü bugün! Yatağına kahvaltı ve hediyeler getirmeleri gerekirdi. Tabii unutmamışlarsa. Geçen sene unutmuşlardı mesela. Ama ergenlik çağındaydılar artık. Hepsinin de kendince mutlu, mutsuz birer hayatı vardı.

Peki ama ya Tom gece dönmediyse? Şimdi uyuyup kalırsa öğlene kadar kimsenin haberi olmayacaktı. Polisler on sekiz yaşındaki oğlunun kaybolduğunu neden bu kadar geç haber verdiğini

sorduklarında ne diyecekti? “Uyuya kalmışım,” mı diyecekti? Kesin manalı manalı bakarlardı ona. Tembel anne, kötü anne. Anneler Günü’nde oğlunu kaybettiğinin bile farkında olmayan anne.

Üstündeki örtüyü açarken, “Tom geldi,” dedi yandan, uykulu bir ses. “Ben bir ara kontrol ettim.”

Örtüyü yeniden üstüne çekti.

Tom hep dönerdi zaten. Güvenilir bir çocuktu o. Dedliğini yapardı. Yaşantısıyla ilgili çok soru sorulmasından hoşlanmazdı (arka arkaya üçten fazla soru sormayı yasaklamıştı), ama iyi bir çocuktu o. Derslerde başarılıydı. Tabii futbolunu da oynuyor, arkadaşlarıyla da geziyor, ara sıra eve güzel kızlar da getiriyordu. Zavallı kızlar, Tom’la bir şansları olsun diye Alice’e nasıl da yaranmaya çalışıyorlardı. Oysaki ne kadar da yanılıyorlardı! Alice bir kızdan biraz hoşlanacak olsa o kız bir daha eve adımını atamıyordu.

Gece eve dönmeyecek biri varsa o da Olivia’ydı.

Olivia’nın, o melek, o tatlı Olivia’nın suratsız, asabi, gizli kapaklı işler çeviren genç bir kıza dönüşmüş olması hâlâ şaşırtıyordu onu. O güzelim sarı saçlarını siyaha boyatıp, bir de dümdüz yaptırınca *Addams Ailesi*’ndeki Morticia’ya benzemişti. Bunu ona da söylediğinde, “Kime benzemişim?” diye sormuştu burun kıvrarak. Onunla konuşulmuyordu da artık. Söylenen her sözü hakaret olarak algılıyordu. Odasının kapısı sürekli çarpılarak kapanıyordu. Bir keresinde, “Bu hayatımdan nefret ediyorum!” diye bağırmış, Alice internette gençler arasında intihar eğilimlerini araştırmak zorunda kalmıştı. Uyuşturucu. Genç yaşta hamilelik. Dövmeler. Olivia’dan her türlü beklenirdi. Olivia derslerden kalmaya başlayınca, Alice acilen yoğun bir terapiye ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Kendi için tabii.

Bu geçici bir dönem, diyordu Madison. Dayan biraz daha anne.

Madison on dört yaşına geldiğinde bütün ergenlik bunalımlarından kurtulmuştu. Şimdiyse evin neşesiydi. Alice, Madison bazı sabahlar, kahvaltıya indiğinde, saçı başı dağınık, uyku mahmuru haliyle bile bakmaya doyamıyordu kızına. Üniversitede iktisat okuyordu ve Pete adında, ona deliler gibi aşık olan bir de sevgilisi vardı. Alice bu Pete’i oğlu gibi seviyordu (ve de bir yandan, Madison’ın onu çok da uzak olmayan bir gelecekte terk edeceğini hissettiği için üzülmüyordu da oğlan için). Zaman nasıl da hızla akıp geçmişti. O ufak tefek, kırış buruş, ciyak ciyak bağırان bebeği hastaneden eve getirdikleri günü dün gibi hatırlıyordu. Şimdiyse o ufaklık büyüüp serpilmiş, nefes kesici elmacık kemiklerine ve başına buyruk fikirlere sahip olmuştu.

Bunu Elisabeth’e de anlatmış, ama Elisabeth onu anlamakta zorlanmıştı. Ne de olsa anneliğe dair her şeyde uzman olup çıkmıştı o da. Ergen çocukları yoktu belki, ama o her şeyin doğrusunu bilirdi. Alice ona içinden, *Küçük Francesca’n öğlenlere kadar yatmaya, evde ruh gibi dolaşmaya, bir laf ettiğinde kıyameti koparmaya başlasın, o zaman anlarsın*, diyordu.

Ama Elisabeth’in onu dinlemeye vakti yoktu. İşı başından aşkındı.

Francesca doğduktan sonra bir de Vietnam’lı üç erkek çocuk evlat edinmişlerdi.

Çocukların ikisi kardeşti. En küçüklerinde ileri derecede astım olduğu için sürekli hastanelerdeydiler. Francesca yüzmeye merak sardığı için sabah erkenden antrenmana götürölmesi gerekiyordu. Elisabeth Vietnamlı mülteciler derneğinde ve evlat edinen ailelere yönelik bir destek grubunda faaliyet gösteriyordu. Tabii bir yandan da Okul Aile Birliğı’nin hesap kitap işlerine bakıyordu. Bir de küreğe başladıktan sonra dal gibi olmuştu.

Ayrıca evlerinde iki köpekleri, bir kedileri, üç hamsterları ve

bir de akvaryumları vardı. Alice'in yıllar önce, Elisabeth yataktan çıkmayı reddediyor diye gittiği o sessiz, temiz, küçük ev şimdi tam anlamıyla bir tımarhaneye dönüşmüştü. Alice orada beş dakika dursa başına ağrılar giriyordu.

Neyse ki bu Anneler Günü'nü, Elisabeth'in tımarhanesinde değil de Alice'in evinde kutlayacaklardı ve tabii, yemek işini de evin baş tacı Madison üstlenmişti.

Uyu Alice. Evin birkaç saat içinde bir sürü insanla dolacak.

Roger'la Barb erken gelirlerdi herhalde. Las Vegas'ta düzenlenen Latin Dansları Kongresi'nden yeni döndükleri için göstermeye can attıkları bir sürü fotoğrafları olmalıydı. Frannie ölmeden bir süre önce ne demişti onlar için? "Bu ikisi, bütün hayatlarını salsa dansının etrafında kurdular." Peki bunun üzerine Xavier ne demişti? "Biz öyle miyiz ya? Biz bütün hayatımızı seks üzerine kurduk." Frannie de sonrasında, torunlarının önünde böyle laflar ederek onu küçük düşürdüğü için bir hafta konuşmamıştı adamlarla.

Frannie bir yıl kadar önce, hiç beklenmedik bir zamanda, uykusunda, huzur içinde ölmüştü. Ömrünün son yıllarını ötenazinin yasallaştırılması için çalışarak, Xavier'le bir küsüp bir barışarak ve blogunu yazarak geçirmişti. Öldüğünde dünyanın dört bir yanından blog okuyucuları çiçekler ve taziye mesajları göndermişti.

Bugün Xavier de gelecekti. Adamcağız, Frannie öldükten sonra iyice elden ayaktan düşmüştü. Bugün de muhtemelen güneşe karşı oturup, fazla bir şey demeden uyuklayıp duracaktı.

Frannie'nin, Alice'in aklına günlerce, haftalarca gelmediği oluyordu, ama bugünkü gibi aile toplantılarında, yokluğunu bütün benliğiyle hissedeceği bir an olacaktı muhakkak.

Ah Frannie, biraz daha yaşasaydın keşke.

Uyu. Bir an önce uyu.

Uykuya daldığında, rüyasında bir kez daha Gina'yı gördü.

Gina, Mike, Nick ve Alice, yiyip içerek geçirdikleri bir gecenin ardından, yemek masasının etrafında oturuyorlardı.

“On yıl sonra nerede olacağız kim bilir,” dedi Gina.

“Daha yaşlı, daha şişman ve daha kırıksık olacağımız kesin,” dedi Nick, çakırkeyif bir halde. “Ama umarım dördümüz arkadaş kalırız ve bunun gibi bir masanın etrafında oturup anılardan konuşuruz.”

“Aaaa,” dedi Gina kadehini havaya kaldırarak. “Ne tatlı sözler bunlar.”

“Masada değil de yatta olsun,” dedi Mike.

Bu bir rüya mıydı, yoksa bir hatıra mı?

“Alice,” dedi bir ses kulağına.

Alice gözlerini açtı.

Nick’in yüzü uykudan şişmiş haldeydi. “Rüyada Gina’yı mı görüyordun?”

“Adını mı sayıkladım?”

“Evet. Mike da dedin.”

Neyse ki Dominick’in adını söylememişti. Dominick’in adını duyduğunda hâlâ bozuluyordu Nick. Acaba o da rüyalarında Megan’ı görüyor muydu? Bir an şüpheyile baktı Nick’e.

“Ne oldu?” dedi Nick.

“Yok bir şey.”

“Anneler Günün kutlu olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi gider bir kahve yaparım.”

“Olur.”

Nick gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı yeniden.

Alice ellerini başının arkasında kavuşturup rüyasını düşündü. Muhtemelen Dominick, dün onu markette gördüğü için girmişti rüyasına. Adam bir diş ipi paketini, hayat memat meselesiymiş

gibi dikkatle incelemekteydi. Alice onunla, her zamanki gibi, gereksiz yere dostça, “bizler medeni insanlarız” sohbetlerinden birini daha yapacak halde olmadığı için hızla başka bir reyona dalmıştı.

Ne garip; bir zamanlar, ciddi ciddi hayatını onunla geçirmeyi düşünmüştü. (Sonradan, okuldaki diğer annelerden biriyle evlenen Dominick de şimdi aynı şeyleri düşünüyordu muhtemelen.)

Madison son zamanlarda Alice’e, Nick’le ayrı kaldıkları yıla dair bir sürü sorular sormaya başlamıştı.

Hatta daha dün, “Hafızanı kaybetmemiş olsaydın babamla yine de bir araya gelir miydiniz sence?” diye sormuştu.

O yıl çocuklara yaşattıklarını düşününce Alice’in içi pişmanlıkla ezilmişti. O ve Nick henüz çok *gençtiler*, kendilerinden başka kimsenin duygularını önemsemeyecek kadar toydular.

Alice, “Sizi de az üzmedik değil mi?” deyince Madison, “O kadar da abartılacak bir durum değil,” diye karşılık vermişti bilgiç bilgiç.

Ama gerçekten, hafızasını kaybetmemiş olsaydı bir araya gelirler miydi?

Evet. Hayır. Muhtemelen hayır.

O sıcak yaz günü geldi aklına. Francesca doğduktan birkaç ay sonraydı. Nick, Tom’un arabada unuttuğu çantasını getirmek için uğramıştı. Çocuklar arkada, havuzda oynarken Alice, Dominick ve Nick de ön bahçede, kendi çocukluklarından kalma yaz hatıralarını paylaşmışlardı. Alice ve Dominick dip dibeyken Nick biraz ötelerinde durmuştu.

Laf lafı açınca Alice ve Nick, Dominick’e, ön verandayı kırk derece sıcaklıkta nasıl boyadıklarını anlatmıştı. Tam bir felaketti. Boya çabucak kurumuş; sonrasında da çatlayıp dökülmüştü.

“O gün hiç havanda değildin,” demişti Nick Alice’e. “Ayaklarım çarpa çarpa dört dönüyor, beni suçlayıp duruyordun.” Sonra

da Alice'in o günkü hareketlerinin taklidini yapmıştı.

Alice de onu dürtüp, "Sen de havanda değildin ki," demişti.

"Seni sakinleştirmek için kafandan aşağı bir kova su dökmek zorunda kalmışım."

"Sonra ben sana boya kutusunu attığımda nasıl delirmiştin ama?! Frankenstein gibi peşimden koşmaya başlamıştın."

Bunları hatırladıkça gülmüşlerdi. Öyle ki, birbirlerine bakmaya bile gelmiyordu; göz göze geldikleri anda hemen koyuveriyorlardı makaraları.

Dominick huzursuzca gülümseyip, "Orada olmak isterdim," diye araya girince, bu kez daha da çok gülmüşlerdi.

Nihayet gülmeyi kesip göz yaşlarını silerken Alice bir bakmıştı ki Nick'in dibinde duruyor, Dominick ise onlardan ayrı. Sanki Nick'le ikisi ev sahipleriydi de Dominick misafirdi. Dominick'e baktığında adamın gözlerinin üzüntüyle kısılmış olduğunu görmüştü. Her şey çok açıktı. Belki de aylar öncesinden anlamışlardı da doğru zamanın gelmesini beklemişlerdi.

Ve üç hafta sonra Nick evine geri döndü.

İşin garip yanı; Nick o gün ön bahçede yaşadıklarını hatırlamıyordu. Hatta Alice'in böyle bir şeyi hayal ettiğini düşünüyordu. Ona kalırsa, her şey Madison'ın güzel konuşma yarışmasında başlamıştı.

"Dönüp bana baktığında, evet ona geri dönmemi istiyor, diye düşünmüştüm."

Alice de bunu hatırlamıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Alice gözlerini kırıştırdı. Nick yatağın başında durmuş, ona bakıyordu. "Yüzün birden ciddileşti."

"Gözlemeleri düşünüyordum," dedi Alice. "Umarım bu seferkiler iyi olur."

“Hımm. Olur, olur. Madison yapıyor ne de olsa.”

Nick perdeleri açıp dışarıya bakarken onu seyretti. Sonra pencereyi de açıp keyifle, derin bir nefes çekti. Anlaşılan, hava tam istediği gibiydi. Ardından esneyerek, tişörtünü kaldırıp göbeğini kaşıyarak ebeveyn banyosuna gitti.

Alice gözlerini kapatıp, Nick’in eve dönmesinden sonraki ilk ayları düşündü.

Bazı zamanlar, yeniden mutlu olmak, insanın sandığından çok daha kolay oluyordu. Ama kalan zamanlarda “denemeye” devam etmeleri gerekiyordu; hem de bu “denemelerin” aptalca ve manasız olmalarına aldırmadan. Alice böyle dönemlerde, gecenin bir yarısı uyanır, Nick’in onu incittiği zamanları düşünür, neden Dominick’le kalmadım diye dertlenirdi. Öte yandan, öyle zamanlar da oluyordu ki; beklenmedik bir anda göz göze geliyorlar ve o anda iyi-kötü, acı-tatlı bütün hatıraları bir araya gelerek ortaya, hem bir ara Dominick’e karşı beslediği o acemi duygulardan, hem de yıllar önce ilk zamanlar Nick’e duyduğu aşktan çok daha güçlü, çok daha gerçek bir duygu çıkarıyordu.

Eskiden, Nick’le ilişkilerinin başlarında yaşadıkları o saf mutluluk anlarının gelinecek son nokta olduğunu; peşinde koşulacak, tekrar tekrar geri dönülecek, çabalamaya değecek tek gerçek duygu olduğunu düşünürdü; ama ne kadar yanıldığını şimdi anlıyordu. Bu, maden sodasıyla Fransız şampanyasını karşılaştırmak gibiydi. İlk aşk heyecan verici olurdu, insanın başını döndürürdü. Kaygısız ve uçarı olurdu. Öyle herkes severdi. Ama marifet, üç çocuktan sonra, ayrılıp barışmalardan sonra, birbirini karşılıklı incittikten ve affettikten sonra, birbirinin en iyi hallerini olduğu kadar en kötü hallerini de gördükten sonra sevebilmekteydi. İşte öyle bir sevginin anlamını sözlükte bulamazdınız. Ona bambaşka bir isim vermek gerekiyordu.

Kim bilir, birlikte olsalardı aynı hissi bir gün Dominick’le de yakalayabilirlerdi belki. Dominick yanlış, Nick doğru insandı diye kesip atmak da olmazdı. Pekâlâ Dominick’le de mutlu bir hayatları olabilirdi.

Ama Nick Nick’ti. Önce o vardı ve çocuklarının babası da oydu. “Ayyah kahyetsin,” dediğinde anlardı o. Ortak pek çok anıları vardı. Mesele bu kadar basitti ve bir o kadar da karmaşıktı.

Olivia liseye geçtiğinde Alice bağış toplama kampanyalarında serbest danışman olarak çalışmaya başlamıştı. Çalışmak, Nick’le ilişkilerine yeni bir boyut kazandırmıştı. Bazen iş çıkışı ikisi dışarıda bir yerde buluşup akşam yemeği yiyorlar; o anlarda Nick Alice’e başka bir çekici geliyordu. Masada birbirlerine resmen kur yapıyorlardı. Kaçamak bir gönül macerasının heyecanı oluyordu o anlarda. İlişkilerinin böyle şekil değiştirebildiğini görmek mutlu ediyordu ikisini de.

Nick yatağın yanında aniden durup ona baktı, elini göğsüne bastırdı.

“Ne oldu?” dedi Alice hemen fırlayıp yatakta doğrularak. “Göğüs ağrısı mı? Göğsünde ağrı mı var, ne oldu?”

Alice’in göğüs ağrılarına karşı bir takıntısı vardı.

Nick gülümseyerek çekti elini. “Ah, affedersin. Hayır. Sadece düşünüyordum.”

“Tanrım,” dedi Alice, sinirle yeniden yatarak. “Az daha *ben* kalp krizi geçirecektim burada.”

Nick yatağın yanında dizlerinin üzerine çökünce Alice eliyle itti onu. “Dışlerimi fırçalamadım daha.”

“Kes şunu ama ya,” dedi Nick. “Burada önemli bir şey söylemeye çalışıyoruz değil mi?”

“Dışlerimi fırçaladıktan sonra söylesen olmaz mı?”

“Ben düşünüyordum da,” dedi Nick, “o gün düşüp kafanı

vurduğun için o kadar minnettarım ki. Hatta her gün yatmadan önce, Tanrı'ya step ve aerobiği yarattığı için şükrediyorum.”

Alice gülümsedi. “Çok önemli bir şeymiş gerçekten. Ne kadar romantiksin.”

“Teşekkür ederim. Sana layık olmaya çalışıyorum işte.”

Nick başını eğince Alice ona küçük, dostça bir öpücük vermek üzere uzandı (hem dişlerini fırçalamamıştı hem de afyonu patlamamıştı daha) ama o öpücük sandığından daha uzun ve tutkulu oldu. Öyle ki, hayatlarının bütün öpücükleri bir araya gelmiş gibi olmuştu. Sevgili olduktan sonraki ilk öpüşmeleri, “*Gelini öpebilirsiniz*” öpüşmeleri, Madison'ı ilk kucaklarına aldıkları andaki yorgun argın öpüşmeleri, Alice Dominick'ten ayrıldıktan sonra (arabada, çocuklar arkada didişirken) “Artık eve döner misin lütfen?” dedikten sonraki o muhteşem öpüşmeleri – hepsi vardı bu öpücüğün içinde.

Yatak odasının kapısı birden açılınca Nick hemen yatağa atlayıp hiçbir şey olmamış gibi sırtıttı. Madison'ın elinde kahvaltı tepsisi, Tom'un elinde kocaman bir çiçek buketi, Olivia'nın elindeyse hediyesi vardı.

“Anneler Günün kutlu olsun,” dedi hepsi bir ağızdan.

“Geçen seneki hatamızı telafi etmeye çalışıyoruz,” dedi Madison, tepsiyi Alice'in kucağına bırakırken.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Alice. Sonra çatalla gözlemeden bir parça alıp ağzına götürdü ve gözlerini kapattı.

“Mmmmm.”

Dışarıdan bakılınca gözlemenin tadını (ki yabanmersini, tarçın ve kremanın muhteşem bir karışımı olmuştu) çıkarıyor gibi duruyordu ama aslında bütün bu sabahın tadını yakalayıp bir köşesinden tutmaya, onca değerli an başka bir hatıraya dönüşmeden önce götürüp güvenli bir yere saklamaya çalışıyordu.

Teşekkür

Her şeyden önce, ilk müsveddelerimi okuyup yorumda bulundukları için sevgili kız kardeşlerim Jaclyn ve Nicola'ya özel bir teşekkür borçluyum.

Tıbbi konularla ilgili tavsiyelerinden dolayı kuzenim Penelope Lowe'a ve okul çağındaki çocuklara annelik yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlattığı için arkadaşım Rachel Gordon'a da teşekkürler.

Ayrıca dünyanın dört bir yanından editörlerime; Avustralya'dan Cate Paterson ve Julia Stiles'a, Almanya'dan Melanie Blank-Schröder'e ve İngiltere'den Lydia Newhouse'a da sonsuz teşekkürler. Bu kitapta hepinizin katkısı var.

Kitap arkadaşlıkları başkadır! Sevdiğiniz bir kitabın lezzetini paylaşarak başlayıp, hayata kadar uzanan dostluklar en az kitapların kendisi kadar ölümsüz olur. Biz **NEOKİTAP** olarak, konusu kitap olan, kitap konuşulan her yerde varız; hep de var olmaya devam edeceğiz. Sizin de kitaplarla/kitaplarımızla ilgili söyleyecekleriniz, paylaşacaklarınız varsa; sosyal medyada, bloglarda, kitap kulüplerinde, internette ya da gerçek hayatta, kitapla ilgili her türlü oluşumdan bizi de haberdar etmek isterseniz lütfen bize ulaşın:

info@neokitap.com
facebook.com/neokitap
twitter.com/neokitap

Siz Olsaydınız?

1. Kendinizi daha çok genç Alice'e mi, yoksa on yıl sonraki haline mi yakın hissettiniz?

2. On yıl önceki haliniz, şimdiki haliniz hakkında ne düşünürdü?

3. Eski haliniz, bugünkü yaşantınızın en çok nelerine şaşırdı? Ve de neler onu hayal kırıklığına uğrattı?

4. Çocuklarınız hayal ettiğiniz ya da planladığınız gibiler mi? Peki ya siz, istediğiniz gibi bir ebeveyn olabildiniz mi?

5. Alice, formda vücudu, giyim kuşamı ve evi gibi, geçirdiği pek çok değişimi hayretle fark ediyor. Peki siz on yıl öncesine göre nasıl değişimler geçirdiniz? Ve bu değişimlerin özel ve derin bir anlamı var mı?

6. Kitabın sonunu nasıl buldunuz? Mutlu bir son muydu? Gerçekçi miydi? Kaçınılmaz mıydı? Sizce Alice hafızasını kaybetmemiş olsa bile aynı şeyleri yaşayabilir miydi?

7. Nick'in, işinde başarılı olmak için ailesiyle daha az vakit geçirmesi ve sonunda Alice'le bağlarının kopması doğru muydu?

8. Elisabeth ve Frannie'nin ağzından anlatılan kısımları nasıl buldunuz? Kitaba nasıl bir katkıda bulunduklarını düşünüyorsunuz? Hikâyenin başından sonuna Alice'in gözünden anlatılmasını mı tercih ederdiniz?

9. Elisabeth ve Alice'in birbirlerinden uzaklaşmalarının nedeni sizce de Alice'in ailesi gittikçe genişlerken Elisabeth'in çocuk sahibi olmakla ilgili çektiği güçlükler miydi? Yoksa bunda daha çok, yıllar içinde değişen kişilikleri mi etkili olmuştu?

10. Son on yılda sadece Alice değil Elisabeth de değişti. Sizce Elisabeth sonunda hamile kalamamış olsaydı bile yeni Alice'e karşı aynı derecede hoşgörölü olabilir miydi?

11. Sizce kitaptaki bütün karakterler arasında en çok değişen kim olmuştu ve neden?

12. Kitabın film hakları bir Hollywood film yapım şirketine satıldı. Siz olsanız başlıca rollerde kimleri oynatırdınız?

13. Gelecekteki halinize, on yıl sonra açılmak üzere bir mektup yazacak olsaydınız, ona neler söylemek isterdiniz?

